

Şamati

Baal Ha Sulam

İçindekiler

1- O'ndan Başkası Yok	10
2- Kutsallık Sürgünde	12
3- Manevi Edinim Meselesi	13
4- Manevi Çalışmada Kişinin Kendisini Yaradan'a Karşı İlga Ederken Hissettiği Ağırlığın Nedeni Nedir?	16
5- Lişma Yukarı'dan Gelen Bir Uyanıştır ve Neden Aşağıdan Bir Uyanışa İhtiyaç Vardır?.....	17
6- Çalışmada, Tora'dan (Işık'tan) Destek Nedir?	20
7- Alışkanlık İkinci Doğa Olur Ne Demektir?	23
8- Keduşa'nın (Tanrısallığın) Gölgesi ile Sitra Ahra'nın Gölgesi Arasındaki Fark Nedir?.....	23
9- Manevi Çalışmada Kişinin Aklını Geliştiren Üç Şey Nedir?.....	25
10- Sevgilim Çalışmada Neyi Acele İle Yapar?.....	26
11- Titreten Bir Sevgi.....	26
12- Kişinin Manevi Çalışmasının Özünü.....	26
13- Nar	27
14- Yaradan'ın Büyüklüğü Nedir?	27
15- Çalışmada "Diğer Tanrılar" Nedir?.....	28
16- Çalışmada Efendi'nin Günü ve Efendi'nin Gecesi Nedir?.....	30
17- Sitra Ahra'ya "Taçsız Malhut" Denmesi Ne Demektir?.....	33
18- Çalışmada, "Ruhum Gizlice Ağlayacak," Nedir?.....	34
19- "Manevi Çalışmada Yaradan Bedenlerden Nefret eder" Ne Demektir?.....	35
20- Lişma (O'nun Adı İçin)	42
21- Kişi Kendini Yükseliş Durumunda Hissettiği Zaman	44
22- Tora Lişma (O'nun Adı İçin).....	45
23- Siz Yaradan'ı Sevenler, Günahtan Nefret Edin.....	45
24- Kötünün Elinden	46
25- Kalpten Gelen Şeyler.....	47
26- Kişinin Geleceği Geçmişe Duyduğu Minnete Dayanmakta ve Bağlı Bulunmakta	48
27- "Yaratan Yüksek ve Alçak Görecek" Nedir?	49
28- Ölmeyeceğim Ama Yaşayacağım	49
29- Kişiye Düşünceler Gelince	50
30- En Önemlisi Yalnız İhsan Etmeyi İstemek	50

31- Yaradılanların Ruhunu Mutlu Etmek	50
32- Yukarıdan Bir Kısmet Uyanması	51
33- Haman İle Kefaret Günlerinin Kuraları.....	51
34- Bir Ülkenin kazancı.....	58
35- Keduşa'nın Yaşam Gücü.....	62
36- İnsandaki Üç Beden.....	65
37- Purim Üzerine Bir Makale	66
38- Yaradan Korkusu O'nun Hazinesidir	72
39- Ve Onlar İncir Yapraklarını Diktiler	75
40- Rav'a İnanmanın Ölçüsü Nedir?.....	76
41- İncanın Büyüklüğü ve Küçüklüğü Nedir?.....	78
42- Bu Çalışmada ELUL Kısaltması Nedir?	78
43- Gerçek ve İnanç.....	82
44- Akıl ve Kalp.....	84
45- Tora'da ve Çalışmada İki Farkındalık.....	84
46- İsrail'in Klipot Üzerindeki Hâkimiyeti.....	85
47- O'nun Yüceliğini Bulduğun Yerde.....	85
48- Temel Unsur.....	86
49- En Önemlisi Akıl ve Kalp.....	87
50- İki Durum	87
51- Eğer Bu Cani İle Karşılaşırsan	89
52- Bir Günah	89
53- Kısıtlama Meselesi	91
54- Manevi Çalışmanın Amacı.....	91
55- Tora'da ki Haman Nereden?	93
56- Tora'ya Göstermek Denir	93
57- O'nun Rızası İçin	95
58- Mutluluk Yapılan İyi Şeylerin Yansımasıdır	96
59- Asa ve Yılan	97
60- Günah Yoluyla Gelen Mitzva.....	100
61- Onun Etrafında Şiddetli Fırtına Olur	100
62- İnişler Ve Teşvikler, Çıkışlar Ve Şikâyetler.....	102
63- Borçluydum ve Geri Ödedim.....	102
64- Lolişma'dan Lişma'ya	103

65- İfşa Olan Ve Gizli Olan hakkında	104
66- Tora'nın Verilmesi	105
67- Günahtan Uzak Dur.....	106
68- İnsanın Sefirot'la Bağlantısı.....	108
69- Önce Dünyanın İslahı Olacak	110
70- Güçlü Bir El ve Taşkın Bir Gazapla	110
71- Ruhum Gizlice Gözyaşı Döker	111
72- Güven Işığı Örtün Şaldır	112
73- Tzimtzum'dan (Kısıtlamadan) Sonra	113
74- Dünya, Yıl, Ruh	113
75- Bir Gelecek Dünya Anlayışı Vardır Ve Bir De Bu Dünya Anlayışı Vardır	114
76- Tüm Adaklarınızla Tuz Da Sunacaksınız	114
77- Kişi Kendi Ruhundan Öğrenir	115
78- Tora, Yaradan ve İsrail Birdir.....	115
79- Atzilut ve BYA.....	115
80- Arka Arkaya Hakkında	116
81- MAN'ı Yükseltmek Hakkında.....	117
82- Kişinin Daima Etmesi Gereken Dua.....	117
83- Sağ Vav ve Sol Vav İle İlgili	118
84- "Adamı hayat ağacından da almasın diye dışarı attı." Ne Demektir?	119
85- Çalışmada Makbul Ağaçların Meyvesi Nedir?.....	120
86- Ve Onlar Ambar Şehirler İnşa Etiler	121
87- Şabat Şekalim.....	126
88- Tüm Çalışma Sadece İki Yolun Olduğu Yerdedir	128
89- Kutsal Zohar'ın Sözlerini Anlamak İçin.....	128
90- Zohar'da Bereşit'te	129
91- Değiştirilebilen Hakkında	129
92- Kader Anlayışının Açıklanması	130
93- Yüzgeçler Ve Pullarla İlgili	130
94- Ve Ruhlarınızı Koruyacaksınız	131
95- Sünnet Derisinin Kesilip Çıkarılmasıyla İlgili.....	131
96- Çalışmada Ambar Ve Şarap İsrافی Nedir?	132
97- Ambar Ve Şaraphane İsrافی	135
98- Asla Kaybolmayan Manevilik	136

99- O Günahkâr Veya Hak'tan Yana Olan Demedi.....	136
100- Yazılı Tora Ve Sözlü Tora	140
101- “Güllerin Üzerindeki Lider” İlahisinin Yorumu.....	140
102- Ve Seni Güzel Ağaçların Meyvesine Götüreceksin.....	140
103- Kimin Kalbi Onu İstekli Yapar	142
104- Bozguncu Oturuyor.....	142
105- Piç Bir Bilge Öğrenci Halkın Başrahibinden Daha Önde Gelir	142
106- Şabat'ta On İki Halah Neyi İma Eder?	145
107- İki Melek Hakkında.....	145
108- Eğer Beni Bir Gün Terk Edersen, Ben Seni İki Gün Terk Ederim.....	146
109- İki Çeşit Et.....	148
110- Yaradan'ın Kutsadığı Bir Alan	149
111- Nefes, Ses ve Konuşma	150
112- Üç Melek.....	151
113- On Sekizinci Dua.....	156
114- Dua.....	158
115- Cansız, Bitkisel, Canlı, Konuşan	158
116- Neden Mitzvot'un Niyet Gerektirmediğini Söylemiştir	159
117- Çaba Sarf Ettin Ve Bulamadın, Buna İnanmayın	159
118- Baal'a Diz Çökme Konusunu Anlamak	160
119 –Gizlilikte Öğrenen Öğrenci	161
120- Roş HaŞana'da Kabuklu Yemiş Yememenin Nedeni	161
121- O, Ticaret Gemileri Gibidir	162
122- Şulhan Aruh'ta Yazılanların Anlaşılması.....	163
123- Arzuyu Tanımak	164
124- Yaradılışın Şabat'ı Ve Altı Bin Yıl	164
125- Kim Şabat'ı Hoşnut Eder	165
126- Bir Bilge Şehre Gelir	166
127- Çekirdek, Öz ve Artan Bereket Arasındaki Fark	167
128- Çiy, Galgalta'dan Zer Anpin'e Damlar	168
129- Kutsallık Tozun İçinde	169
130- Bilgelerimizin Taberiye'si, İyi Senin Görüşündür	169
131- Kim Arınmaya Gelirse.....	170
132- Yüzün Ter İçinde Ekmek Yiyeceksin	170

133- Şabat'ın Işıkları	170
134- Sarhoş Edici Şarap	170
135- Temiz ve Erdemli Olan Seni Katletmez	171
136- İlk Ve Son Harfler Arasındaki Fark.....	171
137- Selofhat Odun Topluyordu	171
138- Kişi Bazen Kafasını Korkuyla Meşgul Ederken.....	172
139- Çalışmanın Altı Günü ve Şabat Arasındaki Fark	172
140- Senin Yasanı Nasıl Da Seviyorum	172
141- Pesah Bayramı	172
142- Savaşın Özü	173
143- İyilik İsrail İçin Olsun	173
144- Orada Belirli Bir Ulus Var	174
145- Arzu Bilgeye İlim Verir Ne Demek.....	174
146- Zohar'daki Bir Açıklama	175
147- Alma Ve İhsan Etmenin Çalışması.....	175
148- Acı Ve Tatlı, Doğru ve Yanlış'ın Dikkatle İncelenmesi	175
149- Neden Hohma'yı Genişletmemiz Gerekıyor	176
150- Kibir Yaptığı İçin Efendi'ni Buda	176
151- Ve İsrail Mısırlıları Gördü	177
152- Rüşvet Bilgenin Gözlerini Kör Eder	177
153- Düşünce Arzunun Sonucudur	178
154- Dünyada Boş Bir Alan Olamaz.....	178
155- Bedenin Temizliği.....	179
156- Hayat Ağacından Almasın Diye	179
157- Ben Uykudayım Ama Kalbim Uyanık.....	180
158- Pesah'da Birbirlerinin Evinde Yemek Yememenin Nedeni	181
159- Ve O Günlerde Gerçekleşti.....	181
160- Matzot'u Gizlemenin Nedeni	182
161- Tora'nın Verilişi Meselesi	182
162- Tora'nın Bir Bölümünün Tamamlandıktan Sonra Söylediğimiz Hazak Hakkında.....	184
163- Zohar'ın Yazarları Ne Der	184
164- Maddesellik Ve Maneviyat Arasında Bir Fark Vardır	185
165- Elişa'nın Elijah'dan İsteğine Bir Açıklama.....	185
166- Edinimdeki Farkına Varış.....	185

167- Ona Şabat Teşuvah Denmesinin Nedeni.....	186
168- İsrail'in Gelenekleri	186
169- Erdemi Tam Olana İlişkin	187
170- Cebinde Büyük Bir Taş Olmamalı	187
171- Zohar, Amor	188
172- Engeller ve Gecikmeler Konusu	189
173- Neden Leahaym Diyoruz.....	190
174- Gizlilik.....	190
175- Ve Eğer Bu Yol Senin İçin Çok Uzunsa.....	191
176- Havdala Sonrası Konyak İçerken	192
177- Kefaretler	192
178- Adamın İçindeki Üç Ortak	193
179- Üç çizgi	193
180- Zohar'da, Amor	195
181- Onur	196
182- Musa ve Süleyman.....	196
183- Mesih'i Fark Etmek	196
184- İnanç Ve Akıl Arasındaki Fark.....	196
185- Eğitimsiz, Şabat'ın Korkusu Onun Üzerindedir	197
186- Şabat'ını Hafta İçi Bir Gün Yap Ve İnsanlara İhtiyacın Olmasın.....	197
187- Çaba Göstermeyi Seçmek	197
188- Tüm Çalışma Sadece İki Yolun Olduğu Yerdedir	198
189- Eylem Düşünceyi Etkiler.....	198
190- Her Hareket Bir İz Bırakır	199
191- Düşüş Zamanı.....	201
192- Nasipler	201
193- Tek Bir Duvar Her İkisine Hizmet Eder	202
194- Tamamlanmış Yedi.....	203
195- Ödüllendi – Hızlandıracağım	205
196- Dışsal Olanların Tutup Yakalaması	205
197- Kitap, Yazar ve Hikâye.....	206
198- Özgürlük.....	206
199- İsrail'in Her Adamı İçin	206
200- Masah'ın Arındırılması	206

201- Maneviyat ve Maddesellik	207
202- Ekmeğini Alnının Teri İle Yiyeceksin	207
203- Adam'ın Gururu Onu Alçaltacak	208
204- Çalışmanın Amacı	208
205- Bilgelik Sokaklarda Bağırды	209
206- İnanç Ve Haz	210
207- İhsan Etmek İçin Almak	210
208- Çaba	211
209- Duada Üç Koşul	211
210- İçindeki Güzel Bir Kusur	211
211- Kralın Önünde Duruyormuş Gibi	212
212- Sağın Benimsenmesi, Solun Benimsenmesi	212
213- Arzuyu Tanıma	213
214- Kapılarda Bilinen	214
215- İnanç	215
216- Sağ Ve Sol	215
217- Ben Kendim İçin Değilsen, Kim Benim İçin?	216
218- Tora Ve Yaradan Birdir	216
219- Sadakat	217
220- İzdırap	218
221- Birçok Otorite	218
222- Sitra Ahra'ya Onu Keduşa'dan Ayırmak İçin Verilen Parça	218
223- Kıyafet, Çuval, Yalan, Badem	219
224- Yesod-de-Nukva Ve Yesod-de-Dehura	220
225- Kendini Yükseltme	220
226- Yazılı Tora Ve Sözlü Tora	220
227- Mitzva İçin Ödül - Mitzva	220
228- Etten Önce Balık	221
229- Haman Taşım	221
230- Efendi Yükkettir ve Alçak Olan Görecektir	222
231- Alma Kaplarının Safılığı	222
232- Çabayı Tamamlamak	223
233- Af, Bağışlama Ve Kefaret	223
234- Tora'nın Sözlerinden Vaz Geçen ve Çene Çalmakla Meşgul Olan	225

235- Kitaplara Yeniden Bakış.....	225
236- Düşmanlarım Bütün Gün Benimle Alay Eder	225
237- Adam İçin Beni Görmek Ve Yaşamak Yoktur	226
238- Ne Mutlu Seni Unutmayan ve Oğlu Senin İçin Çabalayan Adama	226
239- Şavuot'un Mohin'i ile Şabat Minha'nınki Arasındaki Fark	226
240- Senin Yüzünü Sorduklarında Seni Soruşturmanı Sor.....	227
241- Yakınken O'nu Çağır	228
242- Çalışmada, İyi Günde Fakirin Mutlu Edilmesi Meselesi Nedir?.....	229
243- Hoşana Raba Gecesinde Gölgenin İncelenmesi.....	230

1- O'ndan Başkası Yok

Paraşat Yitro'da duydum, 6 Şubat 1944

“O'ndan başkası yoktur,” diye yazılmıştır. Bunun anlamı dünyada O'na karşı bir şey yapabilecek başka hiçbir gücün olmadığıdır. Kişi bu dünyada, Yukarıdaki Mekânı inkâr eden şeyler görür. Çünkü O, böyle ister.

Bu ıslah olmak sayılır ve buna “sol reddeder ve sağ yaklaştırır” denir, solun reddedişi ıslah kabul edilir. Bu, başlangıçta insanı doğru yoldan başka yöne çekmeyi amaçlayan şeyler olduğu anlamına gelir ve kişi bunlar nedeniyle Kutsallıktan çıkar.

Bu reddedilmelerin faydası şudur; Bunlar yoluyla kişi Yaradan için ve onun kendisine yardım etmesi için tam bir ihtiyaç ve arzu edinir, aksi takdirde yolunu kaybedeceğini görür. Kişi çalışmada yalnız ilerlemediğini değil ama gerilediğini de görür, yani Lo Lişma'da (O'nun adına olmasa) bile manevi çalışma ve Mitsvot'a devam etme gücünden yoksundur. Kişi tüm engelleri aşarak mantığın ötesinde gerçek manevi çalışma ve Mitsvot'a devam edebilir. Ancak kişinin her zaman mantık ötesine geçecek gücü yoktur; ayrıca, Tanrı korusun, Lo Lişma'da bile Yaradan'ın yolundan sapmaya zorlanır.

Her zaman kırılmışın bütünden daha büyük olduğunu yani çıkıştan daha çok iniş olduğu ve bu durumun bir sonu olmadığını hisseden kişi, sonsuza dek kutsallığın dışında kalır, zira mantığın ötesine çıkamadıkça zerre kadar bir şeyi bile yerine getirmesinin zor olduğunu görür. Ancak her zaman bunun üstesinden gelemez. Bu kişiye ne olur?

O zaman, sadece Yaradan'ın kendisine yardım edebileceği sonucuna varır; Bu kişinin, Yaradan'dan gözlerini ve kalbini açması için ve Yaradan'a ebediyen bağlanmak için, gerçekten yanına gelmesi için tüm kalbi ile talepte bulunmasına neden olur. Bunun anlamı da, kişinin yaşadığı tüm reddedilişlerin Yaradan'dan geldiğidir.

Bu, kişinin bunların üstesinden gelememesinin kendi hatası olmadığı anlamına gelir. Tersine, az ile yetinmeyerek bilinçsiz çocuklar gibi kalmamak için Yaradan'a gerçekten yakınlaşmak isteyenlere Yukarıdan yardım edilir, kişi “Tanrıya şükür Tora, Mitsvot ve iyi işlerim var, başka neye ihtiyacım var ki?” demesin diye.

Kişi sadece gerçek arzuya sahipse Yukarıdan yardım alır. Ona her zaman mevcut durumundaki yanlışlarının ne olduğu gösterilir. Yani kişiye manevi çalışmaya karşı düşünceler ve görüşler gönderilir. Bu kişinin Yaradan'la bir olmadığını görmesi içindir. Ve kişi bunları daha çok aştıkça, kutsallıkta, Yaradan'la bir olduğunu hisseden diğerlerinden, daha da çok uzak olduğunu görür.

Ancak, diğer taraftan kişinin her zaman şikâyetleri ve talepleri vardır ve Yaradan'ın ona yaptıklarına ve kendisine nasıl böyle davrandığına hak veremez. Bu, kişiye acı verir. Neden kişi Yaradan'la bir değildir? Sonunda, kişi kendisinin kutsallıkta hiçbir şekilde yer almadığını hissetmeye başlar.

Kişi Yukarıdan zaman zaman kendisini biran hayata döndüren uyandırmalar olsa da hemen ardından aşağılık bir yere düşer. Ancak bu kişiyi, ona sadece Yaradan'ın yardım edebileceği ve Kendisine gerçekten yakınlaştırabileceğini anlama noktasına getirir.

Kişi her zaman çaba göstermeli ve Yaradan'a tutunmalıdır, yani tüm düşüncelerinde O olmalıdır. Şöyle ki; Kişi daha büyük bir düşüşün olamayacağı en kötü durumda bile, O'nun hükmünden ayrılmamalıdır, yani onun kutsallığa girmesini engelleyen ve ona fayda veya zarar getirebilecek başka bir otorite olduğunu düşünmemelidir.

Yani, kişi insanın iyi işler yapmasına ve Yaradan'ın yolunu izlemesine izin vermeyenin, Sitra Ahra'nın (Diğer Tarafın) gücü olduğunu düşünmemelidir. Tersine, her şeyin Yaradan tarafından yapıldığını düşünmelidir.

Baal Şem Tov'un söylediği gibi; Dünyada Klipot (kabuklar) denen başka bir gücün olduğunu söyleyen kişi, "başka tanrılara hizmet etme" durumundadır. Günah sadece inancı olmayanların düşündüklerinden ibaret değildir, eğer kişi Yaradan'dan başka bir otorite ve güç olduğunu düşünüyorsa günah işliyor demektir.

Dahası, kişi kendi hükmü olduğunu söylerse; Yani dün kendisinin Yaradan'ın yolunu izlemek istememiş olduğunu söylerse, bu da inançsızlığın günahını işlemek olarak kabul edilir, kişinin dünyanın liderinin yalnızca Yaradan olduğuna inanmadığı anlamına gelir.

Ancak, kişi günah işlediğinde kesinlikle pişman olmalı, günah işlediğine üzülmalıdır. Fakat burada da acı ve ıstırapı doğru düzenlemeli; Kişi günahına neden olanı nereye koymaktadır? Çünkü pişman olunacak nokta budur.

O zaman, kişi vicdan azabı çekmeli, "O günahı işledim çünkü Yaradan beni kutsallıktan pisliğin içine, pislik çukuruna attı" demelidir. Bu, şu demektir, Yaradan kişiye kendisini eğlendirmek ve pis kokulu bir yerde nefes almak için arzu ve özlem verdi.

(Kitaplarda, kişinin bazen bir domuz olarak yeniden dünyaya geldiğinin yazılı olduğunu söyleyebilirsiniz. Bunu şöyle yorumlamalıyız, kişiye önceden çöp olarak belirlediği şeylere karşı, arzu ve özlem verildiğini söyleyebilirsiniz, o can bulmak için şimdi yine bunlarla beslenmek istemektedir.)

Ayrıca, kişi yükselişte olduğunu hissettiğinde ve manevi çalışmadan bir miktar tat aldığını hissettiğinde de "Şimdi Yaradan'a ibadet etmeye değer olduğunu anladığım bir koşuldayım" dememelidir. Tersine, kişi şimdi Yaradan tarafından lütfedildiği için O'na yakınlaştığını ve bu nedenle manevi çalışmadan tat aldığını bilmelidir. Ve kişi kutsallığın hükmünden asla ayrılmamaya ve Yaradan'dan başka birinin etkisi olduğunu söylememeye dikkat etmelidir.

(Ancak bunun anlamı şudur ki; Yaradan tarafından lütfedip edilmeme konusu kişiye değil, ama yalnızca Yaradan'a bağlıdır ve insan, dışsal aklıyla Yaradan'ın neden şimdi ona lütfettiğini ve daha sonra lütfetmediğini anlayamaz.)

Benzer şekilde; Kişi Yaradan'ın onu kendisini yakınlaştırmadığına üzüldüğünde de, Yaradan'dan uzak olmanın kendisini endişelendirmemesine dikkat etmelidir. Çünkü bununla

kendisine fayda sağlayan bir alıcı haline gelir ve alan kişi Yaradan'dan ayrılır. Tersine, kişi Şehina'nın (Kutsallık) sürgünde oluşuna, yani Şehina'ya üzüntü verdiği üzülmelidir.

Kişi bunu küçük bir organı ağrıyormuş gibi hayal etmelidir. Acı, öncelikle akılda ve kalpte hissedilir. Kalp ve akıl insanın bütünüdür. Kişinin tek bir organındaki acı hissi, tüm bir beden acı içinde olduğu duruma kesinlikle benzemez.

Kişinin Yaradan'dan uzakken hissettiği acı da buna benzer. Bunun nedeni insanın Kutsal Şehina'nın tek bir organı olmasıdır. Zira Kutsal Şehina İsrail'in ortak ruhudur. Bu yüzden, bireysel acı hissi ortak acı hissine benzemez. Bu, organları ondan ayrı olduğunda Şehina ıstırap çekiyor ve organlarını besleyemiyor demektir.

(Bilgelerimizin dediği şudur ki; "Kişi üzülduğünde, Şehina ne der? 'O başımdan daha hafiftir "') Kişi, uzaklaştırılmanın acısıyla ilişki kurmayarak, kutsallıktan ayrılma olarak kabul edilen, kendisi için alma arzusunun tuzağına düşmekten kurtulur.

Aynı şey kişi kutsallığa biraz yakınlık hissettiğinde, Yaradan tarafından lütfedilen hazzı hissettiğinde de geçerlidir. O zaman da öncelikle kişi bu hazzın şimdi Kutsal Şehina'da, Yukarıda haz olmasından kaynaklandığını söylemelidir, Şehina ona ait organını kendine yaklaştırabildiği ve onu uzaklaştırmak zorunda kalmadığı için.

Kişi Şehina'yı mutlu etmekle ödüllendirildiği için mutluluk olur. Bu yukarıdaki hesaplama uyumludur, yani parçası için mutluluk varsa, bu bütünün mutluluğunun sadece bir parçasıdır. Bu hesaplamalar vasıtasıyla kişi bireyselliğini kaybeder ve kişinin kendisi için alma arzusu olan Sitra Ahra'nın ağıнын tuzağına düşmekten kaçınmış olur.

Alma arzusu gereklidir; Çünkü insanın bütünü budur, alma arzusunun dışında kişide var olan her şey Yaratılana değil ama Yaradan'a ait kabul edilir, ancak haz alma arzusu, ihsan etmek amacıyla ıslah edilmelidir.

Şöyle ki; Yaratılan varlıklar mutlu olduğunda alma arzusundan aldığı haz ve keyif, Yukarıya mutluluk vermek niyetiyle olmalıdır, çünkü bu – yarattıklarına fayda vermek – yaratılışın amacıdır. Bu, Yukarıdaki Şehina'nın mutluluğu diye adlandırılır.

Bu nedenle, kişi Yukarıyı nasıl memnun edebileceği ile ilgili tavsiye aramalıdır. Elbette, kişi haz alırsa Yukarıya mutluluk duyacaktır. Dolayısıyla, kişi her zaman Kralın sarayında olmaya ve Kralın hazineleriyle oynayabilmeye özlem duymalıdır. Bu kesinlikle Yukarıyı memnun edecektir. Bundan kişinin tüm özlemlerinin sadece Yaradan uğruna olması gerektiği, sonucu çıkar.

2- Kutsallık Sürgünde

1942'de duydum

Kutsal Zohar der ki: "O (Erkek) Şohen (İkamet eden), ve O (Kadın) Şehina'dır (Kutsallık)." Bu sözleri şöyle yorumlamalıyız: Bilinen şudur ki, üst ışığın hiç değişmediği söylenir. Yazıldığı üzere, "Ben Yaradan'ım değişmem." Bütün bu isimler ve unvanlar yalnızca

Kelim’le (kaplarla) ilgilidir ve bu, Malhut’un içindeki alma arzusu, yani yaratılışın köküdür. Oradan bu dünyaya, yaratılanlara sarkar.

Dünyaların yaratılışının kökü olan Malhut ile başlayan, baştan sona yaratılanlardaki tüm bu farkına varışlara Şehina denir. Genel Tikun, (ıslah) Üst Işığın tam bir bütünlükle onlara parlamasıdır.

Kelim’in içinde parlayan ışık Şohen diye adlandırılır, Kelim de genellikle Şehina diye adlandırılır. Başla bir deyişle, Işık Şehina’nın içinde oturur. Yani, Kelim içinde oturduğu için Işığa Şohen denir, böylece Kelim’in tamamına da Şehina denir.

Işığın tam bir bütünlükle parlamasından önceki zamana “İslahat Zamanı” deriz. Bu, ışığın tamamen parlaması için ıslahat yaparız demektir. O zamana kadarki duruma “Kutsallık Sürgünde” denir.

Bunun anlamı Üst Dünyalarda henüz mükemmellik olmadığıdır. Aşağıda, bu dünyada, Üst ışığın alma arzusunun içinde olduğu bir durum vardır. **Bu Tikun, ihsan etmek için almak sayılır.**

Bu arada, alma isteği bayağı ve budalaca şeylerle doludur, Cennetin ihtişamının ortaya çıkması için yer açmaz. Yani kalp Tanrının Işığı için bir Tapınak olması gerekirken, kalp bir artıklar ve pislikler yeri haline gelmiştir. Başka bir deyişle bayağılık kalbin tümünü ele geçirmiştir.

Buna “Kutsallık tozun içinde,” denir. Yani o yere indirilmiştir ve herkes Kutsal konulardan tiksindir, onu yerden kaldırmak için hiçbir arzu yoktur. Bunun yerine, bayağı şeyler seçerler ve kişi kalbinde Yaradan’ın Işığı için Tapınak haline gelecek bir yer açmadığı zaman, bu Şehina’ya üzüntü verir.

3- Manevi Edinim Meselesi

Dünyada pek çok derece ve ayırt ettiğimiz şeyler sezinleriz. Bilmeliyiz ki derecelerden ve anlayıştan bahsederken ruhun dünyalardan aldıklarına bağlı olarak konuşmaktayız. Bu şu kural dâhilinde olmalıdır: “Edinmediğimize isim vermeyiz.” Bunun nedeni o: “İsim”, tıpkı bir insanın algıladığı bir objeyi edindikten sonra adlandırdığı gibidir.

Dolayısıyla, gerçeğin sezinlenmesi manevi edinim açısından üçe ayrılır:

1. Atzmuto (O’nun Özü)
2. Eyn Sof (Sonsuzluk)
3. Ruhlar

1. “Atzmuto”dan hiç bir zaman bahsetmeyiz. Bunun nedeni yaratılan varlıkların kökünün ve yaratılışlarının başladığı ve oluştuğu yer olduğundan, şöyle yazdığı gibi: “Hareket ilk düşünceyle bitmişti.”

2. Eyn Sof yaratılışın düşüncesidir. Bu: “O’nun yaratılanlarına iyilik yapma arzusudur.” Bu koşula Eyn Sof denir ve Atzmuto ile ruhlar arasındaki iletişim noktası budur. Biz bu iletişimi: “Yaratılanları mutlu etme arzusu” olarak algılıyoruz.

Eyn Sof başlangıçtır: Bu koşula kabı olmayan Işık denir ve yaratılanların köküdür, yani Yaratan ile yaratılanlar arasındaki bağ ve buna: “Yarattıklarına iyilik yapma arzusu” denir. Bu arzu Eyn Sof’da başlar ve Asiya dünyasına kadar uzanır.

3. Ruhlar O’nun Vermek İsteddiği Memnuniyeti Alanlardır

O’na Eyn Sof denir, çünkü Atzmuto ile ruhlar arasındaki bağ budur ve biz bunu: “O’nun yaratılanlara iyilik yapma arzusu” olarak algılarız. Bunun dışında bu bağ ifade edemeyiz ve çalışmamızın başı da bu noktadır.

Kabsız Işık denir: Ancak orada yaratılanların kökü başlar, yani Yaratan’la yaratılanlar arasındaki bağ, buna: “O’nun yarattıklarına iyilik yapma arzusu” denir. Bu arzu Eyn Sof’da başlar ve Asiya dünyasına kadar uzanır.

Tüm dünyalar kendi içlerinde kabsız Işık olarak nitelendirilirler, ifadelerin olmadığı yer. Bu algılayışa Atzmuto denir ve bunlar edinilmez.

Orada birçok şey algıladığımız sizi şaşırtmasın. Zira bu hisler orada potansiyel olarak vardır. Sonradan, ruhlar geldiği zaman, bu algılar Üst Işığı alan ruhların içerisinde ifşa olur, zira ıslah olup kendilerini ışığa göre düzenlemişlerdir. Dolayısıyla ruhlar alabilirler, her biri kendi niteliklerine ve derecesine göre ve sonra bu algılananlar gerçek halini alır. Ancak, ruhlar Üst Işığı edinmeden kendi içlerinde Atzmuto olarak sayılır.

Dünyalardan alan ruhlar için, dünyalar Eyn Sof sayılır. Bunun nedeni dünyalarla ruhlar arasındaki bağın, yani dünyaların ruhlara verdikleri, yaratılışın düşüncesinden kaynaklanır ve bu ruhlarla Atzmuto arasındaki karşılıklı ilişkidir.

Bu karşılıklı ilişkiye Eyn Sof denir: ‘Yaratan’a dua ettiğimiz zaman ve yardım ve isteklerimizi talep ettiğimizde, aslında Eyn Sof denilen o basirete dua ediyoruz. Yaratılan varlıkların kökü buradadır ve yaratılanlara mutluluk ve zevkler vermek istemektedir: “O’nun yaratılanlara iyilik yapma arzusu” denir.

Dua bizi yaratan Yaratan’adır ve O’nun adı: “Yaratılanlara iyilik yapma arzusudur.” O’na Eyn Sof denmesinin sebebi, sözlerin kısıtlamadan önce geldiğindedir ve kısıtlamadan sonra bile O, hiç değişmez zira ışıkta hiç bir değişim yoktur ve her zaman O, adıyla kalır.

Verilen isimlerin çoğalması sadece edinen tarafındandır. Zira yaratılanlar için ortaya çıkan ilk isme Eyn Sof denir ve bu isim değişmez. Tüm kısıtlamalar ve değişimler sadece alıcılara yöneliktir ve her zaman ilk ismin içerisinde yansır: “O’nun yaratılanlara iyilik yapma arzusu” sonsuzdur.

Bu yüzden Eyn Sof diye Yaratan’a dua ederiz, zira hiç bir sınır ve sonu olmadan yansır. Bundan sonra olanlar ise alanlar için ıslahtır ve böylelikle O’nun Işığını alabilirler.

Üst Işığın iki unsuru vardır: Edinmek ve edinilen. Üst Işıktan konuşurken sadece edinilenin edinilenden aldığı izlenimden bahsediyoruz. Ancak, sadece edinmekten söz edersek veya edinilenden, buna Eyn Sof denilmez.

Bu koşulda, edinilene Atzmuto ve edinmeye “ruhlar” denir, yani bir bütünüün parçasını algılamaktır. Yeni oluşunun nedeni alma arzusunun içerisinde kayıtlı olmasındandır ve bu açıdan, yaratılana: “Yoktan var edilen” denir.

Kendileri için, tüm dünyalar sadece basit bir bütünlük olarak düşünülür ve Yaratan’da hiç bir değişiklik yoktur. “Ben Yaratıcınız değişmem” cümlesi bunu ifade etmektedir. Yaratan’ın niteliklerinde Sefirotlar ve Behinotlar (algılamalar ve anlayışlar) yoktur.

En küçük bir tanım veya isim bile Işığın kendisinden bahsetmemektedir, zira bu Atzmuto’nun algılanmasıdır ve orada edinim yoktur. Şöyle ki, bahsedilen tüm Sefirotlar ve anlayış sadece kişinin bunlarda edindiğidir. Bunun nedeni: “Yaratan’ın yaratılanlara iyilik yapma arzusunun” edinip anlamamızı istemesidir.

O’nun edinmemizi ve anlamamızı istediği: “Yaratılanlarına iyilik yapma arzusunun” edinmek ve anlamak için, içimizde bu hisleri oluşturdu ve onlar Üst Işığın hislerini edinirler.

Bu nedenden dolayı bizlere birçok anlayış ve algı verilmiştir, zira genel duyuya: ”Alma arzusu” denir ve kişinin alabilme derecesine göre birçok ayrıntıya ayrılır. Bu yüzden birçok ayrıntı ve parça vardır; bunlara iniş ve çıkışlar, genişleme ve ayrılma vs gibi isimler verilir.

Alma arzusunun: “Yaratılan” denildiğine göre ve bu: “Yeni bir anlayış”tır. Verilen isim alma arzusunun tam anlamıyla algılamaya başladığı noktada verilir. Sözler, izlenim ve algılananların bir unsurudur, zira Üst Işık ile alma arzusu arasında karşılıklı bir ilişki vardır.

Buna: “Işık ve Kab” denir. Ancak, Üst Işık’tan, bir kab olmadan, lafı bile edilmez, zira alan tarafından edinilmeyen bir Işığa Atzmuto denir ve bununla ilgili bir şeyi ağza almak yasaktır çünkü edinilemez. Dahası, edinmediğimiz bir şeyi nasıl tanımlayabiliriz ki?

Buradan şunu öğreniyoruz ki, Yaratan’a bize kurtuluş, şifa ve vs göndermesi için dua ederken, iki şeyi ayırt etmeliyiz: 1- Yaratan 2- O’ndan gelen şey.

İlk unsurda; bu Atzmuto olarak bilinir, yukarıda bahsettiğimiz gibi tanım vermek yasaktır. İkinci unsurda ki buna; kabımıza giren ışık denir, yani alma arzumuzda giren ışık, buna Eyn Sof deriz. Yaratan’ın yaratılanlarla ilişkisi budur: “O’nun yaratılanlara iyilik yapma arzusu” ve sonunda alma arzusunun yayılan ve ulaşan Işık denir.

Alma arzusu yayılan Işığı aldığı zaman, yayılan Işığa o zaman Eyn Sof denir. Alınabilmesi için ışığı alanlara birçok örtü altında gelir.

Dolayısıyla anlaşılacak şu ki; tüm değişimler alanın aldığı izlenimler sonucu alanın içerisinde olmakta. Ancak, bahsi geçen konuyu anlamalıyız. Dünyalardaki izlenimlerden bahsederken bunlar potansiyeldedir ve alan bu basireti edindiği zaman: “Gerçek” denir.

Manevi edinim, edinmeyle edinilenin birleşmesiyle olur, zira edinme olmadan edinilecek bir form yoktur, çünkü edinilecek bir nesneyi edinecek de yoktur. Dolayısıyla, bu muhakeme Atzmuto olarak bilinir ve adının geleceği bir yer yoktur. Dolayısıyla, edinilenin kendi formu olduğunu nasıl söyleyebiliriz?

Sadece yayılan Işığın duyularımızda bıraktığı izlenimler açısından bahsedebiliriz, bu da: “O’nun yaratılanlara iyilik yapma arzusudur” ve bu alanların avucuna gelir.

Benzer olarak, bir masayı incelediğimizde doku duyumuz bunu sert bir madde olarak algılıyor ve ek olarak uzunluğunu ve genişliğini duyularımıza göre algılıyoruz. Ancak, bu farklı duyuları olan birisi için masanın aynı şekilde algılanacağı anlamına gelmez. Örneğin, bir meleğin gözünde, masayı incelediği zaman, kendi duyularına göre görür. Bu nedenden dolayı, hiç bir şeyi bir meleğin gözlerinden tayin edemeyiz zira onun gözlerine sahip değiliz ve duyularını bilmiyoruz.

Dolayısıyla, Yaratan’ı hiç edinmediğimiz için dünyaların O’nun açısından ne forma sahip olduklarından bahsedemeyiz. Dünyaları sadece kendi duyularımızdan ve hislerimizden edinebiliriz zira bizim O’nu bu şekilde edinmemizi O, böyle istedi.

“Işık’ta hiç bir değişim yoktur” cümlesinin anlamı budur. Yani tüm değişiklikler kabın içerisinde, yani duyularımızda, her şeyi hayal ettiğimiz kadarıyla ölçülebilir. Bu durumdan şunu diyebiliriz, eğer birçok kişi manevi bir şeyi incelerse herkes kendi duyu ve hayal gücüne göre edinir. Dolayısıyla herkes farklı bir form görür. Ek olarak, yukarıda da bahsettiğimiz gibi bu form, kişinin iniş ve çıkışlarına göre de değişecektir, Işık saf bir ışıktır ve değişim sadece alanlarda meydana gelir.

İnşallah; Yaratan’ın Işığını alıp O’nun yolundan ilerleyerek, O’na hizmet edebilme ve O’na mutluluk vererek Kutsallığı yerden alıp yüceltebilme koşuluna gelebiliriz. İnşallah; O’nunla bütünlük ve yaratılanlarına ifşasına gelmeye layık oluruz.

4- Manevi Çalışmada Kişinin Kendisini Yaradan’a Karşı İlga Ederken Hissettiği Ağırlığın Nedeni Nedir?

Kişi Yaradan için çalışmak isterken kendi “benliğini” iptal etmek istediğinde ve kişisel menfaatlerini düşünmek istemediğinde, hissettiği ağırlığın nedenini bilmeliyiz. Kişi sanki tüm dünya durmuş ve kendisi sanki bu dünyada yokmuş ve havada asılıymış hissine kapılır. Ailesini ve dostlarını kendisini Yaratan’ın karşısında ilga etmek için geride bırakır.

Bunun basit bir nedeni vardır ve buna, “inanç yetersizliği” denir. Yani kişi kendisini kimin karşısında ilga ediyor bilmemektedir, şöyle ki Yaratan’ın varlığını hissetmemektedir. Bu durum kişiye ağırlık hissi verir.

Ancak, kişi Yaratan’ın varlığını hissetmeye başlayınca, kişinin ruhu hemen ilga olmayı ve köküyle bütünleşmeyi ister. Hiç bir düşünce ve akıl gerektirmeden O’nun içine tıpkı bir mum ışığının, meşalenin büyük ışığı altında dâhil olduğu gibi dâhil olup bütünleşir.

Dolayısıyla görüyoruz ki kişinin temel çalışması sadece Yaratan'ın varlığının hissine gelebilmek, yani Yaratan'ın varlığını hissedebilmektir: Ve “tüm dünyanın O'nun muhteşemliğiyle dolu olduğunu görmek.” Kişinin tüm çalışması budur, yani tüm kuvvetiyle yaptığı çalışma sadece bu koşula ulaşmak içindir, başka hiç bir şey için değildir.

Kişi bir şeyin sahibi olacağı gibi bir yanılğı içerisine girmemelidir, zira kişinin sadece bir tek şeye ihtiyacı vardır, bu Yaratan'a inançtır. Başka hiç bir şey düşünmemelidir ve yaptığı tüm çalışmanın ödülü sadece Yaradan inancı edinmek olmalıdır.

Küçük bir ışık yansımasıyla büyük bir ışık yansıması arasında bir fark olmadığını bilmeliyiz, çünkü ışıpta hiç bir değişim olmaz. Şöyle ki tüm değişim bereketi alan kaptadır. Şöyle yazdığı gibi: “Ben Yaratan'ınızım, değişmem.” Dolayısıyla kişi eğer kaplarını ne denli genişletebilirse, o denli aldığı ışığı arttırır.

Ancak soru kişinin kaplarını ne ile genişleteceğidir? Bunun cevabı şudur, kişi Yaratan'ın kendisini yakınlıştırdığı dereceye kadar duyduğu minnet ve şükran, O'nu biraz hissetmesi ve önemini düşünmesi, yani Yaratan'la bir bağ oluşturulmasına fırsat verilmiştir.

Kişi Yaradan'ı kendisi için önemli gördüğü dereceye kadar, kendisini aydınlatan ışık artar. Kişi bilmelidir ki, Yaratan'la arasındaki bağın ne kadar önemli olduğunun gerçek değerini asla ölçemez, çünkü gerçek değerini tayin edemez. Bunun yerine, kişi Yaradan'a ne kadar kıymet verirse, o kadar hak kazanır ve O'nun önemini kavrar. Bu koşulda güç vardır, zira böylece kişi kendi üzerinde daimi bir aydınlanma edinmiş olur.

5- Lişma Yukarı'dan Gelen Bir Uyanıştır ve Neden Aşağıdan Bir Uyanışa İhtiyaç Vardır?

Behinat Lişma edinmek ve anlamak kişinin elinde değildir, zira böyle bir şeyin dünyada var olabileceğini anlamak insan kapasitesinin üzerindedir. Zira kişinin anlayabilmesi için maneviyat ve sevapla ilgilenmesi gerekir ki bir şey edinebilsin. Burada kişisel mutluluk olmalı, yoksa kişi hiç bir şey yapamaz.

Aslında, Yukarı'dan gelen ışığın bir yansımasıdır ve sadece bunun tadına bakan ve bilen anlayabilir. Bununla ilgili şöyle yazar, “Tat ve gör ki Allah iyi.”

Dolayısıyla, Lişma'ya ulaşabilmek için kişinin neden tavsiye ve yönlendirme araması gerektiğini anlamalıyız. Her şeyin sonunda, kişiye hiç bir şey yardımcı olamaz, zira Yaradan kişiye bu ikinci doğa olan “ihsan etme arzusu” vermezse, kişinin Lişma yolunda sarf ettiği hat safhadaki çaba bile kişiye yardımcı olamaz.

Bunun cevabı, hocalarımızın yazdıkları gibi; “Çalışmayı tamamlamak senin işin değil ve bu işte tembellik yapmakta da özgür değilsin.” Bu şu demektir ki, kişi aşağıdan bir uyanış sağlamalıdır, zira bu bir dua olarak algılanır.

Dua bir ihtiyaç olarak sayılır ve bir ihtiyaç olmaz ise doyum da olmaz. Dolayısıyla kişinin Lişma'ya ihtiyacı olunca, doyumunu Yukarı'dan gelir, yani kişi ihtiyacını karşılayacak şeyi alır.

Şöyle ki kişinin çalışması Yaratan'dan Lişma'yı alabilmesi için sadece bir eksiklik ve Kli (Kab) oluşturması için gereklidir. Ancak, kişi asla bu eksikliğin karşılığını kendisi dolduramaz, doğrusu bu Yaratan'dan bir armağandır.

Ancak, dua bütün olmalıdır, kalbin derinliğinden. Şöyle ki kişi yüzde yüz bilir ki kendisine dünyada Yaratan'dan başka hiç kimse yardımcı olamaz.

Peki, kişi, Yaratan'dan başka hiç kimsenin yardımcı olamayacağını nasıl bilebilir? Kişi bunu ancak elindeki tüm gücü harcadıktan sonra kendisine hiç bir şeyin yardımcı olmadığını görünce anlayabilir. Dolayısıyla, "Yaradan adına" koşulunu edinmek için kişi dünyada elinden mümkün olduğunca gelecek her şeyi yapmalıdır. O zaman kişi tüm kalbiyle dua edebilir ve Yaratan duasını duyar.

Ancak, kişi bilmelidir ki Lişma edinmek için çaba sarf ederken, sadece tümüyle ihsan etmek için çalışmayı üstlenmelidir, yani sadece ihsan etmek için ve hiç bir şey almama koşuluyla. Kişi ancak o zaman organlarının bu fikre karşı olduğunu görebilir.

Bu koşuldan kişi berrak bir bilince ulaşabilir ve şikâyetini Yaratan'a aktarabilir ki Yaratan kendisine yardım etsin ve yardımıyla bedeni sadece Yaratan adına koşulsuz çalışma koşuluna gelebilsin, zira görür ki kendisi bedenini tümüyle Yaratan'a karşı ilga edememektedir. Böylelikle kişi bedeninin bu koşul altında Yaratan için çalışmaya razı olacağını ümit etmekten vazgeçer, o zaman bu dua kalbinin derinliklerinden olabilir ve böyle bir dua kabul görür.

Bilmeliyiz ki Lişma edinerek, kişi kötü eğilimi ölüme mahkûm eder. Kötü eğilim kişinin kendi için alma arzusudur ve ihsan etmeyi edinmek alma arzusunu her hangi bir şey yapmaktan tümüyle engeller. Bu koşula ölüme koymak denir. Zira makamından kovulmuştur ve artık kullanılmadığı için yapacağı hiç bir şey yoktur ve fonksiyonunu artık yerine getirmediği için ölüme koyuldu denir.

Kişi "İnsanın kızgın güneşin altında çalışmasıyla edineceği kar nedir?" diye düşündüğü zaman, kişi iki nedenden dolayı kendisini O'nun adına çalışmaya koymakta zorlanmaz:

1. Her halükarda, isteyerek ya da istemeyerek, kişi bu dünyada çaba sarf etmek durumundadır ve tüm bu çabasının karşılığında elinde ne kaldı?

2. Öteki taraftan da, eğer kişi Lişma çalışmak istiyorsa, kişi çalışmasında da mutludur, Dubna'lı Sayer'in atasözünde olduğu gibi, "Sen Yakup, beni çağırma, ne de benimle ilgili kendini yormadın."

Şöyle anlatıyor, küçük bir çantayla trenden yolculuğunun sonunda inmiş bir adam. Tüm tüccarların hamalların alıp otele getirmesi için çantalarını koyduğu yere küçük çantasını koyar. Hamal tüccarın böyle küçük bir çantayı kendisinin taşıyacağını düşünür ve bunun için bir hamala gerek yoktur, bu yüzden büyük bir paketi alır.

Tüccar ona her zamanki ödediği gibi küçük bir bahşiş vermek ister, ama hamal almak istemez ve şöyle der: "Otel'in lobisine büyük bir paket getirdim, beni çok yordu ve sizin küçük çantanızı zorlukla taşıdım ve siz bana bu az bahşiş vermek istiyorsunuz?"

Alınacak ders kişinin gelip manevi ve sevabın yolunda ilerlerken çok çaba harcadım demesine karşın, Yaratan şöyle karşılık verir: “Sen Yakup, beni çağırmadın.” Başka bir deyişle, aldığın benim çantam değildi, bu çanta bir başkasına ait. Bana manevi ve sevap yolunda çok çaba sarf ettim diyorsun, başka birisi için çalışıyor olmalısın, ona git ve ödemeni sana o yapsın.

“Ne de Benimle ilgili kendini yormadın” cümlesinin anlamı budur. Bu şu demektir, her kim Yaratan için çalışır ise zahmeti yoktur, aksine, mutluluk ve manen yükseliş vardır.

Ancak, başka sebepler için çalışan bir kişi Yaratan’a gelip çalışmasında Yaratan’ın kendisine canlılık vermediği için şikâyette bulunamaz, zira Yaratan için çalışmamıştır ki ödemesini Yaratan yapsın. Aksine, kişi çalıştığı diğer şeylerden zevk ve canlılık alması için şikâyette bulunabilir.

LoLişma’da birçok maksat olduğundan, kişi amaçtan çalıştığı ödülü talep etmeli, yani canlılık ve memnuniyet. Onlarla ilgili şöyle yazar; “Bunu yapanlar onlar gibi olurlar ve onlara güvenen herkeste.”

Ancak, bu yazılanlar biraz akıl karıştırıcıdır. Zira görüyoruz ki kişi kendi üstüne cennetin yükünü başka hiç bir niyeti olmadan bile alacak olsa, bu yükü hala üstlenecek hiç bir canlılık kendisini ilerletemez, kişinin üstüne bu yükü almasının tek sebebi mantık üstü inançtır.

Başka bir deyişle, kişi kendisini zorlayarak ve rızasına karşı çıkararak yapar. Dolayısıyla şöyle sorabiliriz; Neden kişi bu çalışmada yoğun çaba hisseder ve beden her an bu işten kaçabilmek için bir neden arar ve manevi çalışmasında hiç hayat hissetmez? Yukarıda yazılanlara göre, kişi alçakgönüllülükle çalıştığı zaman ve sadece ihsan edebilmek için çalıştığında, neden Yaratan kişiye bu işte tat ve canlılık bağışlamıyor?

Bunun cevabı şudur, bilmeliyiz ki bu çok büyük bir ıslahıdır. Bu koşul olmasaydı, yani eğer Işık ve canlılık aynı anda kişiye manevi yolda cennetin yükünü üstlenip çalışırken yansısaydı, kişi çalışmasında hayat hissederdi. Başka bir deyişle, kişisel alma arzusu bu çalışmaya razı ve gönüllü olurdu.

Böyle bir koşulda elbette hem fikir olur zira arzusunu doldurmak ister, yani kişisel menfaati için çalışır olur. Eğer koşul böyle olsaydı, asla Lişma’ya (O’nun adına) ulaşabilecek bir imkân olmazdı.

Bunun nedeni insanın kendisi için çalışmaya eğilimli olduğudur, kişi manevi yolda çalışmaktan dünyevi arzularına nazaran daha fazla haz duyar. Dolayısıyla kişi LoLişma (O’nun adına değil) koşulunda kalmak zorunda kalırdı, zira bu koşulda çalışmasından zevk duyardı. Kişisel tatminliğin olduğu yerde kişi hiç bir şey yapamaz, zira karın olmadığı yerde kişi çalışmaz. Şöyle ki, eğer kişi manevi çalışmada tatminlik duysaydı, kişinin o hal içerisinde kalması gerekirdi.

Bu anlatılan şu hikâyeye benzer; insanlar bir hırsızın peşinde koşarak kovalayıp “yakalayın” diye bağırırken, hırsızında en önde koşup “hırsızı yakalayın” diye bağırması gibidir. Bu şekilde gerçek hırsızın kim olduğunu tahmin edip çaldığını elinden almak zordur.

Ancak, hırsız, yani kişinin kendisi için alma arzusu, Cennetin Yükünü üstlenmekten hiç hayat ve tat duymadığı zaman, kişi bu koşulda mantık ötesi çalıştığı zaman, kendisini zorlayarak, o zaman beden arzusuna karşı bu çalışmayı yapmaya alışır ve o zaman kişi Yaratan'ına mutluluk verecek bir çalışmaya başlayabilir.

Bu böyledir, zira kişiden istenilen yegâne şey, manevi çalışmasıyla Yaratan ile Dvekut'a (Bütünlüğe) gelmektir ve bu kişiye form eşitliği olarak ifşa olur, kişinin tüm yaptıkları, sadece ihsan etmek için olur.

Şöyle yazdığı gibi; "O zaman kendini Yaratan'la memnun edeceksin." "O zaman" kelimesi ilk başta, kişinin çalışmaya başladığı zaman, zevk duymadığı zaman. Yani, kişinin çabası kendisini zorlayarak olduğu zaman.

Ancak, sonradan, kişi kendisini incelemektense ihsan etmek için çalışmaya alıştırdıktan sonra, eğer kişi manevi çalışmasından tat alıyorsa, Yaratan'ına yaptığı çalışmayla haz verdiğine inanıyorsa, kişi Yaratan'ın yaptığı çalışmayı her ne kadar olursa olsun, kabul ediyor demektir. Her şeyde Yaratan, memnuluk getirecek niyeti inceler ve bu durumda kişide "O zaman kendini Yaratan'la memnun edeceksin" koşulu oluşur.

Yaratan adına çalıştığı zamanda bile kendisini mutlu ve canlı hisseder, sanki gerçekten Yaratan için çalışıyormuş gibidir, zira kişinin kendisini zorlayarak yaptığı çalışmada kişiyi ağırbaşlılıkla çalışmaya hak kazandırır. Görürüz ki, o zamanda kişinin aldığı memnuniyetlik Yaratan'la alakalıdır, yani özellikle Yaratan içindir.

6- Çalışmada, Tora'dan (Işık'tan) Destek Nedir?

1944'de duydum

Kişi, Tora çalışırken, tüm davranışlarının ihsan etmek için olmasını istediği zaman, daima Tora'dan destek almaya çalışmalıdır. Destek, beslenmek diye düşünülebilir ve bu; sevgi, korku, yükseliş hissi, tazelenme vs. gibi hislerdir. Kişi bunların hepsini Tora'dan çıkartmalıdır. Başka bir deyişle, Tora kişiye bu tür sonuçları vermelidir.

Ancak, kişi Tora'yı çalışıyor ve bu tür hislerden geçmiyor ise, bu Tora olarak kabul edilmez. Çünkü Tora, Tora'yı giyinmiş olan Işık anlamına gelir. Bilgelerimizin dediği üzere: "Kötü eğilimi yarattım ve buna şifa olan Tora'yı da yarattım." Bu Tora'nın içindeki ışığa işaret eder, bu ışık ıslah eder.

Bilmeliyiz ki Tora iki anlayışa ayrılmaktadır: 1- Tora, 2- Mitzva (Sevap). Aslında, Yaradan'ın yolunda ilerlemeden önce bu iki konuyu kişinin anlaması mümkün değildir, bu yol: "Yaradan'ın öğütleri O'ndan korkanlar içindir." Bu koşul böyledir, çünkü kişi Kral'ın sarayına girmek için hazırlanırken, Gerçeğin Yolu'nu anlaması mümkün değildir.

Ama hazırlık safhasında olan bir kişi için bile, anlayabileceği bir örnek verebiliriz. Bilgelerimiz şöyle yazar; "Rav Yusuf şöyle dedi: Mitzva yapıldığı zaman korur ve kurtarır. Tora yapıldığı zaman da yapılmadığı zaman da korur ve kurtarır."

“Uygulandığı zaman,” kişinin ışık aldığı zaman demektir. Kişi ancak ışık hâlâ kendisiyle olduğu zaman ışığı kullanabilir. Çünkü şimdi ışık kendisine yansıdığı için mutluluk içerisinde. Bu algıya Mitzva denir. Henüz maneviyatı edinmemiştir ama ışıktan Keduşa (kutsallık) denilen canlılığı almıştır.

Tora’da bu böyle değildir: Kişi çalışması içinde bir yol edindiği zaman, kişi edindiği bu yolu, uygulamadığı zaman da, yani kişi ışığı olmadığı zaman da kullanabilir. Çünkü yalnız aydınlık onu terk etmiştir, ancak kişi çalışması ile edindiği yolu aydınlık onu terk etse bile kullanabilir.

Gene de kişi uyguladığında şunu bilmelidir; Mitzva, uygulanmayan Tora’dan daha önemlidir. Uygulandığı zaman, yani şimdi kişi ışık ediniyor demektir; buna “uygulama” denir, kişi içine ışığı aldığı zamandır.

Bunun için de, kişinin ışığı varken, Mitzva Tora’dan daha önemlidir. Kişinin ışığı yokken, yani Tora’da canlılık yokken, bir yandan Tora önemlidir, çünkü kişi Tora’dan edindiği yolu kullanabilir. Öte yandan da bu canlılıktan, “ışıktan,” yoksundur. Bu nedenle, bu bakımdan Mitzva daha önemlidir.

Dolayısıyla, canlılıktan yoksun olduğu zaman, kişi, “kötü” kabul edilir. Bunun nedeni kişinin: “Yaradan iyidir ve dünyayı iyilikseverlikle yönetir” diyememesidir. Bu durum içerisindeki bir kişiye, “kötü” denir, çünkü Yaradan’ını kınamaktadır, zira şimdi kendisinde hiçbir canlılık hissetmediği, mutluluk duyacağı bir şey olmadığı için kişi Yaradan’a dönüp kendisini iyi hissettiği için teşekkür edemez.

Kişi Yaradan’ın ilahi takdirinin iyilik dolu olduğuna inandığını söyleyemez, zira biz manevi yoldaki hislerimizi organlarımızda hissetmekteyiz. Eğer kişi haz ve memnunluğu hissetmezse, bir başkasının aldığı zevk ve mutluluk duygusu ona ne verebilir ki?

Eğer kişi gerçekten İlahi Takdir’in arkadaşına iyilik olarak ifşa olduğuna inansa idi, buna olan inancı yani Yaradan’ın tüm dünyayı iyilikle yönettiğine olan inancı ona mutluluk ve haz verirdi. Eğer bu durum kişiye hayat, canlılık ve mutluluk getirmiyor ise, Yaradan’ın arkadaşına iyilikle yol gösterdiğini söylemekte ne yarar var ki?

En önemli olan şey, kişinin kendi bedeninde hissettiğidir; kendisini ya iyi hissediyordur ya da kötü hissediyordur. Kişi arkadaşının mutluluğunu ancak kendisi de hissederse hissedebilir. Başka bir deyişle, nedenler ne olursa olsun bizler, beden hisleriyle öğreniriz. Kişi ancak kendisini iyi hissediyorsa bu durum kendisi için, önemlidir.

Ve kişi ancak bu hâldeyken, Yaradan, “iyidir ve iyilik yapar,” der. Eğer kendisini kötü hissediyorsa, kişi Yaradan’ın kendisine sevgiyle ve iyilikle yaklaştığını söyleyemez. Dolayısıyla, kişi tam olarak arkadaşının mutluluğundan mutluluk duyarsa ve bundan bir canlılık alırsa, arkadaşı mutlu olduğu için mutlu ise, o zaman Yaradan’ın iyilikle yönettiğini söyleyebilir.

Eğer kişinin hiç neşesi yoksa kendini mutsuz hisseder. O zaman nasıl Yaradan iyilikseverdir diyebilir ki? Dolayısıyla, kişinin cansız ve mutsuz olduğu zamanlarda Yaradan için bir

sevgisi yoktur ve Yaradan'ı haklı çıkartmamaktadır ve bu çok önemli ve yüce Kral için çalışma olanağına sahip olduğundan mutlu olamamaktadır.

Bilmeliyiz ki Üst Işık tümüyle hareketsiz bir hâldedir. Yaradan'ın tüm kutsal isimlerinin açılımları aşağıdakiler bakımındandır. Başka bir deyişle, Üst Işığa verilen tüm isimler, aşağıdakilerin edinimlerinden gelir. Üst Işık, onların edinimlerine göre tanımlanmıştır. Yani kişi Üst Işığı onu edindiği biçimde, kişinin algısına göre adlandırır.

Eğer Yaradan'ın kendisine bir şey verdiğini hissetmiyorsa, kişi Yaradan'a ne isim verebilir ki? Yaradan'a inandığı zaman, kişi hissettiği her halin Yaradan'dan geldiğini söyler. Ve bu koşulda kişi içinde bulunduğu hissi hâle göre, Yaradan'ı tanımlar.

Eğer içinde bulunduğu koşuldan memnun ise, kişi Yaradan için iyiliksever der, çünkü hissettiği budur, O'ndan iyilik geldiğidir. Bu koşuldaki kişiye Tzadik (Hak'tan yana) denir. Zira kişi Yaradan'ı Matzdik (haklı görmek) durumundadır.

Eğer içinde bulunduğu koşulda kendisini kötü hissediyorsa, kişi Yaradan'ın kendisine iyilikle yaklaştığını söyleyemez. Dolayısıyla, o koşuldayken kişiye Raşa (Kötü) denir, çünkü Yaradan'ı Marşıha (kınamak) konumundadır.

Ancak, bu koşulların arası yoktur, şöyle ki kişinin içinde bulunduğu bir durumda hem iyi ve hem de kötü hissediyorum dediği bir zaman yoktur. Kişi ya mutludur ya da mutsuz.

Bilgelerimiz şöyle yazdı: "Dünya sadece ya tümüyle kötü ya da tümüyle erdemli için yaratıldı." Çünkü kişinin kendisini hem iyi hem de kötü hissettiği bir realite yoktur.

Bilgelerimiz iki koşulun bir arası var dediklerinde; bu, yaratılan varlıklarda zaman kavramı algısı olmasından kaynaklanmaktadır. İki koşulda ara dönem var diyebilirsiniz, arka arkaya, tıpkı iniş ve çıkışların olduğunu öğrendiğimiz gibi. Bunlar iki zamandır, kişi bir kötüdür ve bir de erdemli. Kişinin iyi ve kötü hissetmesi aynı anda olamaz.

Şöyle ki Tora Mitzva'dan daha önemlidir dedikleri zaman, bu tam olarak bunun uygulanmadığı zamandır, yani kişinin canlılığı yoktur. Böylece Tora, içinde hayat olmayan bir Mitzva'dan daha önemli olur.

Bunun böyle olmasının nedeni, kişinin içinde hayat olmayan bir Mitzva'dan bir şey alamamasıdır, ama Tora'da kişi bu çalışmanın yolunda edindiklerine hala sahiptir. Canlılık kişiden ayrılmasına rağmen, aldığı yol içinde kalır ve bunu kullanabilir. Belli bir zaman vardır ki Mitzva Tora'dan daha önemlidir, yani Mitzva da canlılık bulduğu ve manevi çalışmasında canlılık bulmadığı zaman.

Dolayısıyla uygulanmadığı zaman, yani kişi çalışmasında hayat ve mutluluk hissetmediğinde, kişinin dua etmekten başka çaresi yoktur. Ancak dua ederken kişi kötü olduğunun farkında olmalıdır. Çünkü Yaradan'ın iyi olduğuna inanmak için hesaplamalar yapmasına rağmen dünyadaki iyiliği ve mutluluğu hissetmemektedir.

Buna karşın, kişinin düşündüğü düşüncelerin hepsi bu çalışma yolu için doğru değildir. Çalışmada, eğer düşünce ardından eylem getiriyorsa, yani organlarında bir his getiriyorsa,

böylece organlar Yaradan'ın iyiliksever olduğunu hisseder ve organları bundan canlılık ve mutluluk edinirler. Eğer kişide canlılık yoksa şimdi kişinin organları O'nun iyiliğini, bereketini alamıyorsa, kişinin tüm hesaplamaları ne işe yarar ki?

Böylelikle kişi anlamlıdır ki; eğer kişinin çalışmasında canlılık ve mutluluk yok ise, bu kişinin kötü olduğuna dair bir işarettir, zira o mutsuzdur. Eğer bu bir eyleme yol açmıyorsa, yani, O yaratılanlara sadece iyilik ve mutluluk verdiği için organlarda Yaradan sevgisi uyandırmıyorsa, yapılan tüm hesaplamalar yanlıştır.

7- Alışkanlık İkinci Doğa Olur Ne Demektir?

Kişi kendisini bir şeye alıştırmaya başlayınca, alıştırdığı o şey kişinin ikinci doğası olur. Dolayısıyla, kişinin realitesi olarak hissedemeyeceği hiç bir şey yoktur. Başka bir deyişle, kişinin yaptığıyla ilgili bir hissi olmamasına rağmen, kendisini alıştırmak hissetmeye başlar.

Bilmeliyiz ki, Yaratan ve yaratılanlar arasında hisler açısından fark vardır. Çünkü orada yaratılanlar hisseden ve hissettirenlerdir, edinen ve edinilen. Demektir ki, belli bir realiteyle bağı olan hisseden birisi var.

Ancak, hisseden dışında bir realitede sadece Yaratan'ın Kendisi vardır. Bunun nedeni O'nda "hiç bir düşünce ve algı olmadığıdır"; Ancak insanın, tüm varlığını sadece duyularıyla algılaması mümkündür. Hatta realitenin geçerliliği bile, realiteyi hisseden tarafından değerlendirilir.

Başka bir deyişle, kişinin tattığı şey, kişinin gerçek olarak kabul ettiği'dir. Eğer kişi realiteyi acı hissederse, yani kendisini kötü hissediyor ve bu kötü histen dolayı acı çektiğini hissediyor ise, bu kişiye manevi çalışmasında günahkâr denir. Çünkü Yaratan'ı kınıyor denir, zira Yaratan iyilikseverdir ve dünyaya sadece sonsuz şekilde ihsan eder; Ancak, kişi o hissiyatı açısından, Yaratan'dan bunun tersini aldığını görür, yani içinde bulunduğu durum kötüdür.

Dolayısıyla hocalarımızın yazdıklarını anlamalıyız: "Dünya sadece ya tümüyle günahkâr ya da tümüyle haktan yana olanlar için yaratılmıştır." Bu şu demektir: Kişi ya hayatında, manevi çalışmasında iyi bir tat alır ve Yaratan'ı haklı görür ve Allah'ın dünyaya sadece iyilik verdiğini görür veya da dünyada acı bir tat alıyorsa, o zaman günahkârdır. Bunun nedeni Yaratan'ı kınadığı içindir.

Görüyoruz ki; Her şey aslında kişinin hisleriyle tayin edilmektedir. Ancak, Yaratan açısından bunların hepsi önemsizdir, Bütünleşme Şiir'in de şöyle yazdığı gibi: "O olduğu gibi sende olacaksın, eksiklik ve fazlalık içerisinde olmayacaksın." Dolayısıyla tüm dünyalar ve tüm değişimler sadece kişinin edinmesine göre alanlara yöneliktir.

8- Keduşa'nın (Tanrısallığın) Gölgesi ile Sitra Ahra'nın Gölgesi Arasındaki Fark Nedir?

Şöyle yazar (Şarkıların Şarkısı, 2) “Gün soluk alıp gölgeler kaçana kadar.” Manevi çalışmada gölgelerin ve iki gölgenin ne olduklarını anlamamız gerekir. Şöyle ki kişi O’nun İlahi Takdirini hissetmediği zaman, yani dünyayı “İyilik yapan ve iyilikle yöneten” olarak göremeyince, bu hal güneşi gizleyen gölge olarak bilinir.

Başka bir deyişle, tıpkı dünyadaki gölge güneşi gizlediği gibi, ancak güneşi hiç bir şekilde değiştirmez, güneş hala tüm gücüyle yansımaktadır, dolayısıyla O’nun İlahi Takdirini hissetmeyen bir kişi Yukarıda hiç bir değişikliğe neden olmaz. Zira Yukarıda hiç bir değişiklik olmaz, yazdığı gibi “Ben Allah’ınız değişmem.”

Aslında, tüm değişimler alanlardadır. Bu gölgenin altındayken, yani gizlilik altında iken, iki konuya dikkat etmeliyiz:

1. Kişi hala hissettiği karanlığı ve gizliliği aşabilecek dirayete sahipken, O’nu haklı çıkaracak ve dua edecek konumdadır ve tüm gizliliklerin Yaratan’ın kendisinden geldiğini gözlerini açması ve tüm gizlilikleri görebilmesi ve O’na tutunabilmesi için bir dua bulabilmesi için Yaratan kişiyi bu hallerden geçirmektedir.

Bunun böyle olmasındaki neden, kişinin çektiği tüm acıların O’ndan gelmesindeki sebep, kişinin bu bela ve acılardan kurtulabilmesi için her şeyi yapacak koşula gelmesidir. Zira kişiye tüm acılar gizlilik koşulunda geldiğinde kişinin bilinen şifayı alacağı kesindir. Yaratan’a içinde bulunduğu koşuldan kendisini çıkarması ve yardım etmesi için çok dua edecek koşul olur. Bu halde kişi hala O’nun İlahi Takdirine inanır.

2. Kişi üstesinden gelemeyecek bir hale geldiğinde ve hissettiği tüm acı ve sıkıntıların Yaratan’dan, kendisini bir derece daha yükseltmesi için gönderildiğini düşünemediğinde, kişi dalalet içerisinde denir. Bunun nedeni kişinin Yaratan’ın İlahi Takdirine inanmadığıdır ve doğal olarak da dua edemez.

Görüyoruz ki iki çeşit gölge bulunmaktadır ve “gölgeler kaçtı” demek budur, şöyle ki gölgeler dünyadan kaçacak.

Klipa (Kabuk) gölgesine “Başka bir tanrı verimsiz ve meyve vermez” denir. Keduşa da (Kutsallık) ise, “Gölgesi altında mutlulukla oturdum ve meyvesi damağымda tatlıydı” denir. Başka bir deyişle, kişi başına gelen tüm sıkıntı ve gizliliklerin kendisine Yaratan’ın mantık ötesinde çalışmasını sağlamak için gönderdiğini hisseder.

Kişi bunu Yaratan’ın yaptığını söyleyecek gücü bulduğunda, yani Yaratan’ın kendi iyiliği için gönderdiğini ve böylelikle kişinin kendi için değil ama çalışmaya ihsan edebilmek için gelmesini sağladığını görünce, kişi bilince ulaşır. Başka bir deyişle, kişi çalışmasının Yaratan’a mutluluk verdiğine inanır ve bu tümüyle mantığının üstünde bir koşuldur.

Şöyle ki, kişi Yaratan’a gölgelerin dünyadan kaldırılması için dua etmez. Aslında, kişi şöyle der; “Görüyorum ki Yaratan benim Onunla bu şekilde çalışmamı istiyor, yani tümüyle mantık ötesi.” Dolayısıyla, kişi yaptığı her şeyde, kişi derki, “Elbette bu çalışmam Yaratan’ın hoşuna gitmekte, o zaman yüzünün gizliliğinde çalışmam ya da çalışmamam neden umurumda olsun ki?”

Kişi yüzün gizliliği içerisinde ihsan etmek için çalışmak istediğinden, yani Yaratan'ın memnuniyeti için, kişinin çalışması gururunu rencide etmez, yani Yaratan'ın memnun olmadığı hissi yoktur. Aslında, kişi Yaratan'ın liderliğini kabul eder ve şöyle ki kişi çalışmasında Yaratan'ın var olduğu hissini hissetmesini ister ve kişi tüm kalbiyle bu koşulu kabul eder. Bunun böyle olmasının nedeni kişinin kendisini nasıl mutlu edeceğinden değil ama Yaratan'ı nasıl memnun edeceğini düşünmesindedir. Dolayısıyla bu gölge kişiye hayat getirir.

Bu koşula "Gölgesi altında mutluluk duydum" denir, yani kişi içinde bulunduğu halde mantığının ötesine gittiği koşula imrenir. Dolayısıyla, kişi gizlilik içerisinde iken çaba sarf etmezse, hala Yaratan'ın kendisini yakınlaştırması için bir yer varken, kişi tembellek eder ise kişiye öyle bir gizlilik çöker ki kişi o konumda dua bile edemez. Bunun nedeni kişinin Yaratan'a tüm kalbiyle dua etmek için çaba harcamamasındandır. Bu nedenden dolayı kişi böyle alçak bir seviyeye düşer.

Ancak, kişi bu koşula gelince de, kendisine Yukarıdan merhamet gönderilir ve kişiye tekrar Yukarıdan bir uyanış gelir. Ve bu tüm süreç devam eder, ta ki kişi kendisini dua ile güçlendirene, Yaratan'ın duasını duymasına ve kendisini yakınlaştırıp değiştirmesine kadar.

9- Manevi Çalışmada Kişinin Aklını Geliştiren Üç Şey Nedir?

Eylül'de duydum, Ağustos 1942

Zohar bilgilerimizin sözlerini şöyle açıklar: "Kişinin aklını üç şey geliştirir. Bunlar, güzel bir kadın, güzel bir ev ve güzel Kelim'dir (Kaplar)." Şöyle der, "Güzel kadın, Kutsal Şehina'dır (Kutsallık). Güzel bir ev kişinin kalbidir ve güzel Kelim kişinin organlarıdır."

Kişi, kalbinin sağladığı organlar olan güzel Kelim'e sahip değilse Kutsal Şehina'nın, erdemlik ve güzellik olan gerçek formunda ortaya çıkamayacağını açıklamamız lazım. Bunun anlamı, kişinin öncelikle kendi için alma arzusunu iptal ederek kalbini arındırması ve tüm eylemlerinin ihsan etmek için olmasına kendini alışmasıdır.

Bundan iyi ve güzel Kelim ortaya çıkar yani, kişinin Kelim denilen arzuları kendisi için alma arzusundan temizlenecek, arı olacak ve ihsan etme olarak algılanacak.

Bununla beraber, eğer kişinin evi güzel değilse Yaradan şöyle der: "o ve Ben aynı yerde yaşayamayız." Bunun nedeni Işık ve Kli (Kap) arasında form eşitliği olması gerektiğindedir. Dolayısıyla, kişi inancı hem kalpte hem akılda, arılık içinde üstlenirse ona güzel bir kadın verilir yani, Kutsal Şehina'nın anlamı kişiye erdemlik ve güzellik olarak görünür ve kişinin akli gelişir.

Bir başka deyişle, hissettiği haz ve mutluluktan dolayı Kutsal Şehina dış ve iç Kelim'i doldurarak kişinin organlarında ortaya çıkar. Buna "aklın gelişmesi" denir.

Bunu edinmek kıskançlık, arzu ve gururla olur ki bunlar kişiyi bu dünyanın dışına çıkartır. Kıskançlık, Kutsal Şehina’da kıskançlık sayesinde demektir yani, “Ev sahiplerinin Kralının çabası” sözlerindeki gayret olarak addedilir. Gurur, kişinin cennetin şanını yükseltmek istemesidir ve arzu da şu yolla, “Alçakgönüllülerin arzusunu duydunuz” ile edinilir.

10- Sevgilim Çalışmada Neyi Acele İle Yapar?

Temmuz 1944’de Duydum

Aklınızda bulunsun, kişi her şeyi Yaradan için yapmayı arzu etme yolunda ilerlerken, kişi yükseliş ve düşüş durumlarına gelir. Bazen, kişi öyle büyük bir düşüşe gelir ki kişi Tora ve Mitza’dan kaçma düşünceleri içerisinde olur. Kişiye öyle düşünceler gelir ki, Keduşa (Kutsallık) içerisinde olmak için bir arzusu kalmaz.

Böyle bir koşuldayken kişi, durumun tersine olduğuna, yani aslında kendisinden kaçanın Keduşa (Kutsallık) olduğuna inanmalıdır. Çünkü insan Keduşa’ya kusur bulmak istediği zaman, Keduşa daha önce hareket eder ve ondan uzaklaşıp kaçır. Eğer kişi buna inanır ve kaçarken bu koşulu aşarsa, o zaman Brah (Kaçış) Berah (Kutsanan) olur, şöyle yazdığı gibi: “Yaradan’ı ve O’nun özünü kutsa ve O’nun ellerinin eserini kabul et.”

11- Titreten Bir Sevgi

Mutluluk; sevgi olarak bilinir ve bu hayatta olmaktır. Evinin duvarlarını delik açmadan yapan bir kişi gibi, evine giremez, zira evine girebilmesi için geçeceği bir yer yapmamıştır. Dolayısıyla, eve girebilmesi için duvarda bir oyuk olması gerekir.

Dolayısıyla, sevgi olan yerde, korku da olmalıdır ve oyuk olan yere korku denir. Başka bir deyişle, kişi içinde sanki ihsan etmeye yönelemeyecekmiş, korkusu oluşturmali.

Şöyle ki, her ikisi olunca bütünlük olur denir. Yoksa her ikisi bir birini iptal etmek ister ve bu yüzden kişi her ikisine de aynı yerde sahip olmalıdır. Bu aynı zamanda sevgi ve korkuya olan ihtiyacı tanımlar.

Sevgiye var olmak denir, korkuya ise ölüm ve çukur denir. Ancak, ikisi bir arada olursa bütünlük olur. Buna aynı zaman da “iki bacak” denir ki kişi sadece iki bacağı varsa yürüyebilir.

12- Kişinin Manevi Çalışmasının Özü

Kişinin manevi çalışmasının özü Yaratan’a ihsan etmekten nasıl tat hissedebileceği olmalıdır, zira kişinin yaptığı her şey, form eşitsizliği nedeniyle kendisini O’ndan uzaklaştırır. Ancak, kişi Yaratan’ın memnuniyeti için bir hareket yaparsa, en küçük bir hareket dahi olsa, hala bir Mitzva (sevap) sayılır.

Dolayısıyla, kişinin temel olarak çabası ihsan etmekten alacağı güçte bir tat edinmesi olmalıdır ve bu kendi menfaati için alma zevkini azaltarak olur. Bu koşulda kişi zamanla ihsan etmekten tat alır.

13- Nar

Roş HaŞana'nın (yeni yıl) 2. gecesinde yemekte duydum, 5 Ekim, 1948

Nar, bilgilerimizin dediği üzere şu demeye gelir: “Aranızda boş olanlar bile Mitzvot ile nar gibi dolabilir.” Rimon (nar) kelimesi mantık üzeri olan Romemut (yücelik) kelimesinden gelir. Ve bunun anlamı şöyle olacaktır: “Aranızdaki boş olanlar, Mitzvot ile nar gibi dolar.” Bu dolmanın ölçüsü mantık ötesine gidebildiğiniz kadardır ve buna Romemut denir.

Var oluşun olmadığı bir yerde yalnız boşluk olur, yazıldığı üzere: “Dünya hiçbir şeyin üzerinde asılı değildi.” Boş yerin doluşunun ölçüsünün ne olduğunu nasıl bulursunuz? Bunun cevabı, kişinin mantık ötesine yükselmesi kadar.

Bu, boşluk yücelikle, yani mantık ötesi ile dolu olmalı demektir ve bu gücü vermesini Yaradan'dan istemek anlamına gelir. Bu tüm bu boşluğun yaratılmış olduğu anlamına gelecektir, yani kişinin sadece Yaradan'ın Romemut'u ile doldurulmak amacıyla, boş olduğunu, hissetme durumuna gelmesi anlamındadır. Başka bir deyişle, kişi mantık ötesi her şeyi alma durumundadır.

Ve bu “ve Yaradan böyle yaptı, insan Yaradan'ın huzurunda korkmalı,” sözünün anlamıdır. Bunun anlamı, kişiye bu boşluk hissi ona mantık ötesi inanç durumunu üstlenmeye ihtiyaç duyması amacıyla gelir. Ve bunun için Yaradan'ın yardımına ihtiyacımız vardır. Böylece o zaman, kişi Yaradan'dan mantık ötesine inanmak için kendisine güç vermesini istemelidir.

Ortaya çıkan şudur ki, tam da o zaman kişi Yaradan'dan yardım istemeye ihtiyaç duyar, çünkü dışsal onun zıt olanı algılamasına imkân verir. Dolayısıyla, kişinin Yaradan'ın ona yardım etmesini istemekten başka bir tesellisi kalmaz.

Bu konuda “Kişinin arzusu her gün kişinin hakkından gelir ve eğer Yaradan için değilse, kişi buna galip gelemmez.” denir. Bu nedenle, bu koşul; kişinin, Yaradan'dan başka ona yardım edecek kimsenin olmadığını anlaması durumudur. Ve bu şudur: “Yaradan böyle yaptı, insan Yaradan'ın huzurunda korkmalı.” Korku meselesi inanç olarak anlaşılır ve ancak ondan sonra kişi Yaradan'ın onu kurtarmasına ihtiyaç duyar.

14- Yaradan'ın Büyüklüğü Nedir?

1948 de duydum

Yaratan'ın Romemut'u (büyüklüğü, yüceliği) kişinin mantık ötesi gitmek için gücü Yaradan'dan istemesi gerektiği anlamına gelir. Bunun anlamı; Yaradan'ın büyüklüğünün iki yorumu vardır:

1. Bilgiyle dolmak değildir; bu kişinin sorularına cevap bulabildiği akıldır. Aksine kişi sorularını Yaradan'ın cevaplamasını ister. Buna Romemut denir, çünkü tüm bilgeliğin yukarıdan gelir, adamdan değil, yani bu kişi ancak kendi sorusunu cevaplayabilir anlamındadır.

Kişinin cevaplayabildiği her hangi bir şeyi, dış akılla cevaplıyor sayılır. Bunun anlamı, Tora ve Mitzvot'u tutmanın değerli olduğunu alma arzusu anlamıdır. Ancak, eğer mantık ötesi kişiyi çalışmaya zorlarsa, buna "alma arzusunun fikrine karşı" denir.

2. Yaradan'ın büyüklüğü demek, kişinin dileklerinin kabul olması için Yaradan'a muhtaç hale gelmesi demektir. Bu nedenle;

1. Kişi mantık ötesi gitmeli. Böylece kişi boş olduğunu görür ve dolayısıyla Yaradan'a muhtaç hale gelir.
2. Sadece Yaradan, kişiye mantık ötesi gidebilme gücünü verebilir. Başka bir deyişle, Yaradan'ın verdiği şeye "Yaradan'ın Romemut'u" denir.

15- Çalışmada "Diğer Tanrılar" Nedir?

3 Ağustos 1945, Av 24'de duydum

"Benden başka tanrının olmayacak," diye yazılmıştır. Kutsal Zohar, orada tartmak için taşlar olmalı diye yorumlar. Bu konuda sorar, çalışma taşlarla nasıl ölçülür, Yaradan'ın yolunda, kişi kendi durumunu nasıl bilir? Belirtilmiştir ki, kişi alışkın olduğundan daha fazla çalışmaya başladığı zaman, bedeninin tüm gücüyle yakınmaya ve bu çalışmayı reddetmeye başladığı bilinmektedir.

Bunun nedeni, ihsan etmek, beden için bir yük ve sıkıntıdır. Bu işe tahammül edemez ve bedeninin direnci kişide yabancı düşünceler şeklinde ortaya çıkar. Beden gelir ve "kim" ve "ne" sorularını sorar. Bu sorular sayesinde, kişi tüm bu soruların çalışmasını engellemek için Sitra Ahra (Diğer Taraf) tarafından gönderilmiş olduğunu kesinlikle söyler.

Denir ki eğer o zaman kişi bunların Sitra Ahra'dan geldiğini söylerse, kişi yazılmış olan, "Benden başka tanrının olmayacak," sözünü ihlal eder. Bunun nedeni, eğer "O'ndan başkası yok," ise kişinin bunun ona Kutsal Şehina'dan geldiğine inanması gerekirdi. Bunun yerine, Kutsal Şehina kişiye gerçek durumunu, Yaradan'ın yolunda nasıl yürüdüğünü göstermektedir.

Bunun anlamı "yabancı düşünceler" denen bu soruları kişiye göndererek, yani, bu yabancı düşünceler yoluyla, "yabancı düşünceler" olarak kabul edilen bu soruları onun nasıl cevapladığını görür. Ve bunların hepsi, kişinin çalışmada gerçek durumunu anlayabilmesi ve böylece ne yapacağını bilmesi içindir.

Bu bir kıssa gibidir; Bir dost, dostunun onu ne kadar sevdiği bilmek ister. Elbette, ne zaman yüz yüze gelseler, dostu utanç nedeniyle kendini ondan gizler. Bu nedenle, kişi dostuna

kendisi hakkında kötü şeyler söylemesi için birini gönderir. Böylece ondan uzakta iken dostunun tepkisini görür. Ve böylece adam dostunun sevgisinin gerçek ölçüsünü bilebilir.

Ders; Kutsal Şehina, kişiye yüzünü gösterdiği yani Yaradan kişiye canlılık ve neşe verdiği zaman, bu durumda kişi, ihsan etmek ve kendi için hiçbir şey almadan çalışmak hakkında ne düşündüğünü söylemeye utanır. Ancak, onunla yüz yüze olmadığı zaman, yani yüz yüze olmamak olarak kabul edilen, canlılık ve sevincin yatıştığı zaman, kişi ihsan etmekle ilgili gerçek durumunu görebilir.

Eğer kişi yazılmış olan “O’ndan başkası yok” sözüne ve bütün yabancı düşünceleri Yaradan’ın gönderdiğine yani idare edenin O olduğuna inanırsa; kişi kesinlikle ne yapacağını ve bütün soruları nasıl cevaplayacağını bilir. Bu, kişiye, O’na, Cennetin Krallığına iftira edenlere karşı nasıl konuştuğunu görmek için ona haberciler yolluyormuş gibi görünür. Ve bu mesele böyle anlaşılmalıdır.

Kişi her şeyin Yaradan’dan geldiğini anlamalıdır. Çünkü bedenini kişiyi yabancı düşüncelerle yenilgiye uğratma darbeleri kişiye bu çalışmayla uğraşmadığı zaman gelmez; bu darbeler kişiye tam bir algılama olarak gelir, öyle ki aklını ezer parçalar, özellikle Tora’da ve çalışmada her zamankinden daha fazla ilerlediği zamanlarda gelir. Bunlara tartı taşları denir.

Bu, kişi bu soruları anlamak istediğinde bu taşlar kişinin aklına düşer anlamına gelir. Daha sonra kişi çalışmasının amacını tartmaya başlar: İhsan etmek için çalışmak, bütün gücüyle ve ruhuyla çalışmak ve bu dünyada tüm arzusunun dünyevi meseleler için değil ama yalnız Yaradan’ı memnun etmek amacı için çalışmak olması gerçekten değerli midir?

O zaman kişi her iki tarafa giden görüşler olduğunu gördüğünden, acı bir tartışma başlar. Yazılar bu konuda uyarır: “Benden başka tanrın olmayacak.” “Benim huzurumda” başka bir tanrının senin çalışmanı tartmak için taşlar verdiğini söyleme.

Tersine, kişi bilmeli ki; bu “Benim huzurumda” diye kabul edilir. Bu böyledir, kişi çalışmanın temelini ve inşa edildiği yapının esasını ve gerçek formunu görecektir.

Çalışmadaki ağırlık öncelikle, birbirini inkâr eden iki konu nedeniyledir. Bir yandan, kişi tüm çalışmasıyla Yaradan ile Dvekut’a erişmeye çalışmalıdır; kişinin tüm arzusu kendisine değil, ihsan ederek yalnız yaratıcısına memnuniyet vermek olmalıdır.

Diğer taraftan, bunun öncelikli hedef olmadığını görürüz, çünkü yaratılışın amacı yaratılanların Yaradan’a vermesi değildir, çünkü O, yaratılanların O’na verecekleri hiçbir eksikliğe sahip değildir. Aksine, yaratılışın amacı O’nun arzusu yarattıklarına iyilik yapmak olduğudur yani yaratılanların O’ndan zevk ve keyif almasıdır.

Bu iki konu bir uçtan diğerine birbiriyle çelişmektedir. Bir yanda kişi ihsan etmeli ve diğer yanda kişi almalıdır. Diğer bir değişle, yaratılışın düzeltilmesinin idrak edilmesi, form eşitliği olarak algılanan Dvekut’a erişilmesi, tüm eylemlerin yalnız ihsan etmek için olması. Bundan sonra, yaratılışın amacına, Yaratan’dan zevk ve keyif almaya erişmek mümkündür.

Dolayısıyla, kişi kendini ihsan etme yolunda yürümeye alıştırdığı zaman, artık alma kaplarına sahip olmaz. Kişi alma yolunda yürüdüğü zaman, ihsan etme kaplarına sahip olmaz.

Böylece, “Tartı taşları” aracılığıyla kişi her ikisini de kazanır. Bunun nedeni, çalışması boyunca yapmış olduğu bu müzakere sonrasında, aklında ve kalbinde bunun üstesinden geldiği ve ihsan etme formu içinde, Cennetin Krallığı’nın yükünü üstlendiği zaman, bu şuna neden olur: Kişi Yüce Bolluğu çekmek üzereyken, o artık her şeyin ihsan etme formu içinde olması gerektiği sağlam bir temele sahiptir. Dolayısıyla, kişi ışık aldığı anda bile, zaten artık ihsan etme niyetiyle almaktadır. Bunun nedeni çalışmasının bütün temeli sadece ihsan etme üzerine inşa edilmiş olmasıdır. Bu, o “ihsan etmek için alır” diye kabul edilir.

16- Çalışmada Efendi’nin Günü ve Efendi’nin Gecesi Nedir?

Bilgelerimiz ayet hakkında şunları söylemiştir; “Rabbin gününü arzulayan size yazıklar olsun! Neden siz Rabbin gününe sahip olacaksınız ki? O karanlıktır ve ışık değildir.” (Amos 5). “Işığı bekleyen bir horoz ile yarasa hakkında bir kıssa vardır. Horoz yarasaya sordu; ‘Ben, benim olan ışığı bekliyorum, ama sen, ışığa sahip olmaya ne ihtiyacın var?’ (Sanhedrin 98,2). Yorumlaması, yarasa görmek için gözlere sahip olmadığından, güneş ışığından ne elde edecektir? Aksine, gözleri olmayan biri için, güneş ışığı daha da karartır.

Bu kıssayı anlamamız gerekir, yani gözlerin, metinde “Rabbin günü” denen, Yaradan’ın Işığına bakmakla nasıl bir bağlantısı vardır? Onlar bir yarasayla ilgili, gözleri olmayan birinin karanlıkta kaldığı ile ilgili bir kıssa verdiler.

Ayrıca, Efendi’nin Günü ve Efendi’nin Gecesi aralarındaki farkın ne olduğunu da anlamalıyız. Biz gün doğumuyla insanların gününü anlarız, ama Efendi’nin gününü ne olarak anlarız?

Cevabı, güneşin görünmesi gibidir. Diğer bir deyişle, güneş toprak üzerinde parladığı zaman, ona “gün” diyoruz. Ve güneş parlamadığı zaman, o “karanlık” olarak adlandırılır. Bu Yaradan ile de aynıdır. Gündüze “ifşa” ve karanlığa “yüzün gizlenmesi” denir.

Bu demektir ki yüz ifşa olduğunda, bir kişi için gün gibi açık olduğunda, buna “gün” denir. Bilgelerimiz bu ayetle (Psalm 2) ilgili şöyle demişler: “Katil, fakir ve muhtacı öldürmeye ışıkla çıkar ve gece, o bir hırsız gibidir.” “Ve gece, o bir hırsız gibidir” dediği için bunu ışık gündüzdür izler. Orada, eğer konu ruhlar üzerine gelen ışık gibi netse, o bir katildir ve ona ruhunu kurtarmak mümkündür der. Böylece gün ile ilgili olarak, Gemarah bunun gün kadar açık bir konu olduğunu söyler.

Böylece Efendi’nin günü, takdiri ilahinin –Yaradan’ın dünyayı yönetişinin– ihsan etme formunda olduğu açık olacaktır anlamına gelir. Örneğin, kişi ne zaman dua eder, onun duası hemen cevaplanır ve ne için dua ettiyse alır ve kişi her nereye dönerse başarıya ulaşır. Buna “Rabbin günü” denir.

Tersine, gece yani karanlık, yüzün gizlenmesi anlamına gelecektir. Bu kişiye yabancı düşünceler ve O’nun iyi rehberliği konusunda şüpheler getirir. Diğer bir deyişle, rehberliğin

gizlenmesi kişiye tüm bu yabancı izlenim ve düşünceleri getirir. Buna “gece” ve “karanlık” denir. Şöyle ki, kişi dünyanın karanlığa döndüğünü hissettiği bir koşulu deneyimler.

Şimdi yazılanları yorumlayabiliriz, “Rabbin gününü arzulayan size yazıklar olsun! Neden siz Rabbin gününe sahip olabilesiniz? O karanlıktır ve ışık değildir.” Konu şudur ki Rabbin gününü bekliyor olanlar, mantık ötesi edinmek için bekliyorlar anlamına gelir, öyle ki inançları sanki gözleriyle görmüş kadar güçlü olacaktır. Yani bu, Yaradan dünyaya kesinlikle iyilikle rehberlik eder manasına gelir.

Başka bir deyişle, onlar Yaradan’ın dünyaya iyilikle nasıl rehberlik ettiğini görmek istemezler, çünkü görmek inanca aykırıdır. Diğer bir deyişle, inanç tam olarak mantığa karşıt olan yerdedir. Ve kişi ne zaman kendi mantığına karşı olanı yapar, buna “mantık ötesi inanç” denir.

Bu onların Yaradan’ın rehberliğine, yarattıkları üzerine iyiliksever olduğuna inanıyorlar anlamına gelir. Onlar kesin olarak bunu anlamamalarına rağmen, Yaradan’a “Biz mantık içinde anlaşıldığı gibi ihsan etmeyi de anlamak istiyoruz” demezler. Aksine, onlar bunun mantık ötesi inanç gibi içlerinde kalmasını isterler.

Fakat onlar Yaradan’dan kendilerine öyle bir güç vermesini isterler ki bu sanki mantık içinde görürmüş kadar güçlü bir inanç olsun. Bu inanç ile akıldaki bilgi arasında bir fark kalmayacağı anlamına gelir. Bu onların, Yaradan’a tutunmak isteyenlerin, “Yaradan’ın günü” olarak adlandırdıkları şeydir.

Başka bir deyişle, eğer bunu bilgi olarak hissederlerse, o zaman “Üst Bolluk” adı verilen “Yaradan’ın Işığı, “bölünmüş kaplar” adı verilen, alma kaplarına gidecektir. Ve onlar bunu istemezler, çünkü bu Keduşa’nın (kutsallık) zıttı olan, kendi için alma arzusunun zıttı olan, alma niyetine gidecektir. Bunun yerine, onlar Yaradan’a tutunmuş olmak isterler ve bu sadece form eşitliği yoluyla olabilir.

Ancak, bunu başarmak için, yani kişi Yaradan’a bağlı olmak için bir özleme sahip olmalı; ancak kişi sadece kendi için alma doğasıyla doğar, bu durumda tamamen doğasına zıt olan bir şeyi başarması nasıl mümkün olur? Bu nedenle kişi, ihsan etme niyetini, ikinci bir doğası haline getirene kadar büyük çaba göstermelidir.

Kişi ihsan etme arzusu edindiği zaman, onunla Üst Bolluğu almayı hak eder ve lekelenmez, çünkü tüm kusurlar ona yalnız, kendisi için alma arzusu yüzünden gelir. Başka bir deyişle, ihsan etme niyetiyle bir şey yapıyorken bile, derinlerde onun şimdi yaptığı bu ihsan etme eylemi için bir şeyler alacağı düşüncesi vardır.

Kısacası, kişi, eylemi için karşılığında bir şeyler almayacaksa hiçbir şey yapamaz. Kişi keyif almalıdır ve kişinin kendisi için aldığı her keyifte, bu keyif hayatın hayatından ayrılmasına neden olmak zorundadır; ayrılık nedeniyle.

Dvekut konusu form eşitliği ile ölçüldüğünden, bu kişiyi Yaradan’a bağlanmaktan alıkoyar. Bu nedenle kişi kendi gücüyle içine almaya karışmadan, saf ihsan etmeyi edinmesi

imkânsızdır. Bundan dolayı, kişinin ihsan etme gücüne sahip olması için, ikinci bir doğaya ihtiyacı vardır, böylece kişi form eşitliğine ulaşmak için güce sahip olacaktır.

Diğer bir deyişle, Yaradan verendir ve hiçbir eksikliği olmadığı için hiçbir şey almaz. Bunun anlamı O'nun verışı de yokluk nedeniyle değildir, yani eğer vermek için birine sahip olmasa, O bunu yokluk olarak hisseder.

Bunun yerine, biz bunu bir oyun gibi algılamalıyız. Yani bu, O vermek istediği zaman, bu O'nun ihtiyaç duyduğu bir şey olduğu için değildir; ama bu bir oyun gibidir. Bizim bilgilerimizin bu hanım ile ilgili söyledikleri gibi: Hanım, “O dünyayı yarattıktan sonra Yaradan ne yapar?” diye sordu. Sorunun cevabı: “O oturur ve bir balinayla oynar.” Yazılmış olduğu gibi: “Denizdeki gemiler ve onun Leviathan (deniz canavarı) oraya giderler; Sen'in spor yapmak için yaptığın yere (Avoda Zarah (Puta Tapma), sf. 3).

Leviathan'ın konusu Dvekut ve bağ kurmaya değinir (yazıldığı gibi “her birinin boşluğuna göre, halkalarla”). Bunun anlamı, amaç Yaradan'ın yaratılanlarla bağ kurması, sadece oyunun içindedir; o bir arzu ya da ihtiyaç meselesi değildir.

Oyun ve arzu arasındaki fark, arzu edilen her şey bir ihtiyaçtır. Eğer kişi istediğini elde etmezse, kişi yoksundur. Ancak, oyunda, kişi bir şey elde etmese bile, bu bir eksiklik olarak kabul edilmez, söyledikleri üzere; “düşündüğümü elde etmemem çok da kötü değil çünkü o kadar önemli değil.” Bu böyledir, çünkü kişinin sahip olduğu arzu sadece oyun içindedir ve önemli değildir.

Tüm amaç, kişinin çalışması tamamen ihsan etmek olacak ve bu çalışmasında zevk almak için bir arzu veya özleme sahip olmayacaktır.

Bu yüksek bir derecedir, Yaradan'la tamamlanmak gibi. Ve buna “Rabbin Günü” denir.

Rabbin günü “bütünlük” olarak adlandırılır, yazılmış olduğu gibi: “Bırak sabahın yıldızları böylece kararsın; bırak ışığı arasın ama bulamasın”. Işık bütünlük olarak kabul edilir.

Kişi, Yaradan'ın birinci doğadan, alma arzusundan sonra kişiye verdiği, ikinci doğayı ihsan etme arzusunu edinir. Böylece kişi bütünlük içinde Yaradan'a hizmet etme niteliğini kazanır ve bu “Rabbin günü” olarak kabul edilir.

Bu nedenle, kişi ikinci doğayı ve ihsan etme formunda Yaradan'a hizmet etmeyi edinmediyse; bununla yani ihsan etmeyle ödüllendirilmeyi bekler yani kişi zaten çaba gösterdiği ve bu gücü elde etmek için elinden geleni yaptığı zaman, o, Yaradan'la form eşitliği manasına gelen, “Efendi'nin günü” nü bekleyen kişi olarak düşünülür.

Rabbin günü geldiğinde, kişi sevinçlidir. Onu Yaradan'dan ayıran kendi için alma arzusunun otoritesinin dışına çıktığı için mutludur. Şimdi kişi Yaradan'a bağlıdır ve bunu zirveye yükseliyor muş gibi düşünür.

Ancak, çalışması sadece kendi için almak olan kişi için bu tersinedir. O çalışmasından bir ödül alacağını düşündüğü sürece mutludur. Alma arzusunun bu çalışmalarından dolayı

herhangi bir ödül almayacağını gördüğü zaman kişi üzgün ve avare olur. Bazen kişi başlangıç hakkında kafa yorma durumuna gelir ve “Bu konu üzerine yemin etmedim ki” der.

Bu nedenle, dahası, Efendi'nin Günü, ihsan etme gücü elde etmektir. Eğer kişiye Tora ve Mitzvot'la uğraşmaktan şu menfaatin olacak densesydi; bu bilgi kişiyi karanlığa götüreceği için kişi; “Ben onu karanlık olarak görüyorum, aydınlık değil,” derdi.

17- Sitra Ahra'ya “Taçsız Malhut” Denmesi Ne Demektir?

1941'de duydum, Kudüs

Taç, Keter anlamına gelir ve Keter de yayandır ve köktür. Keduşa (Kutsallık) köke bağlıdır, yani Keduşa'nın, kökü ile form eşitliğinde olduğu düşünülür. Bu, şu anlama gelir; bizim kökümüz gibi, yani Yaratan gibi, sadece vermek ister. Yazıldığı üzere; “Onun arzusu, yaratılanlara iyilik yapmaktır,” böylece Keduşa sadece Yaradan'a ihsan etmektir.

Sitra Ahra ise aksine, böyle değildir. O yalnızca kendisi için almak ister. Bu nedenle de o, köke yani Keter'e bağlı değildir. Dolayısıyla, onun Keter'i (taçı) olmadığı söylenir. Bir başka deyişle, Keter'i yoktur çünkü Keter'den ayrılmıştır.

Şimdi, bilgilerimizin söylediğini anlayabiliriz (Sanhedrin 29), “Ekleyen herkes, çıkartır.” Bunun anlamı, eğer hesaba eklersen, çıkartır. Zohar, Pekudey madde 249'da yazar: “ İçeride olanla ilgili, burada da aynıdır ve şöyle yazar, ‘Dahası, tapınağı on perde ile yapmalısın.’ Dışarıda olan ile ilgili, şöyle yazar, ‘on bir perde,’ harflerin eklenmesi, yani, Ayin'in (eklenen İbranice harf) on ikiye eklenmesi ve hesaptan düşülmesi. Ayin'in on ikiye eklenmesi ile on iki sayısından bir çıkartır.”

Bilinir ki hesaplama sadece, derecenin yüksekliğini (içindeki Ohr Hozer vasıtasıyla) hesaplayan Malhut'ta uygulanır. Ayrıca bilinir ki, Malhut'a “kendi için alma arzusu” denir.

Alma arzusunu kökün huzurunda iptal ettiğinde ve almak istemediğinde, ihsan etme arzusu gibi yani kök gibi, yalnız köke vermek istediği zaman, **Ani** (ben) diye adlandırılan Malhut, **Ein'a** (hiçliğe) dönüşür. Ancak bundan sonra kendi Partzuf'unu oluşturmak için Keter'in Işığı'nı yayabilir ve Keduşa'nın **on iki** Partzufim'ine dönüşür.

Ancak, kendisi için almak istediğinde, **kem Ayin'e** (kem göze) dönüşür. Başka bir deyişle, **Ein**'in bir birleşimi olduğunda, Keter'in, yani kökün huzurunda iptal olduğunda, **Ayin'e** (yani mantık içinde görmeye ve bilmeye) dönüşür.

Buna eklemek denir. Yani kişi, inanca bilmeyi eklemek ister ve mantık içinde şekilde çalışır. Başka bir deyişle, der ki, mantık içinde çalışmak daha faydalıdır ve böylece alma arzusu, çalışmaya karşı gelmeyecektir.

Bu **eksikliğe** neden olur, “ihsan etme arzusu” denilen kökten yani Keter'den ayrılmışlardır. Keter denilen kök ile form eşitliği koşulu artık yoktur. Bu nedenle, Sitra Ahra, “Taçsız Malhut” olarak adlandırılır. Bunun anlamı, Sitra Ahra'nın Malhut'unun, Keter ile Dvekut'u (bağı) yoktur. Bu nedenle, onların Partzuf Keter'i yoktur ama yalnız on bir Partzufim'i vardır.

Bilgelerimizin yazdıklarının manası şudur; “kem göz’ün doksan dokuz kez ölümü” yani, onların Keter’i anlama yetisi yoktur. Bunun anlamı şudur; içlerindeki alma arzusu Malhut, Keter diye adlandırılan kökün önünde kendini iptal etmek istemez. Yani, “alma arzusu” anlamındaki Ani’yi (ben); alma arzusunu iptal etmek olan **Ein**’a (hiçlik) dönüştürmek istemezler.

Bunun yerine, eklemek isterler. Ve buna “**kem Ayin** (göz)” denir. Bunun anlamı Alef (Ein kelimesinin ilk harfi) ile Ein olması gereken yerde, kem Ayin’i (Göz, kelimenin ilk harfi) eklemişlerdir. Böylece, kök ile Dvekut eksiklikleri yüzünden, buldukları seviyeden düşmüşlerdir.

Bilgelerimizin söylediklerinin anlamı şudur; “Her kim gururlu olursa, der Yaradan, iki yetkili olamayacağı için, ‘O ve ben aynı yerde duramayız,’”. Ancak, kişi Ein durumunda olduğunda ve kişi kendini kökün önünde iptal ettiğinde, yani kişinin tek arzusu aynı kök gibi ihsan etmek olduğunda, karşısında tek bir yetki bulur: Yaradan’ın yetkisi. Bundan sonra, kişinin bu dünyada aldığı her şey, sadece Yaradan’a ihsan etmek içindir.

Söylediğinin anlamı şudur: “Tüm dünya benim için yaratıldı ve ben de Yaradan’ıma hizmet etmek için.” Bu nedenle bu dünyadaki tüm dereceleri almalıyım ki, “Yaradan’ıma hizmet etmek” anlamında her şeyi O’na verebileyim.

18- Çalışmada, “Ruhum Gizlice Ağlayacak,” Nedir?

Gizlilik kişinin gücünü aştığında ve manevi yoldaki ilerleyişi tatsızlaştığında, kendi içerisinde sevgi ve korku hislerini göremez, kutsallığa yönelik bir yaklaşım yapamaz bir duruma geldiğinde, işte o zaman kişinin tek çaresi Yaradan’a dönüp kendisine merhamet göstere, gözlerini ve kalbini örten perdeyi kaldırsın diye ağlamaktır.

Ağlamak meselesi çok önemlidir. Bilgelerimizin yazdığı üzere: “Tüm kapılar kilitlidir, gözyaşı kapıları hariç.” Dünyadakiler bunu sorgular: “Eğer gözyaşlarının kapıları kilitli değilse, diğer kapılara neden ihtiyaç vardır? Bu şöyledir denir: “Bu, kişinin arkadaşından çok ihtiyaç duyduğu bir şeyi istemesi gibidir. Ondan ricada bulunur ve her tarzda ona yalvarır, ancak arkadaşı talebine hiç kulak asmamaktadır. Kişi rica ve yalvarışlarının artık işe yaramadığını görünce, ağlayarak sesini yükseltir.”

Bununla ilgili şöyle denmiştir: “Tüm kapılar kilitlidir, gözyaşlarının kapıları hariç.” Peki, gözyaşı kapıları ne zamanlar kilitli değilmiş? Tüm diğer kapılar kesinlikle kapalı olduğu zaman. Ancak o zaman gözyaşı kapılarına yer vardır ve kişi onların kilitli olmadığını görecektir.

Ancak, dua kapıları açık olunca gözyaşı kapıları ve ağlayışa yer yoktur, yani gözyaşı kapıları kilitlidir. Peki, gözyaşı kapıları ne zaman kilitli değildir? Tüm diğer kapılar kesinlikle kapalı olduğu zaman, gözyaşı kapıları açıktır. Bunun nedeni kişinin hala dua ve yalvarmak gibi bir tesellisi olmasıdır.

“Ruhum gizlice ağlayacak,” yani kişi gizlilik koşuluna geldiği zaman, bu “Ruhum ağlayacak,” demektir. Çünkü kişinin başka hiç bir seçeneği kalmaz. Bu koşul aynı zamanda şu anlama gelir: “Edinebilmek için elinden ne gelirse tüm gücünle yap.”

19- “Manevi Çalışmada Yaradan Bedenlerden Nefret eder” Ne Demektir?

1943’te Duydum, Kudüs

Kutsal Zohar der ki: Yaradan bedenlerden nefret eder. O, bunu Guf (beden) denen alma arzusuna ait olarak yorumlamamız gerektiğini söyledi. Yaradan, kendi dünyasını, kendi görkemi içerisinde yarattı. Yazıldığı gibi “Benim adımla çağrılan herkes ve benim görkemim için yaratılmış olanlar, onun için tasarladım, evet, onun için yaptım ben.”

Dolayısıyla bu, her şeyin beden için, yani sadece kendi yararı için olduğu iddiasını yalanlar. Zira Yaradan zıttını söyler. Öyle ki; her şey Yaradan için olmalıdır. Böylece bilgilerimiz Yaradan’ın dediğini ifade etti, “O ve ben aynı yerde barınamayız.”

Bundan, Yaradan ile bağlı kalmaktan, öncelikli olarak ayırmanın alma arzusu olduğu çıkar. Açıktır ki, kötülük yani, alma arzusu gelir ve sorar: “Yaradan için çalışmayı neden istiyorsun?” Biz O’nun insanların konuştuğu gibi konuştuğunu ve aklıyla anlamak istediğini düşünürüz. Ancak bu doğru değildir. Zira O, kişinin kimin için çalıştığını sormaz. Bu kesinlikle mantıklı bir görüştür ve kişinin içerisinde mantık nedeniyle uyanır.

Ancak günahkârın konusu fiziksel bir sorudur. Şöyle sorar: “Bunu yapmaktan kastın nedir?” Diğer bir deyişle, yaptığın bu çabada kazancın ne olacak? Yani şunu sorar; “Kendin için çalışmıyorsan eğer, ‘kendisi için alma arzusu’ denen beden, bundan ne elde edecek?”

Bu bedensel bir tartışma olduğu için verilecek cevap da bedensel bir cevaptır: “Onun dişlerini köreltti ve orada yoktu, kurtulmayacaktı.” Neden? Çünkü kendisi için almak arzusunun kurtuluş zamanında bile hiçbir kurtuluşu yoktur. Bunun sebebi, kurtuluş durumu, tüm kazançlar ihsan etme kaplarına girdiği zaman olacaktır, alma kaplarına değil.

Kendisi için alma arzusu her zaman eksiklik içerisinde kalacaktır, çünkü alma arzusunun dolumu, gerçekte ölümdür. Bunun sebebi, yukarıda bahsettiğimiz gibi, yaratılış ilk önce, onun görkemi içindi (ve bu, şu yazıya da bir cevaptır: “O’nun arzusu, yarattıklarına iyilik yapmaktır, kendisine değil).

Yorum şöyle olacaktır: Yaratılışın özü, yaratılışın tüm amacının, O’nun yarattıklarına iyilik yapmak olduğunun ifşasıdır. Bu özellikle kişinin, O’nu onurlandırmak için doğmuş olduğunu söylediği zamandır. İşte o zaman, bu kapların içerisinde O’nun yarattıklarına iyilik yapmak olan yaratılışın amacı ortaya çıkar.

Bu sebepten dolayı, kişi her zaman kendisini incelemelidir. Çalışmasının amacı, Yaradan'ın kişinin yapmış olduğu her eylemden hoşnut olmasıdır. Çünkü kişi form eşitliğini istemektedir. Buna, "Tüm eylemlerin, Yaradan için olacaktır" denir. Yani kişi her ne yaparsa, Yaradan'ın hoşnut olmasını ister. Yazıldığı gibi: "Onu yapana memnuniyet getirmek."

Aynı zamanda, kişinin kendisini alma arzusuyla da idare etmesine ihtiyaç vardır. Ve ona der ki: "Karar verdim ki; hiçbir haz almak istemiyorum. Çünkü sen, zevk istiyorsun. Bunun sebebi, senin arzun yüzünden, Yaradan'dan ayrı kalmaya zorlanıyorum. Zira form eşitsizliği ayrılığa ve Yaradan'dan uzaklığa sebep olur."

Kişinin ümidi olmalıdır; alma arzusunun hâkimiyetinden kurtulamadığı için, daima yükseliş ve düşüşler içerisinde. Bu yüzden, kişi Yaradan'ı bekler; Yaradan tarafından gözlerinin açılmasıyla ödüllendirilmek ve üstesinden gelecek güce sahip olmak ve sadece Yaradan'ın yararına çalışmak için. Şöyle yazılır: "Yaradan'dan tek bir şey talep ettim; hep O'nun peşinde olayım". Bu, Kutsal Şehina'dır (Kutsallık). Ve kişi talep eder (Psalm 27:4): "Ömrümün tüm günlerinde, Yaradan'ın evinde barınabileyim."

Yaradan'ın evi Kutsal Şehina'dır. Ve şimdi bilgilerimizin bu sözle ilgili ne dediklerini anlayabiliriz "Ve sen, ilk günde alınacaksın," günahları sayılacak olan ilksin. Eğer burada, günahların sayılması yer alıyorsa, bunda sevinecek ne var bunu anlamalıyız. O dedi ki: Yaradan ile birey arasında bir temas olduğu zaman çabanın önemli bir mesele olduğunu anlamalıyız.

Bu demektir ki, Kişi Yaradan'a ihtiyacı olduğunu hisseder. Çünkü çaba göstermesi durumunda, kişi Yaradan dışında kendisini bu durumdan kurtarabilecek hiç kimse olmadığını görür. O zaman kişi, içinde bulunduğu ve kendi başına kurtulamayacağı durumda "Kişiyi kurtarabilecek olan, O'ndan başkası yok," durumunu görür.

Buna, Yaradan ile yakın temasta olmak denir. Eğer kişi bu teması nasıl takdir edeceğini bilirse, yani kişi Yaradan ile bağlılık içinde olduğuna inanırsa, yani kişinin tüm düşüncesi Yaradan ile beraber ise, Yaradan ona yardım edecektir. Aksi hâlde kişi kaybolup gittiğini görür.

Ancak yalnız İlahi Takdir ile ödüllendirilen kişi görür ki her şeyi Yaradan yapar. Şöyle yazılmıştır: "Eylemleri sadece O yapar ve yapacaktır," doğal olarak da kişinin ekleyebileceği bir şeyi yoktur. Ve her halükârda kişinin Yaradan'ın yardımını için dua etmesine yer yoktur. Bunun sebebi kişinin duası olmaksızın da Yaradan'ın her şeyi yapıyor olduğunu görmesidir.

Dolayısıyla da o zaman kişinin iyi işler yapabilmesi için hiçbir yer yoktur, zira kişi görür ki her şey o olmaksızın da her hâlükârda Yaradan tarafından yapılıyor. Bu durumda kişinin Yaradan ile bir teması yoktur, eğer Yaradan ona yardım etmezse kaybolacak ölçüde kişi O'na ihtiyaç duymaz.

Bunun sonucunda, çabası esnasında sahip olmuş olduğu Yaradan ile teması artık yoktur. Kişi der ki: Bu, ölüm ve yaşam arasındaki bir insana benziyor ve dostlarından onu ölümden kurtarması için talepte bulunur. Kişi dostundan nasıl talepte bulunur? Kişi kesinlikle dostunun ona merhamet göstermesini ve kendisini bütün gücüyle ölümden kurtarmasını talep

etmeye çalışır. Kişi asla dostuna dua etmeyi unutmaz; zira görür ki aksi hâlde hayatını kaybedecektir.

Ancak, dostu için gerekli olmayan lüks şeyler isteyen bir kişinin duası, istediği şey, onun akli çelinecek ise bu dua dostuna bağlılık içinde değildir. Hayat kurtarmak ile ilgili olmayan şeyler için dua etmenin, verene bağlılık olmadığını görürsünüz.

Böylece kişi Yaradan'dan onu ölümden kurtarmasını talep etmesi gerektiğini hissettiği zaman, yani bu, "yaşamlarının içindeki kötülüğe ölüm denir", koşulundayken ve Yaradan ile kişi arasındaki temas yakın bir temas olduğu zamandır. Bu sebepten dolayı, Hak'tan yana olan için, çalışma yeri Yaradan'ın yardımına muhtaç olmaktır. Aksi hâlde kişi kayıptır. Hak'tan yana olanın hasret kalması gereken budur: Çalışacak bir yer, böylece Yaradan ile yakın temasa sahip olacaktır.

Bundan sonra eğer Yaradan çalışması için yer varsa, Hak'tan yana olan çok mutludur. Bu yüzden onlar "günahları sayılacak olan ilk" dediler. Onlar için şimdi çalışacak yere sahip olmak sevindiricidir. Yani şimdi onlar Yaradan'a muhtaç hâle geldiler ve şimdi Yaradan ile yakın temasa gelebilirler.

Bunun sebebi eğer herhangi bir sebep yoksa kişi Yaradan'ın sarayına gelemez.

Yani "Ve sizi, siz alacaksınız." Burada siz belirtilir. Bunun sebebi, Yaradan korkusu dışındaki her şey Yaradan'ın elindedir. Diğer bir deyişle, Işığın bolluğunu Yaradan verebilir. Çünkü bu, O'nun sahip olduğu şeydir. Fakat karanlığın, kılığın olduğu yer O'nun sahası değildir.

Zira bir kural vardır; Yaradan korkusu yalnız yoksunluk yerinde mevcuttur ve eksikliğin mekânına "alma arzusu" denir. Bu demektir ki, sadece burada çabaya yer vardır. Neyin içinde? Burada karşı koyduğu yerde.

Beden gelir ve sorar: "Bu hizmetten kastın nedir?" ve kişinin bu soruya hiçbir cevabı yoktur. O zaman kişi "Cennetin Krallığı'nın yükünü mantık ötesinde, tıpkı bir öküzün yükü çektiği ve bir eşeğin yükü taşıdığı gibi hiçbir tartışma olmaksızın üzerine almalıdır. Bunun yerine, "O dedi ve O'nun arzusu gerçekleştirildi," demelidir. Buna "sen" denir. Yani bu çalışma tamamıyla sana aittir, bana değil. Yani çalışmayı senin alma arzun gerekli kılar.

Ancak eğer Yaradan yukarıdan biraz aydınlanma verirse, alma arzusu teslim olur ve kendini bir fenerin önündeki bir mum gibi iptal eder. O zaman, kişinin, hiçbir çabası, işi kalmaz çünkü artık Cennetin Krallığı'nın yükünü kendi üzerine, tıpkı bir öküzün yükü çektiği ve bir eşeğin yükü taşıdığı gibi zorla almasına ihtiyaç yoktur. Şöyle yazılmıştır: "Sen, Yaradan'ı seven, kötülükten nefret et."

Bu demektir ki Yaradan sevgisi sadece kötülüğün yerinden uzanır. Diğer bir deyişle kişinin kötülükten nefret etme ölçüsüne göre; yani kişi alma arzusunun, onun amacının tamamını edinmesini nasıl engellediğini görür, Yaradan sevgisini edinmesi gerektiği ölçüde.

Ancak eğer kişi kötü olduğunu hissetmiyorsa kişiye Yaradan sevgisi bağışlanmaz. Çünkü kişinin buna ihtiyacı yoktur, zira zaten çalışmasından hazzı almıştır.

Dediğimiz gibi, kişi alma arzusu ile yapacak işi olduğunda öfkeli olmamalı; bu onun çalışmasını engeller. Eğer bedende alma arzusu yoksa yani, çalışmasında kişi Torah ve Mitzvot'u (sevap) yerine getirmesini sorgulamıyorsa, çalışmasını engellemiyorsa kişi elbette daha memnun olacaktır.

Ancak kişi manevi çalışmasında alma arzusunun engellerinin kendisine yukarıdan geldiğine inanmalıdır. Kişiye alma arzusunu keşfetmesi için yukarıdan güç verilir. Çünkü tam olarak alma arzusu uyandıgı zaman onun çalışması için yer vardır.

Böylece alma arzusunu ihsan etmeye çevirmesine yardım etmesi için kişinin Yaradan ile yakın teması olur. Ve kişi bunun, kişinin O'na duasından Yaradan'ın memnuniyeti ölçüsünde onu yanına, form eşitliği, alma arzusunun ihsan etmek için almak üzere iptal edilmesi denen Dvekut'a (bağa), çektiğine inanmalıdır. Yaradan bunun hakkında der ki: "Oğullarım beni yendi." Bu ben size alma arzusunu verdim ve siz benden bunun yerine ihsan etme arzusunu talep ettiniz demektir.

Şimdi, Gemarah'ın (Hulin s.7) neyi göz önüne serdiğini yorumlayabiliriz. "Rabbi Pinehas Ben Yair, esiri kurtarmaya gidiyordu. Ginai (nehirin adı Ginai idi), nehrinin karşısında geldi. Ginai'ye dedi ki: 'Sularını ikiye aç, ben senin içinden geçeceğim.' Nehir ona dedi ki: 'Sen, seni yapanın arzusunu yerine getireceksin ve ben, beni yapanın arzusunu yerine getireceğim. Sen, belki yaparsın, belki de yapmazsın, oysa ben, kesinlikle yaparım.'"

Onun nehre, yani alma arzusuna demek istediği şey onun arasından geçmesine izin vermesi ve Yaradan'ın arzusunu yerine getirme aşamasına ulaşması, yani her şeyi onu yapana memnuniyet ihsan etmek için yapmasıdır. Nehir, yani alma arzusu, Yaradan'ın onu haz ve zevk almak isteyen bu doğasıyla yaratmış olduğu cevabını verdi ve bu yüzden Yaradan'ın yaratmış olduğu bu doğayı değiştirmek istemediğini söyledi.

Rabbi Pinehas Ben Yair onun üzerindeki savaşını sürdürdü yani onu ihsan etme arzusuna çevirmek istedi. Buna yaratılış üzerinde savaş yürütmek denir; Yaradan'ın doğada yaratmış olduğu, "alma arzusu" denen, Yaradan'ın yaratmış olduğu şeyle, "yoktan var edilen" denilen yaratılışın tümüyle savaş...

Kişi, çalışması esnasında bilmelidir ki; alma arzusu ona kendi konuları ve görüşleri ile geldiği zaman hiçbir tartışma ve hiçbir mantık ona yardımcı olamaz. Yine de kişi, bunların doğru görüşler olduğunu düşünür. Bu, kişiye kendi kötülüğünü yenmekte yardımcı olmayacaktır.

Bunun yerine, yazıldığı gibi, "O, onun dişlerini köreltti." Bu demektir ki sadece eylemle ilerlenir, tartışmalarla değil. Buna kişinin zorlamayı arttırması gerekir denir. Bunun anlamı bilgilerimizin yazdığı gibi; "O 'istiyorum' diyene kadar zorlanır." Diğer bir deyişle süreklilik sonucunda, alışkanlık ikinci bir doğa olur.

Kişi, ihsan etme arzusunu edinmek ve alma arzusunun üstesinden gelmek için, özellikle çok güçlü bir arzuya sahip olmaya çalışmalıdır. Güçlü bir arzu demek, duraklamalar ve durdurulmalar arasında, yani her üstesinden gelmeler arasındaki durmalarla artıp büyümesiyle ölçülen, güçlü bir arzu demektir.

Bazen kiři tam ortada bir durma alır, yani bir dūřuř. Bu dūřuř bir dakika, bir saat veya bir ay olabilir. Daha sonra kiři alma arzusunun űstesinden gelme çalıřmasına tekrar devam eder ve bu giriřimler ihsan etme arzusunu kazanmak içindir. Gűclű bir arzu demek, aranın, kiřinin fazla zamanını almaması demektir. Ve kiři aniden tekrar çalıřmaya uyandırılır.

Bu bir kiřinin bűyűk bir kayayı kırmak istemesine benzer. Kiři bűyűk bir eki alır ve gűn boyu defalarca kez çekiçle vurur. Ta ki zayıflayana kadar. Diđer bir deyiřle kiři sűrekli aynı ritimde vurmaz, daha yavař vurduđu da olur. Daha sonra bu kayayı kırma iřinin kendisine gűre olmadığı hakkında ŝikâyet eder; bu kayayı kırmak için bir kahraman gűcűnde olmak gerekir der. O bu kayayı kırarak gűte dođmadıđını sűyler.

Ancak bu bűyűk çekici tařıyan kiři ve kayaya bűyűk darbeler yavařça deđil, bűyűk gűle vurur, kaya aniden ona teslim olur ve parçalanır. “Kayayı parçalara ayıran bir eki gibi,” sűzűnűn anlamı budur.

Benzer ŝekilde alma kaplarını Keduřa’ya (Kutsallık) getiren kutsal çalıřmada gűclű bir ekicimiz var. Yani Tora’ın sűzleri bizlere iyi tavsiyeler verir. Ancak eđer istikrar olmazsa, uzun aralıklarla birlikte, kiři műcadeleden kaçar ve der ki; ben bu iř için dođmadım, bu iř için űzel beceriler ile dođmuř birine ihtiyaç var. Ancak kiři, herhangi birisinin amacı edinebileceđine inanmalı ve bűylece kiři űstesinden gelmek için daima çabalarını arttırmaya çalıřmalıdır. Ve o zaman kiři, kayayı kısa bir sűrede kırabilir.

Yaradan ile teması sađlamak için olan çaba hakkında řunu bilmeliyiz ki; burada ađır bir kořul vardır, çaba sűslemenin formu içerisinde olmalıdır. Sűsleme, kiřiye űnemli bir řeyi ifade eder. Eđer verdiđi emek űnemsiz deđilse kiři keyifle çalıřamaz; yani kiři řimdi Yaradan ile temas kurduđu için sevinç içindedir.

Bu konu, Turunçgil meyvesi ile ima edilir. Turunçgil ađacından bir meyve ile ilgili řűyle yazılmıřtır: Burnunun űstű temiz olmalı. Bilinir ki ű izlenim vardır: Sűs, koku, tat.

Tat, yukarıdan aşağıya akan ışıkları ifade eder. Yani Pe’nin (ağzın) aşağısı. Damak ve tadın olduğu yer. Bu demektir ki ışıklar alma kaplarının içerisine gider.

Koku, aşağıdan yukarıya gelen ışıkları ifade eder. Bu demektir ki ışıklar ihsan etme kaplarına, ihsan etme formunda değil ama alma formu içinde gelir, damak ve boğazın aşağısında. Ve Mesih hakkında, “O, Yaradan’ın korkusu içerisinde koklayacak” diye sűylenir. Bilinir ki koku burun ile ilgilidir.

Sűsleme, gűzelliktir. Kiřinin burnunun űstű olarak algılanır. Yani kokusuz. Bu demektir ki orada ne tat ne de koku vardır. Dolayısıyla kiřinin hayatta kalabilmesi hangi yolla olur? Burada sadece sűsleme vardır. Ve onu destekleyen budur.

Turunçgil ile ilgili olarak gűrűrűz ki yemeye hazır olmadan űnce onun içerisinde tamamen sűsleme vardır. Ancak yemeye hazır olduđunda içerisinde artık sűsleme yoktur.

Bu bize gűnahların sayılması için ilk çalışmayı anlatmak için gelir. Bu tam olarak kişinin “Seni, sen alacaksın,” formu içerisinde çalıştığı zamanı ifade eder. Yani Cennetin Krallığı’nın

yükünün kabulü esnasındaki çalışma. Beden karşı koyduğunda, süslemenin sevincine bir yer vardır.

Bu demektir ki bu çalışma esnasında süsleme görünür durumdadır. Yani kişi çalışmasından memnunsu bunun sebebi onun bu çalışmayı süsleme olarak kabul ettiğindendir, utanç olarak değil.

Diğer bir ifade ile kişi bazen Cennetin Krallığı'nın yükünün üstlenilmesi çalışmasını küçümser; bu karanlık bir hissiyatın zamanıdır. Yaradan'ın dışında onu bu durumdan hiç kimsenin kurtaramayacağını gördüğü zamandır. O zaman kişi, Cennetin Krallığı'nı kendi üzerine mantık ötesinde alır, bir öküzün yükü çektiği ve bir eşeğin yükü taşıdığı gibi.

Kişi şimdi Yaradan'a bir şeyler verebileceği için memnun olmalıdır. Ve Yaradan onu Yaradan'a verecek bir şeyi olmasından memnun kalır. Fakat kişi her zaman bunun süsleme denen hoş bir çalışma olduğunu söyleyecek güce sahip olmaz, ama bu çalışmayı küçümser.

Kişi için, beyazlığın çalışması yerine bu çalışmayı seçtiğini söyleyebilmesi ağır bir koşuldur. Yani kişi çalışması esnasında karanlığın tadını hissetmez ama çalışmanın tadını hisseder. Bu demektir ki o zaman kişi, mantık ötesinde Cennetin Krallığı'nın yükünü kendi üzerine almak üzere, alma arzusuyla hemfikir olarak çalışmak zorunda değildir.

Eğer kişi kendini yenersen ve şimdi mantık ötesi inancın Mitzva'sına (emir) uyduğunda bu çalışmanın keyifli olduğunu söyleyebilirse ve bu çalışmayı süsleme olarak kabul ederse, buna "Mitzva'nın bir sevinci" denir.

Bu, edilen duanın, bu duaya verilen karşılıktan daha önemli olması anlamındadır. Bunun sebebi duada kişinin çaba için bir yeri vardır. Ve Yaradan'a muhtaçtır. Yani kişi cennetin merhametini bekler. Bu zamanda kişi Yaradan ile gerçek bir bağlantıya sahiptir ve böylece kişi, Yaradan'ın sarayındadır. Ancak duaya cevap verildiğinde o zaten Yaradan'ın sarayından ayrılmıştır. Zira o talep ettiği şeyi zaten almış ve ayrılmıştır.

Bu nedenle bu sözü anlamalıyız, "Senin yağların çok güzel kokar, senin adın dışarı dökülen yağlar gibidir." Yağa, aktığı zaman, "Üst Işık" denir. "Dışarı dökülen" ise bolluğun kesilmesidir. Bu zamanda yağdan koku kalır (Koku demek kişinin sahip olmuş olduğu şeyin anımsayışıdır (Reşimo). Süs ise, hiçbir surette tutunmanın olmadığı bir yerdir, yani orada Reşimo dahi ışıdamaz.)

Bu Atik ve AA'nin anlamıdır. Yayılma boyunca bolluğa AA denir ki bu Hohma'dır (bilgelik), yani açık İlahi Takdir'dir. Atik İbranice'de VaYe'atek (ayırma) kelimesinden gelir. Yani ışığın ayrılışı. Diğer bir deyişle aydınlatmaz ve buna gizlilik denir.

Bu kıyafetlenmeyi reddetmenin zamanıdır, Kral'ın tacının alınmasının zamanıdır; bu ışıkların Malhut'u (Krallığı) olarak, Cennetin Krallığı olarak kabul edilir.

Kutsal Zohar'da yazıldığı gibi, "Kutsal Şehina, Rabbi Shimon'a dedi ki, 'Senden saklanacak hiçbir yer yoktur' (Yani kendimi senden saklayabileceğim hiçbir yer yoktur)." Bu gerçekliğin en büyük gizliliği içinde bile, o Cennetin Krallığı'nın yükünü yine de kendi üzerine sevinçle alır demektir.

Bunun sebebi, onun ihsan etme çizgisini takip ettiği ve böylece elinde var olanı verdiği içindir. Eğer Yaradan ona daha fazla verirse, o daha fazla verir. Ve eğer verecek hiçbir şeyi yoksa Yaradan'ın huzurunda durur ve onu bu günahkâr sulardan kurtarması için bir turna kuşu gibi yakarır. Böylece onun Yaradan ile bağı vardır.

Şu nedenle bu algıya Atik denir. Atik en yüksek seviyedir; kıyafetlenmeden en uzaktaki şeydir. Kişi elinin oraya ulaşamadığı “mutlak sıfır” denen en soyut şeyin içinde hissedebilir.

Bu demektir ki, alma arzusu ancak ışığın biraz yayıldığı bir yerde ele geçirilebilir. Kendi kaplarını arındırmadan önce, ışığı lekelemesin diye kişi kapların (kelim) genişlemesi şekliyle ışığın kendisine gelmesini sağlayamaz. Yalnız ihsan etme yolu üzerinde yürüdüğü zaman, yani alma arzusunun olmadığı bir yerde, akla ya da kalbe ışık, mutlak bir bütünlük içinde gelebilecektir. O zaman üst ışığın inceliğini hissedebileceği bir duyarlılık içerisinde Işık ona gelir.

Ancak kişi kaplarını ihsan etmek için ıslah etmediğinde, yayılmak üzere geldiği zaman, Işık Kelim'in arılığına göre kısıtlanmalı ve parlamalıdır. Dolayısıyla Işık bu zamanda tam bir küçüklük içerisinde belirir. Bu yüzden Işık Kelim'in içindeki kıyafetlenmeden soyutlandığı zaman, Işık mutlak bütünlük içerisinde ışıdayabilir ve aşağıdakiler için hiçbir kısıtlaması olmaksızın berraktır.

Bunu takiben, kişi hiçlik noktasına tam olarak geldiği zaman çalışma önemlidir; yani kişi bütün varoluşunu ve yaratılışını iptal ettiğini gördüğü zaman, o anda alma arzusunun hiçbir gücü yoktur. Sadece o zaman kişi Keduşa'ya (kutsallık) girer.

Bilmeliyiz ki “Yaradan birini diğerine denk yarattı.” Bu demektir ki, Keduşa ifşa olduğu ölçüde Sitra Ahra (diğer taraf) uyanır. Diğer bir deyişle, kişi “hepsi benim” diye, yani tüm beden Keduşa'ya ait olmasını talep ettiği zaman, Sitra Ahra da tüm bedeninin Sitra Ahra'ya hizmet etmesi için kişiye karşı çıkar, tartışır.

Dolayısıyla kişi, bedeninin kendisinin Sitra Ahra'ya ait olduğu konusunda ısrar ettiğini gördüğü zaman anlamalıdır ve tüm gücüyle meşhur “Kim” ve “Ne” sorularını haykırmalıdır. Bu kişinin gerçeğin yolunda yürüdüğünün işaretidir; tek niyeti onun Yaradan'a memnuniyet ihsan etmesidir. Dolayısıyla ana çalışmanın yeri tam da bu durumdur.

Kişi, bu çalışmanın hedefi vurduğunun bir işareti olduğunu bilmelidir. Kişinin kavga etmesi ve oklarını yılanın başına göndermesi buna işaret eder; böylece yılan çığlık atar ve “Kim” ve “Ne” tartışmasını başlatır. “Bu çalışmadaki niyetin ne?” Diğer bir deyişle, sadece Yaradan'a çalışarak ve kendine çalışmayarak ne kazanacaksın? Ve “Kim” tartışması, Firavun'un görüşünü ifade eder: “Yaradan kim ki ben onun sesine itaat edeyim?”

“Kim?” tartışması, mantıklı bir tartışma gibi görünür. Kişiyi birileri için çalışmaya gitmesi söylendiğinde kişinin “Kimin için?” sorusunu sorması, genel bir davranıştır. Dolayısıyla beden ısrar ettiğinde “Yaradan kim ki ben onun sesine itaat edeyim?” bu akılcı bir tartışmadır.

Ancak kurallara göre bu mantığın kendisi bir nesne değildir ama daha ziyade hislerde mevcut olana bir aynadır; bu akılda da böyle ortaya çıkar. Ve bunun anlamı: “Ve Dan’ın oğulları: Huşim.” Bu demektir ki akıl sadece hislerin ona müsaade ettiği şekilde akıl yürütür ve hislerin taleplerine uygun buluşlar ve tasarımlar yapar.

Diğer bir deyişle duyularının talep ettiğini, akıl onların isteğini sağlamaya çalışır. Ancak aklın kendi için kendi başına bir talepte bulunmaya ihtiyacı yoktur. Böylece eğer hislerde ihsan etmek için bir talep varsa, akıl ihsan etme çizgisine göre hareket eder ve akıl herhangi bir soru sormaz. Çünkü o sadece hislere hizmet eder.

Akıl sadece kendisinin kirli olup olmadığını görmek için aynaya bakan bir kişiye benzer. Ve aynada kirli görünen her yere gider, yıkar ve temizler. Zira ayna kişinin yüzünde temizlenmesi gereken çirkin şeylerin var olduğunu gösterir.

Ancak tüm bunların içinde en zoru çirkin olarak kabul edileni bilmektir. Bu alma arzusu mudur, yani her şeyi sadece kendisi için yapan beden talebi, yoksa bu çirkin şey bedenin hoş görmediği ihsan etme isteği midir? Akıl bunu inceleyemez. Neyin güzel neyin çirkin olduğunu söyleyemeyen bir ayna gibidir; ancak tüm bunlar hislere bağlıdır, bunu yalnız hisler belirler.

Haliyle kişi kendisini manevi çalışmaya, ihsan etmek için çalışmaya zorla alıştırsa; o zaman akıl da ihsan etme çizgisinde çalışır. O zaman, hisler artık ihsan etmek için çalışmaya alışmış olduklarından dolayı, aklın “Kim” sorusunu sorması artık imkânsızdır.

Diğer bir ifade ile hisler artık, “Bu hizmeti görmekte amacın nedir?” diye sormazlar; çünkü artık ihsan etmek için çalışıyorlardır. Ve doğal olarak da akıl “Kim” sorusunu sormaz.

Bu çalışmanın özünü, “Bu hizmeti görmekte amacın nedir?” sorusunun içerisinde bulacaksınız. Kişi bedenin “Kim” diye soru sorduğunu işitmez; bunun sebebi bedenin kendisini böylece küçültmek istememesidir. Bu sebepten dolayı o, “Kim” sorusunu sorar. Bu rasyonel bir soruymuş gibi görünür, fakat gerçekte, yukarıda da söylemiş olduğumuz gibi, ana çalışma “Ne” sorusunun içerisinde.

20- Lişma (O’nun Adı İçin)

1945’te duydum

Lişma (O’nun adı için) ile ilgili, kişinin Lişma’yı edinmesi için, Yukarıdan bir uyanışa ihtiyacı vardır, çünkü bu, Yukarıdan gelen bir ışıktır ve bu, insan aklının anlayabileceği bir şey değildir. Ama kişi bunun tadını bilir. Bu konuda denir ki : **“Yaradan’ın iyi olduğunu tat ve gör.”**

Bu nedenle, Cennetin Krallığı’nın yükünü üstlenmek üzerinde, kişinin tam bir bütünlüğe ihtiyacı vardır, yani sadece ihsan etmek için ve kesinlikle alma arzusu için değil. Ve kişi, organlarının bu bakış açısıyla hem fikir olmadığını görürse, Yaradan’a kalbini açmak ve vücudunu Yaradan’a esir olmaya razı etmek için dua etmekten başka bir tesellisi olamaz.

Ve “Eğer Lişma yukarıdan gelen bir hediyeysen ve Yaradan’a bağlıysan, Lişma’ya gelmek için kişinin gösterdiği üstesinden gelme çabaları ve tüm yaptığı iyileştirme ve düzeltmelerin ne anlamı var?” diye düşünme. Bu açıdan bilgilerimiz der ki: “Kendi kendini bundan kurtaramazsın.” Bunun yerine, kişi uyanışı aşağıdan sunmalıdır ve buna “dua” denir. Ve kişi, dua olmadan bunun edinilemeyeceğini önceden bilmiyorsa, bu dua gerçek bir dua olmaz.

Böylelikle, Lişma’yı edinmek için kişinin yaptığı eylemler ve iyileştirmeler, kişinin Lişma edinme arzusu için, gereken doğru kabı yaratır. Tüm bu eylemler ve iyileştirmelerden sonra, tüm içtenliğiyle dua edebilir, çünkü görecektir ki, hiçbir eyleminin ona bir faydası yoktur. Ancak o zaman kalbinin derinliklerinden, içten şekilde dua edebilir ve sonra Yaradan onun dualarını duyar ve ona Lişma hediyesini verir.

Ayrıca bilmeliyiz ki, Lişma edinerek, kişi kötü eğilimi öldürür. Çünkü kötü eğilime kendisi için alma arzusu denir. Ve ihsan etme arzusunu hedef edinerek, kişi kendi arzularını tatmin etmeyi iptal eder. Ve ölümün anlamı, kişinin artık alma arzusu kabını kendisi için kullanmamasıdır. Ve artık aktif olmadığından, ölü olduğu düşünülür.

Gün ışığında, eğer kişi, bu çalışmasından ne elde ettiğini düşünecek olursa, iki nedenden dolayı, Yaradan’a itaat etmenin çok da zor olmadığını görecektir:

1- Kişi kendini bu dünyada zorlamalıdır, istese de istemese de.

2- Kişi Lişma çalışırken bile, çalışmaları sırasında, bu çalışmadan haz duyar.

Dubna’lı Sayer’in ayet hakkında söylediği gibi: “Oh Yakup, beni düşünme, kendini benim için üzme ey İsrail.” Bu, şu anlama gelir: Yaradan için çalışan hiçbir çaba harcamaz. Aksine, haz ve mutluluk duyar.

Ancak Yaradan için değil de başka amaçlar için çalışan kişi, bu farklı amaçlar için çalıştığından, çalışmalarında ona zindelik vermediği için Yaradan’a şikâyetle bulunamaz. Kişi sadece verdiği uğraşlar kimin içinse, ona şikâyet edebilir ve çalışmaları sırasında canlılık ve haz vermesini, ondan ister. Bu kişi hakkında şu söylenir: “Her kim O’na güvenirse, onları Yapan gibi olacaktır.”

Kişi Cennetin Krallığı’nın yükünü üstlendiğinde, Yaradan’a ihsan etmek için çalışma arzusu içinde olduğunda ki hala hiç canlılık hissetmemesine şaşırmanın ve bu canlılık kişiyi Cennetin Krallığı’nın yükünü taşımaya mecbur eder. İnanıp bildiğine karşı olmasına rağmen, kişi bunu zorla kabul etmelidir. Bunun anlamı şudur, beden bu esareti kabul etmez, bu nedenle de Yaradan kişiyi canlılık ve haz duygularıyla yıkamaz.

Aslında, bu büyük bir ıslahattır. Eğer bu olmazsa, alma arzusu bu çalışmaya razı olmazsa, kişi asla Lişma’yı elde edemez. Tersine her zaman, kendi çıkarları için, kendi arzularını tatmin etmek için çalışır. İnsanların dediği gibi, hırsızın kendisi “Hırsız yakalayın.” diye bağıırır. Ve sen, yakalamak ve hırsız diye suçlamak için, hangisinin gerçek hırsız olduğundan emin olamazsın.

Ama hırsız yani alma arzusu, Cennetin Krallığı’nın yükünü üstlenmek için çalışmaktan bir tatmadığı zaman, böylece beden kendi arzusuna karşı çalışmaya alışacağı için kişinin böylece

yalnız Yaradan'ı memnun etmek için çalışma imkânı olur, çünkü kişinin niyeti tamamen Yaradan içindir, “Kendini Yaradan'da memnun et.” sözündeki gibi. Bu nedenle, kişi geçmişte Yaradan'a hizmet ettiğinde, bu işten herhangi bir haz duymazdı. Tersine, işlerini zorla yapardı.

Ancak, şimdi kişi kendini ihsan etmek için çalışmaya alıştırdığında, Yaradan'da memnuniyet bulmakla ödüllendirilir ve işin kendisi kişiye haz ve canlılık verir. Ve bu da haz olarak kabul edilir, özellikle Yaradan için.

21- Kişi Kendini Yükseliş Durumunda Hissettiği Zaman

9 Kasım 1944'de Duydum

Kişi kendini yükseliş durumunda ve iyi bir ruh halinde hissettiği ve maneviyattan başka hiç bir şeye arzu duymadığını hissettiği zaman, Tora'nın içselliğini anlamak için Tora'nın sırlarına dalması iyi olur. Ve eğer kişi çabalarına rağmen hiçbir şey anlamadığını görse bile yine de Tora'nın sırları ile uğraşmasına değer, yüz kere aynı yere geri dönmesi gerekse de.

Eğer kişi hiçbir şey anlamadıysa umutsuzluğa kapılmamalı ve hiçbir şey anlamadığı için bunun bir yararı olmadığını söylememelidir. İki nedenden dolayı:

1. Kişi bir şeyi araştırdığında ve bunu anlamak için çaba harcadığında, onun çabası “dua” olarak adlandırılır. Zira bu Hisaron'un (yoksunluğun) duasıdır, yani kişi onda eksik olan bir şeye, Yaradan bu eksiliği doldursun diye özlem duyuyordur.

Duanın derecesi ona duyulan arzu ile ölçülür, özellikle en çok ihtiyacımız olan bir şeye duyduğumuz arzunun büyüklüğü ile. Bir şeyin eksikliği ne ölçüde ise ona duyulan özlem de o ölçüdedir.

Bir yasa vardır; kişinin en çok çaba harcadığı şeye, bu çabası onun arzusunu artırır ve kişi ona olan yoksunluğunun doldurulmasını ister. Yoksunluk (Hisaron), dua ya da “Kalp içindeki çalışma” diye de adlandırılır ve “Merhameti olan O, kalpleri ister.”

Böyle kişi Tora'nın sözlerini çalıştığı zaman, kalbi diğer arzulardan özgürleşmek ve aklına düşünüp sorgulamak için güç bulmak zorunda olduğu için doğru duayı edebilecektir. Eğer kalpte hiç arzu yoksa akıl sorgulayamaz, bilgelerimizin dediği üzere: “Kişi her zaman kalbinde yatan arzuya göre öğrenir.”

Kişinin ettiği duanın kabul görmesi için bunun tam bir dua olması gerekir. Kişi tam ölçüde sorgularken, kişi bundan tam bir dua çıkartır ve böylece kişinin duası kabul edilir, çünkü Yaradan duayı duyar. Ancak bir şart vardır: Bu dua tam olmalıdır ve duanın ortasına başka şeyler karışmış olmamalıdır.

2. İkinci neden, kişi belli ölçüde dünyevi olandan ayrıldığı ve ihsan etme özelliğine yaklaştığı için o zaman artık Tora'nın içselliği ile bağlantı kurması uygundur, bu Yaradan ile form

eşitliği olanlara ifşa olur. Çünkü “Tora, Yaradan ve İsrail tek ve birdir.” Ancak kişi hala kendisi için alma durumunda ise, bu kişi içsellığe değil dışsallığa aittir.

22- Tora Lişma (O’nun Adı İçin)

6 Şubat 1941’de Duydum.

Kişi aklıyla, tam bir netlik içinde, gerçek olduğundan hiçbir şüphe duymadan bir yargıcın ve bir yargılamanın olduğunu bilirse esas o zaman Tora, Lişma diye adlandırılır. Bir yargılama olması demek, kişinin, hakikati ona nasıl gözükiyorsa öyle görmesi demektir. Yani biz inançta ve ihsan etmede çalışırken her gün büyüdüğümüzü ve yükseldiğimizi görüyoruz çünkü sürekli iyiye doğru bir düzelme görüyoruz.

Fakat biz bunun tersine alma ve bilgilenme doğrultusunda çalışırsak, her gün gerçekliğimizin en derin alçaklığına kadar düştüğümüzü görürüz.

Bu iki koşulla baktığımızda bir yargıcın ve yargılamanın olduğunu görürüz. Bu böyledir, çünkü Tora’nın hakikatının yasalarını takip etmediğimiz zaman anında cezalandırılırız. Bu durumda adil bir yargıcın var olduğunu görürüz. Diğer bir deyişle, biz bunun hakikati edinmek için en doğru ve en uygun yol olduğunu görürüz.

Ve bu adil bir yargı olarak kabul edilir, böylece biz ancak şu şekilde nihai amaca gelebiliriz: Tam ve mutlak bir anlayışla, amaca erişmede inanç ve ihsan etmekten daha yüce bir yol olmadığını mantık içinde anlayarak.

Bu nedenle eğer kişi bir yargıcın ve yargıcın olduğunu anlamak niyeti için çalışırsa; buna Tora Lişma (O’nun adı için) denilir. Bu bilgilerimizin şu söylediklerinin de anlamıdır: “Eyleme götüren çalışma yücedir.”

Bu sanki “Eylemlere götüren” anlamında olmalıydı gibi görünür ki bununla söylenmek istenen kişinin birçok eylemler yapabilmesidir; birden fazla eylem, tek bir değil. Fakat yukarıda da söylendiği gibi bu çalışma kişiye sadece inancı getirmelidir. Ve inanç, tüm dünyayı meziyetine göre yargıla Mitzva’sı (emri) olarak adlandırılır.

İnanç “yapmak” diye adlandırılır, zira davranışa göre eğer kişi bir şey yapmak isterse bunu mantık çerçevesinde gerçekleştirmesi için onu zorlayan bir nedene ihtiyaç duyar. Bu zihin ve eylem arasındaki karşılıklı bir ilişki gibidir.

Ancak bir şey mantık ötesinde ise, mantığı kişinin bunu yapmasına izin vermez, ama tam tersine o zaman kişi, bu eylemde mantık yok, bu sadece bir eylemdir demek zorundadır. Bu, “birisini bir Mitzva gerçekleştirdiğinde mutludur, zira kendisini ve tüm dünyayı meziyete göre yargılamıştır,” anlamındadır. Bunun anlamı; “Bir eyleme götüren çalışma yücedir,” yani bu, “mantık ötesi” denilen mantıksız bir eylemdir.

23- Siz Yaradan’ı Sevenler, Günahıtan Nefret Edin

2 Haziran 1931’de duydum.

Ayette: “Siz Yaradan’ı sevenler, kötülükten nefret edin; O aziz Ruhlarını korur; onları hainlerin elinden kurtarır.” Bunun yorumu, kişinin sadece Yaradan’ı sevmesi ve O’na bağlanmayı istemesinin yeterli olmadığı; kişinin ayrıca günahtan da nefret etmesi gerektiğidir.

Günahtan nefret etme meselesi günah diye adlandırılan alma arzusundan nefret etmeyi ifade eder. Ve kişi bundan kurtulmak için becerisi olmadığını görür ama aynı zamanda bu duruma rıza göstermek de istemez. Günahın neden olduğu kayıplarını hisseder ve ayrıca tek başına bu kötülüğü iptal edecek durumda olmadığı gerçekliğini de görür, çünkü doğal bir güç olan bu alma arzusu Yaradan tarafından insanların içine işlenmiştir.

Bundan dolayı bu ayet bize insanın ne yapabileceğini söyler; günahtan nefret etmesini. Böylelikle Yaradan onu günahtan kurtaracaktır, yazıldığı üzere: “O aziz Ruhlarını korur.” Peki, bu koruma nasıl olur? “Onları günahkârın elinden kurtarır.” Bu durumda o artık başarılı bir kişidir, çünkü artık Yaradan ile küçücük bile olsa bir teması vardır.

Aslında günah hala varlığını devam ettirir ve Partzuf’un Ahorayim’i (arka taraf) olarak hizmet verir. Ancak bu kişinin içtenlikle günahtan nefret etmesi yoluyla günah, Ahoraim formuna ıslah olur.

Nefret koşulu gelir, çünkü Kişi Yaradan ile bir olmayı edinmek istediğinde, dostlar ile arasında belli bir hareket tarzı vardır. Eğer iki kişi de dostunun nefret ettiği şeyden nefret etmeyi ve dostunun sevdiği şeyi sevmeyi gerçekleştirirlerse onlar hiçbir zaman düşmeyecek ebedi bir bağa gelirler.

Dolayısıyla Yaradan ihsan etmeyi sevdiğinden, aşağıdakiler de sadece vermeyi arzulamaya alışmalılar. Yaradan alıcı olmaktan da nefret eder, çünkü O, mutlak bir bütündür ve hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Bu nedenle kişide kendisi için almaktan nefret etmelidir.

Tüm bu söylenenlerden çıkan sonuç, kişinin alma arzusundan tamamıyla nefret etmesi gerektiğidir. Zira dünyadaki tüm kötülükler kendisi için alma arzusunun sonucudur. Ve kişi nefret aracılığı ile bunu ıslah eder ve Keduşa’ya (kutsallık) teslim olur.

24- Kötünün Elinden

25 Haziran 1944’te, Zohar’ın Tamamlanmasında Duydum

Şöyle yazılıdır, “Ey Yaradan’ı seven, günahtan nefret eden; O, azizlerinin ruhlarını korur; O, onları günahkârın elinden alır.” O sorar, “günahtan nefret eden” ve “O, onları günahkârın elinden alır” arasındaki bağlantı nedir?

Bunu anlamak için, öncelikle bilgilerimizin sözlerine kulak vermeliyiz: “Dünya ne tamamen erdemli için, ne de tamamen günahkâr için yaratılmadı.” O sorar: Dünyayı pür günah için yaratmaya değer de, eksik erdem için yaratmaya değer mi?

O cevaplar: Yaradan açısından, bu dünyada hiçbir şeyin çift anlamı yoktur. Bu sadece alan kişilerin bakış açısıdır, yani alan kişilerin algılarına göre, bu böyledir. Bunun anlamı alan kişi ya iyi bir tat alır ya da son derece acı bir tat alır.

Bunun nedeni, yaptıkları her harekette; hiçbir hareketleri amaçsız olmadığından her eylemi önceden hesaplarlar. Ya buldukları koşulu daha iyiye getirmek ya da birine zarar vermek isterler. Ama küçük olan bu şeylerin amaçlı bir işletmen için bir değeri yoktur.

Bu nedenle, dünyada Yaradan'ın yönetim tarzını kabul edenler, nasıl hissettiklerine bağlı olarak bunun iyi veya kötü olduğuna karar verirler. Bu yüzden, "Yaradan'ı sevenler," yaratılışın amacının, Yaradan'ın yarattıklarına iyilik yapması ve bunu hissetmeleri olduğunu anlayanlar; Dvekut (bir olmak) ve Yaradan'a yakınlaşmak için bunun verildiğini anlarlar.

Böylece, Yaradan'a uzak hissedenler, onu "kötü" olarak nitelendirirler. Bu arada oluşan bu durum gerçek dışı olduğundan, kişi kendini günahkâr olarak tanımlar. Başka bir deyişle, kişi ya Yaradan'ı ve O'nun ilahi takdirinin varlığını hisseder, ya da "Dünyanın, günahkârın elline bırakıldığını" hayal eder.

Kişi kendini gerçeklerin adamı olarak hissettiğinden, yani kişi kendini aldatamayacağından ve hissetmezken hissettiğini söylemeyeceğinden, derhal Yaradan'a, ona merhamet etmesi ve onu Sitra Ahra'dan ve tüm diğer yabancı düşüncelerden kurtarması için yakarır. Kişi içtenlikle yakardığından, Yaradan onun dualarını duyar. (Ve belki de bu, şu cümlenin anlamıdır "Rab, ona içtenlikle seslenen herkese yakındır.") O zaman, "O, onları günahkârın elinden alır."

Kişi, kendi gerçek halini hissetmediği sürece, yani kötülüğünün ölçüsü, onu ıstıraplarından, içinde tanıdığı kötülükten kurtarması için Yaradan'a yakarmaya uyanmasına yetecek miktarda olana kadar, kurtarılmaya değer durumda değildir. Bunun nedeni "kalbin derininden" denen duayı duymak için Kli'yi (kabı) henüz bulamamış olmasıdır.

Bu böyledir, çünkü kişi hala içinde biraz iyilik olduğunu düşünür, yani kişi kalbinin derinine inmez. Kalbin derinliklerinde kişi, içinde hala iyilik olduğunu düşünür ve Torah ve Mitzvot'u hangi sevgi ve korku ile ilişkilendirdiğini fark etmez ve bu yüzden de gerçeği göremez.

25- Kalpten Gelen Şeyler

Kalpten gelen şeyler, kalpte yer edinmiştir. Peki, o zaman, kalpte yer edinmiş olmasına rağmen insan bu dereceden hala nasıl düşer?

İnsan, Kabala'nın sözlerini; hocasından duyunca hemen hemfikir olur, kendince hocasının söylediklerini yapmak, kalbi ve ruhuyla yerine getirmek için çalışır. Sonra dünyaya tekrar geldiği zaman görür ki dünyada var olan çeşit çeşit arzuları istemekte, aklı, kendisi ve kalbi çoğunlukla arzusuna boyun eğmekte.

Dünyanın halini değerlendirebilecek güce sahip olmadığı için onu boyunduruk altına alırlar. Onların arzuları içerisinde oynaşır ve mezbahaneye giden bir koyun gibi sürüklenirler. Özgür bir seçimi yoktur; düşündükleri, istedikleri ve can attığı her şey çoğunluğun talepleridir.

Ondan sonra onların bu yabancı, iğrenç arzularını seçmeye başlar; bunlar Kabalanın ruhuna aykırıdır. Bu haldeyken de çoğunluğa asla baş kaldırılamaz.

Bunun yerine kişinin yapabileceği tek şey vardır: Hocasına ve kitaplarına sıkı sıkı tutunmak. Buna kitapların ağızından ve yazarların ağızından denir. Ancak kişi bunlara sıkı sıkı sarılarak aklını daha iyiye doğru değiştirir. Zeki tartışmalar fikirlerini değiştirmeye yetmez. Tek çare bütünleşmektir, bu insanı değiştiren mucizevî şifadır.

İnsan sadece kutsallığın içerisindeyken kendisi ile tartışabilir ve zekice polemiklere girip sürekli aklını Yaradan'ın yolunda olması gerektiğine yöneltebilir. Ancak, insan bilmelidir ki, erdemli ve içindeki kötü eğilimi (sitra ahra) aklıyla yenebildiğini bilse bile insan bunun hiçbir değeri olmadığını aklında bulundurmalıdır.

Arzuları yenebilecek hiçbir silah yoktur, tüm kavramlar bahsedilen bütünleşmenin (Dvekut'un) sonucudur. Diğer bir deyişle, binasını üzerine diktiği altyapı hep Yaradan yolunda gitmesi gerektiğini söyler ve bunun temeli ise, hocasıyla olan bağından kaynaklıdır. Dolayısıyla temeli olmazsa tüm kavramlar güçsüz kalır ve hiçbir dayanağı olmaz.

Son olarak insan kendi aklına güvenmemeli kitaplara ve yazarlara tutunmalı, çünkü kişiye sadece bunlar yardım edebilir, zekâ ve akılda hayat yoktur.

26- Kişinin Geleceği Geçmişe Duyduğu Minnete Dayanmakta ve Bağlı Bulunmakta

1943 de duydum

Yazıldığı gibi “Efendi yücedir ve alçakgönüllü olan görecektir,” sadece alçakgönüllü olan yüceliği görebilir. Değerli (İbranice Yakar) sözcüğünün harfleri, bilecek (İbranice Yakir) sözcüğünün harfleri ile aynıdır. Bu, kişi onun için değerli olduğu ölçüde, bir şeyin büyüklüğünü bilir anlamına gelir.

Kişi bir şeyden, onun önemine göre etkilenir. İzlenim, kişinin kalbine bir hissiyat getirir ve bu izlenimin önemini takdir ettiği ölçüde, içi sevinçle dolar.

Bu nedenle, eğer kişi aşağılığının farkında ise, çağdaşlarından daha ayrıcalıklı değildir. Yani kişi bu dünyada en basit şekilde bile kutsal manevi çalışma için ona güç verilmemiş birçok insanın var olduğunu görür; hatta niyet etmeden ve Lo Lişma'da (O'nun adı için değil) bile ve hatta Lo Lişma'nın Lo Lişma'sında bile ve Keduşa'nın (kutsallık) kıyafetlenmesine hazırlık için hazırlanmada bile. Bazen mümkün olan en basit şekilde bile olsa, kutsal görevi yapmak arzusunu ve düşüncesini kazandığı zaman, kişi bunun önemini takdir edebilirse, kutsal göreve değer verdiği ölçüde, kişi bunu övmeli ve bunun için minnettar olmalıdır.

Çünkü Yaradan'ın emirlerini, niyet olmadan bile, tutabilmenin önemini takdir edemediğimiz doğrudur. Bu koşulda kişi, kalbinde sevinç ve mutluluk hisseder.

Kişinin verdiği övgü ve şükran duygularını genişletir ve o kutsal çalışmanın her bir noktasında coşku duyar ve kimin işçisi olduğunu bilir ve böylece giderek daha yükseğe tırmanır. Bu yazılmış olan, geçmişte “Bana gösterdiğin bu lütuf için, Sana teşekkür ederim” sözlerinin anlamıdır ve bununla kişi güvenle söyleyebilir “ve Sen bana lütfedeceksin,” der.

27- “Yaratan Yüksek ve Alçak Görecek” Nedir?

“Yaratan yüksek ve alçak görecek.” Kişi alan ve Yaratan ihsan eden iken, Yaradan ve kişi arasında nasıl eşitlik olabilir ki? Mısra şöyle der: “Yaratan yüksek ve alçak...”

Eğer kendisini ilga ederse, o zaman kişinin kendisini Yaratan’dan ayırma hükmü olmaz. Bu koşulda “görecektir,” yani kendisine: “Mohin-de-Hohma” verilir: “ve kibri olan uzaktan bilir”. Ancak, gururlu birisi, yani kendi hükmü olan bir kişi, uzaklaştırılır, zira form eşitliğinden yoksundur.

Alçaklık, kişinin başkaları önünde kendisini küçültmesi olarak düşünülmez. Bu kişinin, manevi çalışması içerisindeki alçak gönüllülüğünden kaynaklanan bütünlük hissidir. Aslında, alçaklık demek dünyanın kişiyi hor görmesi anlamındadır. Tam olarak; insanların kişiyi hor ve küçük görmesine alçaklık denir. Bu koşulda kişi, hiç bir bütünlük hissetmez, çünkü şöyle bir yasa vardır; başkalarının düşüncesi kişiyi etkiler.

Dolayısıyla, eğer insanlar kişiye saygı duyarsa, kişi kendisini bütün hisseder ve insanların hor gördüğü kişi kendisini küçük görür.

28- Ölmeyeceğim Ama Yaşayacağım

Şöyle yazar, “Ölmeyecek ama yaşayacağım” vs. Kişinin gerçeğe gelebilmesi için, eğer gerçeği edinemezse, kişi kendisini sanki ölmüş gibi hisseder, çünkü yaşamayı istemektedir. “Ölmeyeceğim ama yaşayacağım” cümlesi bu demektir.

“Jonah, Amithai’nin oğlu” cümlesinde Jonah kelimesi Hona (sahtekâr) ve oğul kelimesi mevin (anlamak) kelimesindedir. Kişi anlar, çünkü her an içinde bulunduğu durumu incelemektedir ve görür ki sadece kendini kandırmaktadır, yani gerçeğin yolundan ilerlemektedir.

Bunun nedeni işe gerçeğin ihsan etmek olduğudur, yani Lişma. Bunun tersi ise sahtekârlık ve hiledir, yani sadece kendisi için almak ve buna Lo-Lişma denir. Bu süreçten geçerek kişi “Amithai”ye gelir, yani gerçeğe Emet kelimesinden (gerçek anlamında).

“Gözlerin kumru gibi” cümlesi bunu belirtmekte. Eynaim de Keduşa (kutsallığın gözleri), şöyle ki gözlere, kutsallık (Keduşa) denir ve Kutsal Takdire de, Yomim denir yani kumrular. Bizi kandırır ve sanırsınız ki sanki gözleri yoktur, kutsal Zohar’da yazdığı gibi, “Gözleri olmayan güzel bir kadın.”

İşin gerçeği, gerçeği edinen bir kişi görür ki aslında gözleri var. “Güzel gözleri olan bir gelinin tüm bedenini incelemeye gerek yoktur” diye yazan satırlarda bunu anlatır.

29- Kişiyi Düşünceler Gelince

1943'de Duydum

“Yaradan senin gölgendir.” Eğer kişi Yaradan ‘ı düşünecek olursa, Yaradan’da onu düşünür ki buna: “Yaradan’ın dağı” denir. “Kim Yaradan’ın dağına çıkıp O’nun kutsal yerinde duracak? Her kimin elleri temiz ise o.” Bu şu anlama gelir: “Ancak Musa’nın elleri ağırdı” “ve temiz bir kalp,” bu onun kalbiydi.

30- En Önemlisi Yalnız İhsan Etmeyi İstemek

Şabat Vayikra’dan sonra duydum, 20 Mart, 1943

En önemlisi, O’nun yüceliğinden dolayı, ihsan etmek dışında başka hiç bir şey istememektir, çünkü almak kusurludur. Kendi için almaktan çıkmak mümkün değildir ama öteki uca yani ihsan etmeye tutunabiliriz.

Hareket ettiren güç, yani kişiyi bu yolda ilerlemeye zorlayan güç O’nun yüceliğidir. Kişi her halükarda çabasını ve gücünü vermesi gerektiğini düşünmelidir, böylece harcadığı bu güç sayesinde yarar ve doyum hissedebilir. Başka bir deyişle, kişi sınırlı bir bedeni kendi gücüyle tatmin edebilir ve buna gelip geçen misafir denir, ya da sonsuz bir misafir denir, yani kişinin enerjisi sonsuzlukta kalır.

Bu, sanki koca bir ülke inşa edecek gücü olan ama güçlü bir rüzgârda yok olan bir kulübe inşa eden birisine benzer. Yani sahip olduğu güç zıyan olmuştur. Ancak kişi Keduşa (Kutsallık) içerisinde kalırsa, o zaman tüm gücü sonsuzluğun içerisinde kalır. Yani kişinin çalışmasının temelini yalnız bu olmalıdır ve geriye kalan her şey bu temel için geçersizdir.

İnancın gücü, kişinin ihsan etme niteliği içerisinde çalışması için yeterlidir. Şöyle ki kişi yaptığı iş kendi gözünde pek önemli olmasa bile, bu çalışmasını Yaradan’ın kabul ettiğine inanır. Her halükarda, Yaratan her şeyi kabul eder. Eğer kişi çalışmasını O’na atfeder ise, O, kişinin tüm çabasını memnuniyetle karşılar ve nasıl olursa olsun kabul eder.

Dolayısıyla, eğer kişi inancını almak için kullanmak isterse, o zaman kişiye inanç yeterli gelmez, şöyle ki kişi inancından şüpheye düşer. Bunun nedeni almasının doğru olmamasıdır. Yani kişinin kendisi için çalışması boştur; onun çalışmasını yalnız Yaradan kabul edecektir.

Dolayısıyla kişinin şüpheleri gerçektir. Başka bir deyişle, kişinin aklında yüzeye çıkan bu yabancı düşünceler doğru iddialardır. Ancak, kişi inancını ihsan etme yolunda kullanmak isterse, o zaman elbette inancında tereddüt yaşamaz. Eğer tereddütleri olursa, kişi görmeli ki aslında ihsan etme yolunda ilerlemekte isteksizdir, çünkü ihsan için inanç yeterlidir.

31- Yaratılanların Ruhunu Mutlu Etmek

Yaratılanların ruhunu memnun eden her şey vs. Şöyle sordu, “ama en ünlüleri ve yücelerinde gördük ki aralarında anlaşmazlıklar var. Ancak, yaratılanların ruhu bundan memnun değil.”

Şöyle cevap verdi, ama bütün insanlar demedi, insanların ruhu dedi. Şöyle ki sadece bedenleri anlaşmazlık içerisinde, yani her biri kendi için alma arzusuyla çalışıyor.

Ancak, insanların ruhu zaten maneviyat ve memnurluk içerisinde. Haktan yana olanların aktardığı cömertlik tüm nesil içindir ve her kim ruhunu henüz bununla örtmediyse erdemli olanların kendilerine uzatılan bu cömertliğini edinmemekte ve hissedememektedir.

32- Yukarıdan Bir Kısmet Uyanması

Terumah'da, 10 Şubat 1943'de Duydum

Aşağıdaki hiçbir şeye yardım etmediği zaman yukarıda bir kısmet uyanır. "Pur atmanın" anlamı budur; "kısmet çekmek." Haman "hiçbiri kralın yasasına uymuyor," diye şikâyetinde bulundu.

Bunun anlamı şudur; LoLişma (O'nun adı için değil) yani kendi için alma durumunda çalışan için esaret başlar. Bu nedenle onlara Tora verildi, çünkü böylece daha sonra onlara Lişma (O'nun adı için) nasip olur; onlara ışıklar ve yüceliğin edinimi verilir.

Sonra bu şikâyetçi gelir ve sorar: "Onlara bu yüce şeyler neden verildi ki, onlar ne çalıştılar, ne de ümit ettiler, ama onların tüm kaygıları ve amaçları LoLişma denen, kendi ihtiyaçları içindi. Bunun anlamı şudur: "Onu günahkâr olan hazırlayabilir ama dürüst olan giyecektir."

Bunun anlamı, önceden günahkâr durumunda yani LoLişma'da çalışıyordu, alıcı olarak. Daha sonra Lişma ile ödüllendi, yani tüm çalışması Keduşa'nın (Kutsallığın) alanına girer, her şey ihsan etmek içindir. "Dürüst olan giyecektir," sözlerinin anlamı budur.

Purim'in kefaret günü (Yom Kippurim) olarak anlamı şudur: Purim yukarıdan bir uyanmadır, Yom Kippurim aşağıdan, yani tövbe yoluyla bir uyanmadır. Ancak orada yukarıdan uyanma da vardır, oradaki hisseye karşılık gelen. "Bir hisse Efendi için bir hisse Azazel için," soruşturmacı Yaradan'dır.

33- Haman İle Kefaret Günlerinin Kuraları

Yazıldığı üzere "Ve Aron iki keçi için kura çekti: bir hisse Yaradan'a ve diğeri Azazel'e." Haman ile ilgili şöyle yazılıdır, "orada Pur çekildi, kuraya (kısmetine) düşen budur."

Kura aklın analiz yapamadığı durumlarda kullanılır, çünkü aklımız neyin iyi neyin kötü olduğunu ayırt edebilmeye yetmez. Eğer aklımıza güvenemiyorsak ancak kuranın ne söylediğine güveniriz, böyle durumlarda kura çekilir. Buna göre şöyledir: Eğer "kura" kelimesi kullanılıyorsa bu bize mantığın ötesine gittiğimizi söyler.

Musa'nın doğduğu ve öldüğü yedinci Adara ilişkin, Adar'ın ne olduğunu anlamamız gerekir. Adar, Aderet (örtü) kelimesinden gelir, Elya'da yazıldığı üzere "Ve o örtüsünü onun üzerine

attı.” Aderet, Aderet Zearot ve Dinim diye tanımlanan Aderet Zear (saç) kelimesinden gelir. Manevi çalışmada bunlar, kişiyi Yaradan’dan uzaklaştıran garip, yabancı düşünce ve fikirlerdir.

Ve burada önemli olan bunların üstesinden gelmektir. Kişi O’nun İlahi Takdirinde birçok çelişkiler görse de mantık ötesi bir inanç ile bunları yenip O’nun iyi ve iyiliksever olduğunu söylemelidir. Bu Musa için yazılanın “ Ve Musa yüzünü sakladı” cümlesinin anlamıdır. Musa’nın tüm çelişkileri gördüğünü ve bunlara mantık ötesi inancın gücünden aldığı gayret ile dayandığıdır.

Bilgelerimizin söylediği üzere “Ve Musa yüzünü sakladı, çünkü oraya bakmaktan korkuyordu”. “Yaradan’ın görüntüsünü görmeye” ödüllendirildi. Bu, “Benim hizmetçim gibi kör olan kimdir“ ya da “benim elçim gibi sağır olan kimdir,” demektir.

Bilindiği üzere Eynayim (gözler) “akıl”, “mantık” olarak adlandırılır, yani mantığın gözleri. Eğer bir şeyi aklımızla kavrarsak, sonra şöyle deriz, ”ama görüyoruz ki, akıl ve mantık bizi bunu söylemeye zorluyor”.

Yani mantık ötesi giden bir kişi gözleri olmayan biri gibidir ve kör diye adlandırılır yani kör gibi davranıyordu. Ve ayrıca casusların ona ne söylediğini duymak istemeyen ve sağır gibi davranan kişi de sağır diye adlandırılır. Bu, “kim benim hizmetçim gibi sağırdır” ya da “kim benim elçim gibi ködür” cümlesinin anlamıdır.

Ancak eğer, “Onların gözleri var ama görmüyorlar! Onların kulakları var ama duymuyorlar! ”denirse, bu aklın mecbur ettiğine ve kulakların duyduğuna yani itaat etmeyen birisine ilişkindir, ayrıca Nuh’un oğlu Jaşhu’nun hakkında yazıldığı üzere; kulaklarına hiç bir zaman kötü bir şey girmemiştir. Bu Aderet Zear’in, yani onun birçok çelişkileri ve Dinim’i vardı, anlamındadır. Her çelişki Zear (saç) diye adlandırılır ve her Zear’in altında bir çentik vardır.

Bu demektir ki, bu kafada bir çentik açar, yani bu yabancı düşünceler insanın kafasını deler ve içine sızar. Eğer kişinin birçok yabancı düşünceleri varsa bu da onun birçok Zearot’u olduğunun göstergesidir ve bu Aderet Zear olarak adlandırılır.

Elişa üzerine yazılanın anlamı budur: “Oradan ayrıldı ve Şafat’ın oğlu Elişa’yı çift sürerken buldu. On iki çift öküz onun önünden gitti ve o, on ikincisiydi. Ve Eliya ona doğru gitti ve paltosunu ona doğru fırlattı. Çiftten kastedilen bir çift öküz demektir, çünkü tarla birbirine bağlı iki öküz ile sürülürdü. Buna iki çift öküz (zemed bakar) denilir. Bakar (öküz) Bikoret (eleştiri) anlamındadır. Ve on iki derecenin bütünlüğü ile ilgilidir, on iki ay, on iki saat gibi.

Bunun anlamı, kişinin dünyada olabilecek tüm Zearot’ların farkındalığına zaten sahip olmasıdır ve sonra Zearot’dan Aderet Zear yapılır. Ancak bu Elişa da Yusuf’un sabahı formundaydı, yazıldığı üzere, “Sabah aydınlanıyordu ve erkekler uzağa gönderildi, onlar ve eşekleri.”

Bu, zaten kişi bu çelişkilerin üzerinde duran Işığa layık olduğu anlamına gelir. Zira kişinin eleştiri diye adlandırılan bu çelişkileri, yenmek istediği ile Işık bunların üzerine çekilir. Bu yazılmış olduğu gibidir, “Arınmak için gelene yardım edilir.”

Ve kişi zaten bu Işığı tüm bu eleştirilerin üzerine çektiği ve başka ekleyecek bir Şey olmadığı için, tüm eleştiriler onun içinde tamamlandığı için, çelişkiler ve eleştiriler kendiliğinden biter. Çünkü bu durum amaçsız davranan birinin olmayacağı için anlamsız bir davranış olamayacağı kuralına uyar.

Gerçekten de bilmemiz gereklidir ki, kişiye, sanki “İyi ve İyilik yapan” bir rehberliğe karşıt gibi görünen her Şey, sadece insanı, bu çelişkileri açmak için st Işığı çekmeye zorlamak için vardır, yoksa kişi bunların üstesinden gelemez. Bu durum, kişinin Dinim (yargı) demek olan çelişkiler var olduğunda, ”Yaradan’ın Yüceliği“ koşulunu genişletmesidir.

Bu demektir ki, bu çelişkiler, kişi onların üstesinden gelmek istediğinde, yalnızca Yaradan’ın Yüceliğini büyüterek, çözülebilir. Bundan çıkan sonuç, Yaradan’ın yüceliğini çekmeye sebep olan tam da bu Dinim’dir. Bu “Ve paltosunu ona fırlattı” cümlenin anlamıdır.

Bu demektir ki, kişi sonra bütün bu Aderet Zear’ları (Saç rtsn) O’na yani Yaradan’a atfeder. Bu demektir ki kişi artık Yüksek Işığı bunların üzerine çeksın diye, Yaradan’ın ona bilerek bu örtüyü verdiğini görür.

Fakat bu, kişi bunu ancak, başlangıçta onda bulunan, bu çelişkilerin ve Dinim in üzerinde duran Işığı edindikten sonra görebilecek, anlamındadır. Bu böyledir, çünkü kişi, Zearot (saçlar) yani düşüşler olmadan yüksek Işık’ın duracak yeri olamayacağını görür, zira Kli olmadan Işık olmaz.

Bu nedenle kişi, tüm bu edindiği Yaradan’ın Yüceliği koşulunun onda var olan Zearot (saçlar) ve çelişkiler aracılığıyla olduğunu görür. Bu, “Yukarıdaki Yaradan her Şeye kadirdir” sözünün anlamıdır. Bu demektir ki, Yaradan’ın Yüceliği Aderet vasıtasıyla edinilir ve bu, “Yaradan’ın yüceliği onların ağzında olsun” anlamındadır.

Bu demektir ki, kişi manevi çalışmadaki hataları ile kendini Yukarıya doğru çıkarır zira kişi bir itiğ olmadan hareket etmez ve bulunduğu durumda kalır. Ancak eğer kişi anlayabileceğinden daha alçak bir seviyeye düşerse, bu kişiye bunun üstesinden gelme gücü verilir, çünkü kişi böyle bir kötü durumun içinde kalamaz, zira kişi bulunduğu durumdan daha aşağılara düşmeye razı gelemez.

Bu nedenle kişi her defasında galip gelmeli ve bu düşüşlerden çıkmalıdır. Böyle bir durumda Yaradan’ın Yüceliğini zerine çekmelidir. Bu kişiye Yukarıdan st güçleri kendisine çekme olanağı verir, çünkü kişi aksi takdir de mutlak bir aşağılığın içinde kalır. Bunu takiben kişi her seferinde Zearot aracılığı ile Yaradan’ın Yüceliğini keşfeder ta ki Yaradan’ın Merhamet diye adlandırılan O’nun on üç niteliği olan isimlerini edinene kadar. Bu “Ve yaşlılar gençlere hizmet etsin”, ayrıca, “Kötü olan hazırlasın ve Hak’tan yana olan taşısın.” Ve de, “ kardeşine hizmet edeceksin” anlamlarıdır.

Bu demektir ki, bütün bu esir düşmeler yani çelişkiler, sanki kutsal çalışmayı bozmak için var gibi görünürler. Kişi artık, bu çelişkilerin üzerinde yer alan Yaradan’ın Işığına layık olduğunda, tam tersini yani bunların Keduşa’ya (Kutsallığa) hizmet ettiklerini görür. Bu demektir ki, bunların aracılığıyla Keduşa’nın kıyafet bulacağı bir yer var olur. Bu, “Kötülük

onu hazırlar ve Hak'tan yana olan onu taşır, diye adlandırılır ve bu demektir ki, onlar Kelim'e (Kaplara) Keduşa için bir yer verdiler.

Artık bilgilerimizin yazdıklarını açıklayabiliriz: "Layık olduysa, o Hak'tan yana olandır. O kendisinin ve dostunun cennet bahçesindeki hissesini alır." "Suçlu görüldüyse, o bir haindir. O kendisinin ve dostunun cehennemdeki hissesini alır." "Bu demektir ki, kişi, tüm dünya için geçerli olan, dostunun Dinim'ini ve ona yabancı olan düşüncelerini üstlenir, buda dünyada neden bu kadar çok, hepsinin kendine özgü düşünce ve fikirleri olan insanlarla yaratılmasının ve ayrıca hepsinin tek bir dünyada mevcut olmasının nedenidir.

Bu, her bir kişi dostunun bütün düşünceleriyle birleşsin diye kasıtlı olarak böyledir. Öyle ki kişi pişman olduğunda, bundan kazancı Hitkalelut (harmanlaşma/bütünleşme) olsun diyedir.

Zira kişi tövbe etmek istediğinde, kendine ve bütün dünyaya erdem terazisinden hüküm vermektan sorumludur, çünkü kişi kendisi bütün dünyanın fikir ve yabancı düşüncelerini içerir. Bu, "Suçlu gördüyse, o bir haindir. O kendinin ve dostunun cehennemdeki payını alır." anlamındadır.

Bu demektir ki, o henüz suçlu diye adlandırılan bir hain iken, onun kendi hissesi Zearot'lardan, çelişkilerden ve yabancı düşüncelerden oluşuyordu. Ayrıca dostunun cehennemdeki payı ile de karışmıştı, yani her insanın bütün düşüncelerini kapsıyordu.

Bu nedenle eğer kişi daha sonra, "o ödüllendirilir, o Hak'tan yana olandır," durumuna geçerse yani pişman olduktan sonra, bunun anlamı; "O kendine ve bütün dünyaya erdem terazisinden hüküm verir," demektir. Böylece kendisinin ve dostunun cennetteki hissesini edinir. Bu böyledir, çünkü kişi dünyadaki tüm insanların yabancı düşünceleri içinde Yüksek Işığın çekmek ile yükümlüdür, zira onlarla harmanlaşmıştır ve onları erdem terazisi aracılığı ile yargılar.

Ve bu tamda Yüksek Işığın genelin Dinim'in üzerinde genişlemesiyle gerçekleşir. Ve onlar için çekilen bu Işığın alamamalarına rağmen ve bunun için hazır olan Kelimleri olmamasına rağmen, yine de Işığın onlar içinde çekerler.

Ancak bilinen bu kurala göre anlamalıyız ki, bilgilerimizin söylediği üzere, her kim ki Işığın Yüksek Seviyelerde genişlemesine neden olur ve Işığın aşağıdakilere çekerse kendisi de bu ölçüde Işık edinir. Ve bu nedenden dolayı kötüler de Işığın bir parçasını edinirler, çünkü Hak'tan yana olanlara bu Işığın edinmek için sebep olurlar.

Bunu anlamak için kura işini önden göndermek gereklidir. Yazıldığı üzere, iki tane kura vardı, "Bir hisse Yaradan için, diğer hisse Azazel için." Bilindiği üzere kura mantık ötesi meselesidir. Bu nedenle eğer bu hisse mantık ötesi için ise, bu diğer hissenin Azazel için olmasına neden olur.

Bu, "Hainlerin kafasındaki esen fırtına" demektir. Bu böyledir, çünkü o Yüksek Işığın bu çelişkiler aracılığı ile genişletmiştir. Böylece Yaradan'ın Yüceliği büyür. Bu günahkârlar için bir eksiklik, çünkü onların tüm arzusu mantık dâhilindedir. Ve temeli mantık ötesine dayanan Işık çoğaldığında, onlar pasifleşirler ve silinip giderler.

Bu nedenle günahkârların Hak'tan yana olanlara Yaradan'ın Yüceliğini genişletmeye yardım etmek dışında hiç bir şeyleri yoktur ve sonra da etkisizleşirler. Ve bu şöyle adlandırılır, “Layık olduysa, kendisinin ve arkadaşının cennet bahçesindeki hissesini alır.” Buradan çıkan sonuç nedir? Sadece Işığın gerçekleşmesi için iyi işler aracılığı ile ıslahın yapılmasına yardımcı olan kişinin eylemleri Keduşa'da kalır ve o kişi Yukarıda sebep olduğunu alır zira Işığın genişleyeceği bir alanın olmasına neden olmuştur. Bu durumda aşağıdaki, Yükseklerde neye sebebiyet vermişse onu alır.

Bununla birlikte çelişkiler ve dinimler çözülür, çünkü bunların yerine mantık ötesi aracılığıyla ifşa edilen Yaradan'ın Yüceliği koyulur. Ve bunlar özellikle Yüceliğin Kelimleri içinde “mantıkta” ifşa olmasını isterler. Bu nedenle çözülürler. Bu böyle yorumlanabilir.

Ve ayrıca genelinde, Yüceliği bunların üzerine çekmeye yol açtığı yabancı düşünceler de Işık alır. Ve bunu her birinin onlar için çektiği Işığı almaya layık olduklarında Işığı edinirler.

Bu Kutsal Zohar'da dile getirilen, “Bir saç yarığı boyunca giden yoldur” ve sağı soldan ayırır. Yom Kippurim'deki iki hisse, korku yüzünden tövbe etmektir. Purim'de de bir hisse vardır ve bu sevgi yüzünden tövbe etmektir.

Çünkü bu, Tapınağın inşasından öncedir ve o zaman onlar sevgi yüzünden tövbe etmeye ihtiyaç duydular ama önce tövbe etme ihtiyacını duymaları gerekliydi. Bu ihtiyaca Dinim ve Searot sebep olur. Ve Haman'a Yukarıdan yetki verildi denmesinin anlamı şudur; sizin üzerine bir yöneten atayacağım ve o sizi yönetecek.

Bu nedenle yazılmıştır ki, Harun, “Bir Pur (kura) çekti ve hissesi budur” on ikinci ay olan Adar ayında ve Elişa da yazıldığı üzere, “on iki öküz gibi.” Yazıldığı üzere, “İki sıra, altı sütun”, bu Aderet Zear anlamındaki en büyük Dinim olan Adar ayıdır.

Burada Harun biliyordu ki Israil'i yenecekti çünkü Musa Adar ayında ölmüştü. Fakat o Musa'nın “Ve iyi olduğunu gördüler” anlamına göre, bu ayda doğduğunu bilmiyordu. Bu böyledir, çünkü eğer kişi kendini en zor durumlarda güçlendirebilirse, “Yaradan'ın Yüceliği” diye adlandırılan, en büyük Işığa layık olur.

Bu, “ince bükülmüş keten” anlamındadır. Başka bir deyişle, “Bir saç yarığın boyuna giden yola,” “iki sıra, altı kolona” layıktırlar, böylece eğilirler ve kelimeler arasından yabancı kelimesi kalkar. Bunun anlamı Sitra Ahra yani yabancı sıfırlanır ve gider, çünkü artık işini tamamlamıştır.

Görüyoruz ki bütün Dinim ve çelişkiler sadece Yaradan'ın Yüceliğini göstermek için gelmiştir. Bu nedenle düzgün ve saçsız bir adam olan Yakup için Yaradan'ın Yüceliğini ifşa etmek imkânsızdı, zira onun bunu büyütecek bir nedeni yoktu. Ve bu yüzden Yakup İshak'tan kutsamalar alamadı, çünkü Kelim'i yoktu ve Kli olmadan Işık olmaz. Bu nedenle Rebeka ona Esau'nun elbiselerini almasını tavsiye etti.

Ve bu “Ve onun eli Esau'nun topuğunu tutuyor” anlamındadır. Bu demektir ki, onun hiç bir şekilde saçları olmadığı halde, bunu Esau'dan aldı. Ve bu İshak'ın gördüğü ve söylediğidir: “

Eller Esau'nun elleridir ama ses Yakup'un sesidir.” Bu, Yakup'un yaptığı ıslahat İshak'ın hoşuna gitti, anlamındadır ve bundan dolayı onda Kutsamalar için Kelim oluşmuştur.

Ve bu bizim neden böyle büyük bir dünyaya, bu kadar çok insana ihtiyacımız olduğunun sebebidir. Bu, herkes dostunu içine alsın, kapsasın diye böyledir. Bundan çıkan sonuç, her bir insanın tüm dünyanın düşünce ve arzularını kapsadığıdır.

Bu nedenle insan, “ kendi içinde küçük bir dünyadır” diye adlandırılır. Ve bu yukarıdaki nedenden dolayıdır. Ve bu, “Layık değil” demektir. Yani eğer kişi henüz layık görülmemişse, demek ki, “cehennemden kendisinin ve dostunun hissesini üstüne alır,” yani dostunun cehennemine dâhildir.

Ve daha da fazlası; eğer kişi cehennemdeki kendi hissesini çoktan ıslah etmişse fakat dostunun hissesini etmemişse yani içine entegre olan dünyanın hissesini, henüz “bütün” diye adlandırılmaz.

Buradan anlaşılabilir ki, Yakup'un kendi düzgündü ve saçı yoktu, ama buna rağmen Esau'nun topuğunu sıkı tutar. Bu demektir ki, Esau'nun onunla birleşmesiyle, saçları ondan alır.

Bu nedenle eğer onları ıslah etmekle ödüllendirilirse, kişi dostunun Cennetteki hissesini alır, yani bu, o kişi halkın Zearot'nun üstüne genişlettiği Üst Işığın büyüklüğü ölçüsünde alır demeye gelir. Halk henüz nitelikleri uygun olmadığı için onu edinemediği halde, kişi Üst Işığı edinir.

Artık Yakup ve Esau arasındaki tartışmayı anlayabiliriz. Esau; “benim yeterince var,” dedi ve Yakup; “her şeyim var,” dedi ve bu demektir ki, “İki sıra, altısı bir sırada”, yani alma arzusu ve Işığa Dvekut'u (tutunmak) olan mantık içi ve mantık ötesi inancı var demektir.

Esau dedi ki; “benim yeterince var,” bu mantık içinde, alma kaplarına gelen Işık'tır. Yakup her şeyi olduğunu yani her iki farkındalığının olduğunu söyledi. Başka bir deyişle, o alma kaplarını kullanır ve Işık'a (Dvekut) tutunur.

Ve bu, danayı yapan karışık kalabalık (erev rav) anlamındadır ve denir ki, “Ey İsrail, Bu senin Tanrındır,” bu Ele'dir (bunlar), Mi (kim) değildir, yani bu demektir ki, onlar Ele ile bağlanmak istediler, Mi ile değil. Bu demektir ki, onlar, Mi ve Ele olan ve birlikte Elokim ismini oluşturan, yeterli ve her şey anlamında olan ikisini birlikte istemediler. Bunu istemediler.

Bu, Kravia ve Patia olan Çerubim'in anlamıdır. Bir Çerub bir uçta, “yeterlinin” farkındalığıdır ve bir Çerub diğer uçta, “her şeyin” farkındalığıdır. Yazılanların anlamı şudur; “Ona iki Çerubim arasından seslenen ses.”

Bu nasıl olur ki? Sonuçta onlar birbirine zıt iki uçtur. Ne olursa olsun o bir Patia (budala) yapmak zorundaydı ve böyle almalıydı. Ve bu mantık ötesi diye adlandırılır, kişi ona söylenenden hiç bir şey anlamadığı halde, bu söyleneni yine de yapar.

“Her şey” ile ilgili olan, mantık ötesi inanç diye tanımlanır, kişi sevinçle böyle çaba harcamalıdır, zira sevinç yoluyla “her şey” denilenin gerçek ölçüsünün görünümü oluşur. Eğer kişinin hiç bir sevinci yoksa sevinç duymadığına üzülmalıdır, çünkü birincil çalışma alanı budur, mantık ötesi çalışarak sevinç duymak.

Yani eğer kişi bu çalışmadan zevk alamıyorsa, öyleyse kişi bu yüzden eziyet çekmelidir. Yazılanların anlamı şudur, “kimin kalbi onu isteklendiriyorsa” bunun anlamı, bu çalışmadan keyif alamadığı için hasta ve kederlidir.

Bu şu anlama da gelir, “Yaradan’ına, Tanrına sevinç içinde her şeyin içinde olduğu mantığı ile hizmet etmediğin için.” Bunun yerine “her şeyi” bir tarafa bıraktın ve sadece “yeterli olanı” aldın. Böylece sonunda çok aşığalarda olacaksın ve hiçbir şeyin olmayacak yani “yeterli olanı” da kaybedeceksin. Fakat kişi “her şeyinin” olması halinde ve sevinç içinde, işte bu ölçüde “yeterli olanı” edinecektir.

“Kadınlar Tammus’a ağladılar” cümlesini buna göre yorumlamalıyız. Raşbi bunu putperestlik yapıyorlardı diye yorumladı; Tammus’un gözlerinde kurşun vardı ve onlar gözlerindeki kurşunu eritip akıtmak için ısıttılar.

Ağlama konusunu yorumlamamız gereklidir, onlar memnun değillerdi, çünkü onların gözlerinde toz vardı. Toz Behina Dalet’tir, yani mantık ötesi inanç olan Cennetin Krallığıdır.

Bu ayırım toz formunda olur, yani önemsizdir. Ve bu çalışma toz tadındadır, yani bir toz kadar önemsizdir. Tammus için ağlayan kadınlar alegorisinde; onlar putları yakarlar ve böylece ısı ile kurşundaki tozlar ayrışır ve çıkar.

Bu onlara verilen, Onun iyi ve iyiliksever mantık ötesi rehberliğine inanma görevine ağıyorlar anlamına gelir, onlar mantık içinde iken yalnız Onun rehberliğindeki çelişkileri görürler. Bu çalışma Keduşa’nın çalışmasıdır ve onlar bu tozu ortadan kaldırmak isterler, yani toz diye adlandırılan mantık ötesi çalışmayı. Fakat gözler, “görmek” diye nitelendirilir, O’nun Rehberliğini görmeyi ve mantık içinde olmayı ima eder. Ve bu putperestlik diye adlandırılır.

Bu, zanaatı topraktan çanak, çömler yapmak olan ve kilden çanak çömlek yapan bir insanın işine benzer. Sıralamaya göre ilk önce kişi kilden toprak yapar ve bunları keser ve bu topraklarda delik açar. Küçük oğlu babasının ne yaptığını gözetlerken, bağıır: “Baba, neden toprakları bozuyorsun?” Ama çocuk babasının birincil amacının bu delikler olduğunu anlamaz çünkü ancak bu delikler kaplar (alma kapları) haline gelebilecektir, ama oğul babasının kaplarda açtığı bu delikleri doldurmak istemektedir.

Burada da bu böyledir. Gözlerin içindeki bu tozlar insanın görüşünü kapatır. Yani kişi nereye bakarsa baksın İlahi Takdirde çelişkiler görür. Buna karşın bu, “Mitzva’nın sevinci” diye adlandırılan, koşulsuz sevginin kıvılcımlarını bulabileceği eksiksiz bir Kli’dir. Bunun hakkında şöyle yazılmıştır; “Yaradan ona yardım etmeseydi, o yenemezdi.” Bu demektir ki, Yaradan insanlara bu düşünceleri vermeseydi, kişi herhangi bir yükseliş edinemezdi.

34- Bir Ülkenin kazancı

1942 Tevat ayında duydum

Bilindiği gibi, hiçbir şey kendini gerçek formunda ifşa etmez, ancak karşıtıyla ifşa eder, yazıldığı üzere, “Işığın karanlığı gölgede bıraktığı gibi“. Bu demektir ki her şey başka bir şeye işaret eder ve tam da bu karşıtların yardımıyla ona zıt olanın gerçek doğasını tanıyabiliriz.

Bu nedenle, eğer zıddı olmasaydı hiç bir şeyi mutlak bir açıklıkla anlayamazdık. Örneğin kötülük olmasaydı, onun karşıtı olan iyiliğin değerini bilemezdik, acı ve tatlı gibi, nefret ve sevgi, açlık ve tokluk, ayrılık, bölünme ve yakınlık, bağlılık gibi. Bunlardan da belirginleştiği gibi ayrılıktan nefret etme durumuna ulaşmadan, bağlılığı sevemezdik.

Ayrı olmaktan nefret etme düzeyine gelmeden önce, ayrılığın ne demek olduğunu deneyimlemiş olmamız gerekir, yani neden ayrı olduğumuzu. Kişi ancak bu durumdan sonra uzak oluşu düzeltmek ister. Bu demektir ki, kişinin neden ve kimden ayrı olduğunun bilincine varması gereklidir. Ancak böyle bir durumda kişi bu ayrılığı düzeltmeye, ayrı olduğu ile bağ kurmaya çalışabilir. Yani kişi O`na olan bağı ile ne kazanacağını anlarsa, ayrı kalmanın zararlarını tahmin edebilir.

Kazanç veya kayıp, alınan acıya ya da hazza göre değerlendirilir. İnsan ona acı veren şeylerden uzak durur ve ondan nefret eder. Uzaklığın ölçüsü acının ölçüsüne bağlıdır, çünkü acıdan kaçmak insanın doğasında vardır. Bu nedenle her şey bir diğerine bağlıdır, yani insan kendisini, acı getirecek her şeyden uzak tutmak için elinden geleni yapar. Bu demektir ki ıstıraba yol açan her şeyden nefret eder ve bu ölçüde de kendimizi bundan uzak tutarız.

Bu söylenenlerden çıkan sonuç, insanın form eşitliğinin ne demek olduğunu bilmesi gerekir ki, form eşitliği diye adlandırılan tutunmaya ulaşmak için ne yapması gerektiğini bilsin. Bundan da kişi Form farklılığını ve ayrı olmanın anlamını deneyimleyecektir.

Kitaplardan ve onların yazarlarından Yaradan`ın iyi ve iyilik Yapan olduğu biliniyor. Yani O`nun rehberliği aşağıdakilere iyi ve iyiliksever olarak görünür. Ve bizler buna inanmak ile yükümlüüz.

Bu nedenle eğer kişi dünyaya bakıp insanların bu İlahi Takdir altında ne kadar acı çektiklerini ve haz almadıklarını görmeye başlarsa, aslında iyi ve iyilik Yapan bir İlahi Takdir gelmemesi gereken, bu Yüce Yönetimin iyi ve iyilik Yapan olarak davrandığını ve alttakilere mutluluk gönderdiğini söylemekte zorlanacaktır.

Buna karşın bilinmesi gereklidir ki, eğer kişi Yaradan`ın sadece iyilik gönderdiğini söyleyemezse kötü ve hain diye adlandırıyor sayılır. Çünkü acı çekmenin hissiyatı kişiyi Yaradan`ı suçlamaya getirir. Ve sadece O`nu hazlar gönderen olarak görürse haklı çıkarır, ermişlerin dediği gibi: “Yaradan`ın yaptıklarını haklı çıkararak Hak`tan diye adlandırılır, yani Yaradan`ın dünyayı Adaletli yönettiğini savunandır“.

Dolayısıyla kişi eğer acı hissederse, Yaradan'dan uzak olduğunun vurgusudur, çünkü doğasının gerektirdiği duruma göre ona acı gönderene karşı nefret duyacaktır. Sonuç itibariyle Yaradan'ı sevmek yerine O'ndan nefret edecektir.

Peki, kişi Yaradan'a sevgi duyması için ne yapmalıdır? Bunun için bize Segula (derman/deva) -Tora ve Mitzvot- verildi, çünkü bunlarda bizi Yaradan'a geri getiren Işık vardır. Çünkü Tora'da olan ışık bize Yaradan'dan ayrı olmanın özünü hissettirir. Ve eğer kişi Tora'nın Işığını anlama niyetinde olursa, içinde yavaş yavaş O'ndan ayrı olmaktan nefret etme durumuna ulaşacaktır. Ve onu ve ruhunu Yaradan'dan ayrı olmanın nedenini algılamaya getirecektir.

Kişi O'nun İyi ve iyilik Yapan olduğuna inanmak zorundadır. Fakat kişi form eşitsizliğini getiren, kendini sevmenin içine battığı için, ihsan etme veya form eşitliği diye adlandırılan ıslah yaratıldı. Ve sadece böyle bir yolla haz ve iyilik alınır. Yaradan'ın vermek istediği hazzın hissedilmemesi de, O'ndan ayrı olmaktan nefret etmeye yol açar. Bununla kişi form eşitliğine gelmenin yüceliğini anlama olanağını bulur ve Yaradan'a tutunmak için çaba harcamaya başlar.

Bu demektir ki her form onun karşıtını işaret eder. Sonuç itibariyle insanın hissettiği bütün düşüşler onu Yaradan'dan ayrı olduğuna götürürse, bu iki zıt durumu ayırt etmesine olanak bulur. Yani düşüşlerden kişi yükselmenin önemine ilişkin anlayış edinsin diye. Aksi takdirde kişi, yükselişlerin önemini, yukarıdan onu yakınlaştırmaya getirmek için olduğunu anlayamazdı. Ve bunun öneminin bilincine varamazdı. Bu hiç açlık hissetmemiş bir insana yemek vermek gibi olurdu.

Bu düşüşlerle, yani uzak olduğumuz zamanlarda insanın içinde yükselişlere tutunmanın önemi belirir. Ve bu yükselişlerde ayrılığa neden olan düşüşlerden nefret etmeye sebep olur.

Kişi düşüşlerde kötülüğün boyutlarını tahmin edemez, öyle ki İlahi Takdir üzerine kötü konuşur ve kimin için böyle kötü konuştuğunu hissetmez bile, yani böyle bir büyük günah için pişmanlık duyması gerektiğini anlayamaz. Buna Yaradan'a iftira etmek denir.

Bu söylenenlerin sonucunda, kişi tamda bu iki durumundayken aralarındaki uzaklığı anlayacak koşuldadır, yazıldığı üzere, "Işık karanlığı gölgede bırakır". Bu demektir ki ancak o zaman kişi Yaradan'a tutunmanın değerini anlar ve bunu yüceltir; bunun yardımı ile Yaratılış Düşüncesinde mevcut bulunan, O'nun Yarattıklarına iyilik ve Haz vermek olan arzusuna, ulaşabilir. Bize görünen her şey Yaradan'ın isteğidir, bizim nasıl yaptığımızı belli bir şekilde anlamamızı istemesindedir. Çünkü bunlar bizi tam amaca götüren yollardır.

Fakat O'na tutunmaya layık olmak o kadarda basit değildir. Bu İyiliği ve Hazzı anlamaya ve hissetmeye layık olmak çok büyük çabalar ve emekler gerektirir. Kişi bu seviyeye gelmeden önce, İlahi Takdiri haklı çıkarmak, mantık ötesi bir inanca sahip olmak, O'nun bütün yarattıklarını iyi ve iyilik yapan olarak yönettiğini kabul etmelidir ve demelidir ki: "Onların gözü var ama görmüyorlar".

Ermişlerin söyledikleri gibi: Habakuk geldi ve bir prensip koydu; yazıldığı gibi: "Hak'tan yana olan inancıyla yaşar". Bu demektir ki, kişi kendisini küçük ayrıntılarla meşgul

etmemeli, ama bütün çalışmasını bir noktada yoğunlaştırmalı; Yaradan ona mantık ötesi bir inançla gidebilmesi için yardım etsin. Ve inançta bir deva vardır. Onun yardımıyla ayrı olmaktan nefret eder, yani inanç beraberinde dolaylı olarak Yaradan'dan ayrı olmaktan nefreti getirir.

Görüyoruz ki, inanç, görmek ve bilmek arasında büyük farklılıklar var. Görmek ve bilmek için eğer aklımız buna çaba harcamaya değer hükmüne varıp, karar kılsa, bu gayret etmeye yeter. Yani, hangi yönde karar verdiyse, eyleme geçer, çünkü mantığımız bize her eylemde onun dediklerini yapalım diye eşlik eder. Ve insanın karar verdiği şeyi yapmasının gerekli olduğunu anlamasını sağlar.

Buna karşın inanç olası bir rıza gösterme meselesidir. Başka bir deyişle, mantığı yenilip, mantık ötesi inanç gereğince, böyle davranmaya geçtiğini söylemektir. Bu nedenle mantık ötesi inanç sadece inandığı zaman yaptığı bir eylem esnasında yararlıdır. Kişi ancak bu durumda mantık ötesi çaba harcamaya hazırdır.

Eğer tersine, yani inancını bir anlığına bile bırakırsa, yani eğer inancı bir anlığına bile zayıflarsa, Tora ve maneviyatla uğraşmayı hemen bırakır ve daha önce mantık ötesi inancın yükünü üstlenmiş olması ona yardım etmez.

Bununla birlikte eğer kişi bir şeyi anlarsa ve bu şeyin onun hayatını tehlikeye atacağını düşünürse, bunun neden tehlikeli olduğunu açıklamaya ve düşünmeye ihtiyacı yoktur.

Ancak eğer bir kere bu şeylerle meşgul olması gerektiğini mantığıyla kavradıysa; ne iyi, ne kötü- bu kararı takip edecektir.

Biz mantığın ve inancın bizi nelerle yükümlü kıldığının farkını görüyoruz ve eğer bir şey inanç üzerine kuruluysa, bu durum sürekli inancın formunu hatırlamamızı gerektirir, aksi takdirde bu seviyemizden günaha düşeriz. Bu durumlar bir gün içinde bile oluşabilir; kişi bir gün içinde birçok defa kendi seviyesinden düşebilir, çünkü gün içinde mantık ötesi inancın bir an bile durmaması imkânsızdır.

Bilmemiz gerekir ki inancın unutulmasının gerçek nedeni mantık ötesi inancın ve düşüncelerimizin bedenimizin bütün arzularına karşı olmasıdır. İsteklerimiz, alma arzusu olarak adlandırılan, kalbimizde veya mantığımızda olan, doğamız gereği içimize işlenmiştir ve bizi sürekli doğamızın gerektirdiğine doğru çeker. Fakat eğer inanca sarılırsak, sadece bunun gücü bizi bedenimizin isteklerinden kurtarır, mantık ötesi, yani bedenimiz mantığına karşı gideriz.

Tutunma olarak adlandırılan, ihsan etme kaplarını edinmeden, kalıcı inanç temelleri bulunamaz. Eğer inanç kişinin içinde parlamazsa, kişi en alçak durumda olduğunu görür ve bu durumun nedeni, kendisi için alma arzusu olan form eşitsizliğindedir. Bütün acıları yaratan bu ayrılıktır, çalışmasına yatırdığı tüm çabaları ve yapıları harap eder.

Kişi inancını yitirdiği anda, kendisini ihsan etme çalışmasının yoluna başladığı andakinden de daha kötü hissettiğini görür. Bu yüzden ayrılıktan nefret etmeyi kazanır, çünkü hemen tüm dünyadaki ve kendindeki ıstırapları hissetmeye başlar. Bu durum, O'nun yarattıkları için

öngörüsünü haklı çıkarmayı, O'nu iyi ve iyilik yapan olarak görmeyi, çok zorlaştırır ve sonra kişi bütün dünyasını karartılmış hisseder, mutluluk duyacak hiçbir şeyi yoktur.

Bu sebeple kişi her defasında İlahi Takdire yaptığı iftiralarla işlediği kusurlarını ıslah etmeye çalışırsa, ayrı olmaktan nefreti edinir. Ve bu ayrı olmaya duyulan nefret aracılığıyla tutunmayı sevmeye erişir. Başka bir deyişle, ayrı olduğu zamanlarda ki hissettiği acı ölçüsünde Yaradan'a tutunmaya yaklaşır. Aynı biçimde kötü olan karanlığı hissettiği ölçüde iyi olan tutunmaya gelir. Ve tutunmayı biraz hissettiği zaman bunu değerlendirir ve önemini anlar.

Artık dünyada olan bütün acıların sadece gerçek ıstıraplara hazırlık olduğunu anlayabiliriz. Bu ıstıraplara ulaşmamız gerekiyor, yoksa manevi bir ulaşımı edinemeyiz; Kap (Kli) olmadan Işık olmaz. Bu ıstıraplar, bu gerçek ıstıraplardır ve bunlara “İlahi Takdiri karalayarak iftira atmaya kınamak ayıplamak” denir. Kişi bunun için dua eder, İlahi Takdiri iftira atmaya değil, Yaradan'ın kabul ettiği ıstıraplar bunlardır. Yaradan her ağzın duasını duyar, sözünün anlamı budur.

Yaradan'ın bu ıstıraplara cevap vermesinin nedeni, kişinin bu yardımı kendi alma kapları için istememesindedir. Zira eğer Yaradan ona istediği her şeyi verseydi, form eşitsizliği yüzünden, Yaradan'dan giderek daha da uzaklaşırdı. Daha çok zıt davranırdı. Yaradan'a inanç için dua etmeli, form eşitliğini edinebileceği, bunun üstesinden gelebileceği gücü versin diye. Zira kişi, eğer sürekli inancın içinde olmazsa, kişiye Yaradan'ın ona çizdiği kader üzerine kuşkulu düşünceler gelecektir.

Böylece bu kişiyi Yaradan'dan şikâyet eden “günahkâr” durumuna düşürecektir. Kişi tarafından hissedilen bütün acılar O'nun İlahi Yazgısına iftira attığı içindir. Kişiye acı veren şey; Yaradan'ı öveceği, “Şükürler olsun O'na bizi Kendi İhtişamının içinden yarattı,” diyeceği yani yarattıklarının O'na hürmet duyduğunu söyleyeceği yerde, dünya işlerinin O'nun şanına uygun olmadığını görür, çünkü herkes şikâyetçidir ve öncelikle Yaradan'ın iyiliksever yönetiminin, İlahi Takdirin açık olmasını talep eder. Açık olmadığı için İlahi Takdirin Ona onur vermediğini söylerler ve bu kişiye acı verir.

Bu nedenle de kişi duyduğu acılar nedeniyle iftira etmeye zorlanır. Bu nedenle Yaradan'dan, kendisi haz alsın diye iyilik vermesini değil, kendisine inancın gücünü vermesini ve onu iyiliksever olmakla ödüllendirmesini talep eder. Böylece iftira atmayacak, bu ona acı verir. Kişi kendisi için Yaradan'ın dünyayı iyilikseverce yönettiğine olan mantık ötesi inancı edinmek ister ve bu inanç hissiyatının kendisi mantığın içinde iken de yerleşip kalmasını ister.

Bu yüzden kişi Tora ve Mitzvot ile meşgul olduğunda, Yaradan'ın ışığını kendi menfaati için çekmeyecek, çünkü O'nun iyi ve iyilik yapan İlahi Takdirini haklı görecektir yetenekte olmamaya katlanamayacaktır. Bu da kişide ıstırapa neden olacaktır, çünkü Yaradan'ın, iyi ve iyilik yapan olan adının kutsallığını kabullenmemektedir ve bedeni başka şeyleri iddia etmektedir.

Kişinin bütün ıstırapı budur, zira ayrı olma durumundadır, O'nun rehberliğini haklı çıkaramıyordur. Buda kişinin bu ayrı olma durumundan nefret etmesi anlamına gelir. Ve eğer bu acıyı hissederse, Yaradan duasını işitir, onu Kendine yaklaştırır ve kişi O'na tutunmaya layık olur. Çünkü ayrı olmaktan hissettiği bu ıstıraplar kişiyi tutunmaya layık duruma getirir ve o zaman, "ışık karanlığı gölgede bıraktığı gibi," denir.

Bu "ülkenin kazancı her yerde" demektir. Ülke Yaradılıştır; her yerde, kazançla, yani ayrı olmanın ve tutunmada olmanın farkını anlayarak buna layık olmak, tutunma ile "her şeyle" ödüllendirilme, çünkü Yaradan "her şeyin Köküdür" diye adlandırılır.

35- Keduşa'nın Yaşam Gücü

1945`te Kudüs`te duydum.

Ayet (İlahi 104) der ki; "Buradaki denizdir, büyük ve geniştir; orda sayısız küçük ve büyük canlı yaratıklar gezinir."

Bu şöyle yorumlanmalıdır:

1-**Deniz**– Sitra Ahra'nın denizi demektir.

2- **Büyük ve geniş**– O kendini herkese gösterir ve ver, ver diye çağırır, anlamındadır, büyük alma arzusu kabıdır.

3-**Yaşayan yaratıklar**– orda insanın üzerinde yürüdüğü ve ayakları ile çiğnediği yüksek ışıklar var demektir.

4-**Sayılsız küçük, büyük hayvan**– demek, insandaki küçük ve büyük yaşama gücüdür. Her şey bu denizin içindedir.

Ve bu bir kural olduğu için: Gökyüzünden verilen hiçbir şey geri alınmaz, fakat aşağıda kalır. Eğer kişi yukarıdan bir şeyler çektikten sonra onu kirletirse, bu aşağıda kalır. Fakat kişinin kendisinde değil de Sitra Ahra'nın denizine düşer.

Yani eğer kişi Işık'ı çekmişse ve Kelim'i saf değilse, Işık'a uygun olmadığı için, onu sürekli tutamaz. Yani kişi onu Verenden geldiği gibi, verme kaplarında alamadığından dolayı, Işık ondan kaybolur.

Böyle bir anda bu Parlama Sitra Ahra'nın eline düşer. Ve bu böyle çok defa tekrarlanır. Yani insan onu kendine çeker ve o sonra ondan uzaklaşır.

Böylelikle Sitra Ahra'nın denizinde Işık çoğalır ve kap dolar. Yani kişi tüm çabalarından sonra, bunun ne kadarına muktedirse, o ölçüde ifşa eder. Ve sonra Sitra Ahra kendi mülküne aldığı her şeyi ona geri verir; söylenildiği anlamda: "**Yuttuğu iyilikleri tekrar kusacaktır.**" Öyleyse Sitra Ahra'nın özel mülk edindiği her şey, onun kişinin üzerinde hâkimiyet kurduğu süre boyunca, sadece bir teminattır.

Ve onun bu hâkimiyeti kişinin alma Kaplarını incelenmesine olanak vermek ve onu Keduşa'ya (Kutsallığa) götürmek içindir. Bu demektir ki, eğer Sitra Ahra kişiye hükmetmeseydi, kişi az olan ile yetinseydi, alma kaplarının hepsi, Yaradan'dan ayrı olacaktı. Ve kişi, hiç bir zaman ruhunun köklerine ait olan kaplarını birleştiremezdi ve ruhunu Kutsallığa sokamaz, ona ait olan Işığı büyütemezdi.

Bu nedenle ıslah, her yükselişten (Işığı çekmek) sonra bir düşüş yaşanmasaydı ve sonrasında ayırt edebilmeyi getiren, yeniden başlamak zorunda kalmasaydı, yapılamazdı.

Geçmişte onun olan Sitra Ahranın eline düşmüştür ve Sitra Ahra bunu rehin olarak kendi hâkimiyetinde tutuyordur. Yani kişi daha sonra Sitra Ahranın bütün bu süre içinde ondan aldığı her şeyi geri alacaktır.

Fakat bilinmelidir ki, eğer insanın gücü herhangi bir aydınlığı elinde tutmaya yetseydi, bu ne kadar küçük bir aydınlanma olursa olsun eğer bu aydınlanma daimi olsaydı, o zaman insanın bütünleşmesi geçerli olurdu. Yani bu aydınlanmayla ileri giderdi. Demek ki her kaybolan Işık, insanı üzmelidir.

Bu, ileride büyük bir ağaç olsun diye tohumu toprağa eken bir insanın, onu hemen topraktan geri çıkarmasına benziyor. Eğer böyle yapacaktıysa, o tohumu toprağa ekmesindeki fayda nedir?

Bunun üzerine şöyle diyebiliriz; o sadece tohumu topraktan geri çıkararak onu çürütmek ile kalmadı, olgunlaşmış meyveleri olan bir ağacı da topraktan çekerek çürüttü.

Ağaç örneğinde olduğu gibi, eğer kişi o küçük ışığı kaybetmeseydi, ondan büyük bir Işık yetişebilecektir. Sonuç itibariyle kişi sadece küçük bir ışığın gücünü kaybetmiş değildir, gerçekte büyük bir ışığı kaybetmiştir.

Kişinin bilmesi gereken kural şudur; insan yaşam gücü ve haz olmadan yaşayamaz, çünkü bu durum, O'nun Yarattıklarına İyilik Yapmak arzusu olan Yaradılışın kökünden gelir. Bu nedenle hiç bir Yaratılan yaşam gücü ve hazzı olmadan var olamaz. Bu nedenle her yaratılan dışarıya çıkıp ona mutluluk ve haz veren yeri aramaya mahkûmdur.

Fakat hazzın alınması üç zamanda meydana gelir; geçmişte, şimdiki zamanda ve gelecekte. Ancak hazzın alınması aslen şimdiki zamanda gerçekleşir. Ve insanın geçmişten ve gelecekte de haz aldığını gördüğümüz halde, bunun nedeni gelecek ve geçmişin şu anda parlamasıdır.

Bu nedenle eğer kişi şu andan zevk alamıyorsa, o zaman yaşam gücünü geçmişten alır ve mutlu olduğu geçmiş zamanlardan bahseder. Bununla da yaşam gücünü şimdiki zamandan temin eder. Ya da gelecekte daha iyi olacağını hayalini kurup bunu ümit eder. Fakat gelecekte ki ve geçmişte ki hazzın değerlendirilmesi, şimdi ki zamanda bu hazzı ne kadar çok hissedebildiğimize bağlıdır. Ve bilinmesi gereken bunun hem dünyevi hem de manevi hazlara özgün olmasıdır.

Görüldüğü üzere, insan dünyevi seviyede bile çalışma esnasında acı hisseder, çünkü çaba harcamaktadır; sıralama böyledir. Fakat buna rağmen çalışmaya devam etmesinin nedeni,

sadece çalışmalarının karşılığı olan ödülün gelecekte ona parıldayan gücünden dolayıdır. Bunun kişiye yansması şimdiki zamandadır ve bu yüzden çalışmasını devam ettirebilecek durumdadır.

Buna karşın eğer kişi gelecekte alacağı ödülü düşünebilecek durumda değilse, çalışmalarının karşılığı olan gelecekteki hazzı mükâfat ile ilişkilendirmemelidir. Başka bir deyişle, kişi bu ödülün tadını çıkaramayacak ancak çaba harcama zorluğunu da çekmeyecektir: bu nedenle gelecekte ona ait olacak şeyin zevkini şimdi bu zamanda alır.

Geleceğin ona şimdiki zamanda parlamasının nedeni **çalışması yakında biteceği** yani çalışmak zorunda olmayacağı ve yakında dinlenip huzura kavuşacak olmasıdır. Her halükarda çalışmasının sonunda edineceği sükûnetin hazzı ona parlamaktadır. Yani bu demektir ki, onun ödülü, çalışma esnasında hissettiği acıyı ileride çekmeyeceğidir ve bu da ona şu anda çalışabilmesi için güç vermektedir.

Ve eğer kişi şimdi katlanmak zorunda olduğu acılarından yakında kurtulacağını düşünecek düzeyde değilse, üzülecek ve umutsuzluğa kapılacaktır. Ve bu durum onu intihara sürükleyebilir.

Bu yüzden ermişlerimiz şöyle der: “intihar eden kişinin sonraki dünyada yeri yoktur“. Çünkü Yaradan`ın dünyayı İyi ve İyilik Yapan formunda yönettiği Yazgıyı kabul etmemektedir. Bunun yerine kişi bu koşulların Yukarıdan ona, ıslah edilebilmesi için gönderildiğine inanmalıdır. Yani kişi bu koşullar aracılığıyla Reşimotu edinebilsin ki, hayatın büyük manasını ve gücünü anlayabilsin.

Ve bu koşullar **Ahoraim`in** (arka tarafın) görünümü diye adlandırılır. Ve kişi bu koşulların üstesinden geldiği zaman, **Panim** (ön taraf, yüz) koşuluna layık görülecektir, yani Işık bu Ahoraimin içine parlayacaktır.

Mutluluk ve haz aldığı bir yer yoksa kişinin yaşayamayacağı bir kuraldır, ama eğer kişi yaşama gücünü şu anki zamandan alamıyorsa, bunu geçmişten veya gelecekte almak zorundadır. Bu demektir ki beden yaşama gücünü elinden olan tüm kaynakları kullanarak arayacaktır.

Sonra kişi eğer yaşama gücünü ve sevincini maddi şeylerden alınmasını kabul edemiyorsa, beden başka çaresi olmadığından, yaşama gücünü manevi şeylerden almaktan başka çıkış yolu bulamayacaktır.

Bu nedenle kişi hazzı ve sevinci ihsan etme kaplarından sağlamalıdır, çünkü yaşama gücü olmadan yaşanılması imkânsızdır. Dolayısıyla kişi Tora ve Mitzvot`u Lo Lişma (O`nun adına değil) olarak yürütmeye alışmışsa, yani çalışmalarına karşılık arıyorsa, ileride karşılık alacağını düşünebilme olanağına gerçekten de sahiptir ve artık ileride haz ve mutluluk alacağı hesaplamasıyla çalışabilecektir.

Buna karşın eğer kişi bir ödül almadan, hiç bir karşılık beklemeden çalışırsa, o zaman ona ileride yaşama gücü verecek şeyi nasıl düşünebilsin? Yani bir fikir edinemez, çünkü başvuracağı, elini atacağı hiç bir şeyi yoktur.

Bu nedenle Lo Lisma durumunda kişiye Yukarıdan yaşama gücü verilmesinin zorunlu ihtiyacı yoktur, zira kişi bunu geleceğin hayalinden almaktadır ve **Yukarıdan lüks verilmez sadece gerekli olan verilir**. Bu nedenle eğer kişi sadece Yaradan'ın aşkına çalışmak istiyorsa ve başka hiçbir şeyden yaşama gücü almak istemiyorsa, bu durumda Yukarıdan ona yaşama gücü verilmesinden başka tavsiye yoktur. Bu böyledir, çünkü kişi sadece yaşamını devam ettirebilmek için gerekli olan gücü dilemektedir. Ve o zamanda bunu kutsal Şehinanın yapısından alacaktır.

Ermişlerimizin söylediği üzere, “Toplum için kaygılanan herkes mükâfatlandırılacaktır ve toplumun tesellisini görecektir.” çünkü toplum kutsal Şehina olarak adlandırılır, çünkü toplum toplantı demektir, yani İsrail'in toplantısı, zira Malhut tüm ruhların bütünü ve birliğidir.

Ve kişi hiç bir şekilde kendisi için bir ödül istemediği, Yaradan için hizmet etmek istediği için buna “Şehina'yı tozdan kaldırıp yükseltmek,” denir ve böylece Şehina aşağılanmayacaktır, yani onlar Yaradan için hizmet etmek istemiyor, kendi çıkarına bakıyor durumunda olmayacaklar ve böylece bu çalışma için yakıt olacak. Ve eğer kişi bundan karşılık alacağını göremiyorsa, bedeni bu çalışmaya isyan edecektir, çünkü bu çalışmada tozun tadını hissedecektir.

Böyle bir insan gerçekten de Yaradan'ın yararına çalışmak istemektedir ama bedeni bu çalışmaya karşı gelmektedir. Ve kişi Yaradan'a, Şehina'yı tozdan yükseltmek için olan çalışmasında ona yine de güç versin diye yalvarır. Bu nedenle kişi, Panim'e (Yaradan'ın Yüzüne) layık görülür, gizlilik ondan uzaklaşır, O, kişiye ifşa olur.

36- İnsandaki Üç Beden

İnsan üç bedenden yaratılmıştır; **a)** İç vücut, burada ruh vardır **b)**Noga Kabuğu **c)** Yılanın derisi. Kişiyi diğer iki vücuttan kurtarabilmek için insan sadece iç vücudu olan ruhu ile ilgilenmelidir, böylelikle diğer iki vücudu kutsal olan ile çatışmaz ve kişi sadece ruhunu kullanmayı öğrenir. Bu şu demektir; İnsan düşüncelerinde sadece tek bir otoriteyle meşgul olmalı; “O'ndan Başkası yok”. Her şey yaratılana O'ndan gelir ve hiçbir varlık O'nun kutsallığından kendisini ayıramaz. İnsan bu iki dış vücudu düşünmekten kendisini alıkoyarsa bu vücutlar ölür ve yok olur, zira beslenecek ve hayatlarını devam ettirecek besinleri yoktur, çünkü besinleri düşüncelerimizdir. Ve atalarımız şöyle der “Ve ekmeğini alından akan terle yiyeceksin” Çünkü İnsan günah işlemeden önce yaşaması için ekmek yemek zorunda değildi. Bu şu demektir, insan geçimi için ışığı çekmek zorunda değildi. Ancak insan günah işledikten sonra yılanın bedenini aldı ve bu noktadan itibaren hayatı ekmek ve besine dayalı oldu. Her defasında ışıklar yeniden çekilmelidir, bu olmazsa iki beden besinsiz kalır ve ölür. Bu aslında yüce bir ıslahatır ve insanı diğer iki vücuttan kurtarır.

Dolayısıyla insan tüm gücüyle bu iki vücudu düşünmemeye çalışmalı (Belki de hocalarımız bu yüzden bir günahı düşünmeyi, işlemekten daha kötü olduğunu söylerler). Düşünce onların besinidir. İnsan onları düşündükçe onlara hayat verir. Dolayısıyla insan sadece iç bedenini düşünmeli, çünkü bu kutsal ruhu saran şaldır. Bu şu demektir insan her zaman bedeninin

ötesini düşünmelidir, demektir ki kendisi için değil ama başkasının iyiliği için yani kendi derisinin dışında olan kişi için. İnsanın derisinin dışında tutunabileceği bir kabuk yoktur, zira onlar sadece vücudun içindekilere tutunabilir ve bunlar vücuda aittir. Bu demektir ki vücudun kılıfından gelen her şeye hükmederler. O'nun sahibidir ve vücudunun kılıfında olmayan hiç bir şeye ise hâkimiyeti yoktur.

İnsan vücudunun ötesinde düşünmeye kendisini zorlarsa kişi“...ve derim vücudumdan sıyrılırsa, Yaratan'ı görürüm” haline erişir. Demektir ki, vücudun dışında çalışması öngörülerek kutsallık vücuduna yerleştirilmiştir. Kötü olanlar ise, vücudunu ışığın şalıyla kaplamak istemeyenler ve derininin içinde yaşayanlardır, bu kişiler erdemsizce ölürlər. Çünkü ışığın sarmadığı yerde hiç bir şey edinilmez. Sadece bedenlerinin içinde ışığa sarılı olanlar erdemli olanlardır.

Bu durumda, “beden” = “arzular”

Genel anlamda 3 beden aşağıdaki gibi açıklanabilir:

1. **İç Kısım:** Kalpteki nokta/kıvılcım – özgecillik arzusu (bina)

2. **Orta Kısım:** Noga kabuğu, tarafsız/nötr arzu, bu hem iyi hem kötü tarafa doğru gidebilir, Tifferet'e neyin bağlantısı olduğuna bağlı.

3. **Dış Kısım:** Yılan derisi, egoist arzular, mutlak almak (Malhut).

37- Purim Üzerine Bir Makale

1948'de Duydum

Megilla'daki (Ester Parşömenindeki) bazı incelikleri anlamalıyız:

1. Yazıldığı üzere, “Bu şeylerden sonra Kral Ahaşveroş Haman'ı terfi ettirdi.” “Bu şeylerden sonra” nedir, bunu anlamamız gerekir. Bu Mordehay Kral'ı kurtardıktan sonra, demektir. Kral'ın Mordehay'ı terfi ettirmesi makul olurdu. Fakat o Haman'ı terfi ettirdi. Böyle olması ne anlama gelir?
2. Ester Kral'a, “çünkü bizler, ben ve halkım satıldık,” dediğinde; Kral sordu, “O kimdir ve nerededir?” Bu demektir ki; sanki Kral'ın hiçbir şeyden haberi yoktu, her ne kadar açıkça Kral Haman'a şöyle demişse de; “Sana gümüş verildi ve bu halk verildi ve onlarla senin gözünde iyi olanı yapasın diye.” Böylece Kral'ın bu satıştan haberi olduğunu görüyoruz.
3. Bilgelerimizin söylediği üzere; “...Her adamın isteğine göre,” Rabba dedi ki; “Hem Mordehay hem de Haman'ın isteklerine uygun olarak.” Bilindiği üzere “Kral'dan” söz ettiğinde; bu, bu dünyanın kralından bahsetmektedir. O vakit, Yaradan nasıl kötünün isteğine göre davranır ki?
4. Yazıldığı üzere, “Mordehay olan her şeyi biliyordu” Bu demektir ki, bunu sadece Mordehay biliyordu, çünkü daha önce şöyle söylenmiştir, “Şuşan'ın şehri şaşkına döndü.” Yani bütün Şuşan şehrinin bundan haberi vardı.

5. Yazıldığı üzere; “Çünkü Kral adına yazılmış ve Kral’ın mühür yüzükleri ile mühürlenmiş bir yazıyı hiçbir kimse iptal edemez.” O hâlde birinci mektubu tamamen geçersiz kılan ikinci mektubu kim gönderdi?
6. Bilgelerimizin söyledikleri ne demektir? “Purim’de kişi o kadar çok sarhoş olmalı ki, “lanetli Harun” ve “mübarek Mordehay” arasındaki farkı göremesin.
7. Bilgelerimizin “Ve bu içme yasaya göre oldu” dizeleri üzerine söylediklerinin anlamı nedir, yani, “bu yasaya göre” ne demektir? Rabbi Hanan Rabbi Meir’in adına şöyle dedi; “Tora’nın yasasına göre.” Tora’nın yasası nedir? İçmekten daha çok yemek.

Bu yukarıda yazılanları anlayabilmek için ilk önce Haman ve Mordehay meselesini anlamalıyız. Bilgelerimiz, Haman ve Mordehay anlamına gelen dizeler üzerine şöyle demişlerdir; “her adamın arzusuna göre”. Bunu şöyle açıklamalıyız: Mordeyah’ın arzusu içmekten daha çok yemek olan Tora’nın kuralı diye adlandırılır. Ve Haman’ın arzusu da bunun tersi olan yemekten daha çok içmektir.

“Nasıl olur da O bir günahkârın arzusuna göre yemek hazırlar?” diye sorduk. Bunun cevabı yanında yazılıdır; “hiç kimse mecbur edilmedi.” Bu demektir ki, içmek zorunlu değildir ve “kimse zorlamadı”nın anlamı da demektir.

Bilgelerimizin bu dizeler üzerine söyledikleri gibi; “Musa, bakmaya korktuğu için yüzünü sakladı.” Onlar dediler ki; “Musa yüzünü saklaması” karşılığında ödüllendirildi ve “Efendi’nin suretine baktı.” Bunun anlamı şudur; buna ihtiyaç duymadığı için (yani Musa bunun üzerine bir Masah çekebildiği için) almasına izin verildi. Şöyle de yazılmıştır; “Ben kahramanlara destek çıkarım.” Bu demektir ki, kahramanca davrananlara ve O’nun yolunda yürüyebilene Yaradan yardım eder.

Yazılmıştır ki “Ve içme yasaya göre oldu.” Yasaya göre ne demektir? Yani “kimse zorlanmadı,” demektir. Bu şu anlamdadır; Onun içmeye ihtiyacı yoktu, ama bir kere içmeye başladıktan sonra tutsağı oldular. Bu onların içmeye bağlı olduklarının yani onların içmelerinin gerekli olduğunun, yoksa ileri gidemeyeceklerini gösterir.

Bu “zorunludur” ve onların Mordehay’ın yöntemini iptal etmeleri anlamındadır. Bilgelerimizin, günahkârın yemeğini sevdiği için mahvolacak olan o nesil için söylediklerinin anlamı da budur.

Başka bir deyişle, onlar içmeyi “kimse zorlamadı” formunda alsalardı, Mordehay’ın arzusunu yok edemezlerdi ve bu İsrail’in yöntemidir. Ancak daha sonra, onlar içmeyi “zorunlu” formda aldıklarında, bunun sonucunda İsrail anlayışı olan Tora yasasını onlar kendileri ölüme mahkûm etmiş oldular.

Bu içmekten daha çok yemek anlamıdır. İçmek Hohma’nın (bilgelik) ifşası anlamına gelen “bilmek” diye adlandırılır. Buna karşın yemek Or-de-Hasadim (merhamet ışığı) diye adlandırılan inançtır.

Bu dünyanın kralını ele geçirmeye çalışan Bigthan ve Tereş’in, anlamı budur. “Ve bu durum Mordehay’a belli oldu... Durum incelendi ve böyle olduğu bulundu.” Arama meselesi bir

kerede olmadı ve Mordehay bunu kolay bir şekilde edinmedi aksine, çok büyük zorluklar sonrasında bu kusur meselesi ona ifşa oldu. Bu kusurlar ona açıkça ifşa olur olmaz “her ikisi asıldı” yani bu kusurun içerdiği hissiyattan sonra bunlar asılarak idam edildiler, bu demektir ki, onlar dünyadan bu eylemleri ve arzuları kaldırdılar.

“Bu şeylerden sonra,” yani Mordeyah’ın dikkâtlı inceleme ve araştırmalarla yaptığı tüm bu sıkı çalışma ve çabadan sonra, Kral bu çabalarından dolayı onu kendisi için çalışmakla ilgili değil, sadece ışık (O’nun adı için) ile ödüllendirmek istedi. Zira aşağıdaki ihtiyacı olmadan hiç bir şey alamaz kuralı vardır, çünkü kap olmadan ışık olmaz ve kap, arzu olarak adlandırılır. Eğer onun kendisi için bir şeye ihtiyacı yoksa ona nasıl herhangi bir şey verilebilir ki?

Kral Mordehay’a çabaları için ona ne vereceğini sordu, çünkü Mordehay kademedeki yükselmeye ihtiyacı olmayan, sadece ihsan etmek için çalışan erdemli birisiydi, kendi hâlinde memnundu, azla yetinirdi. Kral ona sol çizgiden uzanan bilgeliği ışığını vermeyi istedi ve Mordehay’ın çalışması ise sadece sağ çizgidedi.

Kral ne yaptı? O Haman’ı terfi ettirdi yani sol çizgiye önem verdi. Bu, “Onun koltuğunu tüm bakanların üstüne koydu” anlamındadır. Ayrıca ona güç verdi yani Kral’ın bütün köleleri diz çöktüler ve Haman’ın önünde eğildiler, çünkü Kral böyle emretmişti “ ki böylece, o hâkimiyet kursun. Ve herkes onu kabul etti.”

Diz çökme durumu bu hâkimiyetin tanınmasıdır, çünkü onlar Haman’ın çalışma biçimini Mordehay’ınkinden daha çok sevdiler. Şuşan’daki tüm Yahudiler Haman’ın hükümdarlığını kabul ettiler, zaten onlar için Mordehay’ın görüş şeklini anlamak zordu. Sonuçta, “bilmek” diye adlandırılan sol çizgi üzerinde yürümenin, Yaradan’ın yolundan yürümekten çok daha kolay olduğunu zaten herkes bilir.

Onların sordukları şöyle yazılmıştır; “Neden Kralın emirlerini çiğniyorsun?” Çünkü onlar, Mordehay’ın inancın yolunda yürüme fikrinde ısrar ettiğinin farkına vardılar ve bunun için şaşkınlığa kapıldılar ve hangi tarafın doğru olduğunu bilemediler.

Gittiler ve Haman’a kim haklı diye sordular, yazıldığı üzere; “Onlar, Yahudi olduğunu söylemiş olan Mordehay’ın sözlerini Haman’a acaba bunlara karşı koyacak mı diye Haman’a anlattılar.” Bunun anlamı şudur; Yahudi’nin yolu içmekten çok yemektir yani temeli inanç oluşturur ve Yahudiliğin tüm esası budur.

Bu Haman’da büyük bir rahatsızlığa neden oldu. Neden Mordehay onunla aynı fikirde değildi ki? Mordeyah’ın yolunu gören herkes ki o sadece onun Yahudilik yolundan gittiğini ve başka bir yolu seçen herkesin putperest olarak sayıldığını iddia ediyordu. Yazıldığı üzere; “Zira ben Yahudi Mordehay’ı Kral’ın kapısında otururken gördüğüm sürece, bunların hiç birinin benim için geçerliliği yok.” Bunun nedeni, Mordehay’ın Kral’a açılan kapının sadece kendi tarafında olduğunu, Haman’ın tarafında olmadığını iddia etmesidir.

Şimdi neden, “Mordehay biliyordu,” yani bilenin açıkça Mordehay olduğunun, yazıldığını anlayabiliriz. Ancak yazıldığı üzere “Şuşan şehri şaşırmişti,” yani herkes biliyordu.

Bunu, Şuşan şehri şaşırmişti ve kimin haklı olduğunu bilmiyordu diye açıklamalıyız. Ama Mordehay biliyordu ki; Haman'ın hâkimiyeti, İsrail halkının dünyadan yok edilmesi anlamına gelecekti. Başka bir deyişle: O tüm İsrail halkını yeryüzünden silecektir, yani İsrail halkının Yahudilik yolunu, yani çalışma temeli mantık ötesine dayanan, “gizlenmiş Hassadim (merhamet)” diye adlandırılan, Yaradan'ı kapalı gözlerle takip eden ve kendi üzerine sürekli, “Gözleri var ama görmüyorlar” denen. Çünkü Haman, inancın tamamen zıttı olan “Bilmek” diye adlandırılan sol çizgiye tutunur.

Haman'ın Yom Kimpur'daki (kefaret günlerindeki) gibi çektiği kura üzerine yazılanın anlamıdır budur. Yazıldığı üzere; “Bir kura Efendi için bir kura Azazel için.” Efendi için çekilen kura “sağın” idrakidir, Hasadim'dir (Merhamet) “yeme” diye adlandırılan inançtır. Azazel için kura sol çizgidir, “hiçbir şeye iyi olmayandır” ve tüm Sitra Ahra (diğer taraf) bundan ortaya çıkar.

Böylece sol çizgiden ışıklarına bir tıkanıklık yayılır, sadece sol çizgi ışıkları dondurabilir. Bu, “O, bir Pur at, bu senin hissendir,” yani kurada ne atarsan. Pe Or (İbranice'de, ışıktan ağız) ile ilgili olana Pur denir.

Azazel'in hissesi nedeniyle tüm ışıklar engellenmiştir ve Azazel'in tüm ışıkları aşağıya doğru yaydığını görürsünüz. Haman, “Erdemli olan hazırlar ve günahkâr olan giyer,” diye düşünür. Başka bir deyişle Haman, Mordehay'ın tüm ona eşlik edenlerle birlikte gösterdiği tüm bu çabaların ve emeklerin ödülünü kendisi alacağını düşündü. Haman bu ödülü alacağını zannetti.

Bu demektir ki; Haman, Mordehay'ın yaptığı ıslah aracılığıyla ortaya çıkan bu ışıklara kendi sahip olacağını sandı. Bütün bunlar, Kral'ın ona Hohma Işığı'nı aşağıya çekmesi için güç verdiğini görmesi nedeniyledir. Böylece, o Kral'a gidip, “Yahudileri yok etmeyi” yani inanç ve merhamet olan İsrail'in hâkimiyetini yok edelim ve bilgiyi dünyada açık hâle getirelim dedi. Kral da ona; “Gümüş sana verildi, ayrıca sana doğru görüneni onlarla yapman için bu halk da verildi,” yani, onun gözünde, sol ve bilgi olan Haman'ın hâkimiyetine göre ne iyiye.

Birinci ve ikinci mektuplar arasındaki tek fark “Yahudi” kelimesindedir. “Metnin bu nüshasında, (bu, Kral'ın huzurundan gelen nüshaya işaret eder. Daha metnin sureti, niyeti açıklayarak yorumlanmıştır, düzenlenmiştir) şöyle denmişti; “Her bir vilayete ferman verilsin, tüm halka duyurulsun ve onlar o gün hazır olsunlar.” Kimlerin buna yazgılı olduğu söylenmez ancak Haman yazılı nüshayı yorumlamıştır; “Haman'ın tüm buyruklarına uygun yazılmıştı.”

Ve ikinci mektupta Yahudi kelimesi yazılmıştır. Yazıldığı üzere; “Her bir vilayete ferman verilsin, tüm halka duyurulsun ve onlar, o gün Yahudiler, düşmanlarından öç almaya hazır olsunlar.”

Bu yüzden Haman kralın huzuruna çıktığında, Kral ona önceden hazırlanan bu gümüş sana verildi, yani başka hiçbir şey yapmak zorunda değilsin; çünkü “Sana doğru görüneni yapman için bu halk da sana verildi.” dedi.

Bu demektir ki, halk zaten sana doğru görüneni yapmak istiyor, yani onlar senin hâkimiyetini kabul etmek istiyorlar. Ancak henüz, kral ona Mordehay'ın ve Yahudilerin hâkimiyetini kaldırdı demedi. Bunun yerine, şimdi bu önceden nasip olduğu üzere, şu an, Hohma ifşa olacak ve bu senin gözünde yücelecek.

Bu metnin sureti “her vilayette ferman olarak yayınlanmalıdır, tüm halka duyurulsun.” Bu, bu fermanın Hohma'nın ifşasının tüm milletler için olduğunun duyurulması anlamına gelir.

Ancak Mordehay'ın fikri ve Yahudiler, yani inanç yürürlükten kalkacaktır denmedi. Aksine, burada niyet edilen, Hohma'nın (aklın) ifşasına rağmen hala Hasadim'i (merhameti) seçmekti.

Haman demiştir ki, artık Hohma'nın ifşa edilmesinin zamanıdır, Hohma'nın ifşası şimdi kesinlikle bunun kullanılması için verilmiştir; kim kullanılmayan bir şey yapar ki? Çünkü bir şey kullanılmıyorsa o zaman bu eylem amaçsızdır. Bu nedenle bu Yaradan'ın isteği olmalıdır. Ve Yaradan bu ifşayı Hohma'nın kullanılması için yapmıştır.

Mordeyah'ın iddiası bu ifşanın sadece, gizli Hasadim olan sağ çizgide yürümek için, kendileri için ne alacaklarını onlara göstermek içindir, yoksa başka bir seçenek olmadığı için değildir. Ve bu nedenle bu yolu izlerler.

Ve bu bir zorlama gibi görünüyor yani şu yakın zamana kadar Hohma ifşa olmadığı için başka seçenekleri de yoktur. Ancak şimdi Hohma ifşa olduğu için kendi özgür iradeleri ile seçmeleri için bir alan vardır. Başka bir deyişle onlar Hohma'nın ifşası olan sol yerine Hasadim'in yolunu seçtiler.

Bu demektir ki, bu ifşaat sadece onların Hohma'dan daha önemli olan Hasadim'in önemini keşfedebilmeleri içindir. Ve bu bilgilerimizin söylediği gibidir, “Buraya kadar zorla bundan itibaren gönülle.” Ve bu, “Yahudiler görevlendirildiler ve kendi üzerlerine aldılar,” anlamındadır. Bundan çıkan sonuç Hohma'nın şimdi ortaya çıkmasının nedeni; sadece onların Yahudilerin yolunu gönüllü kabul edebilmeleri içindir.

Haman ile Mordehay arasındaki anlaşmazlık da buydu. Mordeyah'ın iddiası, Yaradan'ın Hohma'nın hâkimiyetini ifşa etmesinin nedeni, onların Hohma edinmeleri için değil ama Hasadim'i daha iyi edinebilmeleri için olduğu yolundaydı.

Bunun anlamı, onların artık Hasadim'e gönüllü olduklarını göstermek için bir alanları olmasıdır. Yani şimdi Hohma'yı almak için bir alanları vardır, çünkü artık solun hâkimiyet zamanıdır. Hohma parlamaktadır ama onlar yine de Hasadim'i seçerler. Bu nedenle şimdi onlar Hasadim'i seçerek, sağın sol üzerine hâkimiyetini gösterirler.

Bu nedenle de, bu Yahudi fermanı önemlidir, ancak Haman bunun tam tersini iddia etti; Yaradan'ın şimdi ifşa ettiği sol çizgi, Hohma, Hohma'nın kullanılması içindir dedi. Aksi takdirde bu Yaradan'ın gereksiz bir şey yaptığı anlamına gelecektir dedi, yani O bir şey yapmıştır ve bundan zevk alacak kimse yok demektir dedi. Bu nedenle bizler Mordehay'ın ne söylediğini dikkate almamalı ve onun (Haman'ın) sesini dinlemeliyiz dedi ve şimdi ortaya çıkan bu Hohma'nın ifşasını kullanmalıdır dedi.

Buna göre, ikinci mektup birincisini iptal etmemiştir. Aksine tüm uluslar için yayımlanan ilk metnin birinci nüshası için bir açıklama ve tefsir getirmişlerdir ki Hohma'nın şimdi görünen ifşası Yahudiler içindir. Başka bir deyişle Yahudiler gönüllü olarak Hasadim'i seçebilsinler diye bu böyledir, başka çareleri olmadığından değil.

Bu sebeple ikinci mektupta, "Yahudiler düşmanlarından öç alacakları gün için hazır olmalıdırlar," diye yazılıdır. Bu demektir ki, artık Hohma'nın olan bu hâkimiyet onların Hasadim'i Hohma'ya tercih ettiklerini göstermeleri amacıyla ve buna, "düşmanlarından öç almak" denir. Çünkü düşmanları özellikle Hohma'yı isterler ama buna karşın Yahudiler Hohma'yı reddederler.

Şimdi biz kralın sorusu üzerine neyi sorduğumuzu anlayabiliriz, "Kalbiyle böyle davranmaya cesaret eden kişi kimdir ve nerededir?" Ve O neden sordu? Kral kendisi Haman'a "Gümüş sana verilmiştir ve sana doğru görüneni onlarla yapman için de ayrıca bu halk verilmiştir," demişti.

(Daha öncede söylediğimiz gibi Hohma'nın ifşa olma meselesi halka, onların nezdinde ne iyiye öyle davranmaları ve seçme olanağı vermek niyetiyledir. Ve buna, "Halk da sana doğru görünen neyse öyle davransın," denir. Eğer Hohma'nın ifşası yoksa seçmek için bir alan da yoktur, Hasadim'i seçerler, çünkü onlara başka seçenekleri yok gibi görünür).

Bu demektir ki, bunların hepsi Kral'ın artık Hohma'nın ifşa olma zamanı geldiği emrini vermesiyle olmuştur. Niyet solun sağa hizmet etmesidir. Bunun aracılığıyla sağın soldan daha önemli olduğu herkes için belli olacak ve bu nedenden dolayı Hasadim'i seçecekler.

Megillat Ester'in anlamı budur. Ve burada terimler arasında bir çelişki var gibi görünür, zira Megilla, herkese Galui (ifşa) olan demektir ve Ester'de ise Hastara (gizlenme) vardır anlamındadır. Bunu şöyle yorumlamalıyız; tüm bu ifşa, gizlenmeyi seçmeye yer vermek içindir.

Şimdi bilgelerin dediklerini anlayabiliriz, "Kişi Purim'de o denli sarhoş olmalıdır ki lanetli Haman ile mübarek Mordehay arasında bir ayırım yapamasın." Mordehay ile Ester'in olayı ikinci tapınaktan öncedir ve ikinci tapınağın yapılışı Hohma'nın yayılmasına işaret eder ve Malhut, "tapınak" (Beit HaMikdaş) diye adlandırılır.

Bu, Mordeyah'ın Ester'i, halkı için talepte bulunsun diye Kral'a göndermesinin anlamıdır ve o şöyle cevap verdi: "Kral'ın tüm hizmetkârları... çağrılmayan için tek bir hüküm vardır, o kişi idam edilir.... ancak ben bu otuz gün içinde Kral'a gelmem için çağrılmamıştım."

Bu, GAR-de-Hohma'nın idrak ve anlayışını aşağıya doğru yaymanın yasak olduğu anlamına gelir ve her kim (üç Sefirot olan, her biri on taneyi kapsayan, otuz tane olan) GAR-de-Hohma'yı üzerine çekerse ölüme mahkûm edilir, zira sol çizgi hayatın hayatından ayrılığa sebep olur.

"Kralın o yaşayabilir diye altın asayı uzattığı kimseler hariç." Altın (zahav) Hohma ve GaR demektir. Bu demektir ki, kişi sadece yukarıdakini uyandırarak hayatta kalabilir yani yaşam diye adlandırılan Dvekut (tutunma) ile aşağıdakini uyandırarak değildir.

Her ne kadar Ester Hohma'ya ihtiyacı olan Malhut ise de, bu ancak yukarıdakinin uyandırılması ile olur. Buna rağmen Hohma'yı çekerse de kendini tamamen kaybeder. Bu bağlamda Mordehay ona şöyle dedi: "Öyleyse Yahudilere yardım ve kurtarıma başka bir yerden nasip olacaktır," yani bu solu tamamen ortadan kaldırarak demektir ve böylece Yahudilerin sadece sağ çizgileri olacaktır, bu Hasadim'dir. Ve ondan sonra "sen ve senin babanın evi yok olacak."

"Baba kızı oluşturdu," şeklinde ve böylece o kendi içinde Hohma'yı edinmelidir. Ama içmekten çok yemek olmalıdır. Ancak eğer Yahudilerin başka danışmanı yoksa onlar sol çizgilerini kaldırmak zorunda olacaklar ve böylece kendileri tümüyle iptal edilecektir. Bunun üzerine o, "eğer ben yok olursam yok olurum" denmiştir.

Başka bir deyişle, eğer ben gidersem, kaybolurum. Çünkü ayrılık durumuna gelebilirim, aşağıdakiler uyandığı zaman bu yaşamın yaşamından ayrılmaya neden olur. Ve eğer ben gitmezsem, "o zaman, Yahudilere yardım ve kurtarıma başka bir yerden ortaya çıkacaktır," yani başka bir yoldan ortaya çıkacaktır. Onlar, Mordehay'ın bunu ona söylediği üzere, sol çizgiyi tamamen ortadan kaldıracaklardır. Bu nedenle o, Haman'ı şölen yemeğine davet ederek Mordehay'ın yolundan gitti yani o Mordehay'ın ona dediği gibi sol çizgiyi uzattı.

Daha sonra, sol çizgiyi sağın içine dâhil etti ve böylece ışıklar aşağıda ifşa olabildi ve Dvekut içinde kalabildi. Megillat Ester'in anlamı şudur; yani Hohma'nın ışığı ifşa olduğu hâlde o yine de orada olan gizlenmenin biçimini almıştır (çünkü Ester Hester'dir, gizlenme demektir).

"Ve o bilmiyordu" konusu On Sefirot'un Çalışılması metninde (15. Bölüm, Ohr Pnimi, Madde 217'de) açıklanmıştır. O Hohma Işığı aydınlatmasına rağmen, Hassadim Işığı

olmaksızın bunun alınması imkânsızdır, çünkü bu ayrılığa neden olur fakat oruç tutma ve ağlama yoluyla Hasadim'in ışığını çektikleri bir mucize gerçekleşti ve böylece Hohma'nın ışığını alabildiler.

Ancak son ıslahtan (Gmar Tikun) önce böyle bir şey yoktur. Ve bu idrak Gmar Tikun'un idraki olduğundan, o zaman zaten ıslah olmuş olacaktır. Zoharda yazdığı gibi: "SAM kutsal bir melek olmaya yazgılıdır", ıslah edilmişse, Haman ve Mordehay arasında fark olmayacaktır ve Haman da ıslah edilmiş olacaktır. Ve bu "Kişi Purim'de o denli sarhoş olmalı ki lanetli Haman ile mübarek Mordehay arasındaki ayrımı yapamasın" anlamındadır.

"Ve onlar asıldı" sözleriyle ilgili olarak eklenmesi gereken, ağaçta asılmaya işaret etmesidir; bu demektir ki, onlar bunun Ez ha Daat (Bilgelik ağacı) günahı ile aynı olduğunu anlamışlardır, çünkü orada kusur GAR'da idi.

"O Kral'ın kapısında oturuyordu" konusuna eklenebilecek olan, bunun onun oturduğunun ve ayakta durmadığının göstergesi olduğudur, zira oturmak VAK diye ve durmak GAR diye adlandırılır.

38- Yaradan Korkusu O'nun Hazinesidir

31 Mart 1947 de duydum

Hazine, içine tasarrufların yerleştirildiği bir yerdir. Örneğin tahıl ambara yerleştirilir ve değerli şeyler daha sıkı korunan bir yere yerleştirilir. Böylece edinilen her şey onun ışıkla olan bağlantısına göre adlandırılır ve kap bu şeyleri alabilmelidir. Öğrendiğimiz gibi, kap olmadan Işık da olmaz ve bu dünyevi olan için bile geçerlidir.

Öyleyse, Yaradan'ın vermek istediği manevi lütfu içine alan manevi kap nedir; hangi kap ışığa uygundur? Bu maddesellikte de olduğu gibidir; kabın içine yerleştirilen nesne ile nerede bağlantılı olması gerekir?

Örneğin: şarabı ekşitmeden saklamak için yeni çuvallara doldurursak, ya da şarap fiçilerinin içine un koyarsak un ve şarap hazinelerine sahip olduğumuzu söyleyemeyiz. Bunun yerine hareket tarzı şudur; şarabın kabı fiçiler, kavanozlardır ve unun kabı çuvallardır; fiçiler vs değil.

Bu nedenle, bir soru vardır; manevi kap nedir, Üst Lütfun büyük bir hazinesi için yapabileceğimiz, manevi kap nedir?

Burada bir kural vardır ki inek, buzağının yemek istediğinden daha fazla beslemek ister. Bunun nedeni, O'nun dileğinin, yarattıklarına iyilik yapmak olmasıdır ve inanmalıyız ki Tsimtsum'un (kısıtlama) nedeni, bizim iyiliğimiz içindir. Ve bu, lütufların dolabileceği doğru kaplara sahip olmamız içindir; bu maddesel kaplardaki gibi, içine yerleştirilecek olan için doğru kap olmalıdır. Dolayısıyla, eğer lütufları kaplara koyacak olsak, orada bu konuları tutan bir şey var demek zorundayız.

Buna gelen cevap şudur; Hazinesinde, Yaradan sadece Allah korkusu servetine sahiptir. (Berachot 33)

Ancak, korku nedir yorumlamamız gerekir; korku kaptır ve hazine bu kaptan yapılmıştır ve tüm değerli şeyler bunun içine yerleştirilmiştir. O dedi ki; Musa hakkında yazıldığı üzere, bilgelerimiz şöyle der (Berachot p 7): “ ‘Ve bakmaya korktuğu için, Musa, yüzünü sakladığı’ için o ‘Efendiye benzer oldu ve o görmek ile’ ile ödüllendirildi.”

Korku, kişinin orada var olan büyük bir zevkten ve kişinin bunu ihsan etmek için almasının mümkün olmayacağından korkması anlamına gelir.

Bunun için ödül, korkuya sahip olmak için, içine üst lütfu almak için, kendine bir kap yapmış olmasıdır. Bu adamın işidir ve bunun yanı sıra, her şeyi Yaradan'a bağlarız.

Oysa korku için böyle değildir, çünkü korkunun anlamı almamaktır. Ve Yaradan ne verirse, alınması için verir ve bu “Allah korkusu dışına her şey Allah'ın elindedir” sözlerinin anlamıdır.

İhtiyacımız olan kap budur. Aksi takdirde bizler budala olarak kabul edileceğiz, bilgelerimizin dediği gibi “ Kim budaladır? Kendine verileni kaybeden.” Bu, eğer ihsan etme amacı ile almayı amaçlamazsak, Sitra Ahra (diğer taraf) bizden bereketi alacak anlamına gelir, çünkü o zaman o Sitra Ahra ve kirli olan, alma kaplarına gider.

Bu “Ve sen mayasız ekmek bayramını yerine getireceksin” sözlerinin anlamıdır. Yerine getirmek korku anlamına gelir. Ve Işığın doğası kendini muhafaza etmek demektir, yani ışık, alma kapları içine alınmak istemesinden önce ayrılır. Oysa kişinin mümkün olduğunca bunu kendisinin yapması gerekir, bilgilerimizin dediği gibi “Sen kendini biraz aşağıdan izleyeceksin ve Ben seni oldukça yukarıdan izleyeceğim.”

İnsanlara korku niteliğini yüklememizin nedeni, bilgilerimizin dediği gibi “Tanrı korkusu dışında her şey, Tanrı’nın ellerindedir” sebebiyledir, çünkü O, korku dışında her şeyi verebilir. Bunun nedeni ise Yaradan’ın verdiği daha ziyade sevgidir, korku değil.

Korkuyu edinmek Tora ve Mitzvot’un gücü sayesinde. Bu demektir ki kişi Yaratıcısına memnuniyet vermekle ödüllendirilmek niyetiyle Tora ve Mitzvot ile meşgul olur. Bu amaç Mitzvot eylemlerine ve O’nu edinmeye getiren Tora çalışmasına dayanır. Aksi takdirde kişi kalabilir. Kişi her madde ve ayrıntıda Tora ve Mitzvot’a tutmasına rağmen, hala, Cansız Kutsallık derecesinde de kalabilir.

Bunu, kişinin Tora ve Mitzvot ile meşgul olma yükümlülüğünün nedenini, her zaman hatırlaması gerektiği, takip eder. Bilgelerimizin “senin kutsallığın Benim adım için olacak” ile kastettiği budur. Bu, "Ben senin amacın olacağım" anlamına gelir, "senin tüm çalışman Beni memnun etme isteğinde olmandır", anlamındadır, tüm işlerin ihsan etmek için olacaktır anlamına gelir.

Bilgelerimiz; “Oradaki her şey muhafaza edilmek içindir; hatırlamak içindir” (Berachot 20) demiş. Bunun anlamı “hatırlamayı” edinmek amacıyla, Tora ve Emirleri uygulamakla meşgul olan herkes şu yoldadır; “O’nu ne zaman hatırlasam, O benim uykuda olmamdan ızdırıp çekmeyecektir.” Sonuçta, bunu tutmak öncelikle hatırlamakla ödüllendirilmek içindir.

Böylece, kişinin Yaradan’ı hatırlama arzusu, Tora ve Mitzvot’u tutmasının amacıdır. Bu böyledir, çünkü Tora ve Mitzvot’u tutmanın sebep ve amacı Yaradan’dır. Bu olmaksızın kişi Yaradan’a tutunamaz çünkü form eşitsizliği nedeniyle “O ve Ben aynı yerde barınamayız.”

Ödül ve cezanın ifşa olmaması sebebiyle, biz ödül ve cezaya sadece inanmalıyız, çünkü Yaradan herkesin O’nun için çalışmasını ister; kendisi için değil. Bu Yaradan’dan form eşitsizliği olarak ayırt edilir. Eğer ödül ve ceza ifşa olmuş olsaydı, kişi kendini sevmesi nedeniyle çalışacaktı, böylece Yaradan onu sevecekti, ya da kendinden nefret etmesi nedeniyle, yani Yaradan’ın ondan nefret etmesinden korkması nedeniyle. Bunun sonucunda çalışmasının nedeni sadece kişinin kendisidir; Yaradan değildir. Yaradan zorlayıcı nedenin "O" olmasını ister.

Korku, tam olarak kişi kendi alçaklığını algıladığında ortaya çıkar ve ona Krala hizmet etmesini söyler, yani kişinin arzusu O’na ihsan etmektir, bu büyük bir ayrıcalıktır ve dile getirilebileceğinden çok daha değerlidir. "Önemli bir kişiye vermek, ondan ihsan almak gibidir" kuralına göre bu böyledir.

Kişi, kendinin alçaklığını hissettiği ölçüde, Yaradan’ın yüceliğini takdir etmeye başlayabilir ve O’na hizmet etme arzusu onda uyanır. Ancak kişi gururlu ise, Yaradan “o ve Ben aynı yerde barınamayız,” der.

“Budala, günahkâr ve cahil birlikte gidin” in anlamı budur. Bunun sebebi, kişi korkuya sahip olmadığından, Yaradan’ın önünde kendini alçaltmaz ve hiçbir ödül olmadan O’na hizmet edebilmenin büyük bir onur olduğunu söyleyemez, kişi Yaradan’dan hiçbir bilgelik alamaz ve budala kalır. Zira her kim budalaysa günahkârdır, bilgilerimizin dediği gibi: “Budalalık ona girmedikçe, kişi günah işlemez.”

39- Ve Onlar İncir Yapraklarını Diktiler

Duydum, 16 Şubat 1947

Bu yaprak, ışığı, yani güneşi gölgelemeye işaret eder. İki gölge vardır: Biri Keduşa (kutsallık) tarafından gelir ve diğeri günah nedeniyle gelir.

Bu nedenle, ışığın iki çeşit gizlenmesi vardır. Bu dünyevi gölgenin Güneş'i gizlemesindeki gibidir, yani “Güneş” denen Üst Işık’ın gizlenmesi vardır, bu Keduşa tarafından gelir, yani seçim nedeniyledir. Musa hakkında yazılmış olduğu gibi: “Ve Musa bakmaya korktuğu için, yüzünü sakladı.”

Gölge, korku nedeniyle gelir ve korkunun anlamı; kişi ihsan etme niyetiyle alamayacağı bir lütfu almaktan korkar. Bunu Keduşa tarafından gelen gölge izler, yani kişi Yaradan’a tutunmayı istemektedir.

Diğer bir deyişle Dvekut (bir olma) ihsan olarak adlandırılır ve belki ihsan etme yeteneğine sahip olamazsa diye kişi korkar. Böylece, Keduşa’ya bağlanmış olur ve buna “Keduşa tarafından gelen gölge” denir.

Günah nedeniyle gelen bir gölge de vardır. Bunun anlamı gizlilik kişiye gelir, almak istememesi nedeniyle değil, tam tersine kişinin (kendisine) almak için almak istemesidir. Bu Işık’ın ayrılmasının sebebidir, çünkü Keduşa ve Klipa’nın arasındaki bütün farklılık, Keduşa’nın ihsan etmek istemesi, Klipa’nın ise ihsan etmek değil, ama sadece almak istemesidir. Bu nedenle bu gölgenin Klipa tarafından geldiği kabul edilir.

Bu durumdan çıkmak için, şu yazılanlar haricinde verilecek başka hiçbir tavsiye yoktur: “Ve onlar incir yapraklarını birbirine diktiler ve kendilerine kuşaklar yaptılar.” Kuşaklar, vücudun, Keduşa’nın gölgesi formuna giren güçlerine işaret etmektedir. Bunun anlamı, günah nedeniyle bolluk bereket ayrılmış olduğu için şimdi ışığa sahip olmadıkları hâlde, onlar yine de sırf zorlayarak, mantık ötesinde Yaradan’a hizmet etmenin üstesinden gelirler buna “zorla” denir.

Yazıldığı üzere “Ve onlar Yaradan’ın sesini duydular... Ve adam ile karısı kendilerini gizledi” yani onlar gölgeye girdi. Bu “Ve Musa yüzünü gizledi” sözlerinin anlamıdır, yani Adam Harişon (ilk adam) da Musa’nın yaptığı gibi aynısını yapmıştı.

Ve ona dedi ki: ‘Neredesiniz?’ Ve o “Bahçede senin sesini duydum ve korktum, çünkü çıplaktım; kendimi gizledim,” dedi. Çıplaklığın anlamı, Üst Işık’tan soyunmaktır.

Yaradan sordu: Gölgeye gelmenin ve çıplak olduğum için “kendimi sakladım” demenin sebebi nedir? Bu Keduşa'nın gölgesi nedeniyle mi yoksa günah nedeniyle mi? Yaradan ona sordu: “Sana yememeni emrettiğim bu ağaçtan yemeği hiç düşündün mü?” Yani günah nedeniyle mi anlamında.

Ama gölge günah nedeniyle geldiği zaman, bu “görüntüler, görüntü yapanlar ve büyücüler” olarak adlandırılır: “Tanrı birini bile diğeri kadar iyi yapmıştır.” Bunun nedeni değişiklikler yapmak, işaretler ve alametler göstermek için Keduşa'nın içinde güçler olduğu gibi, Sitra Ahra'nın içinde de güçler vardır. Bu nedenle erdemli olanlar bu güçleri kullanmazlar, çünkü “birinin yanı sıra diğeri de” nedeniyle ve böylece onların yaptığı gibi Sitra Ahra'ya güç vermezler.

Sadece istisnai durumlarda Yaradan, Keduşa içindeki gücün aynısını Sitra Ahra'ya vermez. Bu Karmel Dağı'nda “Beni dinleyin” diyen İlyas'a benzer, böylece bunun büyücülük olduğunu söylemeyeceklerdir, yani burada Üst Işık'ın gizlenmesi için güç vardır.

Bu kuşaklar bilgi ağacından, incir yapraklarından geldiği için, bu yapraklar yani bu gölge günah nedeniyle gelir; zira gölgeyi kendisi seçen Keduşa tarafı buna neden olmaz ama onlar başka çareleri olmadığı için gölgeyi seçerler, bu yalnız düşüş durumundan çıkmakta işe yarar. Ancak bundan sonra çalışma yeni baştan başlamalıdır.

40- Rav'a İnanmanın Ölçüsü Nedir?

Bilinen şudur ki bir sağ bir de sol çizgi vardır. Sağ kelimesi doğru olan kelimesinden gelir ve şu satırlardandır “Ve o Yaratan'a inandı.” Çeviride sağ olarak yazmakta, şöyle ki Rav öğrencisine doğru yolu (sağ) al dediği zaman.

Sağa genelde “bütünlük” denir ve sola “eksik/kusurlu”, yani orada ıslahın eksik olduğu anlamındadır. Bu hal içerisindeyken kişi Rav'ının söylediklerine inanmalıdır, zira kendisine sağ çizgide yürü demektir yani “bütünlük” içerisinde.

Nedir öğrencinin içerisinde yürümesi gereken “bütünlük”? Şöyle ki öğrenci kendisine bütünlüğü tanımlamalı, yani sanki Yaratan'a olan inancın tümünü edinmiş gibi ve organlarında Yaratan'ın tüm dünyayı “İyi ve İyilik yapan” olarak yönettiğini hisseder, şu demektir ki tüm dünya O'ndan sadece iyilik görür.

Ancak, kişi kendisine baktığında kendisini fakir görür. Ek olarak, dünyayı gözlemlediğinde, tüm dünyanın ve herkesin derecesine göre ızdırap çektiğini görür.

Böyle bir duruma kişi şöyle demeli, “Gözleri var ama görmüyorlar.” Bu şu demektir kişi birden fazla, çoklu otoritenin altındayken, buna onlar denir, onlar gerçeği görmemektedir. Nedir çoklu otorite? Kişinin birden fazla arzusu olduğu sürece, şöyle ki tüm dünyanın Yaratan'a ait olduğuna, ama tek bir şeyin insana ait olduğuna bile inanırsa buna çoklu otoritenin altında olmak denir.

Hatta kişi kendi otoritesini Yaratan'ın önünde pasifize etmelidir ve demelidir ki kişi kendisi için yaşamak istememelidir ve yaşamak istemesindeki tek niyet sadece Yaratan'ına mutluluk

vermek içindir. Bu şekilde kişi kendi otoritesini tümüyle pasifize eder ve kişi kendisini tek bir otoritenin içerisinde bulur, yani sadece Yaratan'ın otoritesinde.

Ancak o zaman kişi gerçeği görebilir, Yaratan'ın tüm dünyayı nasıl iyilikseverlikle yönlendirdiğini. Ancak, kişi birden fazla otorite altındayken, yani hala hem kalbinde hem de aklında iki arzu varken, kişi gerçeği görememektedir. Bunun yerine kişi mantığının üzerine çıkmalı ve şöyle demelidir, “onların gözleri var” ama gerçeği görmüyorlar.

Şöyle ki kişi kendisine riayet etmek istediğinde, düşüşte mi yoksa yükselişte mi olduğunu bilmek istediğinde, kişi bunu da bilemez. Şu demektir ki kişi kendisinin düşüşte olduğunu düşünebilir ve bu da yanlıştır, zira şimdi yükselişte olabilir, şöyle ki kendisinin Kutsal Çalışmadan ne kadar uzak olduğunu görür. Dolayısıyla, şimdi kişi gerçeğe daha yakınlaşmıştır.

Bunun tersi de olabilir, kişi kendisini yükseliyormuş gibi de hissedebilir ve aslında kendisi için alma arzusu tarafından kontrol ediliyordur ve bu koşula düşüş denir.

Sadece tek bir otoritenin altında olan bir kişi gerçeği ayırt edebilir. Dolayısıyla kişi Rav'ının görüşlerine güvenmelidir ve Rav'ın kendisine anlattıklarına inanmalıdır. Şöyle ki kişi Rav'ının kendisine söyledikleriyle ilerlemelidir, kişi çelişkili birçok şey görmesine ve Rav'ından duyduklarıyla okudukları bir biriyle tutmamasına rağmen.

Kişi bu koşulda bile Rav'ının fikirlerine itimat etmelidir ve kendisine kitaplarda okuduklarıyla Rav'ın görüşleri arasındaki çelişkiyi, gerçeği görmediği ve çoklu otorite altında olduğu sürece anlayamayacağını söylemelidir. Kişi kitaplarda nelerin yazdığını göremez, yazdıkları gerçeğin ne olduğunu bilemez, zira kişi arınmadığı sürece kişinin maneviyatı kendisi için ölümün zehri olur denir.

Neden, “Ödüllendirilmedi ve maneviyatı kendisi için ölümün zehri oldu” denir? Bunun nedeni kişinin öğrendiği veya duyduğu öğretinin kişiye her hangi bir menfaat getirmeyeceğindedir, yani hayatın algılanmasını, Hayatın Hayatı ile Dvekut (Bütünleşmek) getirmeyeceğidir. Tam tersine, kişi Hayatın Hayatından her defasında daha da uzaklaşır, zira kişinin her istediği sadece bedeninin ihtiyaçları içindir ve buna “kendisi için almak” denir.

Buna ayrı olmak denir, şöyle ki kişi yaptıklarından, hayatın hayatından giderek uzaklaşır ve buna ölümün zehri denir, zira bu kişiye ölüm getirir hayat değil. Bu şu demektir, kişi ihsan etmekten iyice uzaklaşmıştır ki ihsan etmek “O nasıl merhametli ise, sen de merhametlisin” koşuluyla Yaratan'a benzemektir.

Ayrıca bilmeliyiz ki kişi sağ taraf ile çalıştığı zaman, yukarıdan hazinenin uzatılması için doğru zamandır, zira “kutsanan kutsal olanla uyumludur.” Başka bir deyişle, kişi bütünlük içerisindeyken “kutsanmış” denir ve bu durumda form eşitliği içerisinde zira bütünlüğün göstergesi kişinin mutluluğundadır. Zira yoksa bütünlük içerisinde olamaz.

Hocalarımızın söylediği gibi, “Kutsallık sadece işlenen sevaptan alınan mutluluğun içerisinde kalır” Bunun anlamı şu ki kişiye mutluluk getirmesinin nedeni işlediği sevap, şöyle ki Rav'ının kendisine sağ çizgiyi al demesindeki anlam gibi.

Dolayısıyla, kişi Rav'ının söylediklerini yerine getirir, yani kişinin sağ çizgide ilerlemesi için özel ve sol çizgide ilerlemesi için özel bir zaman vardır. Sol, sağ tarafla çelişkilidir, zira sol demek kişinin kendi adına hesap yapmasıdır ve şimdiden Yaratan'ın yolunda ilerleyerek ne elde ettiğine bakmasıdır ve görür ki fakirdir. Peki, kişi nasıl bütünlük içerisinde olabilir?

Her halükarda, kişi Rav'ının dediklerinden dolayı mantığının üzerinde ilerlemelidir: Şöyle ki kişinin tüm bütünlüğü sadece mantığının üzerine inşa edilmiştir ve buna inanç denir. Bu şu cümlede yansıtılmaktadır "Benim adımın geçtiği her yerde sana geleceğim ve seni kutsayacağım." "Her yerde" demek kişi hala kutsanmaya layık olmasa da ona Benim kutsamamı verdim demektir. Bunun nedeni kişinin bir yer oluşturduğundandır, yani mutlu olacağı bir yer ve buraya Üst Işık yerleşebilir.

41- İnancın Büyüklüğü ve Küçüklüğü Nedir?

Pesah Bayram'ı tatilini takip eden gece duydum, 29 Mart 1945

Yazıldığı üzere: "Ve onlar Yaradan'a ve onun hizmetindeki Musa'ya inandılar." Bilmeliyiz ki; Pesah ışıkları inancın ışığını bahşedecek kadar güçlüdür. Ancak inanç ışığının küçük bir şey olduğu sanmayın. Çünkü küçüklük ya da büyüklük yalnız alana bağlıdır.

Kişi gerçeğin yolunda çalışmadığında, çok inançlı olduğunu düşünür; inancının ölçüsüne göre insanlara bağlıştır ve onlar korkuya sahip olacaklar; tamamlanacaklar.

Ancak kişi inancın yolunda Yaradan'a hizmet etmek istediği ve kendini, sadakatle "ve tüm kalbiyle" çalışmaya istekli mi diye her an sorguladığı zaman; her zaman inancının yetersiz olduğunu görür, yani inancı her zaman eksiktir.

Yalnızca inanç sahibi olduğunda, kişi kendini, her an Kral'ın önünde oturuyor gibi hissedebilir. Kral'ın yüceliğini, büyüklüğünü hissettiğinde, kişi sevgiyi iki yoldan keşfedebilir: Güzel yoldan veya sert hükümlerin yolundan. Dolayısıyla, gerçeği arayanlar inanç ışığına gereksinim duyanlardır. Böyle biri inanç ışığını edinmenin bir yolunu görüp duyduğunda, büyük bir hazine bulmuşçasına mutlu olur.

Bu nedenle, gerçeğin arayışı içindeki bizler, inanç ışığı ile donanmış Pesah Bayram'ında, şu Paraşa'yı (Tora bölümünü) okuruz "Ve onlar Yaradan'a ve onun hizmetindeki Musa'ya inandılar;" çünkü inancın bahşedilme zamanıdır.

42- Bu Çalışmada ELUL Kısaltması Nedir?

ELUL "Ben sevdiğime aidim sevdiğim de bana ait," dizesinin kısaltmasıdır.

Elul 15'te Duydum, 28 Ağustos, 1942

Bunu anlamak için, başka bazı şeyleri anlamak zorundayız:

1. Krallık, hatıralar, koçboynuzu meselelerini ve bilgilerimizin söylediğini: “O’nun arzusu önünde kendini iptal et ki O da senin arzun önünde kendini iptal etsin.”
2. Bilgelerimizin sözleri: “Günahkâr derhâl ölüme; erdemli derhâl hayata.”
3. “Gerşon’un oğulları: Libni ve Şimey,”
4. Kutsal Zohar’ın sözlerini: “Yod içinde hiç beyazlık olmayan siyah bir noktadır.”
5. Yukarının Malhut’u aşağının Keter’i olur.
6. Eğer çalışma bütünlük içinde ise mutluluk buna tanıklık eder.

Tüm bunlar Elul ayına hazırlıkta uygulanır. Yukarıdakilerin hepsini anlamak için, yaratılışın amacını anlamak zorundayız, bunun; “O’nun yarattıklarına iyilik etmek istemesi,” olduğu söylenir. Ve Tikun (ıslahat) nedeniyle “utanç ekmeği,” söz konusu olmayacaktır, bir Tzimtzum (kısıtlama) yapılır. Ve Tzimtzum’dan Masah (perde) uzanır ve böylece alma kapları ihsan etme kaplarına dönüşür.

Kaplar ihsan etmek üzere hazırlandığı zaman, bu yaratılardan gizlenmiş olan kıymetli Işık derhâl edinilir. Bunun anlamı kişi, yarattıklarına iyilik yapmak olan, yaratılış düşüncesinde var olan, bu keyif ve hazları edinir demektir.

Bununla şu yazılmış olanı yorumlayabiliriz: “O’nun arzusu önünde kendini iptal et,” yani içindeki alma arzusunu iptal et, Yaradan’ın arzusu budur. Yani bu, kişi, Tanrı sevgisi karşısında kendini sevmeyi iptal edecek demektir. Buna “kişinin Yaradan huzurunda kendini iptal etmesi ve Dvekut (bir olmak, bağlanmak) denir. Daha sonra, Yaradan senin alma arzunda parlayacaktır, çünkü şimdi bu ihsan etmek için alma formunda düzelmiştir.

“Ki O da senin arzun önünde kendini iptal etsin,” sözünün anlamı şudur: Yaradan arzusunu, yani Tzimtzum’u (kısıtlamayı) iptal edecektir, çünkü bu form eşitsizliği nedeniyleydi. Ancak şimdi zaten form eşitliğine varıldığı için Işık artık aşağıdakine, ihsan etmek için ıslah olmuş olan arzusuna uzanır, yaratılışın amacı da zaten budur: Yarattıklarına iyilik yapmaktır ve artık gerçekleşebilir.

Artık “Ben sevdiğime aidim,” dizesini yorumlayabiliriz. Bu demektir ki, “ben” Yaradan’ın önünde alma arzumun ihsan etme formunda iptal ederek, “sevdiğim benimdir,” koşulunu edinirim. Bu da demektir ki, sevdiğim, yani Yaradan, “benimdir” ve bana yaratılış düşüncesinde var olan hazzı ve keyfi verir. Böylece daha önceden gizli ve kısıtlanmış olan, şimdi O’nun yüzünü ifşa etmesi hâline gelir ve böylece şimdi O’nun yarattıklarına iyilik yapmak olan yaratılış düşüncesi ifşa olur.

İhsan etme kaplarına HaVaYaH adının YH’si (Yod, Hey) denir, bunlar saf temiz kaplardır. “Alanların hepsi, daha saf ve temiz kapları alırlar,” sözlerinin anlamı budur. Bu durumda kişi “ve sevdiğim bana aittir,” koşulu ve O’nun bolluk ve bereketi, yani O’nun yüzünün ifşası ile ödüllendir.

Ancak bunun bir koşulu vardır: Önce, O’nun yüzünün gizliliği Ahoraim (arkası dönük) algısı olmadan ve O’nun yüzünün ifşasının önemli olduğunu söylenmeden önce ifşa edilmesi mümkün değildir. Bunun anlamı şudur; kişi sanki O’nun yüzünün ifşasını edinmiş gibi mutluluk içinde olmalıdır.

Ancak kişi gizliliği, ifşa ediliş gibi takdir etmeye devam edemez, ihsan etmek için çalışmak dışında. O zaman der ki: “Çalışma sırasında ne hissettiğim umurumda değil, çünkü benim için önemli olan şu; ben Yaradan’a ihsan etmek istiyorum. Eğer Yaradan, benim Ahoraim formunda çalışmamdan daha memnun kalacağını anlarsa, bunu kabul ederim.

Ancak hâlâ alma kıpırtıları varsa, kişiye düşünceler gelir ve Yaradan’ın bu dünyayı “iyidir ve iyilik yapar,” tavrı ile yönettiğine inanmakta zorlanır. HaVaYaH adındaki Yod harfinin anlamı şudur; Yod, “içinde hiç beyaz olmayan siyah nokta” denenin ilk harfidir, yani tam bir karanlık ve O’nun yüzünün gizli olmasıdır.

Bu demektir ki, kişi hiçbir desteklenmenin olmadığı bir yere, tamamen karanlık bir duruma gelmesi ile bu Üst Dünya’daki en düşük idraktır ve bu aşağıdakine Keter olur, Keter kabı ihsan etme kabı olduğu için.

Yukarı en düşük algı Malhut’tur, kendisine ait hiçbir şeyi yoktur, yani hiçbir şeye sahip değildir. Ve yalnız bu anlamda ona Malhut denir. Bu demektir ki, eğer kişi Cennetin Krallığı’nı – ki bu hiçbir şeye sahip olmama durumudur – memnuniyetle üstlenirse, bundan sonra, bu Keter hâline gelir – ki bu ihsan etme kabıdır, en saf ve temiz Kli’dir. Başka bir deyişle, Malhut’un karanlık bir durum olarak edinimi ardından Keter’in Kli’si, yani ihsan etme Kli’si hâline gelir.

Mısradaki gibi: “Efendinin yolu doğru olduğu için yalnız bu yolda yürü; ancak günahkârlar orada tökezlerler.” Bunun anlamı günahkârlar, yani alma kapları tarafından kontrol edilenler, bu duruma geldiklerinde, düşmek ve yüklerinin altında diz çökmek zorunda kalırlar.

Ancak erdemliler, yani ihsan etme formunda olanlar yükseltirler ve onlara ihsan etme kapları verilir. Günahkâr şöyle yorumlanmalıdır; kalbi hâlâ ihsan etme kabını edinmek için tutuşmayan ve erdemli olan şöyle yorumlanmalı; kalbi hâlen ihsan etme kabını edinmek için yanıp tutuşan ama henüz bunu başaramayan.

Kutsal Zohar’da yazar ki, kutsal Şehina Raşbi’ye şöyle der: “Senden saklanacak bir yer yok” ve bu nedenle de ona görünür. Raşbi’ye söylenenin anlamı şudur: “Bu nedenle, O’nun arzusu benim üzerimdedir” ve ben “sevdiğime aidim sevdiğim de bana ait” böylece VH (Vav, Hey) uygulanmış olur.

“Hey Vav ile birleşene kadar isim eksik kalır, taht eksik kalır.” sözlerinin anlamı şudur: Hey “alma arzusu” diye adlandırılır, içinde Vav’ın Hey’e bağışlayacağı en son kaptır ve böylece ıslahat sona erecektir.

“Erdemli derhâl hayata” sözlerinin anlamı şudur: Bu demektir ki kişi, adının hangi deftere yazılmasını istediğine söyleyecek. Erdemlilerin defterine mi, yani kendisine ihsan etme arzusu verilmesini istiyor mu istemiyor mu? İhsan etmekle ilgili olarak kişinin pek çok sorgulaması, hesaplaması olur: “Evet, bana ihsan etme arzusunun verilmesini istiyorum ama alma arzusunun da tamamen iptal edilmesini istemiyorum,” der. Her iki dünyayı da kendine ister yani, ihsan etme arzusunu kendi keyfi ve zevki için de ister.

Ancak, kaplarını kendileri hiçbir şey almaksızın yalnız ihsan etmeye çevirenler erdemlilerin defterine yazılır. Öyledir ki, “Eğer alma arzusunun iptal edileceğini bilseydim bunun için dua etmezdim,” diyene orada yer yoktur, sonradan o, “benim üzerine ant içtiğim şey bu değildi,” demesin diye.

Bu nedenle kişi, erdemlilerin defterine yazılmakla neyi kast ettiğini çekinmeden açıkça söylemelidir ki böylece daha sonra şikâyetle bulunmasın.

Kişinin içindeki erdemli defteri ve günahkâr defteri çalışmasını bilmek zorundayız. Bu demektir ki kişi seçim yapmalı ve ne istediğini bilmelidir, çünkü günahkâr da erdemli de aynı kişiye aittir.

Bu nedenle kişi, erdemli defterine yazılmak, hemen hayatta olmak, yani her şeyi Yaradan için yapmak isteyen hayatın hayatına tutunmak isteyip istemediğini söylemek zorundadır. Ayrıca, kişi, şu kendisi için almak isteyenlerin kaydolduğu günahkâr defterine yazılmaya geldiği zaman der ki: “Oraya kaydolanlar derhâl ölüme; yani içindeki, kendi için alma arzusu iptal olsun, ölmüş gibi.”

Ancak bazen kişinin şüphesi vardır. Başka bir deyişle, kişi içindeki alma arzusunun derhâl iptal olmasını istemez. Tüm alma parçalarının derhâl öldürülmesine karar vermesi kişiye zor gelir, yani, alma arzularının hepsinin derhâl iptal edilmesine razı gelmez.

Bunun yerine, alma arzusu parçalarının bir kerede değil, gitgide, azar azar iptal edilmesini ister; yani alma arzusu ve ihsan etme kabı biraz işlesin ister. Sonuçta bu kişinin kesin ve açık bir görüşü yoktur.

Kesin bir görüş şudur; bir yandan, hepsi benim diye talep eder; yani hepsi alma arzusu için. Diğer yandan hepsi Yaradan için diye talep eder, buna kesin bir görüş denir. Ancak, kişinin tamamen Yaradan için istemesi görüşünü beden kabul etmez ise kişi ne yapabilir?

Bu durumda, tamamen Yaradan için olabilmesi için, bu kişinin yapabileceği her şeyi yaptığını söyleyebilirsiniz; yani, tüm arzularının yalnız Yaradan için olabilmesi için Yaradan’a dua eder. Bunun için şöyle dua ederiz: “Hayat için bizi hatırla ve bizi hayat defterine yaz.”

Bu nedenle “Malhut” diye yazar, yani kişi içinde hiç beyaz olamayan siyah noktanın sorgulanmasını üzerine alır. “Arzunu iptal et!” Bunun anlamı şudur; böylece senin hatıran benim huzuruma çıkacak ve sonra O’nun arzusu, senin arzun önünde iptal olacak. Ne ile? Bir boynuz ile yani, bu annenin boynuzu ile olacaktır ve bu mesele tövbeye bağlıdır.

Başka bir deyişle, eğer kişi siyahlığı kabul ederse, kişi bunun onurlu bir tavır içinde olmasına da gayret etmelidir, utanç verici bir tavır içinde değil. Buna “annenin boynuzu” denir, anlamı kişinin bunu hoş ve saygıdeğer görmesidir.

Buna göre, yazılanları yorumlamalıyız: “Gerşon’un oğulları: Libni ve Şimey.” Eğer kişi çalışmadan kovulup atıldığını görürse, bilmelidir ki bu Libni yüzündendir; yani kişi özellikle beyazlık istemektedir. Başka bir deyişle, eğer kişiye beyazlık verilirse yani yaptığı her şey

parlarsa, Tora’da ve duada kendini iyi hissederse, o zaman kişi dinlemeye, Tora ve Mitzvot ile uğraşmaya istekli olur.

“Şimey’in” anlamı şudur: Bu demektir ki kişi tam da bu “beyazlık” formu yoluyla duyabilir. Ancak çalışma sırasında kişi siyah şekiller görür ve duymayı ve çalışmayı üstlenmeyi kabullenemez. Bu nedenle kişi Kral’ın salonundan kovulup atılır; Cennetin Krallığı’na kabul edilmek için kayıtsız şartsız teslim olmak zorundadır.

Ancak eğer kişi çalışmayı şartlı olarak, beyaz şeklinde, yani gün ona parlarsa üstleneceğini söylese ve eğer çalışma ona siyah formda görünürse bunu kabul etmezse, bu kişinin Kral’ın salonunda yeri yoktur. Çünkü ihsan etmek için çalışmak isteyenler Kral’ın salonuna kabul edilirler. Ve kişi ihsan etmek için çalıştığı zaman, çalışma sırasında ne hissettiğine aldırmaz.

Aksine, siyah şekiller gördüğü durumda bile, bundan etkilenmez, tüm engellerin üstesinden gelebilmek için Yaradan’ın ona güç vermesini ister. Yani kişi Yaradan’dan beyaz şekiller vermesini değil, tüm sırların üstesinden gelmek için güç vermesini diler.

Böylece, bu insanların, ihsan etmek için çalışmak isteyenler için, her zaman beyazlık durumu var gibidir ve bu beyazlık onların çalışmasına imkân sağlar. Çünkü beyaz parladığı için, kişi kendi için alma formu içinde bile çalışmaya devam edebilir.

Çünkü eğer her zaman beyazlık durumu olsaydı ve bu beyazlık onun çalışmasına imkân verseydi kişi asla çalışmasının saf ve temiz olup olmadığını bilemezdi. Ve bu kişinin asla Yaradan ile Dvekut (bir olmak, bağlanmak) ödüllenenememesine neden olurdu. Bu nedenle kişiye yukarıdan siyahlık verilir, böylece çalışmasının saflık ve temizliğini görsün diye.

Başka bir deyişle, eğer siyahlık durumunda da kişi memnuniyet içinde ise, bu kişinin çalışmasının saf ve temiz olduğunun işaretidir, çünkü kişi kendisine yukarıdan ihsan etmek için çalışabilme fırsatı verildiğine inanır ve mutlu olur.

Bilgelerimiz şöyle yazmış: “Açgözlü olanların hepsi huysuz ve aksidir.” Bunun anlamı kendi için almaya batmış olanlar huysuz ve aksidir, çünkü hep yokluk içindedirler. Alma kabını daima doldurması gerekir.

Ancak ihsan etme yolunda yürümek isteyenler her zaman mutluluk içinde olacaklar. Bunun anlamı, her biçimde ona gelenle mutlu olur, çünkü kendisi için almaya niyeti yoktur.

Bu nedenle der ki, eğer kişi gerçekten ihsan etmek için çalışıyorsa, her iki yolla da Yaradan’ına memnuniyet vermek nasip olduğu için kesinlikle mutlu olmalıdır. Ve eğer çalışmasının henüz ihsana etmek için olmadığını hissederse, kişi gene de memnun olmalıdır ve kendi için bir şey istemediğini söylemelidir. Alma arzusunun bu çalışmadan keyif alamamasından mutludur ve bu ona sevinç vermelidir. Ancak eğer kişi bu çalışmadan kendisi için de bir şey alacağını düşünürse, Sitra Ahra’nın (öteki tarafın) çalışmasına yapışmasına izin vermiş olur ve bu da üzüntü ve kızgınlığa neden olur.

43- Gerçek ve İnanç

Gerçek kişinin hissettikleri ve gözleriyle gördükleridir. Bu koşula “ödül ve ceza” denir, şöyle ki çaba sarf edilmeden hiç bir şey edinilmez. Kişinin evinde oturup ihtiyaçlarını karşılamak için hiç bir şey yapmak istememesi gibi. Zira derki; Yaratan iyidir ve iyilik yapar ve herkese bakar ve elbette benim ihtiyaçlarımı da bana gönderir ve kendisinin bir şey yapmasına gerek yoktur.

Elbette, kişi bu şekilde inanırsa, açlıktan ölür. Aklımızda bunu kabullendiği için, gözlerimize de böyle gözükmektedir ve elbette gerçektir, yani açlıktan ölecektir.

Aynı zamanda kişi mantık ötesi inanmalıdır, şöyle ki var olmak için ihtiyaçlarını hiç bir tasası ve çabası olmadan edinecektir, zira İlahi Takdir vardır. Başka bir deyişle, Yaratan her şeyi yapacaktır ve kişinin O’na yardım etmesine gerek yoktur, ancak Yaratan her şeyi yapar ve kişi ne ekleyebilir ne de çıkartabilir.

Ancak, bu iki şey nasıl olurda aynı anda beraber olabilir, çünkü birbiriyle çelişkilidir? Anlayış kişinin aklıyla idrak ettiği, şu demektir ki hiç bir şey çaba sarf etmeden edinilmez. Buna “gerçek” denir, zira Yaratan kişinin böyle hissetmesini istemektedir. Bu yüzden bu yola “gerçeğin yolu” denir.

Bu anlatılanların size çelişkili gelmesi aklınızı karıştırmamasın, nasıl olurda bunun gerçek olduğu bir koşul olabilir? İşin gerçeği gerçeğin ne bu yoldan ne de olan olaylardan söz ettiği. Daha ziyade, gerçek Yaratan’ın kişinin hissetmesini istediği şekilde hissetmesini istediğidir; “gerçek” budur. Ek olarak gerçeğe ilgili şöyle diyebiliriz, yani O’nun arzusu, O kişinin böyle hissedip görmesini istiyor.

Ancak, aynı zamanda kişi şuna inanmalı ki henüz hissetmemesine ve aklının gözleriyle görmemesine rağmen, Yaratan kendisine kişinin hiç bir çabası olmadan tüm kazanabilecekleri için yardımcı olabilir ve bu sadece İlahi Takdir tarafındandır.

Kişinin İlahi Takdiri ödül ve ceza koşulundan önce edinmemesinin nedeni, ilahiyatın içsel olduğundandır ve kişinin akli içsel değildir. Dolayısıyla, sonsuz olan bir şey sonsuz olmayan bir şeyle kendisini giydiremez. Bu yüzden kişi ödül ve cezayı idrak ettiğinde, ödül ve ceza bir Kli (kap, hazne) olur ve ilahi takdir o kapta kendisini konumlandırır.

Şimdi şu satırları anlayabiliriz, “Rab, kurtar ve başar.” Kurtar ödül ve cezaya değinmektedir. Kişi Yaratan’ın kendisine çaba sarf edeceği ve ödül alacağı koşullar vermesi için dua etmelidir. Aynı zamanda kişi başarı içinde dua etmelidir, bu İlahi Takdirdi, yani kişi var olan tüm ödülü hiç bir çaba sarf etmeden alacaktır.

Hepimiz bunları sahip olduğumuz mal ve mülkte görmekteyiz (ayrı ayrı maddelerde, buna iki bedende denir, ancak maneviyatta her şey tek bir bedende iki kere incelenir). İnsanlar vardır ki mal ve mülklerini çok büyük çabalar sarf ettikten sonra elde ederler ve aynı zamanda insanlar görüyoruz ki fazla akıllı değiller, fazla çalışacak enerjileri yok ve fazla çaba sarf etmemektedirler ve buna rağmen bu dünyada çok başarılı ve zengin olmaktadır.

İşin gerçeği bu fiziksel dünyadaki oluşumların hepsi yukarıdaki köklerinden gelmektedir, şöyle ki ödül ve ceza kavramından, İlahi Takdirden. Aralarındaki tek fark maneviyatta, her

şey tek bir yerde gözüktür, yani tek bir hüküm altında teker teker yani tek bir kişinin içerisinde ama iki farklı durumda ve fiziksellikte bir defada iki hüküm altında, yani bir zamanda ama iki ayrı insanda.

44- Akıl ve Kalp

Kişi inancının usule uygun olup olmadığını incelemelidir, yani kişi korku ve sevgi içerisinde mi, şöyle yazdığı gibi, “Eğer bir baba isem, onurum nerede ve eğer bir kral isem, korkum nerede?” ve buna zihin denir.

Aynı zamanda görmeliyiz ki, kendi zevklerinin esiri olmak için hiç bir arzusu olmayacaktır, şöyle ki kendisi için istemenin bir düşüncesi bile içinde ortaya çıkmayacaktır ancak tüm arzuları sadece Yaradan’a ihsan etmeye olacaktır. Buna “kalp” denir ve “merhametli olan kalbi ister” yazısının anlamı budur.

45- Tora’da ve Çalışmada İki Farkındalık

Duydum, 5 Eylül, 1948

Tora’da iki farkındalık vardır; çalışmada da iki farkındalık vardır. İlki korkunun farkına varılışı, ikincisi sevginin farkına varılışı. Tora’ya tam olma durumu denir; yani kişinin içinde bulunduğu çalışmanın durumundan söz etmeyiz, Tora’ya göre kişinin içinde bulunduğu durumdan söz ederiz.

İlkinde “sevgi” denir, yani kişinin Yaradan’ın yolunu ve O’nun gizli hazinelerini bilmek için arzu ve özlemi vardır ve bunun için kişi her türlü gayret ve çabayı gösterir. Kişi çalışması ile Tora’dan çıkardığı her şeye saygı gösterir, ona bağışlanan paha biçilmez bir şey gibi. Tora’nın önemini takdir edişine göre kişi giderek büyür, yavaş yavaş, çabasına göre ona Tora’nın sırları gösterilir.

İkinci farkındalık korkudur, yani kişi Yaradan’ın hizmetkârı olmak ister. “Yukarıdakinin emirlerini bilmeyen O’na nasıl hizmet eder,” diye kişi endişe duyar ve Yaradan’a nasıl hizmet edeceğini bilmemekten ödü kopar.

Kişi bu yoldan öğrendiği zaman Tora’da tat bulur ve onu kullanabilir, Tora’dan bir şey nasip olmasının önemini takdir edişi ölçüsünde coşku ve heyecan duyar. Ve eğer kişi bu yolda sebat ederse, yavaş yavaş ona Tora’nın sırları gösterilir.

Burada, dış öğretiler ile Tora bilgeliği arasında bir fark vardır: Dış öğretilerde, duygu akla karşı olduğundan coşku azalır, bu nedenle, aklın anlaması ile coşku yok olur.

Ancak, Tora bilgeliğinde, coşku temeldir, onunla oranlı gibidir. Çünkü Tora hayattır. Yazıldığı üzere, “bilgelik onun içinde var olan hayatı muhafaza eder,” çünkü bilgelik ve hayat aynı şeydir.

Böylece, bilgelik akılda ortaya çıkar, duyguda da bilgelik ortaya çıkar; çünkü hayatın ışığı tüm organları doldurur. (Bana öyle geliyor ki kişi her zaman Tora bilgeliğinden heyecana kapıldığını görür, çünkü dış öğretinin coşkusu ile Tora öğretisinin coşkusu arasında büyük bir fark vardır.)

Benzer olarak, çalışma, sol çizgi olarak kabul edilir, çünkü almak olarak ayırt edilir. Alma meselesinin anlamı şudur; kişi almak ister, çünkü bir eksiklik hisseder ve eksiklik şu üç farkındalık olarak kabul edilir: 1) kişinin arzusu; 2) toplumun arzusu; 3) Şehina'nın (kutsallığın) arzusu.

Her arzu doldurulması gereken bir eksiklik olarak kabul edilir ve sol çizgidir. Ancak Tora'da bu şu demektir; kişinin çalışması düzeltilmesi gereken bir eksiklik hissettiği için değil, Yaradan'a memnuniyet ihsan etmek içindir. (Bu bir dua, övgü ve şükran gibidir.) Bununla uğraştığı zaman, kişi kendini bütünlük içinde hisseder ve dünyada herhangi bir noksanlık görmez, buna "Tora" denir. Ancak eğer kişi noksanlık hissederken çalışırsa buna "iş" denir.

Ayrıca, çalışma sırasında şu iki sorgulama yapılmalıdır: 1) Tanrı sevgisi yüzünden, kişi Yaradan'a tutunmak istediği zaman, burasının duyduğu sevginin, Yaradan sevgisinin ölçüsünü çıkarabileceği yer olduğunu hissettiği zaman; 2) korku yüzünden, kişide Tanrı korkusu olduğu zaman.

46- İsrail'in Klipot Üzerindeki Hâkimiyeti

İsrail'in Klipot (kabuklar) üzerindeki hâkimiyeti veya aksine Klipot'un İsrail üzerindeki hâkimiyeti hakkında öncelikle "İsrail" ve "Dünya Milletleri" nedir bunu anlamak zorundayız.

Birçok yerde açıklandığı üzere, İsrail "içsellik" demektir ve ona kişinin Yaratan'ına memnuniyet ihsan etmek için çalışabileceği "ön Kelim (kaplar)" denir. "Dünya Milletleri" ise "dışsallık", "arka Kelim" diye adlandırılır, bunların besini ihsan etmekten değil yalnızca almaktan gelir.

Dünya milletlerinin İsrail üzerindeki hâkimiyeti, bunlar ihsan etmek, ön Kelim formunda çalışamazlar; yalnız arka Kelim formunda çalışabilirler. Yaradan'ın hizmetindekileri baştan çıkarırlar, ışığı aşağıya arka Kelim'e yaymak için.

İsrail'in hâkimiyeti şu demektir; eğer, her birine, Yaradan'a memnuniyet ihsan etmek için yani yalnız ön Kelim içinde çalışabilmesi için güç verilerse ve hatta Hohma (Bilgelik) ışığını yaysalar bile bu yalnız, "üzerinde yolculuk edilecek bir yol" formundadır, daha fazlası değil.

47- O'nun Yüceliğini Bulduğun Yerde

Duydum

"O'nun yüceliğini bulduğun yerde, O'nun alçakgönüllülüğünü bulursun." Bunun anlamı şudur; daima Dvekut (bağlılık, birlik) içinde olan kişi, Yaradan'ın kendini alçalttığını görür, yani Yaradan alçak yerlerde bulunur.

Kişi ne yapacağını bilmez ve bu nedenle “yüksekte tahta çıkan, aşağısını, göğü ve yeri aşağı görür,” diye yazılmıştır. Kişi Yaradan’ın yüceliğini görür ve böylece “aşağısını aşağı görür,” yani kişi göğü yere indirir. Buna verilen tavsiye şudur; bu arzu, Yaradan’dan mı diye düşün, bundan daha yüce bir şeyimiz yoktur. Yazıldığı üzere: “Yoksulu bataklık çukurundan çıkarıp kaldırdı.”

Önce, kişi bir arzusu olduğunu görmeli. Eğer görmezse, bunun için, neden yok diye dua etmeli. Kişinin arzusunun olmamasının nedeni farkındalık eksikliğidir.

Bundan dolayı her Mitzva’da (emirde) kişi dua etmelidir, neden farkındalığı yok, neden Mitzva’yı bütünlük içinde yerine getirmiyor diye. Başka bir deyişle, alma arzusu öyle bir örter ki kişi hakikati göremez.

Eğer böylesine alçak bir durumda olduğunu görürse, kişi kesinlikle bu durumda olmayı istemeyecektir. Bunun yerine, tövbeye gelene kadar her an çalışmasında gayret gösterecektir. Yazıldığı üzere: “Mezara kadar aşağıya indirdi; yukarıya çıkardı.”

Bunun anlamı; Yaradan, günahkârın tövbe etmesini isterse, cehennemi ona öyle bir aşağılık yapar ki, günahkârın kendisi öyle olmayı istemez. Bu nedenle kişinin, Yaradan ona Tora ışığı vererek gerçeği göstereceğini diye yalvarıp dua etmesi gerekir.

48- Temel Unsur

Temel unsur herkese bilinen yoldur. Akla olan ilgi ve onu kollamak sorunun temeli üzerine inşa edilir. Eğer kişi bilinen bir soruyla karşı karşıya gelirse, kişi hazırlıklı ve savunması iyi olmalı ki anında cevap verebilsin.

Başka bir deyişle, tüm yapı, soru ve cevaplar üzerine inşa edilmiştir. Yaratan’ın yolunda olan bir kişi eğer kutsallığı inşa edebilmekle ödüllendirilirdiyse, soru ve cevaplara yer yoktur ve ona “ayakta duruyor” denir.

Yaratan maneviyatla temeli örtülen ve derecelerde olup yapacak işleri olmayan kişiler için bile yer hazırlamıştır. Burada inancın bulunabileceği özgür bir unsura sahiptirler.

Böyle bir şeyin bu denli yüksek derecelerde nasıl olabileceğini anlamak zor olsa da, Yaratan’ın kendisi böyle bir şeyi yapabilir. Buna orta çizginin ıslahı denir ve sol çizgiden almaya getirilen yasaklamadır.

Aynı zamanda görüyoruz ki Hohma (Erdemlilik) sadece Malkut’da dır (Krallık). Malkut, Hohma’nın özelliklerine ters olsa bile, hala, Hohma’nın ortaya çıkacağı yer tam olarak burasıdır Malkut’un içerisinde.

“Bu harabiyet ellerinin altında olsun” cümlesinin anlamı budur. Hocalarımız derki; kişinin doğruluğun (yasa) içerisinde durması için önce o doğrudaki başarısız olması gerekir. Doğruluk Malkut’un bir muhakemesidir (ve gelinin anlamı budur; geline gitmeye “yasa, kanun” denir – İbranicede gelin ve kanun kelimesi aynı harflerden oluşur ama farklı yazılır). Yol tümüyle engellerle inşa edilmiştir, yani sorular üzerine. Kişinin soruları olmadığı zaman, kişinin “İnanç” ya da “Kutsallık” isimleri yoktur.

49- En Önemlisi Akıl ve Kalp

“Akıl”da ki anlayış için bir hazırlık yapılmalıdır ki bu çalışma inanç kavramını edinmeye getirsin. Bu şu demektir, inanca giden yolda ihmalkâr davranırsa, kişi sadece bilgi edinme koşulunun içerisine düşer ve buna Klipa (kelime anlamı kabuk – kötü eğilim) denir ve bu kutsallığa aykırıdır. Zira kişinin çalışması her an “zihninin” anlayışını güçlendirmek yolundadır.

Benzer şekilde, eğer “kalbini” geliştirmekte ihmalkâr ise, kişi kalbinin anlayışını geliştirmek için çaba sarf etmelidir, şöyle ki bedenini zorlamalıdır ve bu kişinin kendi için alma arzusuna aykırıdır. Aklın ihmaliyle kalbin ihmali arasındaki fark, akla karşılık olan kötü Klipa’nın yolun başında, kişiye “uzun uzun düşünme” koşulu oluşturabileceğidir.

Dolayısıyla, kişi doğasına ters gelen davranışlar yapmak durumundadır, yani “aklın” anlayışındaki her yenilenmede geçmiş için üzerine vicdan azabı gelecek şekilde kabullenme üstlenir. Bunun kaynağını kişi “duran” seviyenin anlayışıyla edinebilir ve inanç denilen kavram daimi ve sonsuzdur. Zira kişi bunu her zaman bir ölçü olarak alır, çabası temiz olsa da olmasa da, zira Kutsallığın örtüsü sadece kusur sahibi olandan ayrılır, ya aklındaki ya da kalbindeki.

50- İki Durum

Dünyanın iki durumu vardır. Birinci durumda dünyaya “acı” denir, ikinci duruma da “Kutsal İlahiyat”. Bu şekilde adlandırılır, zira kişi yaptıklarının ıslahını edinip ihsan etme niteliğini edinmeden önce, kişi dünyayı acı ve ızdırap dolu görür.

Ancak, daha sonra kişi İlahi Takdirin tüm dünyanın içerisinde yer aldığını görmeye layık olur, bu duruma Yaratan dünyayı doldurur denir. O zaman dünyaya “Kutsal İlahiyat” denir ve Yaratan’dan alır. Buna Yaratan ve kutsallığın bütünleşmesi denir. Yaratan’ın verdiği gibi tüm dünya artık ihsan etmekle doludur.

Hüzünlü bir melodi gibidir. Bazı müzisyenler üzüntülerini melodilere aktarabilir, zira tüm melodiler konuşulan bir dil gibidir ve melodi kişinin yüksek sesle anlatmak istediğini anlatır. Eğer melodi hissedilen hüzünden dolayı herkeste gözyaşlarına neden oluyorsa, melodi olarak kabul edilir ve herkes duymaktan hoşlanır.

Ancak, insanlar nasıl hüzünden mutluluk duyabilirler? Zira melodi şimdiki hüznle ilişkili değildir, geçmişle ilişkilidir, yani çekilen acılar geçmişte kalmıştır ve tatlandırılmış ve doyumu almıştır denir ve bu yüzden insanlar bu melodileri duymaktan hoşlanır. Yargıların tatlandırıldığının işaretidir ve kişinin acılarının tatlandırılmasıdır. Bu yüzden bu acıları duymak tatlıdır, sonra da dünyaya “Kutsal İlahiyat” denir.

Bilinmesi gereken önemli olan şey, şehrin bir yöneticisi olduğudur, hocalarımızın dediği gibi; “Hz İbrahim dedi ki, lideri olmayan hiç bir şehir yoktur.” Kişi sanmamalıdır ki dünyada olan şeyler tesadüfi ve Sitra Ahra kişinin günah işlemesine neden oluyor ve her şey hasbelkader.

Keri (İbranice: Meni) Hammat (İbranice: Kabı) kelimesinin anlamı budur. Bir tane Hammat var ve Keri ile dolu. Keri kişinin her şeyin Bemikreh (tesadüf eseri) olduğunu düşündürür. (Sitra Ahra kişiye bu düşünceleri getiriyor ve kendisine her şey tesadüf eseri, rehbersiz diyor bile olsa, buda bir tesadüf değildir, zira Yaratan böyle istemiştir).

Ancak, kişi ödül ve cezaya inanmalıdır ve bir yargı ve yargıç vardır ve her şey Yaratan tarafından ceza ve ödül vasıtasıyla yönetilir. Bunun nedeni, bazen kişiye manevi ve Yaratan'ın yolunda çalışmak için bir arzu geldiğindedir ve kişi bunun şans eseri geldiğini düşünür, bilmelidir ki burada da kendisi duruşmadan önce bir çaba sarf etmiştir. Yukarı'ya niyetle bir hareket edebilmesine yardım için dua etmiştir ve buna MAN yükseltmek denir.

Ancak, kişi bunu hemen unuttur ve yapmayı bile düşünmez, zira duasına hemen bir cevap alamamıştır, “ama Sen her ağzın duasını duyarsın.” Ancak kişi her halükarda inanmalıdır ki duasına yanıt, günler ve aylar sonra gelebilir.

Kişi şu anki uyandırılışının tesadüf olduğunu düşünmemelidir. Bazen kişi derki: “Şimdi hiç bir eksikliğimin ve endişemin olmadığını hissediyorum. Aklım şimdi ferah ve dingin ve bu nedenden dolayı aklımı ve arzumu manevi çalışmaya verebilirim.”

Şöyle ki, insan Yaratan'ın yolunda yaptığı tüm çalışmalarını için “kendi bileğimin gücüyle bu zenginliği hak ettim” diyebilir. Ancak, kişi manevi yolunda ilerleyecek ve manevi ihtiyaçlarını edinecek çalışmaya girdiğinde, yaptığı duaya aldığı cevabın bu olduğuna inanmalı. Daha önce yaptığı bir dua şimdi cevap bulmuştur.

Ayrıca, bazen bir kitap okurken, Yaratan kişinin gözlerini açınca ve kişi bir uyanış hissedince, kişi o zamanda genel davranış sebebiyle bunu şansa bağlar. Ancak her şey Yaratan'ın yönlendirmesiyledir.

Kişi tüm Tora'nın (Tevrat) Yaratan'ın isimleri olduğunu bilmesine rağmen kişi nasıl olurda okuduğundan kendisine ulu bir his geldi diyebilir? Kişi sık sık okuduğu bir kitabın tümünün Yaratan'ın isimleri olduğunu bilmesine rağmen, kişiye hiç bir kutsallık hissi gelmemektedir. Bunun yerine, her şey kuru bilgidir ve kişinin bildikleri kendisine hiç yardımcı olmamaktadır.

Bu yüzden, kişi belli bir kitabı çalışırken ve ümidini O'na bağlarken, kişinin çalışmasının temelinde inanç olmalı, şöyle ki kişi İlahi Takdire ve Yaratan'ın kişinin gözlerini açacağına inanmalıdır. O zaman kişi Yaratan'a ihtiyaç duyar ve O'nunla bağı olur. Böylelikle kişi O'nunla bütünleşebilir.

Birbiriyle çelişkili iki güç vardır, bir Üst Güç ve bir de Alt Güç. Üst Güç şöyle yazdığı gibi, “Benim adıyla anılan herkesi, Benim ihtişamım için yarattım.” Bu şu demektir; tüm dünya sadece Yaratan'ın ihtişamı için yaratıldı. Alt güç ise her şeyin kendisi için yaratıldığı yolunda iddia sahibidir, hem fiziksel hem de manevi dünya, bunların hepsi kişisel sevgi içindir.

Alma arzusu hem bu dünyayı hem de sonraki dünyayı kendi hak ettiği için olduğunu iddia eder. Elbette Yaratan galip gelir, ancak bu yola ızdırabın yolu denir. “Uzun bir yol” olarak adlandırılır. Bunun yerine kısa bir yol vardır, “maneviyatın yolu” olarak adlandırılır. Zamanı kısaltmak herkesin niyeti olmalıdır.

Buna “hızlandıracağım” denir. Yoksa “kendi zamanıyla” olur ve hocalarımızın dediği gibi “hızlandıran ödülünü alır, kendi zamanıyla gelen değil,” “şöyle ki üzerinize bir Hamman adında bir Kral veriyorum ve o sizi değişmeye zorlayacak.”

Tora “Bereşit” (Başlangıçta) ile başlar vs. “Şimdi dünya oluşmamıştı ve boşluktu ve karanlıktı vs” ve şöyle son bulur, “tüm İsrail’in önünde” (İsrail kelimesinin Kabalistik tanımı 2 kelimedendir: 1- Yaşar (direkt / doğru) 2- El (Allah), her kim kendisini Yaratan’a Doğru yönelmişse o kişiye, nereden ve kim olursa olsun İsrail denir, yani kökü olan Yaratan’ına geri dönmek için çalışan bir kişi).

Başlangıçta görüyoruz ki topraklar “oluşmamış, boş ve karanlık,” ama sonra kendilerini ihsan edebilmek için ıslah ediyorlar ve bununla hak kazanıyorlar “ve Yaratan dedi: ışık olsun” ta ki ışık gözlerimizin önünde ifşa olana kadar.

51- Eğer Bu Cani İle Karşılaşırsan

“Eğer bu canı ile karşılaşırsanız, onu mezarlığa doğru çekin ve eğer bu olmazsa, ona öleceği günü hatırlatın.” Bu şu demektir, ona yaptığı çalışmanın bulunduğu yerde olmadığını hatırlatmak gerekir, yani derisinin dışında. Buna bedeninin dışında çalışmak denir, yani kendi bedeniyle ilgili bir tek düşüncesi yoktur.

52- Günah Mitzva’yı Bozmaz

İşlenen bir günah, kişinin yerine getirdiği sevabı (Mitzva – Emir) iptal etmez ve sevapta işlenen günahı iptal etmez. Kişinin manevi çalışmasında yer alması gereken yer iyiliğin yolu olmalı, ancak kişinin içindeki kötülük iyiliğin yolunu almasına izin vermez.

Ancak, kişi bilmelidir ki kötülüğü köklemek zorunda değildir, zira bu imkânsızdır. Aslında, sadece kötülükten nefret etmelidir, şöyle yazdığı gibi: “Allah’ı seven sen, kötülükten nefret et.” Dolayısıyla, ihtiyaç duyulan şey sadece nefrettir, şöyle ki kişinin tutunduğundan onu ayırabilecek tek şey nefrettir.

Bu nedenden dolayı kötülüğün kendi başına hiç bir varlığı yoktur. Dahası, kötülüğün var olabilmesi, ona duyulan sevgi veya nefrete bağlıdır. Demektir ki, her kimin kötülüğe sevgisi var ise ona kötülüğün kontrolü tarafından yakalanan denir. Eğer kişi kötülükten nefret ederse, kişi onun sınırlarından çıkar ve kişi kendi kötülüğünün etkisinden sıyrılır ve kötülüğün kontrolünden çıkar.

Şöyle ki, işin özü aslında kötülükte değildir, ancak sevgi ve nefretin ölçüsündedir ve bu nedenden dolayı günah günahı getirir denir. Kişinin neden böyle bir cezayı hak ettiğini anlamamız gerekir. Kişi çalışmasında düşüş yaşadığında, kişinin bu düşüşten yükselebilmesi için yardıma ihtiyacı vardır. Ancak, burada, kişiye daha fazla engeller gelmektedir ve böylelikle kişi ilk düşüşünden daha derine düşer.

Ancak, kişinin kötülükten nefret edebilmesi için, kişiye daha da kötülük verilir, böylelikle kişi günahının kendisini Yaratan'ın yolundan ne kadar ayırdığını görebilir. Kişi ilk işlediği günahı pişman olmasına rağmen, kişi hala kötülükten nefret edecek bir ölçüye gelmemiştir.

Dolayısıyla, günah günaha sebep olur ve kişi her pişmanlığında ve elbette her pişmanlığı kötülüğe olan nefretin derecesini de artırır ta ki kişinin kötülüğe olan nefreti tamamlanana kadar. O zaman kişi kötülükten ayrılır, zira nefret ayrılığa neden olur.

O zaman şöyle diyebiliriz ki eğer kişi kendisini ayırabilecek bir nefret derecesi bulabilirse, o zaman kişinin, günah günaha sebep olur ıslahından geçmesi gerekmez ve kişi doğal olarak zaman kazanır. Kişi ödüllendirildiği zaman, Allah sevgisine kabul edilir. Ve bu şu demektir; "Allah'ı seven sen, kötülükten nefret et." Sadece kötülükten nefret ederler ve kötülük hala olduğu yerde kalır ve sadece ihtiyaç duyulan kötülüğümüzden nefret etmektir.

Bu koşul şuradan doğmuştur, "Ancak O, onu Allah'tan çok az bir seviye altında yaratmıştır" ve yılanın şu dediklerinin anlamı da budur "ve sen de Allah gibi olacaksın ve iyi ve kötüyü bileceksin." Şu demektir ki kişi çaba sarf edip İlahi Takdir'in var olduğu yeri, yani Yaratan'ı anlamaya çalıştığı zaman, "Kişiyi gururu alçaltır" denir. Yani, kişi her şeyi aklıyla anlamak istediği zaman ve anlamadığı zaman, alçaktır.

İşin gerçeği kişi bir şeyi bilmek için uyanırsa, bu kişinin o şeyi bilmesi gerektiğine dair yönelik bir işarettir, kişi kendi aklını aştığı zaman, anlamayı arzuladığı şeyi ve her şeyi mantığının üzerinde inanç olarak aldığı zaman, buna insan niteliğinin en alçak seviyesinde olmak denir. Kişi daha fazla bilme talebi içerisinde oldukça ve bunu mantık ötesi inançla aldığı zaman, kişi kendisini daha da alçaklıkta bulur.

Şimdi bu yazılan cümleyi nasıl yorumladıklarını anlayabiliriz: "Musa dedikleri adam çok uysaldı," mütevazı ve sabırlı. Yani alçaklık seviyesinin en hat safhasına tahammül etmişti.

Bu koşul aynı zamanda Hz Adem'in (Adam HaRişon – ilk insan) Hayat Ağacı'ndan günah işlemeyen önce meyve yemesi gibidir, yani bütünlük hissi içerisinde. Ancak, derecesinin üstüne çıkamamaktaydı, çünkü içinde bulunduğu koşulda bir istek hissi yoktu. Bu yüzden tüm Kutsal İsimleri keşfedemedi.

Bu nedenden dolayı, "Yaptıklarında insanoğlu için büyük kötülük yaptı," şöyle ki iyilik ve kötülüğün bilgeliği ağacından yedi ve bu günahı dolay tüm ışıklar oradan ayrıldı. Dolayısıyla, tekrar çalışmasına baştan başlamak zorunda kaldı ve yazılanlarda Cennet Bahçesi'nden kovulduğu yazar, çünkü eğer Hayat Ağacından yeseydi sonsuza kadar yaşardı.

Dünyaların içselliğinin anlamı budur. Eğer kişi oraya girerse, kişi sonsuza kadar orada kalır. Yani, tekrar kişi hiç bir isteği olmadan var olur ve bu şekilde Kutsal İsimlerin hepsini keşfedebilir ve bunun ifşası iyi ve kötülüğün ıslahıyla olur. Bu nedenden dolayı Bilgelik Ağacından yemeye zorlanmıştı.

Bu bir insanın arkadaşına büyük bir fıçı şarap vermek istemesi gibidir, ancak arkadaşının küçük bir bardağı vardır. Peki, ne yapabilir? Elindeki bardağı doldurur ve evine götürüp

küpüne boşaltır ve tekrar arkadaşına gider ve bardağını doldurup evine gelir, ta ki tüm fiçıyı taşıyana kadar.

İki arkadaş ile anlatılan bir hikâye daha duydum, bir tanesi kral oldu ve diğeri ise dilenci. Dilenci olan gidip kral arkadaşına içinde bulunduğu kötü durumu anlattı.

Hikâyesini dinledikten sonra kral hazine bakanına bir mektup yazar ve iki saat içerisinde arkadaşının istediği kadar para alma izini olduğunu söyler. Dilenci hazineye küçük bir kutuyla gelir ve küçük kutusunu parayla doldurur.

Hazineden çıktıktan sonra, hazine bakanı kutuya vurur ve tüm parası yere saçılır. Ve bu defalarca böyle devam eder ve dilenci ağlamaya başlar ve ağlayarak sorar “Neden bana bunu yapıyorsun?” sonunda cevap verir, “Buradan bu zaman içerisinde aldığın tüm para sana ait ve alacaksın. Hazineden yeterince para alacak bir kutun olmadığından sana böyle bir oyun oynadık.”

53- Kısıtlama Meselesi

Kısıtlama meselesi kişinin içinde bulunduğu durumu sınırlaması ve Gadlut (Yücelik/büyüklik) derecesini istememesi. Kişinin içinde bulunduğu Gadlut derecesi ne olursa olsun, hatta kişinin en küçük Katnut (Küçüklük) derecesi bile olsa, bu sonsuza kadar yansır ve kişide Dvekut koşulu sonsuza kadar olur denir. Ancak, daha büyük Gadlut isteyen birisi olursa buna lüks denir.

“Herhangi bir üzüntü fazlalık olacaktır” cümlesinin anlamıdır, şöyle ki kişiye mutsuzluk lüks şeyler istediği zaman gelir. Bu şu demek, İsrailoğulları (maneviyata yönelmiş bir insana İsrailoğlu denir) Tora’yı (Tevrat ışık anlamındadır ve ıslah olmak için kullanılan metot/ilaç olarak bilinir), Musa halkını dağın eteğine getirdi, yazdığı gibi “ve dağın en alt kısmında durdular.

(Dağ kelimesi (İbranicede: Har) düşünceler demektir (İbranice: Hirhurim)). Yani Musa onları düşüncenin sonuna, anlayışa ve nedenine getirdi, olabilecek en alt dereceye. Ancak o zaman böyle bir koşulu kabul ettiler, içlerinde hiç bir tereddüt ve karşılık olmadan, sanki en büyük Gadlut derecesindeymiş gibi ve bundan mutluluk duyarak.

“Yaratan’a memnuniyetle hizmet edin” cümlesi bunu anlatmaktadır. Şöyle ki Gadlut zamanında, bizlere mutluluk duyacağımız bir iş veriyor demek alakasızdır, zira Gadlut’tayken, mutluluk kendiliğinden gelir. Bunun yerine, mutlu olmaları için verilen iş onlara Katnut zamanında verilir, kendilerini Katnutta hissetmelerine rağmen bu aslında çok büyük bir çalışmadır.

Seviyenin esas kısmı budur denir, yani Katnut koşulunun anlaşılması. Anlayış sürekli olmalı ve Gadlut sadece bir eklemedir. Ayrıca, kişi ana bölüm için özlem duymalı, eklemeler için değil.

54- Manevi Çalışmanın Amacı

Bilindiği üzere hizmet Yaratan'a memnuniyet ihsan etmek içindir. Ancak kişi ihsan etmenin anlamını bilmelidir, zira bu sık kullanılır ve bilindiği üzere alışkanlık alınan tadı zamanla yok eder. Dolayısıyla "ihsan" kelimesini tümüyle net olarak açıklamalıyız.

İşin gerçeği alma arzusu da aşağıda olanın ihsan etme arzusunda dâhildir (ancak alma arzusu ıslahla birlikte kullanılabilir), yoksa veren ile alan arasında bir bağ olmaz. Zira bunun nedeni birisinin verip de diğerinin bir karşılık vermemesi mümkün değildir, şöyle ki bir ortaklık olmak zorundadır.

Sadece birbirlerine sevgi gösterdikleri zaman aralarında bir bağ ve dostluk olabilir, ancak biri sevgi gösterir ve diğeri göstermez ise, böyle bir sevgi gerçek değildir ve var olma hakkı yoktur. Ve hocalarımız şu paragrafı şöyle açıklıyor "ve oğullarına şunu de; onlar Benim halkım", ancak Ami (Benim halkım) deme ama İmi (Benimle) de, şöyle ki yaratılan varlıklar Yaratan'la ortaklık içerisindedir.

Şöyle ki aşağıdaki Yaratan'a ihsan etmek istediği zaman, aşağıdaki de Yaratan'dan almalı. Buna ortaklık denir, aşağıdaki ve Yukarıdaki karşılıklı olarak verir.

Bunun için, alma arzusu Yaratan'a tutunmayı çok arzulamalı ve O'nun sonsuzluğunu, canlılığını, iyiliğini almalı, zira yaratılışın amacı buydu, yaratılanlara iyilik sağlamak.

Ancak, Nikudim dünyasındaki kırılmadan dolayı alma arzusu Klipot'un (kabuklar) kontrolü altına düştü ve bunun sonucu olarak Kli'de (Kab) iki anlayış oluştu. Birincisi ayrılan zevklere yönelik bir yaklaşımı oldu ve Klipot'un otoritesinden kurtulmaya yönelik çalışmaya "arınmak için çalışmak" denir. Kırılmadan dolayı olan ikinci algı ise manevi zevklerden kopukluk anlayışıydı.

Başka bir deyişle, kişi maneviyattan uzaklaşır ve maneviyat için hiç bir arzusu yoktur. Bunun için gerekli ıslaha Keduşa (Kutsallık) denir ve işin başında yapılan çalışma O'nun yüceliğine duyulan özlemdir. O koşuldayken Yaratan kişi için bu kablarda ışıldar. Ancak bilmeliyiz ki kişinin sahip olduğu arı Kelim (Kli kelimesinin çoğulu) kadar, bunlara "kötülükten nefret et" denir, bu dereceye kadar kişi Keduşa'da çalışabilir, şöyle yazdığı gibi, "Yaratan'ı seven, kötülükten nefret eder."

Şöyle devam eder, iki anlayış vardır, birincisi arınma ve ikincisi Keduşa. Keduşa'ya Kli denir, yani O'nun iyiliğini almak için hazırlanmak, O'nun yaratılanlarına iyilik yapmak. Ancak bu Kli alttakine aittir, yani bizim ıslah etmemiz gerekmektedir. Başka bir deyişle, iyiliğe özlem duymak bize aittir ve bu şu demektir, kişi sürekli O'nun yüceliğiyle ve kendisinin alçaklığıyla ilgilenmelidir.

Ancak, Keduşa Kli'sinde ifşa olması gereken refah Yaratan'ın elindedir, ancak O aşağıdakine bereket verebilir. Aşağıdakinin bu konuda hiç bir yardımı dokunamaz ve bununla ilgili şöyle yazar; "Gizli şeyler Yaratanımıza aittir."

Yaratılışın düşüncesine "Yaratılanlarına iyilik yapmak" denir, başlangıcı Eyn Sof'dur (Sonu Olmayan). Bu yüzden sonsuzluğa dua edilir, yani Yaratan'la yaratılanlar arasındaki bağ noktasına. Ari'nin yazılarında yazılanlar bundan ibarettir, şöyle ki Eyn Sof'a dua etmeliyiz.

Bu böyledir, zira O'nun Özünün yaratılanlarla bir bağı yoktur, zira bağ Eyn Sof'da başlar ve orada O'nun Adı vardır ve bu yaratılışın köküdür. Hocalarımızın yazılarında yazan kelimeler şöyledir; her kim dua edecekse Adına etsin, şöyle demek; O'nun Adının olduğu yere ve O ve O'nun Adı ve Eyn Sof şu efsaneyle anlatılır, "Tanrısal şeylerden ibaret bir kule". Bu yüzden O'nun Adına dua edilir ki baştan beri bizim için hazırlanan iyiliği alabilelim diye.

Bu yüzden Keter'e "O'nun yaratılanlara iyilik yapma arzusu" denir ve bu iyiliğe Hohma (Erdemlik) denir ve bu bereketin özüdür. Bu nedenden dolayı Keter'e Eyn Sof ve Yaratan denir, ama Hohma'ya "yaratılan" denilmez, zira Hohma'da hala bir Kli yoktur ve bu yüzden Kab'ı olmayan bir ışık olarak nitelendirilir.

Dolayısıyla Hohma'da Yaratan olarak düşünülür, çünkü Kli olmadan ışıktaki bir edinim olamaz ve Hohma ile Keter arasındaki fark orada yaratılan varlığın kökünün daha fazla ifşasıdır.

55- Tora'da ki Haman Nereden?

Tora'da ki Haman, nereden? "Sana yemeni yasakladığım ağaçtan mı yedin?" Haman ile "Etz ha Daat" (Bilgi Ağacı) arasındaki ilişkinin ne olduğunu anlamalıyız. Etz ha Daat kendi için almanın en hat safhası olarak tanımlanır ve bu Keduşa (kutsallık) değildir, ancak Keduşa'ya ıslahtan geçirilerek getirilmelidir.

Haman anlayışı aynı zamanda kendi için almanın büyük olduğu bir durumdur, şu yazıda belirtildiği gibi: Haman şöyle dedi "Kral (Dünya'nın Hâkimi) benden başka kimi mutlu kılar?" Şöyle ki almanın en hat safhası olarak algılanır "Ve kalbi Yaratan'ın yoluyla yüceltilmişti."

56- Tora'ya Göstermek Denir

Torah (İslahın uygulanışı/ıslah eden Işık) gösteren olarak bilinir ve "vurmak" kelimesinden gelir. Şöyle ki, kişi manevi gelişim ile ilgilenirken kişi kendisinin uzaklığını o denli hisseder. Başka bir deyişle, kişiye gerçek ifşa edilir, yani kişi inancının gerçek ölçüsünü görür ve gerçeğin temelini hepsi budur.

Maneviyat ve Sevabın temeli kişinin inanç derecesine bağlıdır, çünkü o zaman kişiye kendi temelini sadece yetiştirilişi olduğu gözüktür. Zira kişinin yetiştirilişi maneviyatı ve sevabı tüm ayrıntılarıyla yerine getirmesi için yeterlidir ve yetiştirilişinden aldığı her şeye mantıklı inanç denir.

Bu kişinin aklına ters gelir. Başka bir deyişle, kişinin mantığı kişiye manevi çalışmasında eklediği her şeyin kendisini Yaratan'a yakınlaştıracakını düşünür. Ancak, maneviyat her zaman kişiye gerçeği biraz daha fazla gösterir. Kişi gerçeği aradığı zaman, manevi çalışması kişiyi gerçeğe daha da yakınlaştırır ve kişi Yaratan'a olan inancının derecesini görür.

Bu vasıta ile kişi merhamet talebinde bulunup Yaratan'a kendisini gerçekten yakınlaştırması için dua edebilir ve kişi Yaratan'ın böyle bir duayı kabul edip kendisini yakınlaştırmasından sonra Yaratan'a teşekkürünü sunabilir.

Ancak, kişi uzaklığının derecesini göremezken ve kendisinin artan bir şekilde yükseldiğini düşünürken, kişinin temellerini zayıf inşa ettiğini görürüz ve kişinin Yaratan'ın kendisini yakınlaştırmasına yönelik dua oluşturacak bir eksikliği yoktur. Dahası, kişinin bütün bir inanç edinebilmesi için tüm çabasını verebileceği bir yer yoktur zira kişi sadece ihtiyacı kadar çaba sarf etmektedir.

Dolayısıyla, kişi gerçeği görmeye layık olmadığı sürece, tersinedir. Kişi maneviyatını ve sevabını ekledikçe, kişi bütünlüğüne daha da eklemeye başlar ve kendisinde bir eksiklik görmez. Bu yüzden kişinin Yaratan'a gerçeğin içerisinde inanç sahibi olabilmesi için çaba sarf edecek bir yeri yoktur, zira kişi yolsuzluğunu hissedince, ıslah demelidir.

Ancak, kişi maneviyatı ve sevabı gerçeğin içerisinde çalışırken, kitaplar kendisine gerçeği gösterir, zira kutsal kitaplar kişiye içinde bulunduğu gerçek inancı gösterecek güce sahiptir.

Kişi maneviyatla ilgilenip gerçeği gördüğü zaman, yani maneviyata olan uzaklığının derecesini görünce ve ne kadar alçak bir varlık olduğunun ve dünyada kendisinden daha kötü bir insan olmadığını farkına varınca, o zaman Sitra Ahra (Öteki Taraf) kişi farklı bir açıdan yaklaşır. Aslında, kişinin bedeni çok çirkindir ve senden daha kötü bir insan olmadığı da gerçektir.

Bunu kişi çaresizlik içerisinde kalsın diye söyler. Zira kişinin farkına varacağından ve kendisini düzeltmek isteyebileceğinden korkar. Bu yüzden kişinin söyledikleriyle hem fikir olur ve kişiye eğer daha iyi niteliklerle doğmuş olsaydı içinde bulunduğu durumu düzeltebilecek durumda olabileceğini ve Yaratan'la "Dvekut'a" (bütünlük) ulaşabilmesinin mümkün olabileceğini söyler.

Buna verilmesi gereken cevap şu kısa hikâyeyle anlatılır; Rav Bar Yoha'nın oğlu olan Rav Elezar hocasının çitle çevrilmiş kulesinden dönmekteydi. Eşeginin üzerinde nehir kenarından büyük bir mutluluk içerisinde akli hocasından manen öğrendikleriyle rafine edilmiş olarak geliyordu.

Çok çirkin bir insan yolunun üzerine çıktı ve kendisine "merhaba Rav" dedi, ancak o cevap vermedi. Sonra ona kibirli bir şekilde şöyle dedi; "Ne kadar da çirkin bu adam, belki de tüm köyünün adamları senin kadar çirkindir?" Adam; "Bilmiyorum, gidip bunu beni Yaratan ustaya söyle, neden bu kadar çirkin bir kab yaratmış?" dedi. Kendisinin günah işlediğini bildiğinden eşeğinden indi.

Yukarıdaki anlatılanlara göre, maneviyatı çok öğrendiğinden, kendisiyle Yaratan arasındaki farkın gerçeğini görmesi sağlandı, yani yakınlığı ve uzaklığının ölçüsü. Aklının arınması budur, yani gururlu olanın tam formunu gördü yani alma arzusunu, sonrada gerçeği gördü yani kendisinin ne kadar çirkin olduğunu. Gerçeği nasıl gördü? Maneviyatı çok çalışarak.

Peki, nasıl O'na tutunabilecek, zira çok çirkin birisi? Bu nedenden dolayı tüm köydeki insanların onun kadar çirkin olup olmadıklarını sordu, ya da yoksa sadece kendisini bu kadar çirkindi ve dünyadaki diğer tüm insanlar çirkin değildi.

Cevap ne idi? “Bilmiyorum.” Yani bilmedikleri için henüz hissetmiyorlar. Peki, neden hissetmiyorlar? Çok basit bir neden olan manevi eksiklikten dolayı, zira manevi çalışma kişiye gerçeği gösterir.

Eliya ona şöyle cevap verdi: “beni yapan ustaya git,” zira içinden yükselemeyeceği bir koşula gelmişti. Bu yüzden Eliya ortaya çıktı ve kendisine söyledi “beni yapan ustaya git.” Başka bir deyişle, Yaratan seni bu kadar çirkin yarattığına göre, O ancak böyle çirkin Kelim (kabler/arzular) ile amaca ulaşabileceğini biliyordur, bu yüzden endişe etme ve yolunda devam et ve başar.

57- O'nun Rızası İçin

Yazılan şu cümle ile ilgili olarak, “O'nun rızası için onu yanmış bir bağış olarak getireceğim,” hocalarımız şöyle der, “İstiyorum dedirtene kadar nasıl zorlanabilir.” Aynı zamanda ne dua ettiğimizi de anlamamız gerekir, “Bir arzu olsun ki,” buzağının yemek istediğinin fazlasını inek yedirmek ister, peki neden dua etmeye ihtiyacımız var, “Yukarıda bir arzu olsun?”

Bilinen şudur ki yukarıdan refah alabilmesi için aşağıdan uyanış gerekmektedir. Neden “aşağıdan bir uyandırma” gerektiğini anlamamız gerekir, çünkü duamız yukarıda bir arzu olması içindir. Yani, aşağıyı yönetecek bir arzuyu yukarıda uyandırmamız gerekir.

Sadece arzumuzun olması yeterli değildir, ihsan eden tarafından da iyi bir rıza olması gerekir. Yaratanlara genel anlamda iyilik yapma arzusu olmasına rağmen, O hala bizim arzumuzun O'nun arzusunu uyandırmasını bekler.

Başka bir deyişle, O'nun arzusunu uyandıramazsak, hala alan tarafındakinin arzusu bütün bir arzu haline gelmemiş demektir. Dolayısıyla tam anlamıyla dua ederek yukarıda bir arzu oluşur, bizim arzumuz gerçek bir arzu olmalıdır, sonsuzluğu alabilecek bir Kli (Kab).

Aynı zamanda demeliyiz ki tüm yaptıklarımız, iyi ve kötü, yukarıdan aşağıya gelir (Kişisel İlahi Taktir bu demektir), yani her şeyi Yaratan yapar. Ancak, öteki taraftan da yaptığımız kötü şeylerden pişmanlık duymalıyız, bunlarında yukarıdan gelmesine rağmen.

Akıl pişmanlık duymamamızı gerektirir, yani pişman olmamalıyız, ancak olanı haklı çıkarmalıyız, yani yapılan bir kötülük hak edildiğindedir. Ancak, aslında bunun tersidir, iyi şeyler yapamadığımız için pişmanlık duymalıyız ve aslında gerçek ceza budur, yani Yaratan'a hizmet etmeye layık değildir.

Eğer her şey yönlendiriliyor ise nasıl layık olmadığımızı söyleyebiliriz, zira aşağıdan bir şey yapılmamaktadır? Böylece bizlere kötü düşünceler ve arzular verilir ve Yaratan için çalışmaktan uzaklaştırılırız, şöyle ki O'na hizmet etmeye layık değildir. Bu nedenden

dolayı bunun üzerine bir dua vardır, burası layık olabilmek ve akabinde Kral için çalışabileceğimiz bir yerdir.

Şimdi anlayabiliyoruz ki eğer kötü bir olay için dua var ise, bu bela bir ceza olarak gelmiş olmalıdır ve cezalar ıslah edici olmalıdır zira ceza ıslaktır kanunu vardır. Peki, Yaratan'a ıslahımızı alması için nasıl dua etmeliyiz?

Hocalarımız şu yazanla ilgili şöyle der; “o zaman senin kardeşin senin gözlerinin önünde rezil edilmeli.” Kişi bilmelidir ki dua kişiyi aldığı cezadan daha iyi ıslah eder. Dolayısıyla, dua cezanın olduğu yerden doğarsa, ceza kaldırılır ve yerine dua koyulur ki beden arınsın.

Hocalarımızın bize anlattıkları bu demektir; “Maneviyattan, ödülünü aldı, dertlerden değil.” Bilmeliyiz ki maneviyatın yolu kişinin çektiği sıkıntılardan daha başarılı ve daha çok meyve veren bir yoldur. Bunun nedeni ışığı alacak olan Kelim (Kablar) daha geniş olur ve Yaratan'la Dvekut'a (Bütünlük) ulaşabilir.

“İstiyorum diyene kadar zorlatılır” cümlesi şu demektir; Yaratan şunu demektedir “Ben aşağıdakilerin yaptıklarını istiyorum.”

Dua hocalarımızın dediği anlamdadır, “Yaratan haktan yana olanların dualarını istedi,” zira dua ile Kelim Yaratan'ın sonradan ihsan edebileceği hale gelir, zira refahı alabilecek bir Kli vardır.

58- Mutluluk Yapılan İyi Şeylerin Yansımasıdır

Mutluluk yapılan iyi şeylerin bir “yansımasıdır.” Eğer yapılanlar Keduşa'ya (Kutsallık) ait ise, o zaman mutluluk hissedilir. Ancak bilmeliyiz ki bir de Klipa'nın (Kabuk) algılanması vardır. Keduşa olup olmadığını bilebilmemiz için yapılan analizde, Keduşa'da “akılda” neden vardır, ancak Sitra Ahra'da (Öteki Taraf) hiç bir neden yoktur, zira başka bir tanrı verimsizdir ve meyve vermez. Dolayısıyla, kişi mutluluk ile gelince, çalıştığı manevi kitapların sözlerini incelemeli ve maneviyatın aklını keşfetmeli.

Aynı zamanda bilmeliyiz ki mutluluk kişiye yaptığı iyi şeylerden dolayı MAN, olarak yansıyan ışıktır. Yaratan kişiyi içinde bulunduğu yere göre mahkûm eder. Başka bir deyişle, kişi eğer Cennetin Krallığının yükünü sonsuzluk uğruna üstlenirse, o zaman üzerinde hemen ulu bir yansıma olur.

Kişi bulunduğu dereceden düşeceğini bile bilse, O hala kişiyi bulunduğu yere mahkûm eder. Yani, kişi eğer şimdi sonsuzluk uğruna Cennetin Krallığının yükünü üstlenme kararı aldı ise, bu konum bütünlük olarak kabul edilir.

Ancak, kişi Cennetin Krallığının yükünü üstlenme kararı aldı ise ve bu koşulun içinde sonsuza kadar kalmasını istemiyorsa, o zaman içinde bulunduğu bu an ve yaptığı bütünlük sayılmaz ve doğal olarak, Üst Işık gelip üzerinde barınamaz. Bunun nedeni bütün ve sonsuz olduğundandır ve O değişmez. Ancak bir kişi, istese bile içinde bulunduğu koşul daimi değildir.

(MA`N) Mayin Nukvin – Dişı Sular.

59- Asa ve Yılan

13 Adar'da Duydum, 23 Şubat, 1948

“Ve Musa cevapladı ve dedi ki: ‘Ama dur, bana inanmayacaklar,’ ... “Ve Rab ona dedi ki: “O elindeki nedir?’ Ve o dedi ki: ‘Asa’ Ve O dedi ki: ‘Yere at onu ...’ ve o bir yılan oldu ve Musa ondan kaçtı.” (Mısır’dan Çıkış 4)

Anlamamız gerek ki, iki dereceden daha fazlası yoktur, ya Keduşa (Kutsallık) ya da Sitra Ahra (Öteki Taraf) vardır. Bir ara durum yoktur, eğer yere atılırsa, aynı asanın kendisi yılan olur.

Bunu anlamak için, bilgilerimizin şu sözleri ile ilerleyeceğiz; O Şehina’sını ağaçlara, kayalara yerleştirdi. Daha az önemli şeylere ağaçlar ve kayalar denir ve O Şehina’sını özellikle böyle yerleştirdi. “O elindeki ne?” sorusunun anlamı budur.

El, edinmek demektir “ve eğer el edinirse,” sözlerinden. Asa, kişinin ediniminin, daha az önemli fark ediş ve sezgiler üzerine kurulduğu anlamına gelir; bu mantık ötesi inançtır.

(Çünkü inanç daha az öneme sahip diye düşünülür ve daha aşağı gibidir. Kişi mantığı giyinmiş olan şeyleri takdir eder. Ancak eğer kişinin akli buna erişmez, direnç gösterirse, o zaman kişi inancın çok önemli olduğunu söylemelidir. Bunu takiben o zaman kişi aklını aşağıya indirir ve der ki, mantık içinde anladığım şey, Yaradan’ın yoluna direnç göstermekte ve inanç aklımdan daha önemli. Çünkü Yaradan’ın yolu ile çelişen tüm kavramlar değersiz kavramlardır.

Aksine, “gözleri var görmez, kulakları var işitmez.” Yani kişi duyduğu ve gördüğü her şeyi iptal eder ve buna mantık ötesi gitmek denir. Ve bu kişiye aşağılık ve küçüklük gibi görünür.

Ancak, Yaradan nezdinde inanç aşağılık olarak kabul edilmez. Çünkü başka hiçbir tesellisi kalmayan ve inancın yolunu tutması gereken kişi, inancı aşağı görür. Hâlbuki Yaradan Şehina’sını ağaçlar ve kayalardan başka bir şeye yerleştirebilirdi.

Ancak, O özellikle, inanç denen bu yolu seçti. Bu yolu daha iyi ve daha başarılı olduğu için seçmiş olmalı. Görürsünüz ki O’nun nezdinde inanç daha az önemde kabul edilmez. Tam da tersine, bu yolun pek çok üstün değeri vardır ama yaratılanların gözüne aşağı görünür.)

Eğer asa yere atılırsa ve yani kişi mantık ötesini küçümserse, bu çalışma ona aşağı görünürse ve daha yüksek fark ediş ve sezgiler ile mantık içinde çalışmak isterse, kişinin Tora’sı ve çalışması derhal yılan haline gelir. Başlangıçta var olan yılanın ve “Gururlu olana Yaradan der ki: ‘O ve Ben aynı yerde barınamayız,’” sözlerinin anlamı budur.

Nedeni şudur, söylediğimiz üzere, O Şehina’sını ağaçlara ve kayalara yerleştirdi. Böylece, eğer kişi asa algısını yere atarsa ve kendisini daha yüksek özelliklerle çalışmaya yükseltirse,

bu zaten yılanıdır. Ortası yoktur, bu ya yılanıdır ya da Keduşa; çünkü tüm Tora ve kişinin yapmış olduğu tüm çalışma asa algısından, şimdi ise hepsi yılan algısına girdi.

Bilindiği üzere, Sitra Ahra'nın ışığı yoktur. Bundan dolayı dünyevi olanda da yoktur, alma arzusunun yalnız noksanlıkları vardır, noksanın doldurulması yoktur. Ve alma kabı sonsuza kadar dolmadan eksik kalır, çünkü yüz tane olan bin tane ister vb. ve kişi arzularının yarısı elinde olmadan ölür.

Bu üst kökten uzanır. Klipa'nın (kabuğun) kökü alma kabıdır ve altı bin senedir ıslah olmamıştır. Bunun üstüne Tzimtzum (kısıtlama) konulmuştur ve bu nedenle ışıkları ve bereketi alamaz.

Bu nedenle kendi kademelerine ışık çekmek için kişinin aklını çelerler. Bereket Keduşa'da parladığı için, Keduşa ile birleşerek ışığı çeken birileri, kendi durumlarına ışık çekmek için kişiyi baştan çıkardıkları zaman bu ışığı edinirler. Böylece kişi üzerinde hâkimiyetleri olur, yani ona içinde bulunduğu durumdan tatmin verirler ki böylece uzaklaşsın diye.

Bundan dolayı kişi bu hâkimiyet yüzünden, ileriye doğru hareket edemez, çünkü kişinin daha yüksek bir kademeye ihtiyacı yoktur. İhtiyacı olmadığı için de kişi kendi yerinden ayrılmaz, azıcık bile olsa.

Bu durumda kişi Keduşa'da mı ilerliyor yoksa tam tersi mi diye sorgulayamaz. Çünkü Sitra Ahra kişiye daha güçlü çalışması için kuvvet verir, zira şimdi kişi mantık içindedir ve bu nedenle de alçakgönüllülük koşulunda çalışamaz. Böylece kişi Sitra Ahra'nın hükmü altında kalır.

Kişinin Sitra Ahra'nın hükmü altında kalmaması için, Yaradan ıslahat yapmıştır; eğer kişi orada asa algısını terk ederse derhal yılan algısının içine düşer. Kişi, bir kere daha, alçakgönüllülük denen inanç algısını kabul etmedikçe derhal başarısız duruma düşer ve kuvvetlenmek için güç bulamaz.

Böylece bu başarısızlıkların kendisi, kişinin bir kere daha asa algısını – mantık ötesi inanç koşulunu - üstelenmesine neden olur. Musa'nın söylediklerinin anlamı budur: “Ama dur, bana inanmayacaklar.” Bu şu demektir; onlar mantık ötesi inanç yolunda çalışmayı üstlenmek istemeyecekler.

Bu durumda Yaradan ona, “O elindeki nedir?” dedi. “Yere at onu” ve sonra “o bir yılan oldu.” Bunun anlamı şudur; asa ve yılan arasında orta bir durum yoktur. Daha doğrusu bilinmelidir ki kişi ya Keduşa'nın ya da Sitra Ahra'nın içindedir.

Ortaya çıkan şudur ki her hâlükârda, onların, “asa” denen mantık ötesi inanç algısını kabullenmekten başka çareleri yoktur. Asa elde olmalıdır; yere atılmamalıdır. Bu ayetin anlamı şudur: “Aron'un asası filiz verdi.” Bunun anlamı; O'nun bize doğru yolda yürüyüp yürümediğimizi anlamak için bir işaret vermek istemesidir. Bize yalnız çalışmanın temelini bilmek için işaret verdi, yani kişinin çalıştığı yolun temeli nedir. Eğer kişinin temeli asa ise, bu Keduşa'dır; eğer mantık içinde ise bu Keduşa'ya ulaşan yol değildir.

Ancak, çalışmanın kendisinde yani Tora'da ve duada, O'na hizmet eden ile O'na hizmet etmeyen arasında bir ayırım yoktur. Çünkü orada tersinedir; eğer temel mantık içinde ise yani bilmeye ve almaya dayalı ise beden çalışmaya yakıt verir ve kişi dua edebilir ve daha ısrarlı ve daha hevesli çalışabilir, çünkü mantık içi temeline dayanır.

Ancak kişi Keduşa'nın yolundan giderse ki bunun temeli ihsan etmek ve inançtır; böylece Keduşa ona parlarsın diye kişinin büyük bir hazırlık yapması gerekir. Hazırlık olmaksızın, beden çalışmaya güç vermez ve kişi daima büyük bir çaba göstermelidir, çünkü insanın kökü almak ve mantık içinde olmaktır.

Eğer kişinin çalışması dünyeviliğe dayanıyorsa kişi her zaman iyi olabilir. Ancak eğer çalışmasının temeli ihsan etmeye ve mantık ötesine dayanıyorsa, kişinin aralıksız çaba göstermesi gerekir ki böylece köküne yani almaya ve mantık içine düşmesin.

Kişi bir an için ihmalde bulunmamalıdır yoksa köküne, "toz toprak" denen dünyeviliğe düşer. Yazıldığı üzere; "toz topraktan yapıldın ve toz toprağa döneceksin." Bu bilgi ağacı günahından sonrasıydı.

Kişi Keduşa'da ilerliyor mu yoksa tam tersi mi diye sorgular; çünkü öteki tanrı kısırdır, meyve vermez. Kutsal Zohar bize işaret eder: "Asa" denen inanç temelinde, Tora, özellikle "verimli ol, çoğal," der. "Aron'un asası filiz verdi," sözünün anlamı şudur: Filiz verme ve büyüme özellikle asa yoluyla olur.

Bu nedenle, her gün yatağından kalktığında, yıkanır bedenini kirden arındırdığı gibi kişinin kendini Klipa'nın kirinden de yıkayıp arındırması gerekir, tamamen asa algısında mı diye kendini sorgulayarak.

Bu aralıksız bir sorgulama olmalı ve eğer kişi, dikkati bundan başka tarafa çekilirse derhal Sitra Ahra'nın yani kendi için almanın hâkimiyetine düşer. Kişi derhal bunun kölesi olur. Bilindiği üzere ışık Kli'yi yaratır, bu yüzden, kişi almak için ne kadar çok çalışırsa, o kadar çok kendi için alma arzusuna ihtiyacı olur ve ihsan etme durumundan uzaklaşır.

Bilgelerimizin şu sözlerini şimdi anlayabiliriz: "Çok ama çok alçakgönüllü ol." "Çok ama çok" diye titizlenmek neden peki? Çünkü kişinin bir kere övüldükten sonra hep yaratılanlara ihtiyacı olur. İlk önce övgüyü kabulü, övülmekten mutlu olmak için değildir, başka nedenlerledir; Tora'nın yüceliği için vb. gibi. Kişi bu sorgulamasından emindir; çünkü kişi kendini tanır, şan şeref için hiçbir arzusu yoktur.

Bunu takiben, kişinin şan şeref edinmesine izin olduğunu düşünmek mantıklıdır. Ama bu hala yasaktır, çünkü kabı ışık yapar. Bu nedenle kişi şan şeref edindikten sonra şan şerefe muhtaç hale gelir ve kişi halen bunun hâkimiyeti altında iken şan şereften özgürleşmesi zor olur.

Sonuç olarak, kişi kendi gerçekliğini edinir ve şimdi Yaradan'ın önünde kendini iptal etmesi zordur; çünkü şan şeref yoluyla ayrı bir varlık haline gelmiştir, Dvekut'u (bir olmayı, bağ kurmayı) edinmek için kişi kendi gerçekliğini tamamen iptal etmek zorundadır. Bu yüzden, "Çok ama çok" tur. "Çok" kendi için şan şeref edinmek yasak demektir, diğer "çok" kişinin niyetinin, kendi için olmasa bile, şan şeref edinmek olması yasak demektir.

60- Günah Yoluyla Gelen Mitzva

14 Şubat 1943'te duydum.

“Günah yoluyla gelen Mitzva,” eğer kişi manevi çalışmayı karşılığında bir mükâfat almayı bekleyerek üstlenirse anlamındadır. Bu iki şeyi içerir:

1. Çalışmanın üstlenilmesi: Bu Mitsva (sevap/emir) olarak adlandırılır.
2. Niyet: Mükâfatlandırılmak içindir. Buna günah denir, çünkü bu alma arzusu onu Keduşa'dan (kutsallıktan) Sitra Ahra'ya (öteki tarafa) taşır.

Kişinin çalışmaya verdiği gücün temeli ve tüm nedeni bu ödüdür; bu nedenle, kişiyi bir Mitzva'ya “getiren,” denir, yani kişi Mitzva yapmaya (ödül için) getirilir ve bu günahdır. Bu nedenle bu, “getiren Mitzva,” diye adlandırılır, çünkü kişiyi Mitzva'ya getiren yalnızca günahdır, yani ödüdür.

Ve burada verilen tavsiye kişinin çalışmasını “daha fazlanı görmeden” yürütmesidir; böylece tüm niyeti bu dünyada cennetin ihtişamını artırmaya yönlenecektir. Buna Şehina'yı tozdan kaldırmaya çalışmak denir.

Şehina'yı yükseltme meselesi, kutsal Şehina'nın “ruhların tümü” diye tanımlanmasıdır. O, Yaradan'dan bolluğu (Şefa) alır ve ruhlara dağıtır. Bu bolluğu ruhlara aktarma “Yaradan ve Şehina'nın birleşmesi,” diye tanımlanır ki oradan Şefa (bolluk) aşağıdakilere yayılır. Ancak eğer birlik yoksa bu bolluğun aşağıdakilere uzanması da yoktur.

Daha açık bir ifadeyle, Yaradan yarattıklarına haz vermek istedi bu nedenle de hem Şefa'nın dağıtılmasını tasarladı, hem de edinilmesini tasarladı. Yani aşağıdakiler bolluk edineceklerdi. Ve her iki durum da potansiyel olarak mevcuttu. Bu, daha sonra ruhlar gelecekler ve gerçek bolluğu edinecekler demektir.

Ve Şefa'yı alma potansiyeli olana “Kutsal Şehina” denir; çünkü Yaradan'ın düşüncesi tam bir gerçekliktir ve hiçbir eylem gerektirmez. Bu nedenle aşağıdaki... (yazı kesilmiştir, devamı yoktur).

61- Onun Etrafında Şiddetli Fırtına Olur

8 Nisan 1948'te Duydum

“Onun etrafında şiddetli fırtına olur” dizesi üzerine bilgilerimiz Yaradan'ın haktan yana olanlara karşı özellikle titiz olduğunu söylerler. O sordu: Eğer onlar genelde haktan yana iseler neden büyük bir cezaya lâyık olurlar ki?

Mesele şudur ki dünyalardaki, bahsettiğimiz bütün sınırlar alanların bakış açısına göredir, yani, aşağıdakiler kendilerini belli bir derecede sınırlar ve kısıtlarlar; böylece aşağıda kalırlar. Yukarıdakiler aşağıdakilerin her yaptığına uyarlar ve aşağıya uzatılacak olan bolluğu buna göre uzatırlar. Bundan dolayı aşağıdakiler, düşünceleri, sözleri ve eylemleri ile yukarıdan bolluğun gelmesine yol açarlar.

Eğer aşağıdaki önemsiz bir işe ya da söze önemliymiş gibi bakarsa, yani Tora'nın en ciddi yasadaki, Yaradan'a tutunmada geçici olarak ara verirse, yukarıdan aşağıdakinin fikrine rıza gösterilir ve onun önemli bir yasağı çiğnemiş olduğu göz önüne alınır. Böylece haktan yana olan Yaradan'ın ona özellikle titiz davrandığını söyler. Aşağıdaki nasıl söylerse yukarıyı öyle kabul eder.

Aşağıdaki ihlal ettiği küçük bir yasağı ciddi bir yasakmış gibi hissetmezse, yukarı da onun ihlal ettiği önemsiz şeyler büyük bir yasak gibi düşünülmez. Dolayısıyla böyle birine küçük bir insanmış gibi davranılır yani onun sevapları ve günahları da küçük kabul edilir. Her ikisi de aynı şekilde tartılır ve genellikle küçük bir insan olarak görülür.

Ancak her kim küçük şeyleri yüce olarak görür ve Yaradan'ın bunlar hakkında çok titiz (saç teli kadar kesin) olduğunu söylerse, bu kişi büyük birisi olarak kabul edilir; onun hem günahları hem de sevapları büyüktür.

Kişi bir sevabı yerine getirirken duyduğu haz kadar bir günah işlerken acı çekebilir. Bunun üzerine bir kıssa vardır: Bir adam krallığa karşı korkunç bir suç işlemiştir ve yirmi sene hapis ve ağır çalışma ile cezalandırılmıştır. Bu hapisane ülkenin dışında, dünyanın ıssız bir yerindedir. Karar hemen infaz edilmiştir ve o dünyanın sonundaki ıssız yere gönderilmiştir.

Oraya ulaştığında, krallık tarafından kendisi gibi orada kalmaya mahkûm edilen başka insanlar da olduğunu görür. Ama hafızasını kaybeder ve karısının ve çocuklarının, arkadaşlarının ve tanıdıklarının olduğunu unuttur. O dünyanın gözlerin görebildiği bu ıssız yerden başka bir şey olmadığını ve orada olan insanlar ile burada doğduğunu düşünür. Bunların dışında bir şey bilmemektedir. Yani gerçeklik onun şu andaki hislerine göredir ve doğru gerçeği dikkate almamakta, kendi bilgi ve hislerinin doğrultusundakini dikkate almaktadır.

Burada ona yasalar ve kurallar öğretildi ki böylece, tekrar bu kuralları çiğnemesin ve onu orada yazılı olan suçlardan uzak tutsun ve davranışlarını nasıl düzeltebileceğini bilsin ve bu yerden çıkarılsın diye. Kralın kitaplarından öğrenir ki, yasaları çiğneyen bir kişi tüm yerleşim yerlerinden uzak, terk edilmiş topraklara gönderilir. Bu ağır cezalardan etkilenmiş ve neden böyle sert cezalar var diye kederlenmiştir.

Hâlâ bu yasaları ihlal edenin kendisi olduğunu, bunun için sertçe cezalandırıldığını ve bu hükmün icra edildiğini asla tahmin etmemişti. Ve hafızasını kaybettiği için de kendi gerçek durumunu asla algılamayacaktır.

“Onun etrafında şiddetli fırtına olur” cümlesinin anlamı şudur: Kişi her hareketini incelemeli ve kendisini sanki çoktan kralın yasalarına karşı gelmiş ve sanki oturduğu yerden sürgün edilmiş gibi görmelidir. Ve yaptığı iyi şeyler aracılığı ile hafızası çalışmaya ve dünyanın yerleşim alanlarından ne kadar uzakta olduğunu hissetmeye başlar.

Buradan kurtarılan ve yerleşim alanına geri getirilene kadar tövbe etmeye başlar. Ve bu duruma kişi özellikle yaptığı çalışma ile gelir. Yaradan'a tutunmaya lâyık olana kadar, kişi kendini, kaynağı ve kökünden çok uzaklaşmış hissetmeye başlar.

62- İnişler Ve Teşvikler, Çıkışlar Ve Şikâyetler

Duydum, 29 Şubat, 1948

Kişi, her zaman kendini incelemeli ki Tora'sı ve çalışması uçuruma düşmesin. Çünkü kişinin yüceliğinin ölçüsü Yaradan'la Dvekut'u (bir olması) ile O'nun önünde kendini iptal etmesiyle ölçülür.

Başka bir deyişle, kişinin kendine duyduğu sevgi değil ama kendini tamamen iptal etmek istemesi, değerli bir referans olabilir. Bunun nedeni şudur; almak için edinmeye çalışan bir kişide, çalışmasının yüceliğinin ölçüsü, kendi yüceliğinin ölçüsü kadardır. Bu zaman zarfında kişi, bir varlık haline gelir, bir obje, ayrı bir otorite haline gelir. Bu durumda Yaradan'ın önünde kendini iptal etmesi zordur.

Öte yandan, ihsan etmek için çalışan kişi, bu çalışmasını tamamladığında, böylece ruhunun kökünden gelen ne varsa, kendi için alma kabını tamamen düzeltmiş olur. Ve bu dünyada yapacak hiç işi kalmaz. Sonuç olarak kişi sadece bu noktaya odaklanmalı ve sadece bunu düşünmelidir.

Kişinin “düşüşler ve teşvikler” durumunda olması yani tüm çalışmasının düşüş durumunda olması, onun doğru yolda ilerlediğinin işaretidir. Bu durumda kişi, Sitra Ahra'nın (öteki tarafın) hükmü altındadır ve sonra yükselir ve şikâyette bulunur, yani kişi yükseliş durumundayken, kendini diğerlerinden şikâyet eder durumda bulur. Hâlbuki saflık içinde çalışan birisi, daima kendinden şikâyet eder ve başkalarını onun kendisini hissettiği kademedden daha yukarıda görür.

63- Borçluydum ve Geri Ödedim

Hocalarımızın ne dediğini anlayın, “Üzerime borçluydum ve geri ödedim.” Şu demek, cenneti ve dünyayı yaratmaktaki tek neden ıslah edip yükselten ışık (Buna Şabat ışığı da denir ama bildiğimiz Şabat günüyle yani Cumartesi günü, fiziksel açıdan alakası yoktur ve ıslah olan bir kişiye her hangi bir zamanda gelebilir) içindi. Bu ışık alttakilere ifşa olmalı ve bu manevi çalışma ve sevapla ve iyi davranışlarla olur.

Gimar Tikun (ıslahın sonu) bu ışığın bütünlüğüyle aşağıdan uyanmasıdır, yani maneviyat ve sevabın sonucudur. Ancak Gimar Tikun'dan önce, Şabat algılanması vardır, buna “Bir sonraki dünyanın benzer hali” denir. Bir sonraki dünyanın benzerliği konusu bu ışığın hem kişiye hem de topluma yansımalarıdır.

Bu Şabat ışığı borç olarak verilir, yani kişi çaba sarf etmeden, ancak akabinde kişi bu borcun hepsini ödemek zorundadır. Başka bir deyişle, kişi önceden vermesi gereken tüm çabayı, Işığı almadan önceki gibi vermek zorundadır, daha sonra geri ödeyecek.

“Üzerime borçluydum” cümlesi bu demektir, yani Şabat ışığını borç olarak aldım ve “kadının saçları bırakın açılsın” cümlesinde de geri ödeneceği belirtilmektedir. Yani Yaratan Işığını sadece ışığı ödünç alacak yani üzerine çekecek kişiye açar. Kişi hazır olmamasına rağmen bu ışığı borç olarak çeker.

64- Lolişma'dan Lişma'ya

Kişi LoLişma'dan Lişma'ya gelir. Eğer dikkat edecek olursak, LoLişma döneminin daha önemli bir dönem olduğunu söyleyebiliriz, zira yapılanı Yaratan ile ilişkilendirmek daha kolaydır.

Bu böyledir, zira Lişma'da kişi yaptığı sevabı Yaratan'a bütünlük içerisinde hizmet ettiği için yapar ve tüm yaptıkları Yaratan içindir. Yani davranışın sahibi kendisidir.

Ancak, kişi LoLişma ile ilgilenirken, kişi yaptığı iyiliği Yaratan için yapmamaktadır. Şöyle ki kişi Yaratan'a bir ödül hak ediyormuş şikâyetiyle gelemes. Çünkü Yaratan kişi açısından borçlu değildir.

O zaman neden o iyiliği yaptı? Sadece Yaratan kendisine bir fırsat verdiği için ve bu fırsatla kişi kendisini zorlar ve yapar.

Örneğin, bir insanın evine insanlar gelince ve kişi tembelliğinden utanırsa, kişi eline bir kitap alır ve Maneviyatı çalışır. O zaman, kişi kimin için maneviyatı çalışır? Bu Yaratan'ın sevabı için değildir, Yaratan'ın gözünde değer kazanmak için değildir ama evinin sınırlarına gelen ziyaretçiler içindir, başkalarının gözünde değer almak içindir. Dolayısıyla ziyaretçiler için ilgilendiği bu manevi çalışma için kişi nasıl Yaratan'dan bir ödül bekleyebilir ki?

Şöyle ki bu kişi için, Yaratan'ın borç hesabına kayıt edilmemiştir ve onun yerine kişi ziyaretçilerinin hesabına işleyebilir ve ziyaretçiler kendisine bir ödül ödemesi yapabilirler, yani maneviyat çalıştığı için itibar gösterebilirler. Ancak kişi hiç bir şekilde Yaratan'ın hesabına borç kaydedemez.

Kişi kendisini incelediği zaman ve sonunda kendisine maneviyatla ilgileniyorum dediği zaman, yani ziyaretçileri bir kenara attığı zaman ve sadece Yaratan için çalışıyorum dediği zaman, o zaman kişi hemen her şeyin Yukarıdan idare edildiğini söylemeli. Yani Yaratan kişinin maneviyatla ilgilenmesini istediğini ve aslında gerçeğin bir parçasını bile almaya layık olmadığını, zira Yaratan kendisine sahte bir amaç verdi ve bu sahte amaçtan dolayı maneviyatla ilgilendi.

Görüyoruz ki, idare Yaratan'ın elindedir kişinin değil. Sonra kişi hala Yaratan'a teşekkür etmelidir, zira bu en alçak halinde bile Yaratan kişiyi yalnız bırakmamıştır ve kendisine güç vermiştir, yani maneviyatla ilgilenecek yakıtı sağlamıştır.

Eğer kişi bu davranışı dikkatli gözlemlerse, kişi operatörün Yaratan olduğunu ve “sadece O her şeyi yapar ve yapacaktır” formu içerisinde görür. Şöyle ki kişi yaptığı iyi şeylerin içerisinde hiç bir hareket koymamıştır. Kişi “sevabı” işlediği halde, bunu sevap için yapmaz ama başka bir nedeni vardır, Yaratan'la arasındaki mesafeden kaynaklanan bir nedeni vardır.

İşin gerçeği kişiyi buna mecbur eden de Yaratan ve sebep de Yaratan'dır, ancak Yaratan kişinin içerisinde farklı bir giysiyle barınmıştır, bir "Sevap" olarak değil, ancak başka bir korku ya da sevgi ile. Şöyle ki tüm LoLişma sürecinde yapılan iyi bir şeyin kişiye değil de Yaratan'a mal edilmesi daha kolaydır.

Bu basittir, zira kişi bir şeyi Sevap için yapmak istemez başka bir sebep için ister. Ancak Lişma'da, kişi Sevap için çalıştığını bilir.

Bu şu demektir, yani sevap için kendisi sebep olmuştur, yani bu sevap fikrini ve arzusunu kişinin kalbine Yaratan koymamıştır, kendisi seçmiştir. İşin gerçeği aslında her şeyin Yaratan tarafından yapıldığıdır, ancak kişisel ilahi takdir kişinin ödül ve cezayı edinmesinden önce edinilemez.

65- İfşa Olan Ve Gizli Olan hakkında

18 Ocak 1942'de Kudüs'te duydum.

Yazıldığı üzere, "Gizli olan, Yaradan'a, efendimize aittir; fakat ifşa olan, sonsuza kadar bu öğretinin tüm sözlerini gerçekleştirelim diye bize ve çocuklarımıza aittir." Kendimize, "Gizlilik, Yaradan'a aittir." cümlesinin ne söylemek istediğini sormalıyız. Bunun "gizli olana" erişilemez ve "ifşa olana" erişilebilir anlamına geldiğini düşünmemeliyiz. İfşa olan kısmı bilmeyen insanlar olduğu gibi, gizli kısmı bilen insanlar olduğunu görebiliriz. Ve bunun, ifşa olan kısmı bilenlerden daha çok sayıda gizli kısmı bilen insan olduğu anlamına geldiği söylenemez. (Çünkü onlara sadece bütünün bir parçası verilmiştir.)

Şöyledir; bizler bu dünyada bize eylem olarak kendini gösteren eylemler olduğunu görürüz. Yani oraya insan eli karışır. Ayrıca, tamamlanmış eylemler görürüz ve burada kişi en ufak bir şey yapamaz, bilakis burada gizli bir güç işler.

Bu bilgilerimizin söylediği gibidir: "Kişinin üç ortağı vardır: Yaradan, babası ve annesi." İfşa olan kısım; verimli olun ve çoğalın diye emreder. Bu eylem ebeveynler aracılığı ile gerçekleşir. Ve eğer ebeveynler bu konuyu gerektiği gibi yaparlarsa, Yaradan yeni doğanın içine bir ruh koyar. Bu demektir ki, anne ve baba ifşa olan kısmı yaparlar, zira sadece bunu yapabilirler. Ancak gizli olan kısımda - Yeni doğana ruh vermekte- ebeveynler hiç bir şey yapamazlar; bunu sadece Yaradan kendisi gerçekleştirir.

Aynı şekilde Mitzvot'ta da biz sadece ifşa olan kısmı yerine getirmeliyiz, çünkü biz sadece burada eylem yapabiliriz, yani Tora ve Mitzvot ile "O'nun sözlerini yerine getirme" koşulu için çaba göstermeliyiz. Fakat gizli kısımda, ruhu Tora ve Mitzvot içinde tutmakla ilgili olarak kişi en ufak bir şey yapamaz. Ve eğer kişi "yerine getirmek" demek olan Tora ve Mitzvot'u eylemde yerine getirirse, Yaradan'a gizli kısmı gerçekleştirsin diye, yani bizim hissemizdeki eylemsel kısma ruh eklesin diye dua etmelidir.

Bu eylemsel kısma “Bir Mitzva’nın mumu” denir, zira bunlar sadece Tora aracılığı ile yakılması gereken mumlardır. Tora’nın ışığı Mitsva’yı alevlendirir ve yeni doğanda üç tane ortağın olduğu örneğindeki gibi bu eylemsel kısma ruh ve canlılık verir.

Ve bu “ifşa olan bizimidir” anlamındadır; yani “elinin erdiği, gücünün yettiği neyse yap,” koşulunda çalışmak zorundayız. Ve sadece burada eylemde bulunabiliriz; buna karşın ruhun edinilmesi ve canlılık Yaradan’a bağlıdır.

Ve bu, “Gizli olan Yaradan’a, efendimize aittir” anlamındadır. Eğer bize ifşa olanda payımıza düşeni yaparsak, yani eylemsel kısımdaki Tora ve Mitzvot koşullarına göre davranırsak, Yaradan bizim bu eylemlerimize ruh vereceğine söz verir. Ancak biz, “ruh” diye adlandırılan ifşaya layık olmadan önce, bize ifşa olan bu kısım ruhsuz bir beden gibidir. Bu nedenle gizli olan kısım ödüllendirilmeliyiz ve bu yalnız Yaradan’ın elindedir.

66- Tora'nın Verilmesi

Şavuot Yemeği Sırasında Duydum, 1948

Sina Dağı’nda Tora’nın verilmesi meselesi; bu, Tora bir kere verildi ve sonra verilmesi durduruldu demek değildir. Aksine maneviyatta yokluk yoktur. Zira maneviyat, son bulmayan ebedi bir meseledir. Ancak verenin bakış açısından bizler Tora’yı edinmeye uygun değiliz; biz ise bunu “Yukarıdaki kesti” diyoruz.

Ancak o zaman, Sina Dağı’nın eteğinde, tüm İsrail Tora’yı almaya hazırды. Yazıldığı üzere; “orada İsrail, tek bir adam ve tek bir kalp olarak kamp kurmuştu.” O zaman tüm halk hazırды; bir tek niyette idiler; bu yalnız Tora’nın edinilmesi düşüncesiydi.

Ancak, verenin açısından hiçbir değişiklik yoktur, O her zaman verir. Baal Şem Tov tarafından şöyle yazılmıştır: “Kişi her gün Sina Dağı’nda on emri duyar.”

Tora “hayat iksiri” ve “ölüm iksiri” diye adlandırılır. Bu iki zıt şeyin nasıl tek bir nesne için söylendiğini anlamak zorundayız.

Bilmeliyiz ki hiçbir şeyi olduğu gibi edinmeyiz; ancak, her şeyi kendi algımıza göre ediniriz. Ve gerçeklik kendi olduğu gibi bizi hiç ilgilendirmez. Bu nedenle, Tora’yı da olduğu gibi edinmeyiz, ancak kendi algıladığımızı ediniriz. Bu nedenle tüm izlenimlerimiz de algımızın bir sonucudur.

Bu nedenle, kişi Tora çalışırken, bu onu Yaradan sevgisinden uzaklaştırırsa, bu Tora kesinlikle “ölüm iksiri” kabul edilir. Diğer taraftan kişinin Tora öğrenişi onu Yaradan sevgisine yaklaştırırsa, bu kesinlikle “hayat iksiri” kabul edilir.

Ancak Tora’nın kendisi, kendi olduğu gibi, onu edinmek zorunda olan aşağıdaki göz önüne alınmaksızın, “Kli’siz bir Işık” olarak kabul edilir, ona herhangi bir edinim yoktur. Bu nedenle, Tora’dan söz ettiğimizde, bu kişinin Tora’dan edindiği algılamaya işaret eder ve yalnızca yaratılanın gerçekliği ile belirlenir.

Kişi kendisi için çalıştığı zaman buna Lo Lişma (O'nun rızası için değil) denir. Ama Lo Lişma'dan Lişma'ya (O'nun rızası için) erişiriz. Eğer kişi henüz Tora'nın edinimi ile ödüllendirilmemiş ise, gelecek sene Tora'nın edinimi ile ödülllenmeyi umar. Ancak kişi Lişma'nın tamamını edinmekle ödüllendirilmiş ise kişinin bu dünya ile yapacak daha fazla bir şeyi kalmaz; çünkü tamamen Lişma'da olmak için her şeyi ıslah etmiştir.

Bu nedenle, her yıl Tora'nın edinim zamanı vardır; çünkü o zaman aşağıdan uyandırılmaya hazırdır. Çünkü bu zamanın uyandırılmasıdır, bu Tora'nın verilmesi ışığının aşağıdakilere ifşa olduğu zamandır. Böylece yukarıda bir uyanma olur, bu aşağıdakilere Tora'yı edinmeye nitelikli eylemde bulunmak için güç verir.

Bu nedenle eğer kişi Lo Lişma'nın Lişma'yı getirdiği yolda yürürse, doğru yolda yürür. Böylece kişi sonunda Lişma'ya erişmekle ve Tora'yı edinmekle ödüllendirileceğini umacaktır.

Ancak ihtiyatlı olmak gerekir; her zaman amaç göz önünde tutulmalıdır, aksi hâlde, kişi tam tersi bir çizgide yürüyecektir, zira beden kökü kendisi için almaktır. Bu nedenle de her zaman köküne doğru çeker, bu almak için almaktır, "hayat ağacı" denen Tora'nın tam tersidir. Bu nedenle de beden Tora'yı "ölüm iksiri," olarak görür.

67- Günahdan Uzak Dur

Kudüs'te Sukot Bayramından Sonra Duydum, 5 Ekim 1942

"Günahdan uzak durmakta" dört antlaşmaya uymaya dikkat etmek gereklidir.

- 1- Gözlerin antlaşması (Brit Eynaim) kadınlara bakmaktan sakınmalısıdır. Ve bu yasağın var olması düşünceye yol açmasından değildir. Bunun kanıtı yasağın yüz yaşındaki bir ihtiyar için bile geçerli olmasındadır. Daha doğrusu gerçek nedeni bunun çok yüksek kökünden uzanmaktadır: İhtiyatlı olmanın nedeni, eğer kişi bundan kaçınmazsa, İlahi Şehina'ya (İlahi Kutsallığa) bakacak duruma düşebilir.
- 2- Dilin antlaşması "gerçek ve yalana" dikkat etmektir. Adam ha Rişhon'un günahından sonraki algısı ve gözlemi, "gerçek ve yalananın" algısı ve gözlemidir. Bilgi Ağacı günahından önceki algı ve gözlemler "acı ve tatlı" prensibine göredir. Ancak eğer bu açıklamalar "gerçek ve yalana" göre olursa tamamen farklıdır. Bazen tatlı başlar ve acı biter. Sonuç olarak, acı olan ama doğru olan bir gerçeklik vardır.

Bu nedenle sözlerimizi değiştirmede çok dikkatli olmalıyız. Ve sadece bir arkadaşımıza da yalan söylediğimizi düşünüyor olsak bile bedenimizin çalışmaya nasıl alışmışsa öyle de davranmaya devam eden bir makine gibi olduğunu bilmeliyiz; eğer böyle gitmeye alışmışsa böyle gider. Bu nedenle, eğer bedenimiz yalana ve dolana alışmış ise başka türlü gitmesi imkânsızdır ve bu sebeple kişi tek başına olduğunda da yalan ve dolan ile gitmek zorundadır.

Bu da gösteriyor ki kişi, kendini kandırmak zorundadır ve kendine de doğruyu söyleyemez, çünkü o, gerçekte özellikle tercih edecek bir şey bulmaz.

Arkadaşını aldattığını düşünen kişinin, Yaradan'dan başkasını aldatmadığını söyleyebiliriz; çünkü insanın bedeninden başka yalnızca Yaradan vardır. Zira yaratılışın temeli şudur; insan, sadece insanın kendi algısında yaratık diye adlandırılır. Yaradan insanın kendisini, O'ndan ayrı var olduğunu hissetmesini ister. Ancak bunun dışında, "Tüm dünya O'nun ihtişamı ile doludur."

Dolayısıyla kişi dostunu kandırdığında Yaradan'ı kandırır ve eğer dostunu überse, Yaradan'ı über. Bu nedenle, kişi her zaman doğru söylemeye alışık ise bu onun Yaradan'a saygı göstermesine yardım edecektir. Bu demektir ki, eğer kişi Yaradan'a bir şeyin sözünü vermişse, o zaman sözünü tutacaktır, zira sözünde durmamaya alışık biri değildir ve böylece "Yaradan senin gölgendir" ile ödüllendirilir. Eğer kişi sözünü tutar ve söylediği şeyi yaparsa, Yaradan da karşılığında "söylediğini yapan kutsanır," sözünü tutar.

Dilin antlaşmasının bir göstergesi vardır; mümkün olan her şey hakkında konuşmamak, çünkü kişi konuşma yoluyla kalbinde olanları açığa çıkarır ve bu dışsal olanlara tutunma verir. Çünkü kişi tamamen arınmadığı sürece ve içselliğinden bir şey açığa vurduğunda Sitra Ahra'nın yukarıya şikâyetinde bulunmaya gücü vardır ve kişinin çalışmasıyla alay eder. Ve şöyle söyler: "Onun bu işteki tüm niyeti sadece aşağıya doğru iken, yukarıya ne gibi bir çalışma sunabilir?"

Ve bu büyük bir soruyu cevaplar: Bilindiği üzere, "Mitzva diğer bir Mitza'ya sebep olur;" öyleyse neden sıklıkla kişinin çalışmadan düştüğünü görürüz? Yukarıda söylendiği gibi, Sitra Ahra kişinin çalışmasını kötüler ve şikâyetinde bulunur, sonra aşağıya iner ve kişinin ruhunu alır. Bu demektir ki, yukarıya zaten onu kötölemiş olur ve onun yaptığı iş saf değildir ama kendi için alma formundadır diyerek aşağıya iner ve "bu yaptığın çalışma senin için ne anlama geliyor?" diye sorarak kişiden canlılığını ve hevesini alır. Böylece kişi hayatın canlılığının aydınlanmalarıyla biraz ödülleniş olsa bile bunu yeniden kaybeder.

Bunun için tavsiye, "alçakgönüllülükle yürümektir" ki Sitra Ahra kişinin çalışmalarını bilmesin; yazıldığı üzere, "Kalbindekini ağzından ifşa etmez." Böylece Sitra Ahra da kişinin çalışmalarını bilemez, çünkü o sadece sözler ve davranışlar aracılığıyla ortaya çıkan şeyleri bilir ve bunları yakalayabilir.

Ve bilmeliyiz ki, ızdıraplar ve acılar öncelikle iftira edenler yoluyla gelir. Bu sebeple kişi mümkün olduğu kadar kendini konuşmaktan korumalıdır. Hatta bilinmeli ki, günlük konular üzerine bile konuşsak aynı şekilde kalbin sırlarını açığa vurabiliriz. Yazıldığı üzere, "O konuştuğunda ruhum beni bıraktı." Bu kişinin ihtiyatlı olması gereken, dilin (sözün) antlaşması budur. Ve özellikle bir düşüş sırasında bu antlaşmanın tutulması gerekir, çünkü iniş sırasında yüksek bir derecede yürümek ve bunu korumak zordur.

68- İnsanın Sefirot'la Bağlantısı

Adar'ın12'sinde Duydum, 17 Şubat, 1943

Adam HaRişon'un günahından önce:

1. Onun Guf'u (bedeni) Bina-de-Malhut-de-Malhut-de-Assiya'dandı.
2. Beria'dan NRN'ı ve Atzulut'dan NRN'ı vardı.

Günah işledikten sonra:

Guf'u yılan derisi koşulunun içine düştü, bu Behina Dalet'in Klipa'sıdır (kabuğudur) ve buna "bu dünyanın tozu toprağı" denir. Bunun içinde kıyafet bulan, yarı iyi, yarı kötü olan Klipot Noga'nın içsel Guf'udur. Ve yaptığı iyi işler yalnız bu Noga'nın Guf'u ile. Ve Tora ve Mitzvot ile uğraşarak, bedenini tamamen iyiye geri getirir ve yılan derisinin bedeni onu tamamen terk eder. Ve böylece bu davranışıyla, Keduşa'nın NRN'ı ile ödüllendir.

Adamın NRN'ının Sefirot ile Bağlantısı:

Adamın NRN'nın özü her bir ABYA dünyasının, üç Sefira'sı Bina ve ZON'unun Behinot Malhut'undandır. Eğer Nefeş'in NRN'ı ile ödüllendirse, şu üç Behinot'tan, Malhut de Bina ve ZON de Assiya'dan edinir. Eğer Ruah'ın NRN'ı ile ödüllendirse, şu üç Behinot'tan, Malhut de Bina ve ZON de Yetzira'dan edinir. Eğer Neşhama'nın NRN'ı ile ödüllendirse, şu üç Behinot'tan, Malhut de Bina ve ZON de Beria'dan edinir. Ve eğer Haya'nın NRN'ı ile ödüllendirse, şu üç Behinot'tan, Malhut de Bina ve ZON de Atzilut'tan edinir.

Bilgelerimizin söylediği şudur; adam yalnız kalbindeki düşüncelerin içinde düşünür, tüm beden "kalp" olarak kabul edilir. Adam dört koşulu (farkındalığı) - cansız, bitkisel, hayvansal ve konuşan - içeriyor olsa da bunların hepsi de kalpte kayıtlıdır.

Günahtan sonra, Adam HaRişon'un Guf'u, yılan derisinin içine düştü, buna "bu dünyanın tozu toprağı" denen Behina Dalet'in içine düştü denir. Bundan dolayı, hesap yaptığıında, tüm düşünceleri kalbinin, yani yılan derisinin Behinot'undan Guf'unun düşünceleridir.

Ve şifa olan tek şey olan Tora ve Mitzvot ile uğraşarak, buna eğer galip gelirse, eğer Yaratan'ını memnun etmeyi hedef alırsa, Tora ve Mitzvot onun bedenini arındırır. Bunun anlamı; yılan derisi onu terk eder demektir. Böylece "Noga kabuğu," denen ve yarı iyi, yarı kötü olan "içsel Guf," olarak kabul edilen Tora ve Mitzvot'un daha önceki rolü, artık tamamen iyi haline gelir. Yani artık o form eşitliğine erişmiştir.

Ve yaptığı başarılı işlere göre, Keduşa'nın NRN'ı ile ödüllendir. Bu şudur; başlangıçta Asiya dünyasının NRN-de-Nefeş'ini edinir. Daha sonradan, Asiya dünyasına ait olan tüm algıları sorguladıktan sonra, Yetzira dünyasının NRN-de-Rua'sı ile ödüllendir, Atzilut dünyasının NRN-de-Haya'sına erişene kadar.

Nitekim daha önce yarı iyi yarı kötü olan Noga kabuğundan içsel Guf bulunan bu yerde her defasında onun kalbinde farklı bir yapı oluşur; bu Guf, şimdi Tora ve Mitzvot'dan edindiği arınma yoluyla tamamen iyiye döner.

Buna göre, yılan derisinden bedeni varken, düşüncelerini, yalnız kalbindeki düşüncelere göre tartmak ve hesaplamak zorundaydı. Yani tüm düşünceleri yalnız Klipa'nın onu zorunlu kıldığı arzularını nasıl tatmin edeceği üzerineydi. Kalbinde oturan - ki bu, o zaman yılan derisi, yani en kötü Klipa formundaydı, -haricinde başka bir düşünce düşünmek ve niyetini hedeflemek için hiçbir çaresi yoktu.

Tora ve Mitzvot'la uğraşmak yoluyla ödüllendiği zaman, LoLişma'da (O'nun adı için olmasa) bile, Yaratan'dan rica ve talep ettiği zaman, Tora ve Mitzvot ile "elin neyi yapmaya erişiyorsa onu yap" formunda uğraştığında ve yukarıdan Yaratan'ın ona Lişma'ya erişmesine yardım etmesi için merhamet beklediğinde, çalışması için talep ettiği bu ödülün tamamı ile ödüllenecektir; Yaratan'ını memnun etmek için çalışmak ile ödüllenecektir. Bilgelerimizin dediği gibi, "onun içindeki ışık onu ıslah eder."

Bu durumda yılan derisi beden arınır, yani beden bundan ayrılır ve tamamen farklı bir yapı – Nefeş-de-Asiya - ile ödüllendir. Bina ve ZA'nin Nefeş ve Rua'sının ve Atzilut'un Malhut'nun yapısına erişene kadar daha da katılımlar yapar.

Bundan sonra bile kişinin, Keduşa'nın yapısının emrettiğine göre olanlar dışında başka düşünceler düşünme seçeneği yoktur. Bunun anlamı, kendi yapısına karşıt düşünceler için yeri yoktur, yalnız kendi yapısının gerektirdiği üzere, Yaratan'ını memnun etmek amacıyla düşünmeli ve hareket etmek zorundadır.

Yukarıdakilerin hepsinin anlamı şudur; kişi kendi düşüncelerini düzeltemez, ama ancak kalbini hedefe - doğrudan Yaratan'a doğru – yönlendirmelidir. Böylece tüm düşünceleri ve hareketleri doğal olarak Yaratan'ına memnuniyet ihsan etmek için olacaktır. Ve kalbini Keduşa'nın kalbi ve arzusu olacak şekilde ıslah ettiği zaman, bu kalp Üst Işık'ı almak için bir Kli (kap) olacaktır. Ve böylece Üst ışık bu kalpte parlayacak, kalp güçlenecek ve sürekli eklenecek ve tamamlanacaktır.

Şimdi bilgelerimizin şu sözlerini yorumlayabiliriz: "Eyleme yol açan öğrenim yücedir." Bunun anlamı, eyleme yönelten Tora'nın ışığı yoluyla, çünkü onun içindeki ışık ıslah eder. Buna "eylem" denir. Bunun anlamı, Tora'nın ışığı kalpte yeni bir yapı inşa eder.

Böylece, yılan derisinden gelen daha önceki Guf ondan ayrılır ve kişi kutsal bir Guf ile ödüllendir. Yarı iyi, yarı kötü olan "Noga kabuğu" denen içsel Guf, tamamen iyi hale gelir ve şimdi NRN onun içindedir, bu yolla eylemlerini edinir, ekler ve tamamlar.

Yeni bir yapı ile ödüllenenmeden önce, kalbini arındırmaya gayret etse de kalbi hala değişmeden kalır. Bu durumda, onun "O'nun sözünü yerine getiren" formda olduğu kabul edilir. Hatta bilmeliyiz ki çalışmanın başlangıcı özellikle "O'nun sözünü yerine getiren" formundadır.

Ama bu, tamam değildir, çünkü bu durumda düşüncelerini arındıramaz, kalbi Klipa'nın Guf'u olduğu için, çünkü günahkâr düşüncelerden kurtulamaz ve kişi ancak kalbindeki düşüncelerden düşünür. Daha doğrusu yalnız onun içindeki ışık onu ıslah eder. Ve bu defa ayrılan Guf onu terk eder ve içsel Guf yani yarı iyi, yarı kötü Noga kabuğu tamamen iyi olur. Bu durumda, Tora, kişiyi yeni bir yapı yapmak yoluyla harekete geçirir. Ve buna "eylem" denir.

69- Önce Dünyanın İslahı Olacak

Sivan'da duydum, Haziran 1943

Önce dünyanın ıslahının olacağı söylemiştir ve akabinde bütün ıslah, yani Mesih'in gelişi olacaktır. Bunun anlamı, "gözlerin hocanı görecek" vs. "ve tüm dünya bilgelikle dolacak"tır. Bu söylenenlerin anlamı, ilk önce dünyaların içselliğinin ve ardından dünyaların dışsallığının ıslah olacağıdır. Ayrıca bilmemiz gerekir ki; dünyaların dışsallığı, içselliğin ıslahından daha yüksek bir derecedir.

Ve İsrail'in kökü, dünyaların içselliğinden gelir. "Sizler insanlığın azınlığısınız" sözlerinin anlamı budur. Ancak, içselliğin ıslah edilmesiyle dışsallık da ıslah olur; ama azar azar. Dışsallık, damlaya damlaya göl olur misali, her seferinde azar azar ıslah olur; ta ki tüm dışsallık ıslah olana kadar.

İçsellik ile dışsallık arasındaki ana fark, örneğin, bir kişinin belli bir ıslahı yaptığında tüm organlarının bununla hemfikir olmamasıdır. Bu tıpkı bir kişinin oruç tutması gibidir. Kişinin oruçla sadece içselliği hemfikir olur, ama dışsallığı oruçtan rahatsızlık duyar; zira beden her zaman ruha karşı çıkar. Dolayısıyla, İsrail ile diğer milletler arasındaki fark, sadece ruh ile ilgilidir; beden açısından her ikisi de eşittir. Yani, İsrail'in bedeni de sadece kendi menfaatini düşünür.

Dolayısıyla, tüm İsrail ıslah olduktan sonra, tüm dünya doğal olarak ıslah olacaktır. Yani, tüm dünyadaki insanlar biz kendimizi ıslah ettiğimiz kadar ıslah olacaktır. Hocalarımızın söyledikleri şeyin anlamı budur. Ödüllendirilen, hem kendisini hem de tüm dünyayı iyilik derecesine yükseltir. "Tüm İsrail'i" demediler; "tüm dünyayı iyilik derecesine yükseltirler" dediler. Başka bir deyişle, içsellik dışsallığı ıslah eder.

70- Güçlü Bir El ve Taşkın Bir Gazapla

Sivan 25'de Duydum, 28 Haziran, 1943

"Güçlü bir el, ... ve taşkın bir gazapla, sizin üzerinizde Kral olacağım," diye yazılanı anlamak için, maneviyatta zorlama yoktur kuralını anlamalıyız. Yazıldığı üzere, "Oh Yakup, sen Beni ziyaret etmek zorunda değilsin, oh İsrail, sen de Benim için kendini yormak zorunda değilsin." Duvna'lı Sayer'in bilinen bir yorumu vardır; bu "Güçlü bir el, ... ve taşkın bir gazapla, sizin üzerinizde Kral olacağım," ne anlama gelir?

O der ki: Sadakatle O'na tutunmak ve Kral'ın sarayına girmek için Yaradan'ın hizmetine girmek isteyenlerin hepsinin kabul edilmediğini bilmemiz gerek. Aksine kişi sınıdır; eğer başka hiçbir arzusu yoksa ve yalnız Dvekut (bir olmak, bağlanmak) istiyorsa kişi kabul edilir.

Peki, kişinin yalnız tek bir arzusu olduğu nasıl sınıdır? Kişiyi engeller verilir. Bu demektir ki; böylece bu yolu bıraksın ve ayaktakımının yolunu izlesin diye kişiyi yabancı düşünceler yollar.

Eğer kişi tüm bu güçlüklerin üstesinden gelirse ve onu engelleyen tüm bariyerleri kırarsa ve küçük şeyler onu yoldan ayırmazsa o zaman, başka bir şeye değil ama yalnız O'na bağlanmasının kabul edilmesini geri çevirmek için Yaradan ona büyük bir Klipot ve arabalar yollar. Bu, Yaradan onu güçlü bir elle reddediyor demektir.

Eğer Yaradan güçlü elini göstermezse, onu geri çevirmek zor olur zira onun, başka bir şeye değil ama yalnız Yaradan'a bağlanmak için güçlü bir arzusu vardır.

Ancak Yaradan, arzusu o kadar güçlü olmayan birisini geri çevirmek istediği zaman, onu küçük bir şeyle yoldan ayırır. Dünyevi şeyler için büyük bir arzu verir, böylece kişi kutsal çalışmayı tamamen bırakır ve güçlü bir elle geri itilmesine gerek kalmaz.

Ancak zorlukların ve engellerin üstesinden gelen birisi kolayca değil ama ancak güçlü bir elle geri çevrilir. Eğer kişi güçlü elin bile üstesinden gelirse ve ne olursa olsun Keduşa'nın yerinden uzaklaşmak istemezse ve gerçekten yalnız O'na tutunmak isterse ve geri çevrildiğini görür ise o zaman kişi gazaba uğradığını söyler. Yoksa içeriye alınmış olacaktı. Ama Yaradan'ın gazabına uğramış olduğu için içeriye, Kral'ın sarayına kabul edilmemiştir, gerçekten O'nun ile bir olmak O'na bağlanmak için.

Böylece, kendi yerinden ayrılmayıp içeriye girmek istemesinden ve zorla içeriye girmesinden önce, bu kişinin gazaba uğradığı söylenemez. Aksine tüm reddedilmeler ve tüm geri çevrilmelerden sonra, hala kendi yerinden ayrılmadığı zaman, yani güçlü bir el ve taşkın bir gazap ona ifşa olduğu zaman, ancak bundan sonra “, sizin üzerinizde Kral olacağım.” Çünkü ancak büyük bir hamle ve büyük bir çaba ile Cennetin Krallığı ona ifşa olur ve o Kral'ın sarayına kabul edilir.

71- Ruhum Gizlice Gözyaşı Döker

25 Sivan'da Duydum, 28 Haziran, 1943

“Senin gururun için ruhum gizlice gözyaşı döker,” İsrail'in gururu için. O sorar, “Yaratan'ın huzurunda ağlamak var mıdır? Çünkü ‘güç ve memnuniyet O'nun yerindedir.’” Yukarıdaki gözyaşı dökme konusunu anlamamız gerekiyor. Gözyaşı dökmek, kişinin kendine yardım edemediği bir yerde olur. Sonra kişi ağlar ki öteki ona yardım etsin. “Gizlice” sözünün anlamı, dünyada var olan gizlemeler ve çelişkiler demektir.

Ve bu “ruhum gizlice gözyaşı döker,” demektir. Çünkü “Tanrı korkusu dışında her şey Tanrının ellerindedir.”

Bilgelerimiz bunun hakkında şöyle söylediler; içsel evlerde ağlama vardır. Işığı alabilmeleri için daha aşağıdaki Kelimin eksikliğinden dolayı, Işık sadece içeride parladığında ve dışarıda Işık hiç ortaya çıkmadığında, o zaman ağlama vardır. Ancak, dışarıdaki evlerde, Işık dışarıda ifşa olduğunda, bolluk aşağıda, daha aşağıdakilere ifşa olduğunda, o zaman “güç ve memnuniyet, O’nun yerindedir” ve her şey görünür. Yine de, O daha aşağıdakilere ihsan edemediğinde, buna “gözyaşı dökmek,” denir. Çünkü O’nun, aşağıdakilerin Kelim’ine ihtiyacı vardır.

72- Güven Işığı Örtün Şaldır

Güven ışığı kaplayan şaldır ve ona hayat verir. Bunun nedeni Kli olmadan ışık yoktur kuralıdır. Hayatın ışığı kavrayamaz, ancak bir Kli’nin içerisinde kendisini giydirmeli. Hayat ışığının doldurduğu Kli’ye güven denir. Kişi zor olan her şeyi yapabileceğini görür.

Dolayısıyla ışık güven adı verilen Kli’nin içerisinde hissedilir. Bu yüzden kişinin hayatı orada bulunan güvenin miktarıyla ölçülür. Kişi kendi içindeki canlılığı ve hayatı kendi özgüveniyle ölçebilir.

Bu yüzden insan kendisiyle bu canlılığın yüksek olduğunu gördükçe içindeki güven ışığı her şeye yansır ve istediğini elde etmesini engelleyecek hiçbir şey görmez. Bunun nedeni hayat ışığı ki bu yukardan gelen bir güçtür, kişinin üzerine yansır ve insan olağanüstü bir güçle çalışır, zira yukarıdan gelen ışık sınırsızdır ve dünyevi bir güç gibi değildir.

Ama hayat ışığı kişiden ayrıldığı zaman, bu demektir ki insan üst seviyeden alt seviyeye düşmüştür, o zaman insan akıllı, araştırmacı ve meraklı olur. Kişi karlılığı hesaplamaya başlar, bunu yapmaya değer mi ya da değmez mi ve asabi ve daha az canlı olmaya başlar.

Ancak kişi şuan kullandığı zekâsının ve anlayışının nedenini daha önce sahip olduğu hayatın ışığını kaybetmesine bağlayacak erdemliğe sahip değildir. Onun yerine şimdi kendisini, hayatın ışığını kaybetmeden önceki halinden -dikkatsiz ve beceriksiz düşündüğü halinden- daha akıllı olduğunu sanır.

Kişi bilmelidir ki edindiği tüm erdemlik bir zamanlar sahip olduğu hayatın ruhunu kaybettiği içindir. Eskiden hayat ışığının kendi üzerindeki tüm davranışlarını Yaratan’dan kişiye geldiğini ölçebilirken, şimdi düşüğe geçmişken içindeki kötülük tüm gücüyle kişiye mantiki açıklamalarla gelmiştir.

Bunun için tavsiye edilen şudur, kişi artık kendi vücuduna konuşup tartışacak durumda değildir ve kendisine şunu demelidir, “Artık ölüyüm ve ölümlerin dirilmesini bekliyorum. “Bu noktadan itibaren mantık ötesiyle çalışmalıdır ve bedenine şöyle demelidir; söylediğin her şey doğrudur ve sana mantıklı hiçbir açıklama getiremem. Ancak, artık yeni bir şekilde çalışmaya başlayacağım. Artık kendi üzerime maneviyatı ve maneviyat yolunda bir yol seçtim ve yeni doğmuş bir bebek gibi bu yolda ilerleyeceğim. Artık Yaratan’ın beni büyütmesine ve bana yardımın O’ndan geleceğini ve tekrardan kutsallığın yolunda ilerleteceğini biliyorum.”

Kutsallığın gücüne sahip olduğum zaman sana cevap verecek bir şeyim olacak, ancak o vakte kadar mantığımın üzerinde devam etmek zorundayım zira hala kutsallığın aklından mahrumum. Aklınla kazanabilirsin ve benim hocalarımın söylediklerine inanmak dışında yapabileceğin hiçbir şey yok, zira onlar bana bu yolda ilerlerken inancımın mantığımın üzerinde olması gerektiğini söylerler. İnanmalıyım ki inancın gücüyle bana yukarıdan yardım gelecektir ve hocalarımın dediği gibi “Her kim arınmak için geliyor ise ona yardım edilir.”

73- Tzimtzum’dan (Kısıtlamadan) Sonra

1943’de Duydum

Tzimtzum’dan (kısıtlamadan) sonra, Üst Dokuz Keduşa’nın (Kutsallık) yeri oldu ve Malhut da, kısıtlamanın olduğu yerin üstünde, dünyaların yeri oldu. Ve yapılacak iki muhakeme vardır; 1) boş bir yer, yani özü sadece kendileri için almak olan kabuklar (Klipot) için boş bir yer ve 2) özgür bir yer, yani kişinin seçimiyle Keduşa (kutsallık) veya tam zıddını yerleştirmesi için müsait olan bir yer.

Eğer kısıtlama olmasaydı, tüm gerçeklik Saf Işığın formunda olurdu. Ancak kısıtlama gerçekleşikten sonra, iyi ya da kötüyü yapmayı seçmek için yer kalır. Bağışlar, iyiliği seçmek yoluyla, bu yere uzanır. Bunun anlamı Ari’nin yazılarında yazandır; Eyn Sof’un Işığı aşağıdakilere parlar.

Eyn Sof “O’nun yarattıklarına iyilik yapma arzusu” demektir. Ve pek çok dünyalar, On Sefirot ve diğer isimler fark etsek bile, hepsi de “Yaratılışın Düşüncesi” denilen Eyn Sof’tan yayılır.

Eyn Sof bolluğu, Sefira ve dünyalar vasıtasıyla aşağıya taşınır. Sefira ve “dünya” isimleri buradan gelir. Bu, aşağıdakiler O’nun cömertliğini hazırlanmadan ve ıslah olmadan alamazlar demektir. Aşağıdakilerin alabilmeleri için, düzeltmeler yapıldı ki alabilme becerisi olsun. Buna Sefirot denir.

Başka bir deyişle, her bir Sefira’nın kendine has düzeltmesi vardır. Bundan dolayı birçok idrak vardır. Fakat onlar sadece alıcılar ile ilgilidir, çünkü aşağıdaki Eyn Sof’tan bolluk aldığı anda, bunu bu cömertliği almaya uyarlayan özel bir düzeltme ile alır. Cömertliğin kendinde hiçbir değişim olmamasına rağmen; buna özel bir Sefira yoluyla almak denilir.

Şimdi Yaradan’a - yani Yaradan’ın yarattıkları ile olan bağı olan Eyn Sof Işığı’na - ettiğimiz dua konusunu anlayacaksınız. Bu Işığa “O’nun yarattıklarına iyilik yapma arzusu” denir. Duaların amaçladığı birçok isim olmasına rağmen, yorumu şöyledir; cömertlik ıslah yoluyla ruhların içini doldurur. Çünkü tam da ruhlarındaki bu düzeltmeler yoluyla bolluk, alıcıların eline geçer.

74- Dünya, Yıl, Ruh

1943'te Duydum

Bilinen odur ki, gerçekliği hisseden birisi yoksa gerçeklik yoktur. Bu yüzden, “Atzilut’un Nefes’i” dediğimizde, yukarıdaki bolluğu edinmenin belli bir ölçüsünü anlarız, bu Nefes diye adlandırdığımız derecedir.

Ve bu edinimin içinde, “ortak olana” tekabül eden dünya, tüm ruhların ortak bir formu olduğu anlamına gelir ve böylece bu seviyeye ulaşmış herkes, Nefes seviyesini elde etmiş demektir. Yani belli başlı bir kişinin bu formda olmasına ve bu seviyeye ulaşmasına lüzum yoktur, ancak bu seviyeyi başarana – ki bu ancak Keduşa’ya (kutsallığa) hazırlık ve arınma yoluyla olur- bu bolluk Nefes denilen formda görünür.

Bu dünyada uygulanan dünyevi örnekten bunu anlayabiliriz. Örneğin, biri diğerine, “Şimdi Kudüs’e gidiyorum,” derken, şehrin ismini söylediğinde, herkes bu şehri bilir ve tanır. O şehirde zaten bulunmuş olduklarından, konuşulan yerin neresi olduğundan herkes emindir.

75- Bir Gelecek Dünya Anlayışı Vardır Ve Bir De Bu Dünya Anlayışı Vardır

Bir “gelecek dünya” anlayışı vardır ve bir de “bu dünya” anlayışı vardır. Gelecek dünya “inanç,” bu dünya “edinim” olarak kabul edilir.

Gelecek dünyayla ilgili şöyle yazar, “yiyecekler ve haz alacaklar,” yani doyumun sonu yoktur.

Bu böyledir; çünkü inançla alınan şeylerde limit yoktur. Ancak her şey aşağıda olanın Kelim’ine geldiğinden, edinimle alınan şeylerin limiti vardır ve onu kısıtlayan aşağıda olandır. Bu nedenle, bu dünyanın anlayışında sınır vardır.

76- Tüm Adaklarınızla Tuz Da Sunacaksınız

30 Şevat’ta Duydum, Tiberius

“Tüm adaklarınızla tuz da sunacaksınız,” bu, tuz antlaşmasını da sunacaksınız anlamındadır. Antlaşma akla karşılık gelir. Genel olarak kabul edilen odur ki, iki kişi birbirine iyilik yaptığı zaman, onların aralarında sevgi rol oynadığı zaman aralarında antlaşma yapmalarına kesinlikle gerek yoktur. Ama aynı zamanda tam da sevginin rol oynadığı bu zaman genellikle antlaşma yapmanın zamanıdır. Böylece o, “antlaşma yapmak daha sonrası içindir” dedi.

Bu demektir ki bu antlaşma şimdi yapıldı, çünkü eğer daha sonra onlardan birisi diğerinin kalbinin tam olarak dostuyla dolu olmadığını düşündüğü bir durum olsa bile, ellerinde bir

antlaşmaları olacaktır. Bu antlaşma onlara, bu durumda bile o eski sevgiyi sürdürmek için verdikleri sözü hatırlatacak.

“Tüm adaklarınızla tuz da sunacaksınız,” sözünün anlamı, Tanrı’nın hizmetindeki tüm Krevut (yaklaşım) Kral’ın antlaşması hakkında olmalıdır.

77- Kişi Kendi Ruhundan Öğrenir

Duydum, 24 Ağustos 1947

“Kişi kendi ruhundan öğrenir.”

Bilindiği üzere Tora’nın tamamı, esasen ruhun ihtiyaçları için çalışılır, yani ruh algısını edinmekle ödülleniş ulaşmış olanlar içindir. Ancak yine de buna özlem duyması ve kişinin, Tora’yı edinmiş olan ve ona keşfettiği yenilikleri katmış olan daha öncekilerin Tora’larının sözlerini, bunlardan yeni yollar öğrenmek için araştırması gerekir. Bu şekilde onların yüksek derecelere ilerlemeleri kolay olacak, yani onlar aracılığı ile dereceden dereceye yükseleceklerdir.

Ancak ifşa edilmesi yasak olan bir Tora vardır, çünkü bu sorgulama ve incelemeyi her ruhun kendi başına yapması gerekir ve başkaları tarafından bunun için yapılan sorgulama ve incelemeyi almamaları gereklidir. Dolayısıyla kendileri bu sorgulamayı yapmadan önce, Tora’nın bu sözlerini onlara ifşa etmek yasaktır.

Büyük kişilerin (kabalistlerin) birçok şeyi gizlemelerinin nedeni budur. Ve bu kısım hariç, başkalarının Tora’da yaptığı buluşları almaları, ruhlara büyük fayda getirir. Ve başkalarının Tora’da yaptığı buluşlardan nasıl ve neyi alacağını ve yardım göreceğini ve neyi kendisinin bulması gerektiğini “Kişi kendi ruhundan öğrenir.”

78- Tora, Yaradan ve İsrail Birdir

Duydum, Haziran, 1943

“Tora, Yaradan ve İsrail birdir.”

Be sebeple kişi Tora’yı çalıştığında Lişma’da (O’nun Adı için) çalışmalıdır. Bu şu demektir: Kişi Tora’nın ona öğretmesi niyeti ile çalışmalıdır; çünkü Tora ismi “eğitim” anlamına gelir. Ve “Tora, Yaradan ve İsrail bir” olduğu için, Tora kişiye Yaradan’ın yolunu, O’nun Tora içinde nasıl kıyafetlendiğini öğretir.

79- Atzilut ve BYA

Duydum, 18 Temmuz 1943

Haze'den yukarısı Atzilut olarak kabul edilir ki bu yalnız ihsan etme kabıdır. BYA ihsan etmek için almak anlamına gelir, aşağıdaki Hey'in Bina'nın bulunduğu yere yükselmesidir.

İnsan, almak için alma arzusuna batmış olduğu için kişi burada kendisi için almaktan başka hiçbir şey yapamaz. Bilgelerimiz bu sebeple "kişi, LoLişma'dan Lişma'ya gelir" derler. Bu demektir ki Tora ve Mitzvot ile meşgul olmaya 'bize bu dünyanın zenginliklerini ver' diyerek başlar, daha sonra 'bize bir sonraki dünya için zenginlik ver' deriz.

Ve bu yolda çalışırken kişi Tora için Lişma çalışmasına erişmelidir. Bu, Tora'nın ona Yaradan'ın yolunu öğreteceği anlamına gelir. Ve önce Bina'daki Malhut'u tatlandırmalıdır, bunun anlamı; kişinin "alma arzusu" denen Malhut'u, "ihsan etmek olarak kabul edilen Bina'ya yükseltmesidir. Bu şudur; kişinin tüm çalışması yalnız ihsan etmek için olacaktır.

Ve sonra onun için karanlık olur. Dünyanın üzerine karardığını hisseder, çünkü beden yalnız alma formunda çalışmaya güç verir, ihsan etme formuna değil. Bu durumda, kişinin tek bir çaresi kalır: Yaradan'a, ihsan etmek formunda çalışabilsin diye gözlerini açması için dua etmek.

Ve bu, 'kim soru için ayakta?' sorusunun manasıdır. Mi (su) diyerek Bina'ya atıfta bulunmaktadır ve bu soru "yağmuru soran" ayetten, yani yağmur duasından gelir. Bunlar, "Bina'nın suyu" olarak ulaştıklarından dolayı, bunun için dua etmeye yer vardır.

80- Arka Arkaya Hakkında

Duydum

Panim ve Ahor (yüz ve arka).

Panim, almanın mükâfatı veya ihsan etmenin mükâfatı anlamına gelir.

Karşı çıkmaya Ahoraim (arka) denir, hem almamak hem de vermemek manasına gelir.

Bu sebepten, çalışmanın başında kişi Ahor-be-Ahor (arka arkaya) durumundadır, çünkü o hala kendi arzularını alma aracı olarak kullanmaktadır. Eğer kişi bolluğu bu kaplara uzatırsa, karşıt değerler içinde olduğundan ışığı lekeleyebilir, çünkü Işık kökten gelmektedir ve kök sadece ihsan eder.

Bu sebeple daha aşağı seviyede olanlar, Ahoraim denen İma'nın Kelim'ini kullanırlar. Yani lekelememek için almak istemezler. Ve Yukarıdaki nedenle, Dağitan da onlara ihsan etmez, ışıklar, aşağıdakiler onları lekelemesin diye kendilerini korurlar. Ahor-be-Ahor denmesinin nedeni budur.

Birçok yerde yazılı olan “her nerede bir yoksunluk varsa, orada Klipa için emiliş vardır.” Bunun nedeninin, bu yerin henüz Aviut’tan temizlenmemiş olmasıdır diyebiliriz. Yoksa üst ışık, asla kesilmediğinden Işık mükemmeliyet içinde aydınlatacaktır. Eğer Masah ile ıslah olmuş bir yer olsaydı, üst ışık hemen oraya yakalanırdı. Ve eğer hala yoksunluk olan, yani üst ışığın olmadığı bir yer varsa, orada kesinlikle sorgulanması gereken ve tamamen alma arzusunun tutunmuş bir Aviut vardır.

81- MAN’ı Yükseltmek Hakkında

Duydum

Kırılma yüzünden Keduşa’nın parçalarının BYA’nın içine düştüğü bilinir. Fakat orada, BYA’nın içinde düzeltilmeleri mümkün değildir, bu nedenle Atzilut’a yükseltmeleri zorunludur. Kişinin kendisine değil, Yaratıcısına memnuniyet verme niyeti ile iyi işler ve Miztvot yapması yoluyla, bu parçalar Atzilut’a yükselir. Sonra bunlar bir üst seviyenin Roş’undaki Masah’ta bütünleşirler, burada Masah, kendi sonsuzluğunun içindedir. Ve bu defa Masah’ın üstünde bu parçaların, Hitkalelut (birleşimi, karışımı) yoluyla Zivug’u (ruhsal çiftleşmesi) olur. Ve üst ışık, yükselen bu parçalar ölçüsünde, tüm dünyalara yayılır.

Bu Akudim Patzufim’inin Hizdakhut’u (arınması) için de böyledir. Onun Hizdakhut’u sırasında, onun yüzünden ışıkların terk ettiği sırada, Guf’un Masah’ının Reşimo ile birlikte Peh-de-Roş’a yükseldiğini öğrenmiştik. Çünkü aşağıdaki almayı durdurduğunda, Aviut (alma arzusu) arınmış diye kabul edilir. Bu nedenle, Masah Peh-de-Roş’a geri yükselebilir, çünkü onun Guf’un kademesine düşüşü, tamamen Işığın yukarıdan aşağıya, alma kabına doğru yayılması nedeniyledi.

Roş’un daima aşağıdan yukarıya doğru olduğu anlaşılır, yani dirençten genişlemeye doğru. Ve Guf yukarıdan aşağıya doğru ışık almayı durdurduğu zaman, Bituş (çarpma, vurma, dövme) ile arınmış bir Masah olmadığı için, bu Aviut’da arınmış olan Masah-de-Guf olarak kabul edilir ve Reşimot ile birlikte Roş’a yükselir.

Ayrıca, kişi almak için değil, ihsan etmek üzere Torah ve Miztvot ile uğraşırsa, bu yolla, bu parçalar, Atzilut dünyasındaki Roş’daki Masah’a yükselir (kademe kademe Roş-de-Atzilut’a varana kadar yükselirler). Ve onlar Masah’la bütünleştiklerinde, Masah’ın ölçüsüne göre ışıklar ortaya çıkar, dünyaların hepsine daha çok ışık eklenir. Ve yukarıda iyileşmeye neden olan Adam da, yukarıdaki dünyaları geliştirmek yoluyla ışık edinir.

82- Kişinin Daima Etmesi Gereken Dua

Vayera’da şahsi olarak duydum, Kasım 1952.

İnanç dua olarak anlaşılır, akılda ve kalpte değerlendirilir; bu ihsan etmek ve inançtır. Ve “sünnet derisi” inancın karşıtı olarak görülür ve bu bilmektir ve yolu sünnet derisinin anlayışını takdir etmektir. İnanca ise “Kutsal Şehina” denir ve toz toprağın içindedir. Bunun

anlamı şudur ki inancın yolu değersiz, utandırıcı bulunur ve herkes onun yolunda yürümekten kaçınır. Ama yalnız bu yola “erdemlinin ve Keduşa’nın yolu” denir.

Yaradan kendi adının yalnız bu şekilde ortaya çıkmasını ister, çünkü bu yolla Üst Işığa kusur bulamayacakları kesindir, zira bunun temeli tamamen ihsan etmek ve Dvekut’tur (tek ve bir olmaktır). Ayrıca Klipot da bu anlayıştan beslenemez, çünkü onun besininin hepsi bilmekten ve almaktan gelir.

Karanlığın olduğu yerde kutsal Şehina Üst Işıkları edinemez, çünkü böylece bu Işıklar Klipot’a düşmez. Bu nedenle Şehina üzgündür, yani Üst Işıkların ona gelmesi engellenmiştir ve bu nedenle ruhlara ihsan edemez.

Bu yalnız aşağıdakilere bağlıdır. Yukarıdaki yalnız Üst Işığın dağıtır; ama Masah’ın gücü ile aşağıdakiler alma kabına bir şey almak istemezler, böylece bu aşağıdakilerin çalışmasına kalmıştır; yani aşağıdaki bu sorgulamayı, incelemeyi yapmak zorundadır.

83- Sağ Vav ve Sol Vav İle İlgili

Duydum, 24 Şubat 1943

Ze (eril formda ‘bu’) ve Zot (dişil formda ‘bu’) anlayışı vardır. Kral’ın sağdıcı, Moşe Ze olarak kabul edilir. Diğer peygamberler Yadeha (senin elin) anlamındaki Zotya da Koh (Khaf ve Hey harfleri), sol Vav olarak kabul edilir. Ayrıca sağ Vav anlayışı vardır.

İki Vav’ı bir araya getiren “Zayin’lerin bir araya gelmesinin” anlamı budur. Bu, tam bir derece olarak kabul edilen on üçün, “hepsini kapsayan” sözünün anlamıdır.

Bir sağ Vav, bir de sol Vav vardır. Sağ Vav’a “yaşam ağacı,” sol Vav’a korunma yeri, “bilgi ağacı” denir. İki Vav’a “on iki Hallah” denir, bu altılı iki sıradan oluşur yani on üç Tikunim’in (ıslahın) anlamı şudur, bu on iki tane artı onların hepsini içeren demektir ve buna “iyi talih ve arınma” denir.

Bu aynı zamanda Zayin’leri bir araya getirmek anlamındaki “arındırılmayan” denilen on üç ıslahı içerir. Zayin Malhut’tur; Malhut hepsini kapsar. Kişi “aptallığa geri dönmeyecek” koşulu ile ödüllendirilmeden önce, ona “arındırılmayan” denir. Ve aptallığa geri dönmeyecek olmakla ödüllendirilenlere “arınmış” denir.

Bu, “tadını, gökyüzündeki bir işaret olan on iki kükreme ile iki kere ve zayıf olarak ifşa edecek olan” sözünün anlamıdır. Ayrıca şöyle yazılıdır, “o (Malhut), Vav’lar ve bir araya gelmiş Zayin’lerle taçlandırılacak. Vav’ların taçlandırılmasıyla ilgili olarak, İki Vav’ın yoluyla bağlanmanın anlamını gökyüzündeki işaret olan on iki kükreme (on iki Hallah) olarak yorumlamalıyız.

İşarete Yesod denir ve ona “iki kez ve güçsüz” denir. Bu demektir ki, Vav’lar ikiye katlanmıştır: sol Vav’a korunma yeri “bilgi ağacı” denir. O zaman onlar güçsüzleşir ve böylece geçme kolaylığı için bir yer açılır. Eğer bilgi ağacıyla ikiye katlanmak olmasaydı,

“yaşam ağacı” denilen sağ Vav’la çalışmak zorunda olacaklardı. Ve o zaman kim kendini yükseltip ve Mohin’i alabilirdi ki?

Bununla birlikte yerine getirmek olarak addedilen sol Vav’la, kişi daima bu formdadır. Yerine getirmenin fazileti yoluyla, mantık ötesini üzerine aldığında çalışması arzu edilebilir olur. Bu nedenle ona “güçsüz,” hafif, denir, yani bir çalışma yeri bulmak kolaydır.

Bu demektir ki, içinde bulunduğu herhangi bir aşamada kişi hiçbir şeye ihtiyacı olmadığı ve her şeyi mantık ötesi yerine getirdiğinden, Yaradan’ın hizmetkârı olabilir. Öyle görünüyor ki, kişinin onun vasıtasıyla Yaradan’ın hizmetkârı olacağı bir Mohin’e ihtiyacı yoktur.

Şimdi şu yazılanı anlayabiliriz, “düşmanlarıma karşı benim önüme bir sofraya kur.” Yazıldığı üzere sofraya şöyledir: “Onu evinden gönderdi ve o onun evinden çıktı ve gitti.” Bir Şulhan (sofraya) Ve Şlaha (onu gönderdi) gibidir, yani çalışmadan çıkmak.

Çalışmadan çıkma sırasında, yani düşünüş aşamasında bile, kişinin çalışma yeri olduğunu anlamalıyız. Bu demektir ki, kişi düşünüşler sırasında mantık ötesine razı geldiğinde ve düşünüşlerin ona Yukarıdan verildiğine inandığında, düşmanları bile iptal olur. Bu böyledir, çünkü düşmanları düşünür ki düşünüşler vasıtasıyla kişi en alta düşecek ve mücadeleyi bırakacak, oysa sonunda bunun tersi olur, düşmanlar iptal olur.

“Tanrı’nın önündeki sofraya” sözünün anlamı budur, ancak bu şekilde kişi Yaradan’ın yüzünü edinir. Ve kişi Cennet Krallığının yükünü her zaman üzerine aldığından, tüm yargılara, en büyüklerine bile boyun eğdirmenin anlamı budur. Bu demektir ki, onun daima çalışmak için yeri vardır, Rabi Şimon Bar Yohay’ın dediği gibi, “Sen’den saklanacak bir yer yok.”

84- “Adamı hayat ağacından da almasın diye dışarı attı.”

Ne Demektir?

(24 Adar’da duydum, 19 Mart, 1944)

Yazıldığı üzere: “Ona dedi ki: ‘Neredesin?’ Ve o dedi ki: ‘Sesini duydum... Ve korktum. Çünkü çıplaktım ve gizlendim.’ Elini uzatıp, hayat ağacından da almasın diye... ‘Adamı’ dışarı attı.”

Âdem’in korkusunu anlamamız gerekir. Çıplak olduğunu gördüğü için o kadar büyük bir korkuya kapıldı ki saklanmak zorunda kaldı. Şöyle ki; bilgelik ağacından yemeden önce o, özgürlüğün dünyası olan Bina’dan besleniyordu. Sonra bilgelik ağacından yediğinde çıplak olduğunu gördü. Bunun anlamı şudur: Tora’nın Işığını alıp ve onu, “Lot’un sığır çobanları” şeklinde kullanmaktan korkmuştu.

“Lot’un sığır çobanlarının” anlamı, yani “İbrahim’in sığırlar çobanları” diye adlandırılan “mantık ötesi inanç var” demektir. Başka bir deyişle, Tora’nın ışığını edinmekle ödüllenen birisi bunu kendi işi için almaz. Zaten artık Tora’nın Işığının temelini sahip olduğundan Yaradan’a inanmak için güçlenmeye ihtiyacı kalmadığını söyler. Buna “Lot’un sığır

çobanları” denir. Bir lanet olarak kabul edilen “lanetlenmiş dünya” olarak kabul edilir. Bu bir kutsanma olan inancın zıddıdır.

Aksine şimdi, eğer inanç ötesi ile giderse, doğru yolda yürüdüğünü ona göstermek için yukarıdan ona Tora Işığının verildiğini gördüğünü söyler. Bunu, çalışması mantık içinde olsun diye bir destek olarak almaz. Çünkü buradan kişi, üzerlerinde kısıtlamanın olduğu alma kaplarının algı ve anlayışı içine gelir. Bu nedenle buna “lanetli yer” denir. Çünkü Lot, lanetlenmiş dünya demektir.

Bu anlamda Yaradan ona dedi ki: “Bu Işıkları almaktan neden korkuyorsun? Korkuyla onlara leke süreceksin.” Çıplak olduğunu sana kim söyledi? Bilgi ağacından yemiş olmalısın. Bu yüzden sana bu korku gelmiş olmalı. Daha önce bahçedeki her ağaçtan yerken yani “İbrahim’in sığırlar çobanları” gibi kullanırken, hiçbir korkun yoktu.” Böylece onu, “elini uzatıp, hayat ağacından da almasın diye,” dışarıya attı.

Korku, tövbe etmek ve hayat ağacına girmektir. Peki, ama bu korku nedir? Bilgi ağacında günah işlediği için şimdi bilgi ağacını ıslah etmelidir.

“Onu Cennet Bahçe’sinden attı...” bu, o bilgi ağacını ıslah etsin dindedir. Böylece daha sonra Cennet Bahçesine girebilecek gücü ve becerisi olacaktır.

Cennet Bahçesi, Malhut’un orada Hohma’yı edindiği, Bina’ya yükselmesi demektir. Sonra Malhut’a “bahçe” denir, Hohma’yı Cennet’te edinir ve bu “Cennet Bahçesi”dir.

85- Çalışmada Makbul Ağaçların Meyvesi Nedir?

Sukkot’da Duydum, Eylül 1942

Şöyle yazılmıştır: “Ve ilk gün, makbul ağaçların meyvelerini, hurma dallarını, kalın ağaçların kalın dallarını ve derenin söğütlerini kendine alacaksın. (Leviticus 23:40)”

Ve “makbul ağaçların meyveleri” şöyle yorumlanmalıdır: Bu ağaç erdemli kabul edilir, ona “tarlanın ağacı” denir, “meyve” ağacın soyundan gelir, yani erdemlinin soyundandır ve iyi işler şeklinde, ağacın süslemeleri şeklinde olmalıdır.

“Bir yıldan bir yıla” yani tam bir yılın, “altı ayı mür yağı ile ve altı ayı güzel kokularla geçer”. Günahkârlar ise, “rüzgârın sürükleyip uzaklaştırdığı saman gibidirler”.

Palmye ağacının dalları iki kaşık, iki tane Hey’dir, ilk Hey ve son Hey, kişi bunlarla “içi günlük yağı dolu on Şekel’lik altın bir kap” ile ödüllendir.

Bu kaşıklar zorlama manasına gelir, kişi zorla Cennet’in Krallığını elde eder. Akıl razı gelmese bile kişi mantık ötesine çıkar. Buna “zorla çiftleşme” denir. Tmarim (palmye ağaçları) Morah (korku) kelimesinden gelir, (bu, “Yaradan böyle eyledi; insan O’nun huzurunda korku duymalı” şeklindedir.)

Ve bundan dolayı buna Lulav (palmiye dalı) denir ve kişinin ödüllendirilmeden evvel onun iki kalbi olduğu anlamına gelir. Ve buna da LoLev (kalpsizlik) denir ve kalbin yalnızca Yaradan'a ait olmaması anlamına gelir. Ve bu kişi Lo (O'nun için) anlayışı ile ödüllendirildiğinde bu Yaradan'a yönelik bir kalp manasına gelir ve bu Lulav'dır.

Tabi ki, kişi kendine “Ne zaman benim eylediklerim babamın eylediklerine ulaşacak?” diye sormalı. Kişi bu yolla, kutsal atalara ait bir dal olmakla ödüllendirilir ve “kalın ağaçların kalın dalları” sözlerinin anlamı budur, bunlar üç mersindir.

Ancak aynı zamanda kişi “derenin söğütleri” formunda, tatsız ve kokusuz olmalıdır. Ve kişi çalışmasından ne güzel tat, ne de güzel koku hissetmese dahi çalışmadan keyif almalıdır. Ve böylece, bu çalışmaya “Sen'in birleşmiş isminin harfleri” denir ve bununla Yaradan ile tamamen birleşmek ile ödüllendirilir.

86- Ve Onlar Ambar Şehirler İnşa Etiler

31 Ocak 1941 de Babamdan Duydum

Yazıldığı üzere: “Ve onlar Firavun için; Arei Miskenot (ambar şehirler) inşa ettiler; Pitom ve Ramses.” Sormamız gerekli: “Arei Miskenot kelimesi yokluk ve yoksulluk anlamına geldiği ve tehlikeyi de işaret ettiği halde nasıl Pithom ve Ramses güzel şehirler anlamına gelir?” Ve atamız İbrahim'in ne sorduğunu anlamamız gerekir: “Bunu miras alacağımı nereden bileceğim?” Yaradan ona ne cevap verdi? Yazıldığı üzere “Ve O, İbrahim'e dedi ki: ‘Bilmelisin ki, senin soyun kendisinin olmayan bir ülkede bir yabancı olacak ve onlara hizmet edecek ve onların boyunduruğu altında olacak ve bu eziyet dört yüz sene boyunca sürecek.’”

Bu sözlerin gerçek anlamını anlamak zordur, çünkü İbrahim miras alacağına dair garanti istemektedir ve Yaradan ise “ve senin soyun sürgünde olacak” diye cevaplamaktadır. Ve bu İbrahim için yeterli bir cevap olmaktadır. Dahası görürüz ki İbrahim Yaradan ile Sodom'un halkı üzerine uzun bir tartışmaya girer ve “belki” demeyi sürdürür. Ancak Yaradan senin soyun sürgünde olacak dediğinden, bunu yeterli bir cevap olarak kabul eder ve artık tartışmaz ve “belki” der. Ve bunu ülkenin mirasının garantisini olarak kabul eder.

Bu nedenle bu cevabı anlamamız gereklidir; Zohar'ın “Firavun geceyi çekti” metninde, bunun onları tövbeye çektiğini söyleyen yorumunu da anlamalıyız. O kötü Firavun onları tövbe etmeye yakınlaştırmak istiyor olabilir mi?

Bunların hepsini anlamak için bilgilerimizin söylediklerini anlamalıyız: “Rav Yehuda der ki: Zamanın sonunda Yaradan kötü eğilimi getirecek ve onu erdemlilerin ve günahkârların gözü önünde katledecektir.’ Bu Erdemlilere yüksek bir dağ ve günahkârlara bir saç teli kadar görünür. Ve hem bunlar, hem de onlar ağlar. Erdemliler ağlar ve: ‘Nasıl oldu da böyle bir yüksek dağın üstesinden gelebildik!’ derler ve günahkârlar ağlar: ‘Nasıl oldu da böyle ince bir telin üstesinden gelemedik!’”

Bu sözleri tamamen kafa karıştırır:

1. Eğer O, zaten kötü eğilimi öldürdüyse; neden hala günahkâr vardır?
2. Haktan yana olanlar neden ağlar? Tam tersine sevinmeliydiler.
3. Hakikatte iki karşıt görüşün her ikisi birden nasıl gerçeklik koşuluna erişmiş olabilir?
Bu ayet bir gerçeklik koşulu olan zamanın sonundan söz etmekte; öyleyse nasıl olur da saç telli ile yüksek bir dağ arasında gerçekten böyle bir fark var olabilir?

Bunu bilgilerimizin sözleri ile açıklar: “Rav Assi der ki: “Kötü eğilim başlangıçta örümcek ağına benzer ve sonunda araba halatı gibi görünür; yazıldığı üzere: ‘Yazıklar olsun günahlarını kibir kordonu ile çekenlere ve bu sanki araba halatıymış gibi günah işleyenlere.’ (İsayah 5)”

Bilmemiz gereken önemli bir kural vardır. Bize verilen, esası mantık ötesi inanç üzerine olan çalışmamız, yüksek bir seviyeye layık olmamızdan dolayı değil; biz her şeyi inanç kaplarında alalım diye verilmiştir. Bu bize değersiz ve aşağı gibi görünür ve sonunda kendimizi mantık ötesi inanç diye adlandırılan bu yükten ne zaman kurtarabileceğiz diye endişe ile bekleriz. Ama bu gerçekte yüceliği sınırsız ve sonsuz olan yüksek ve çok önemli bir seviyedir.

Bize değersiz görünmesinin nedeni içimizdeki alma arzusudur. Ve alma arzusunun içinde Roş (baş) ve Guf’u (bedeni) ayırt etmemiz gerekir. Roş bilmek ve Guf almak diye adlandırılır. Bu nedenle bilmeye karşı olan her şeyi aşağılık ve hayvansal olarak düşünürüz.

Artık İbrahim’in Yaradan’a ne sorduğunu anlayabiliriz: “Bunu miras alacağımı nereden bileceğim?” Onlar için, mantığa karşı olan inancın yükünü üstlenmek nasıl mümkün olacak ve kim mantığa karşı gelebilecekti? Ve böylece inanç ışığını edinmeleri onlara nasıl bağışlanabilecekti ki zira mükemmellik yalnız buna bağlıdır?

Yaradan ona cevap verir: “Bilmen gereklidir ki... Onlar sürgünde olacaktır.” Bu demektir ki O bir Klipa hazırlamıştır, insanın kötü eğilimini yani Firavunu, Mısır’ın Kralını. Firavun (פרעה) kelimesinin harfleri Oref (עֲרֵף) (ense) kelimesinin harflerine benzer.

Ari, Şaar haKavanot lePessah’da Firavunun Mısır’ın ensesi olarak kabul edildiğini yazmıştır. O alttakilere gelen bolluğu sorduğu sorular ile emer: “Bu Efendi de kimdir ki onu dinlemeliyim?” Ve tam da bu soru ile hemen Klipot’un eline düşerler, RAMBAM’ın puta tapmaya yönelmemek hakkında dediği; yalnız bu yaklaşımla yani tam da bu soruyla puta tapmaya dönme yasağı çiğnenir.

Kötü eğilim (Sitra Ahra) kutsallıktan (Keduşa) bereket emmek ister. O halde Kutsallıktan gelen bereketi emmek için ne yapar? Yazıldığı üzere “Ve Firavun geceyi çekti.” Zohar, Firavunun onlara geceyi tövbe etmeleri için getirdiğini yorumlar. O sorar, eğer Klipot’un niteliği kişiyi Yaradan’dan uzaklaştırmak ise Firavunun onları tövbe etmeye yakınlaştırdığı nasıl söylenir ki?

Zohar’da bununla ilgili yazılanı anlamamız gerekir: “Günah senin içinde saldıran ve kafasını vücudunun içinde saklayan bir yılan gibi gizlenmiştir.” Sulam’da da yazılıdır: “Günah gizli olduğundan, insanlara saldıran ve ölümü dünyaya getiren yılan tam güce sahiptir ve iptal

edilemez. O birini ısırın ve hemen kafasını vücudunun arasına saklayan bir yılan gibidir ve artık onu öldürmek imkânsızdır.”

Zohar’da başka bir söz daha vardır: “Yılan, başını eğer ve kuyruğu ile vurur.” Bu demektir ki, bazen kişinin inanç yükünü üstlenmesine izin verir, bu, mantık ötesi inanç yani başını eğmektir. Fakat “kuyruğu ile vurur,” kuyruğuyla “sonunda” diye yorumlanabilir; baş eğme nedeni sonunda kendisi için almaktır. Bu demektir ki şimdilik inancı, daha sonra her şeyi kendisi ele geçirebilsin diye üstlenmiştir. Zira Klipa bolluğu almanın tek yolunun Keduşa’dan geçtiğini bilmektedir.

“Firavun onları yakına getirir,” sözünün anlamı şudur: Burada açıklanan onun İsrail halkını kasten tövbeye getirdiğidir, böylece daha sonra her şeyi onlardan kendi otoritesine almak için.

Bu nedenle Ari, “Firavun aşağıdakilere inen bolluğun hepsini emer,” diye yazmıştır. Bedenin başı olarak kabul edilen hem enseden (Oref) ve hem de boğazdan (Garon), yani alma kapları içindeki her şeyi emer.

“Ve onlar Arei Miskanot (ambar şehirler) inşa ettiler,” şu demektir; yani bu İsrail içindi anlamındadır. Diğer bir deyişle, sürgün sırasında Firavun onların tüm çalışmalarını ele geçirmişti ve İsrail yoksul kalmıştı. Açıklamak gereklidir ki; Miskanot, Sakana (tehlike) kelimesinden türemiştir yani hayatlarının sonuna kadar bu durumda kalmaları tehlikesi vardı. Ancak Firavun için İsrail’in işi Pitom ve Ramses’di; bu çok güzel şehirler.

Nitekim bu demektir ki “Ve onlar (İsrail için) Arei Miskanot inşa ettiler” ama Pitom ve Ramses Firavun içindi. Çünkü İsrail’in bütün çalışması Klipot’a düşmüştü ve çalışmalarından hiç bereket görmediler.

İnançla ve ihsan etmek için çalıştıklarında bereket gördüler ama anlamanın ve almanın içine düştükleri an hemen Firavunun Klipa’sına düştüler. Ve böylece nihayet, çalışmalarının sadece mantık ötesi inanç ve ihsan etme yönünde olması gerektiği kararına vardılar.

Ancak onlar Firavun’un hâkimiyetinden kendi güçleriyle çıkamayacaklarını gördüler: Bu nedenle yazılıdır ki, “İsrail’in oğulları kölelikleri nedeniyle iç çektiler,” zira sonsuza kadar sürgünde kalmaktan korktular. Ardından “feryatları Yaradan’a ulaştı” ve onlar Mısır sürgününden çıkmakla ödüllendirildiler.

Bu demektir ki; onlar Klipot’un hâkimiyetinde olduklarını ve bunun onlara acı çektirdiğini görmeden ve sürekli bu durumda kalmaktan korkmadan önce, onlar Yaradan’ın yardımına ihtiyaç duymadılar. Çünkü onun yol açtığı, Yaradan’a tutunmalarına engel olan yoksulluk ve hasar hissetmediler. Çünkü aksi takdirde kişi çalışmasında daha çok bilgiye ve almaya ağırlık verir ve inanç onun için değersizdir. Kişi bilgiyi ve almayı seçer zira insanın dışsal aklı bunu gerektirir.

Ve bu nedenle Yaradan’a yaklaşmaya doğru ilerlemediklerini hissetmeleri ve tüm çalışmalarının Mısır Klipa’sına battığını fark etsinler diye onlara sürgün verildi. Ve böylece nihayet, mantık ötesi inanç olan bu aşağılık çalışmayı üstlenmekten ve ihsan etmeye

çabalamaktan başka seçenekleri kalmadığını gördüler. Aksi halde kötü eğilimin hükmünde olduklarını hissettiler.

Bu da gösterir ki inancı ancak başka çözüm olmadığını gördüklerinde üstlenmişlerdir ve sadece bu yüzden bu değersiz çalışmaya razı olmuşlardır. Klipa'nın hâkimiyetine düşmemek için kabul edildiğinden bu çalışma "şartlı çalışma" diye adlandırılır. Bu çalışmayı üstlenmelerinin nedeni budur.

Ancak bu mantık iptal edilirse bu çalışma için olan sevgi de iptal olur. Yani eğer kötü eğilim iptal edilir ve onlara puta tapma fikrini getiren hiç kimse kalmazsa, böylece alçak bir işte çalışmaya olan sevgi de iptal olur.

Ve şimdi bilgilerimizin söylediklerini anlayabiliriz: "Kötü eğilim başlangıçta örümcek ağı ve sonunda araba halatı gibi görünür." Bilindiği üzere "zorla", "hatalı" ve "kasıtlı" anlayışları vardır. "Zorla" insanın içine yerleştirilmiş olan alma arzusunun ifade eder zira onu iptal etmek mümkün değildir olanağı ve bu nedenle günah olarak değil hatalı işler olarak kabul edilir. Yazıldığı üzere: "Yazıklar olsun günahlarını kibir kordonu ile çekenlere." Ondan ne nefret edilebilir nede reddedilebilir, çünkü o bunu bir günah olarak hissetmiyor.

Ancak daha sonra bu, "günah, araba halatlarıyla gibi" olur ve bu alma arzusundan tamamlanmış bir yapıya sahip Klipot yapılır. Yazıldığı üzere: "Yaradan birini diğerine eşit yaptı." Kötü eğilimin nereden geldiği budur, yani her şey bu iplikten gelir.

Bu kendini artık günah olarak gösterdiğinden onlar kendilerini bu iplikten nasıl koruyacaklarını bilirler ve eğer kutsallığa girmek istiyorlarsa bu aşağılık çalışmayı, yani inanç ve ihsan etmeyi üstlenmekten başka çareleri olmadığını anlarlar. Aksi takdirde Mısır Kralı, Firavunun Klipot'unun hâkimiyeti altında olduklarını görürler.

Bunu takiben, sürgünün faydası alma arzusunun bir günah olduğunu hissetmektir ve bu nedenle de ihsan etme kaplarını edinme çabasından başka çözümün olmadığı kararına varılır. Bu aynı zamanda Yaradan'ın, İbrahim'in ülkenin mirasının teminatını istemesi üzerine verdiği cevabın da anlamıdır: "Bilmelisin ki senin soyun yabancı olacaktır... Ve onlara eziyet edilecektir." Zira onlar sürgün sayesinde bu ipliğin bir günah olduğunu ifşa edecek ve kendilerini günahattan uzak tutmak için gerçek çalışmayı kabul edeceklerdir.

Rabbi Yehuda'nın söylediklerinin anlamı şudur: "gelecekte ölüm ebediyen yutulacak" yani Yaradan kötü eğilimi katledecektir, çünkü ondan geriye, zaten günah olarak algılanmayan saç teli kadar ince bir iplikten başka bir şey kalmayacaktır. (Çünkü saç teli genişliğinde olan bir ipliği çıplak gözlerle görmek imkânsızdır.)

Ancak hala bazı günahkâr ve erdemli kalır ve onlar Yaradan'a tutunmak isterler. Günahkâr hala kötü eğilim varken ve ipliğini henüz ıslah etmediğinden, bunu bir günah olarak hissedebilir. Fakat artık kötü eğilim var olmadığına ve ondan geriye saç teli kadar ince bir iplik kaldığında, onları alma kaplarından ihsan etme kaplarına döndürecek bir neden kalmaz; zira saç teli inceliğinde bir şey hissedilmez. Ama yine de form eşitsizliği var olduğundan Yaradan'a tutunamazlar: "O ve ben aynı yerde barınamayız."

Onların ıslahları erdemli olanların ayakları altında toz olmaktır. Bu demektir ki, kötü eğilim iptal olduğundan, erdemli olanların artık mantık ötesi inançla gitmelerine bir neden yoktur. Eğer bunun için nedenleri yoksa o zaman onları kim zorlayabilir ki?

Onlar, günahkârın bu iplik ile bırakıldığını ve kötü eğilim varken bu ipliği ıslah etmediğini ve ıslahat zamanı olduğunu gördüler, çünkü kötü eğilim belli ki günah işleyecektir, bu şimdi günah gibi değil iplik gibi görünse bile. Böylece, eğer bir neden yoksa ıslah edilecek bir şey de olmaz.

Fakat aynı zamanda form eşitsizliği devam ettiğinden Yaradan'a tutunmak için de yer yoktur ve kötülüğün tüm ıslahı, erdemli olanın bunların üzerinde yürümesinden ibarettir. Bu, kötü eğilim katledildiğinden artık Klipot'un ağından korkmalarına gerek kalmadığını gördükleri anlamına gelir.

Eğer bu böyleyse neden erdemli olanlar şimdi mantık ötesi inançla çalışmak zorundalardır? Şimdi onlar görüyorlardır ki, günahkâr olanlar O'na tutunmazlar, çünkü artık bunun için nedenleri yoktur, yani günah olarak ayırt ettikleri kötü eğilim yoktur ve bu nedenle de hala form eşitsizliğinde, dışarıda kalırlar. Böylece, erdemli olanlar bunu gördüğü zaman, bunun onlar için ne kadar iyi olduğunu anlarlar, böylece ihsan etmek için bir nedenleri olur.

Onlar, ihsan etmek ile sadece kötü eğilim nedeniyle uğraştıklarını düşünüyorlardı; ancak şimdi günahın onların yararı için olduğunu gördüler. Başka bir deyişle, bu gerçek çalışmadır ve bu Klipot'un eline düşme korkusu nedeniyle yapılmaz. Bunun kanıtı şudur ki; günahkâr bu ipliği ıslah etmedi ve şimdi de bunun için bir nedeni yok, dışarıda kaldı ve Yaradan'la bir olmaya erişemedi.

Bundan çıkan sonuç, erdemlinin giderek kuvvetlenme gücünü günahkârdan aldığıdır. Ve günahkâr erdemlinin ayaklarının altında toz oldu. Erdemli, günahkâr kalanı fark ederek devam eder.

Geçmişe bakıldığında bu çalışma özellikle önemlidir. Ve henüz kötü eğilim varken onlara ilk düşündüğü gibi zorunluluk nedeniyle değil, ama şimdi kötü eğilim olmadan da inançta ve ihsan etmede çalışmanın değerli olduğunu gördüklerinden önemlidir.

“Hem bunlar ağlar ve hem de onlar ağlar” sözüne ilişkin olarak, bilindiği üzere ağlamak Katnut (küçüklük) yani VAK durumuna aittir. GAR ve VAK arasında bir ayrım vardır. Mohin-de-VaK geçmişten parlar; yani başından geçmiş olanlardan beslenir. Mohin-de-GaR Zivug (manevi çiftleşme) ile birleşerek şimdiki zamandan parlar.

Erdemlinin ağlayarak söylediklerinin anlamı şudur: “Nasıl oldu da böyle bir yüksek dağı fethedebildik?” Zira artık, kötü eğilimin katledilmeden önce ne olduğunu, onun hâkimiyetinin ne kadar büyük olduğunu görürler. Yazıldığı üzere, “Yaradan birini diğerine eş yarattı.” Kötü eğilim ile olan savaşlarında kazansınlar diye onlara güç veren Yaradan büyük bir merhamet gösterdi onlara. Ve şimdi başlarına gelen bu mucizeden mutluluk ve sevinç duyuyorlar, yani geçmişten sevinç duyuyorlar. Buna Mochin-de-Katnut denir.

Günahkâr ağlar, çünkü artık onun Yaradan'a tutunmak için bir yolu yoktur, artık bunun ince bir iplik olmadığını gördükleri halde. Artık kötü eğilim olmadığını için alma kaplarını ihvan etme kaplarına çevirmeleri için de bir neden yoktur; tek görebildikleri dışarıda kalmış olduklarıdır ve bu yüzden ağlarlar.

Fakat onların ıslahı erdemlilerin ayakları altında toz olmaktır. Başka bir deyişle, erdemlinin, kötü eğilimin artık var olmadığını görmesi yoluyla günahkâr, henüz Yaradan'a tutunmayı edinemez. Böylece, kötü eğilim nedeniyle ihvan etme yolunda yürüdüklerini düşünürler, gerçek kabın bu olduğunu görürler, ancak yol hala doğru yoldur ve inanç yolu harikulade bir yoldur.

Şimdi, kötü eğilim yok edildikten sonra neden hala günahkârın arta kaldığını anlayabiliriz; bu, onlar erdemli olanların ayakları altında toz olsunlar dıyedir. Eğer günahlar kalmasaydı, bu yüce şeyleri gösterecek, inanç yolunun şartlı sevgiyle olmadığını gösterecek hiç kimse kalmayacaktı. Yani, inanç yolu kötü eğilimden dolayı değil, koşulsuz sevgi olduğu için izlenmelidir, çünkü artık kötü eğilim yoktur ama gene de yalnız inanç yoluyla Yaradan'a bağlanmaya erişilebilir.

Başka bir vesileyle duydum ki: Özellikle inanca ihtiyacımız olmasının nedeni gururumuzdur. Bu nedenle inancı kabul etmek bize zor gelir; inanç, alttakilerin ihtişamını ve değerini kavrayamayacakları ve anlayamayacakları yüce ve harika bir seviye olmasına rağmen. Bu sırf gurur, yani alma arzusu yüzündendir. Bize değersiz ve hayvansal görünür ve bu yüzden bize kötü insan verilmiştir.

Başka bir zamanda duydum ki: İnancı kabul etmek istemediğim zaman bulunduğumuz durumdan düştüğümüzü görürüz. Ve sürekli yükselir ve düşeriz; sonunda inançtan başka sarılacak hiç bir niyetimiz kalmayana kadar. Bunlar inancı edinelim dıyedir ve "Ve onlar Firavun için Arei Miskanot inşa ettiler" budur.

87- Şabat Şekalim

Duydum, 7 Mart, 1948

Şabat Şekalim'de (haftalık bir Tora Bölümü) Kuduş'a başladığı zaman, dedi ki, "Polonya'da Asmorim (Rab'biler, cemaat başları) arasında bir alışkanlık vardı, her zengin adam, Şabat Şekalim'de, ondan Şekalim (bozuk para, kuruş) almak için kendi Rabbi'isine gelirdi."

Ve o dedi ki: "Bu, Amelek'i Şekalim olmaksızın yok etmenin mümkün olmadığı anlamına gelir." Bunun nedeni, kişi Şekalim'i almadan önce, hala orada Amalek Klipa'sı (kabuğu) yoktur. Ancak Şekalim'i alınca, "Amalek" denen büyük Klipa çıkagelir ve Amalek'i yok etme çalışmasına başlar. Ama bundan önce silip atılacak hiçbir şey yoktur.

Ve buna, Kuznitz'in, söz söyleyenin, bu duanın sonu hakkında dedikleri ile ilgili bir açıklama ekledi: "İnsanı en baştan ayırt ettin ve onun senin kendi huzurunda bulunmasını kabul ettin." Bu sözü söyleyen sordu: "Roş (baş, başlangıç) olmadan durmak nasıl mümkün olur ki? Bunun anlamı şudur: O, insandan Roş'u ayırdı ve nasıl böyle bir şey olabilir ki?" Açıklaması

şudur: “İsrail oğullarının hepsinin toplamını aldığı zaman,” böylece Roş’un farkındalığını uzatabiliriz. Eğer yarım Şekel verirsek, bununla Roş ile ödüllенiriz.

Ve sonra sordu: “Bu Kiduş için neden yemekten daha çok içmek olarak düzenlendi? Yemenin içmekten daha çok olarak düzenlenmesi gerektiği için doğru düzen bu değil; çünkü içmek yalnızca yemeyi tamamlamak içindir “Ve yiyeceksin, doyacaksın ve kutsanacaksın” şeklinde. Ve yemenin Hasadim’e (merhamete) ve içmenin Hohma’ya (bilgeliğe) işaret ettiğini açıkladı.

Ve şöyle devam etti, Adar ayından önceki Şabat tüm Adar ayını içerir. Çünkü “Adar girdiği zaman, mutluluk çok olur.” Ve dedi ki: Şabat ve iyi bir gün arasında fark vardır. Şabat’a “sevgi” denir, iyi bir güne “sevinç” denir. Sevinç ve sevgi arasındaki fark şudur; sevgi özdür, sevinç ise bir sonuçtur, herhangi bir nedenle oluşmuş olan bir sonuç. Neden, özdür ama sonuç sadece özün doğurduğudur. Bu nedenle, Şabat’a “sevgi ve iyi niyet” denir, iyi bir güne ise “sevinç ve neşe” denir.

Rabi Yohanan Ben Zakay’in karısına verdiği cevapla ilgili bir açıklama da yaptı: Ben Kral’ın huzurunda bir vekil gibiydim ve o, Rabi Hanina Ben Dosa Kral’ın huzurunda bir köle gibiydi ve bu nedenle o, dua edebildi. Sanki bunun tersi olmalıymış gibi gözükür; bir vekilin Kral’ı kendi fikrine ikna etmek için daha çok gücü olacaktır, bir kölenin değil.

Ancak, “vekil” halen kişisel İlahi Takdir ile ödüllенmiştir. Bu durumda kişi duaya gerek görmez, çünkü her şey iyidir. Ama bir köle, ödül ve ceza derecesinde olan kişidir ve bu nedenle duaya gerek duyar, çünkü ıslah edecek çok şeyi olduğunu görür.

Ve sunulan bir makaleye (Baba Metzia 85’e) ekleme yapar. Orada bir buzağının mezbahaya götürüldüğü yazılıdır. Buzağı gider, başını Rabbi’nin kucağına koyar ve ağlar. Rabbi ona der ki: “Git, sen bunun için yaratıldın.” Dediler ki: “Merhamet göstermediği için o acı çekecek.”

“Sen bunun için yaratıldın” sözü kişisel İlahi Takdir demektir, orada ne eklenecek ne de çıkartılacak bir şey yoktur, çünkü orada çekilen acı da ödül sayılır. Bu nedenle onun üzerine ızdırap uzattı.

Ve Gemera der ki, ızdıraptan bir eylemle “ve O’nun merhameti tüm eserinin üzerindedir,” diyerek kurtuldu. Bir gün, Rabbi’nin hizmetçisi evi süpürüyormuş, orada fare yavruları varmış, bunları da süpürüp atıyormuş. Rabbi ona “Bırak onları!” demiş, yazıldığı üzere, “O’nun merhameti tüm eserinin üzerindedir.” Bu duaya eriştiği için sonsuzlukta kalır, şimdi artık onun dua etmek için bir yeri vardır. Bu nedenle ızdırap onu terk etti.

Şabat’ın bitiminde, kutsal Zohar’ın söylediği “Rab Yakub’u kendisine seçti,” dizesi hakkında bir yorumda bulundu. Kim kimi seçti? Ve kutsal Zohar cevaplar, “Rab Yakub’u seçti” (Bereşit, 161 b). Ve o dedi ki, kutsal Zohar’ın sorusu “Yaradan Yakub’u mu seçti?” idi. Buna göre, Yakup hiçbir şey yapmadı, her şey İlahi Takdir’in altındaydı. Ve eğer Yakup seçmedi ise, bu Yakup yapandı, yani bu bir ödül ve ceza meselesiydi anlamına gelir.

Ve bunu şöyle cevapladı, başlangıçta kişi bu yola ödül ve ceza ile başlayacaktır. Bu ödül ve ceza sürecini tamamladıktan sonra kişi her şeyin İlahi Takdir’in kontrolü altında olduğunu

görmekle ödüllendir, böylece, “Tüm işleri yalnız ve yalnız O yapar ve O yapacaktır.” Ancak kişi ödül ve ceza çalışmasındaki işini tamamlamadan önce, İlahi Takdir’i anlaması mümkün değildir.

Ve Pazar akşamı, dersten sonra, Yakup’un kurnazlığı meselesini açıkladı, Yakup hakkında, “Senin erkek kardeşin kurnazlıkla geldi,” diye yazılmıştır. Burada kesinlikle hatalı bir şey yoktur. Yoksa metin Yakup hakkında “bu ‘seçilen’ atamız yalancıydı,”demezdi.

Aksine kurnazlık, bilgelik hedeflemeden akıllıca bir şey yaptığında, ama bunu ihtiyaç duyduğu ve doğrudan elde edemeyeceğini gördüğü bir çıkarı elde etmek için yaptığında ve bu nedenle akıllıca bir eylemde bulunması ve ihtiyacı olan şeyi elde etmesidir. Buna “bilgelik” denir.

“Akıllıca kurnaz ol,” mısrasının anlamı budur, yani akıl yoluyla bilgeliktir. Bunun anlamı istediği bilgelik uğruna bilgelik değildir, ama başka bir şey içindir, bu onu bilgeliğini genişletmeye zorlar. Başka bir deyişle, bunu, Hassadim’i tamamlamak için genişletmek zorundadır.

Çünkü Hassadim, Hohma’yı edinmeden önce, onlar Katnut (küçük) olarak algılanırlar. Ancak, daha sonra, Hohma’ya uzandığı zaman da hala Hassadim’i Hohma’ya tercih eder, Hassadim’in Hohma’dan daha önemli olduğu aşikârdır. Buna GAR-de-Bina denir, yani Hassadim’i kendi seçimi nedeniyle kullanır.

Daat yoluyla Hohma’nın anlamı budur, burada Hohma YESHSUT’un içinde VAK formunda ortaya çıkar. Ve AVİ içinde, Hohma Hassadim’i geliştirerek ve Hassadim’in içinde kalarak ortaya çıkar. Ancak her ne kadar Bina “merhamet içinde hoşnut” olsa da onun Hassadim’i seçtiği, Tzimtum Bet nedeniyle açıkça ortaya çıkmaz, çünkü orada Hohma yoktur. Ancak Gadlut’ta (yetişkinlikte) Hohma gelir ve onun kullandığı Hassadim kendi seçimi nedeniyle.

88- Tüm Çalışma Sadece İki Yolun Olduğu Yerdedir

Şabat Beşalah’dan Sonra Duydum, 24 Ocak, 1948

Tüm çalışma sadece iki yolun olduğu yerdedir, yazıldığı üzere “Ve onlarla yaşasın ve onlarla ölmesin. Ve, ‘Ölmelidir, ama ihlal etmemelidir’ konusu sadece üç Mitsvot için geçerlidir: Putperestlik, kan dökmek ve ensest.” Ve yine de biz ilk Hasadim’lerin olumlu olan için de hayatlarını verdiklerine rastlarız.

Ve biz tüm çalışma ve çabanın yalnızca Tora’yı yerine getirmek için olduğunu bilmeliyiz. Beden, Tora’nın koşullarını kabul etmediği zaman kişi ağır bir yük hisseder. Fakat eğer kişi ödüllendirse ve Tora’nın korumasına layık olursa, o zaman Yaradan’a hizmette hiçbir yük hissetmez. Bunun nedeni Tora’nın onu korumasındandır, yazıldığı üzere, “Kişinin ruhu ona yol gösterir.”

89- Kutsal Zohar’ın Sözlerini Anlamak İçin

Duydum, 15 Şubat 1948

Kutsal Zohar'ın sözlerini anlamak için önce kutsal Zohar'ın ne söylemek istediğini anlamalıyız. Ve Kutsal Zohar'ın ne söylemek istediğini anlamak, kişinin kendisini Tora ve Mitzvot'a adanmasına bağlıdır. Tora ve Mitzvot, kişiyi kendini sevmekten arındırarak ona saflık getirebilir. Kişi bu yüzden Tora ve Mitzvot ile uğraşır. Ve bu ölçüde Kutsal Zohar'ın söylemek istediği gerçekleri anlayabiliriz. Aksi takdirde Klipot, Kutsal Zohar'ın sözlerindeki gerçekliği gizleyecek ve engelleyecektir.

90- Zohar'da Bereşit'te

Duydum, 28 Mart, 1948

Zohar'da Bereşit'te "Tora'nın sırlarında, vekillerin koruyucuları yukarıdan dikilir. Ve alevli kılıcın ateşi tüm orduların ve kampların üstüne atanır. Ve bu anlayışta, pek çok başka anlayış, pek çok başka kademeler de yorumlanır."

Ve sol çizgi yayıldığı zaman bunun tatlandırılması gerektiği açıklanır. Bu üç yere yayılır:

1. Kök olan AVİ'de;
2. Malhut'da;
3. Tanrı'nın meleklerinde.

AVİ'de, bunlara "vekilin koruyucuları," denir, Malhut'ta bunlar "alevli kılıcın ateşi" diye adlandırılır. Ve melekler de bunlara "ve bu anlayışta, pek çok başka anlayış, pek çok başka kademeler de yorumlanır," denir.

91- Değiştirilebilen Hakkında

Duydum, 18 Nisan, 1948

Kutsal Zohar, o Reuben'i yaparken Rahel'i düşündüğü halde, Reuben'in neden Leah'dan doğduğunu açıklar. Yasaya göre, o başkasını düşünürse, bu çocuğa "değiştirilebilir" denir. Ve kutsal Zohar, o Rahel'i düşündüğü için bu gerçekten de Rahel'di diye açıklar. Ve değiştirilebilir sözünün anlamı şudur; düşündüğü Rahel'di, ama eylemde onun Leah olduğunu biliyordu. Ancak düşüncesi Rahel'di ve onun gerçekten de Rahel olduğunu sandı.

Ve bunu açıklar: Bilindiği üzere maneviyatta, mühür ve mührün izi vardır; her kademe onun bir üst kademesi tarafından mühürlenir. Ve mühür ve mührün izi durumunda, bunlar daima birbirlerine zıttırlar: Mührün izi daima mührün tersidir. Beria'da Klipa (kabuk) olarak kabul edilen Yetzira'da Keduşa (kutsallık); Yetzira'da Keduşa olarak kabul edilen Assiya'da Klipa'dır.

Bu nedenle, eğer erdemli, belli bir kademede birlik olursa, o kademenin Keduşa'sı ile mutlaka birleşir. Ve eğer, bu eylem sırasında, başka bir kademeyi düşünüyorsa, o kademede Keduşa olarak kabul edilen, başka bir kademede Klipa olarak kabul edildiğinden bu duruma “değiştirilebilir,” denir. Bunun anlamı, bu birleşmeden doğan değiştirilebilirdir, çünkü kademeler birbirine zıttır.

Hâlbuki Yakup, Rahel'in anlayışını yani Keduşa'yı düşünüyordu. Ve eyleminde de onun Rahel olduğunu sandı. Bu nedenle, hem düşüncesi Rahel'deki Keduşa'ydı hem de eylemi Rahel'in kademesini amaçlıyordu. Bu nedenle de burada, değiştirilebilir kabul edilen Leah anlayışı yoktur.

92- Kader Anlayışının Açıklanması

Duydum, 14 Haziran, 1948

“Kader” mantık ötesi bir şeydir. Dolayısıyla şöyle ya da böyle olması mantıklı bile olsa, insanı eylemlerinde kader başarılı kılar. Mantıksal düşünce, sebep ve sonuçla ilgilidir, yani sebep, sonucun o şekilde açığa çıkmasına neden olur. Başlangıçtaki amaç, sonuca neden olmadığında, buna “mantık ötesi” denir. Biz bunu sonucu etkileyen kader olarak adlandırırız.

Biliniz ki, tüm ihsanlar Hohma Işığı'ndan (Bilgelik Işığında) gelir. Hohma parladığında, buna “sol çizgi” ve “karanlık” denir. Bereket kısıtlanır ve buna “buz” denir. Buna “erdem” denir, çünkü insan ödüllendirilmiştir. Bunun anlamı şudur; Bilgelik Işığı'na vesile olan idrake, neden olan ve etkileyen “erdem” denir.

Ancak “oğullar, yaşam ve beslenme insana değil, kadere bağlıdır.” Bu demektir ki, Hohma özellikle orta çizgi vasıtasıyla azaltılmıştır ve o Masah de Hirik denilen küçültme vasıtasıyla parlar. Bundan çıkan sonuç şudur ki, o sebep ve sonuç ilişkisi nedeniyle parlamaz, yani Hohma sol çizgi yoluyla, ama özellikle bu küçültme vasıtasıyla parlar. Buna “mantık ötesi” denir ve bu kadedir.

93- Yüzgeçler Ve Pullarla İlgili

Duydum, 1945

Bilgelerimizin şu söylemini anlamalıyız, “Pulu olanın yüzgeçleri de olduğu bilinir. Yüzgeçleri olanın ise pulu olup olmadığı bilinmez.”

Çalışmada, Kaskeset (pullar) konusunu kişinin Tanrı'ya hizmeti sırasında edindiği Kuşiot (sorular) olarak yorumlamalıyız. Kuşiot cevap alacağımız kaplardır, çünkü cevaplar dışsal akılla değil, özellikle insanın içinde kıyafetlenmiş Üst Işık, içsel akılla alınır. Sonrasında sorular kişi için hallolur.

Dolayısıyla soruların artması ölçüsünde Üst ışık insanın içinde kıyafetlenir. Bu nedenle pullar arınmışlığın işaretleri arasındadır, çünkü onlar vasıtasıyla, bu sorular olmasın diye kişi kendini arındırabilir. Kişi kendini ne kadar arındırabilirse, Üst Işıkla o kadar ödüllendirilir.

Yüzgeç de arınmışlığın işaretleri arasındadır. Snapir (yüzgeç) Soneh-Peh-Ohr Elyon’u (nefret-ağız-Üst Işık) ima eder. Kişinin soruları olması kesinlikle Üst Işığa olan nefreti yüzündendir. Fakat yüzgeçleri olan birinin soruları olmak zorunda değildir. Kişi Üst Işık’tan soruları olduğu için değil, açgözlü olup, “Hiç bir şekilde bu hizmete girmeyeceğim” dediği için nefret edebilir.

Bu arınmanın işaretidir. Yani bir balığa sahip olmasıdır. Balık, yüzgeç ve pullarla kıyafetlenmiş ettir. Bu demektir ki, Üst Işık bu iki işarette parlar.

Fakat soru sormadan bu çalışmayı yapması; kişinin sorusu olmaması arınmışlığın bir işareti değildir. Bunun sebebi kişinin Üst Işığı yerleştirecek yeri, onu Üst Işığı çekmeye zorlayacak bir nedeni olmaması ve Üst Işık olmadan da iyi olduğunu düşünmesidir.

Bu nedenle Mısır Kralı, Firavun, İsrail halkını hükmünde tutmak istediğinde, onlara Kaş (hasır) verilmemesi için emir çıkardı. Ve yazdığı gibi, “Böylece halk hasır için gereken sazları bir araya getirmek için dağıldı.” Çünkü yoksa onlar, Yaradan’ın onları pisliğin hükmünden çıkarıp, Keduşa’ya (Kutsallık) getirmesine asla ihtiyaç duymayacaklardı.

94- Ve Ruhlarınızı Koruyacaksınız

Duydum, 1945

“O halde özen göstermeyi üzerinize alın” ayetinde özen, öncelikle manevi ruhu işaret eder. Ama kişi Tora buyrukları olmasa bile maddesel ruhla ilgilenir. Bu böyledir, çünkü kural şudur ki, Mitzva öncelikle açıkça bellidir, yani yaptığı şeyi Mitzva amacıyla yaptığı aşikârdır, onu yapmadığı zaman ise bu Mitzva olmadığı için böyledir. Yerine getirmesinin sebebi, bunun bir Mitzva olmasıdır.

Dolayısıyla kişinin o bir Mitzva olmasa bile, yerine getirdiği Mitzva sebebiyle özel bir ilgiye, yalnızca Mitzva olduğu için bunu yaptığını söyleyeceği bir yer bulmaya ihtiyacı vardır. Sonra Mitzva’nın Işığı, yerine getirdiği Mitzva’nın eyleminde parlar. Buna Üst Işığın girebileceği “Mitzva ile bir Kli yapmak,” denir. Bu nedenle özen göstermek özellikle manevi ruhla ilgilidir.

95- Sünnet Derisinin Kesilip Çıkarılmasıyla İlgili

Bir Sünnet Yemeğinde Kudüs’te Duydum, 1945

Malhut'un kendisine "aşağı Hohma", Yesod'la bağlantısına da "inanç" denir. Yesod'un üzerinde, görevi Malhut'u Yesod'dan ayırmak ve onun Yesod'a bağlanmasını engellemek olan sünnet derisi vardır. Bu derinin gücü, inancı toz olarak resmetmekten gelir. Tozun içindeki Şehina (Kutsallık) sözünün anlamı budur.

Bu ayırıcı güç kesilip çıkarıldığında, onun toz olduğunu söylemeye ve derinin kesilip, toza atılmasına "sünnet" denir.

Bu aşamada Kutsal Şehina tozdan çıkar ve inancın erdemi açık hale gelir. Buna "kurtuluş," Kutsallığı tozdan yükseltmekle ödüllendirilmek denir. Bu nedenle bu gücü çıkarıp atmak için çabalamıyoruz, sadece inanç bütün olarak kabul edilir.

"Onlar kendilerine, zeytine ve yumurtaya olduğu kadar titizdir." "Zeytin" güvercinin söylediği şeydir: "Yukarıdan gelecek yiyeceğimin bir zeytin kadar acı olmasını tercih ederim." Ve "yumurta," ondan bir canlı doğacak olsa bile onda yaşam yok demektir. Çünkü şu anda içinde hiçbir yaşam görülmez. Onlar kendilerine karşı titizdirler ve durumları zeytin gibi olsa da çalışmayı tercih ederler.

Çalışmalarında canlılık görmemelerine rağmen, tüm çalışma gücünü Kutsallığı tozdan yükseltme amacından aldıklarından, kurtuluşla ödüllendirilirler. Ve sonrasında daha önce zeytin ve yumurta gibi olan yemeklerinin tadının şimdi canlı, tatlı ve çok hoş olduğunu görürler.

"İnanca dönen kişi yeni doğmuş bir çocuğa benzer," sözünün anlamı budur. Kişi vaadinin gereklerini yerine getirmelidir, sonrasında hoşnut olur.

Öyle anlaşılıyor ki, çocuk sünnet olurken acı çekiyor olsa da, onun ruhunun mutlu olacağına inanan ebeveynleri ve misafirler her şeye rağmen mutludur. Benzer şekilde, çalışmamızda acı çekiyor olsak da, mutlu olmalıyız. En sonunda ruhumuzun mutlu olacağına inanmalıyız.

Tüm çalışmamız memnuniyet içinde olmalıdır. Bunun ilk delili insana verilen ilk buyruktan gelir. Mitzva ebeveynler tarafından yerine getirilir, ana baba ve misafirler mutluluk içindedir. Kişinin yerine getirdiği tüm Mitzvot için bu böyle olmalıdır—yalnızca memnuniyet duymak.

96- Çalışmada Ambar Ve Şarap İsrafı Nedir?

Sukkot Arifesinde, Sukkot'un İçinde Duydum,1942

Ambar eril Dinim'dir (yargılardır), "gizli ve lekesiz" sözündeki gibi. Kişi Goren (ambar) durumunda iken yani çalışmaya Ger (yabancı) iken.

Şaraphane, dişi Dinim'dir, "gizli ve lekesiz" sözündeki gibi. Yekev (şaraphane), Nekev (boşluk, ağız) olarak kabul edilir.

İki çeşit Sukkot vardır: 1) İhtişamın bulutları; 2) Ambar ve şaraphanenin boşa gitmesi.

Bulut, kişinin Keduşa (Kutsallık) üzerinde hissettiği gizlilik olarak kabul edilir. Eğer kişi bulutun, yani hissettiği gizliliğin üstesinden gelirse, ihtişam bulutlarıyla ödüllendirilir. Buna MAN-de-İma denir ve bu altı bin yıllık bir süreye yayılır. Bu, henüz “aslına uygun” bir doğa haline gelmemiş gizem olarak kabul edilir.

Ambar ve şaraphane israfına “aslına uygun doğa” denir, MAN-de-Malhut olarak kabul edilir ve bu özellikle “aşağıdan uyanış” denen inanç yoluyla inşa edilir.

MAN-de-İma, yukarıdan bir uyandırılış olarak kabul edilir; doğa olarak kabul edilmez. Bu demektir ki, kişi doğa gereği bereketi almaya hazır olmadığına, hiçbir ihsan alamaz.

Ancak, doğanın ötesinde olan, Yukarıdan uyanış açısından, Işık, “Ben onların kirliliğinin ortasındaki Yaradan’ım,” yoluyla aşağıda olanlara akar, Kutsal Zohar’da yazdığı gibi, “kişi günah işlese de, asla işlememiş gibi olur.”

Oysa aşağıdan uyanışta, Işık dağılmaz. Daha ziyade kişi doğa tarafından yani kendi kendine vasıflandırılır, buna inanç vasıtasıyla ıslah edebileceği MAN de Nukva denir. Buna “kişi mahvoldu,” denilen yedinci milenyum, “kendi kendine” denir, yani “kendine ait bir şeyi yok,” bu Malhut olarak kabul edilir. Bu ıslah olduğunda kişi, Gar olan onuncu milenyumla ödüllendirilir.

Böyle bir ruh on nesilde bir bulunur. Ancak, genel ve özel daima eşit olduğundan, “özel” denilen altı bin yıl perspektifinden yedinci milenyum anlayışı vardır. Bu “ihtişam bulutları” denilen MAN-de-İma olarak kabul edilir.

Zaten en dibe inmiş olduğu için kişinin çalışmada daha fazla aşağıya incek yeri olmadığından bu çalışmanın amacı aslına uygun ve doğaldır. Bu böyledir, çünkü yüce olmaya ihtiyacı yoktur, çünkü onun için bu daima yeni bir şey gibidir.

Bu demektir ki, o daima çalışmaya şimdi başlamış gibi çalışır. Cennet Krallığının sorumluluğunu mantık ötesi kabullenerek çalışır. Çalışma düzeninde oluşturduğu temel en aşağı seviyedir ve tüm çalışmayı mantık ötesi yapar. Yalnızca gerçek bir aptal inancını oturtacağı bir temel olmadan, yani destek almadan ilerleyecek kadar aşağıda olabilir.

Kişi bu çalışmayı büyük bir mutlulukla kabullenir, sanki bilgisi ve inancının kesinliğini oturtabileceği bir görüşü varmış gibi. Ve bu mantık ötesinin ölçüsü sanki mantıklıymış gibinin ölçüsü kadardır. Dolayısıyla yolunda ısrar ve sebat ederse asla düşmez. Tersine yüce bir Krala hizmet ettiğine inanarak daima memnuniyet içinde olur.

“Sabah adayacağın kuzu ve alacakaranlıkta adayacağın şu diğer kuzu. ... Sabahın yemek adağı ve sonrasındaki içki adağı için,” ayetinin anlamı budur. Bu, sabah olduğunda adağını sunarken memnuniyet içinde olmak demektir, sabaha “ışık” denir, yani Tora’nın Işığı onun

için tam bir netlikle parlıyor. Onun için gece gibi olsa da, adağını, yani çalışmasını aynı memnuniyetle yapar.

Bu demektir ki, Tora ve çalışmayla ilgili bir netliği olmasa da, mantık ötesi çalıştığından her şeyi memnuniyetle yerine getirir. Dolayısıyla hangi aşamada Yaradan'ın daha hoşnut olduğunu ölçemez.

Bu Rabi Şimon'un "bir çeşit iş" öğüdünün anlamıdır. İş, akıl ve bilgi olmadan demektir. "Sina Dağı'nda işitilen kulak çalmaz." Bu kendisi için bir şey almamak, Cennet Krallığının yükünü hiç Gadlut (yücelik) olmadan, tamamen mantık ötesi çalışmaktır. Kişi gider ve aydınlanmayı kendisi için çalar, yani şöyle der, "Şimdi Tanrı'nın hizmetkârı olabilirim, çünkü çalışma için bir nedenim ve bilgim var, Yaradan'ın hizmetkârı olmanın değerini biliyorum. Artık mantık ötesi inanca ihtiyacım yok."

Bununla ilgili bize şunu söyler, "o mahkemeye satıldı." "Mahkeme" insanın eylemlerini, yapmaya değip değmediğini yargılayan insan aklını ve ilmini ifade eder. "Satıldı" demek Tanrı çalışmasına yabancılaştı demektir, yani akıl gelir ve bilinen soruyu sorar, "Bu hizmetle ne elde edeceksin?" Ve burada inanca yalnızca çalma yönünden destek alır. Bunun sonucu olarak kişi gelir ve sorularından yardım almayı iptal eder. Fakat bu sadece "altı" içindir, yani eril Dinim olarak kabul edilen, "o altı yıllığına satıldı".

"Fakat eğer hizmetkâr acıyla şunu derse: Sahibimi seviyorum... Bağımsızca hareket etmeyeceğim," yani o Mitzvot olmadan hareket etmek istemez, sonra ıslah "efendisi ona getirecek" olur, yani "kapıya ya da kapı girişine," Tanrı Cennet Krallığının ediniminde ona tıkanıklık verir. Ve "efendisi kulağını delecek, yani kulağı delinecek. Bu demektir ki, onda yeni bir delik açılacak ki böylece Sina Dağı'nda duyduğunu bir kez daha duyabilsin: "sen çalmayacaksın ve ona sonsuza kadar hizmet edeceksin." Bu tam anlamıyla Yaradan'ın hizmetkârı olduğu zaman böyledir.

Sukkot geçici ikamet yeridir. Bu, daimi ikamete varmadan önce Tanrı'nın evi yolundayken, amacı geçici ikameti terk etmek olan, zaten daimi ikametle ödüllendirilmiş, yapacak daha fazla şeyi kalmamış kişi demektir. Bu sırada o sürekli Tanrı'nın sarayına ulaşmak ister, çalışması "geçici ziyaretçi" formunda olsa bile arayışı devam eder.

Ve şimdi Yaradan'ı yakınlaştırıp, şükrettiği ve övdüğü zamanki çalışmasını sürdürebilir. Sukkot zamanındaki memnuniyetini sürdürür ve bu geçici ikamet anlamıdır. Bu nedenle "daimi ikametgâhı bırakıp, geçici ikametgâhta kal" derler.

"En önemlisi çalışma değil, eylemdir." bu demektir ki, asıl mesele eylemdir. Rabi Şimon "iş meselesi" diyerek eylemin en önemli şey olduğunu söyler ve akıl bir çeşit aynadan başka bir şey değildir.

Ancak, eylem yaşam, akıl konuşma olarak kabul edilir. Konu şudur ki, eylemde bütünlük varsa, eylem o kadar büyür ki beraberinde Tora'nın aklını da getirir. Tora'nın aklına ise "konuşan" denir.

97- Ambar Ve Şaraphane İsrافی

Goren (ambar) iyi amellerin eksilmesidir, kişi Yaradan'da öncelikle Gronot (İbranice: boğumlar; Ger'onot - eksiklik kelimesiyle sesteş) hisseder. Bu nedenle iyi amellerini azaltır. Sonrasında "Ve Tanrı adını lekeleyen" anlamında Yekev (şaraphane) aşamasına gelir.

Sukkot memnuniyet, günahlar ona erdemlik olduğunda, ambar ve şaraphane bile Keduşa (Kutsallık) içine kabul edildiğinde, bu sevgiden tövbe olan "Gevurot sevinci" olarak kabul edilir. Sukkot anlayışı İshak olmanın anlamı budur, herkes ona dâhildir (ve Pesah, sağ çizgi sevgi olarak kabul edilir). Bu "İbrahim İshak'a babalık yapar," sözünün anlamıdır.

Bu böyledir, çünkü baba ve oğul konusu sebep ve sonuçtur. Sağ çizgi İbrahim'le ilgili ilk idrak olmasaydı, sol çizgi İshak ile ilgili de bir idrak olmayacaktı. Daha ziyade sol, sağla birleşmiştir.

İbrahim şöyle der, "Sen'in Adının Kutsallığı helak olacak." Yakup da der ki, bunun anlamı, günahlar Sen'in Adının Kutsallığı üzerine yıkılacak demektir. Eğer bu böyle devam ederse o zaman ortada bir gedik olur. Diğer bir deyişle, İsrail'deki tüm günahlar Keduşa (Kutsallık) için bir gedik gibi olur.

Oysa İshak şöyle der, "yarısı benim üzerime, yarısı senin üzerine," yani günahların bir kısmı ve Mitzvot'un bir kısmı, bu demektir ki, her ikisi de Keduşa'ya girecek. Ve bu günahlar ona erdemlik olduğunda sevgiden tövbeye geldiğinde olur. Bu aşamada bir gedik vardır, şöyle yazdığı gibi, "delik olmadan ve feryat olmadan," fakat hepsi Keduşa için ıslah edilir.

Bu atalarımızın söylediği şeyin anlamıdır; "İshak'ın katırının pisliği Abimeleh'in para ve altınından yücedir." Katır bayağı, değersiz bir şeydir, yani onun kulluğunu katır olarak kabul ederler. Ve sonrasında ayrılık aşaması gelir. Çalışmasını takdir etmediği için ayrılığa düşer. Ve buna "İshak'ın katırları ve pisliği" denir. Ve İshak her şeyi sevgiden tövbe formunda ıslah ettiği ve günahları erdemlik olduğundan, onun pislik kazanımı "Abimeleh'in para ve altınından," yücedir.

Onun Kesef'i (para) demek, Yaradan'a Kisufim (özlem) demektir; Zahav (altın) demek, Tora özlemiyle ilgili olarak Ze Hav (bunu ver) demektir. İshak her şeyi ıslah ettiğinden, o, sevgiden tövbeyi başarmıştır. Mitzvot'u yerine getirmede 613 Mitzvot'dan fazlası olmadığından, o her durumda zengindir, fakat günahların sonu yoktur. Bu nedenle İshak zengin olur, şöyle yazdığı gibi "ve yüz kapı buldu." Bu demektir ki, israf onda ıslah olduğundan, o hiç eksiklik olmadan Keduşa'da yüzde yüzdür.

Bu nedenle Sukkah'ın sazdan çatısı, ambar ve şaraphane israfından meydana gelmiştir. (Böylece atalarımızın, Musa israf nedeniyle zengin oldu demesini anlayabilirsiniz). Bu nedenle Sukkot, öncelikle Gevurot'u sevindiren İshak'tan ve Musa'dan sonra adlandırılmıştır.

98- Asla Kaybolmayan Manevilik

Ruhsal var oluşun asla kaybolmayacağı söylenir. Böylece, yalnızca kendi başına maruz kalınarak bulunan bir formda var olan (bencil) arzu, materyal var oluş olarak bilinir, çünkü o bu formdan kaybolacak ve özgeciliği edinecektir.

Ruhsal var oluştaki yere asıl gerçeklik denir, çünkü oraya gelen herkes, o ruhani dünyadaki bir başkasının gördüğü her şeyi onun gördüğü şekilde görür ve algılar. Buna ters olarak, hayalden doğmuş bir şey gerçek bir yer olarak söylenemez, çünkü orası herkesin kendine göre farklı hayal ettiği bir yerdir.

Üst manevi dünyaların yetmiş çehresi vardır, yani onlar yetmiş seviyedir. Ve her seviyede, ruhsal var oluş, içinde kişi bulunan seviyenin uyumuyla açıklanır. Ancak, bir dünyanın anlamı gerçekliktir, yani belirli dünyanın 70 seviyesinden birine gelen herhangi bir kişi oraya gelen hepsi gibi aynı formda olduğunu anlar.

Ve bu, kutsal kitabın ayetlerini açıklayan Kabalistlerin yazdıklarından gelir ve derki: “böylece İbrahim İshak'a dedi”, ve ayetlerin açıklanmasını öğreten Kabalistlerin diğer öğretimleri gibi. Ve sorunla ilgili: “bir diğerine ne dediğini nasıl bilirler?” Açıklaması şudur ki, çünkü onlar İbrahim'in bulunduğu aynı seviyeden geldiler, bu yüzden onlar daha sonra İbrahim'in görüp bildiği gibi görüp bildiler.

99- O Günahkâr Veya Hak'tan Yana Olan Demedi

Duydum, Iyar 21, Kudüs

“Rabbi Hanina Bar Papa dedi, ‘O melek, gebeliğe tayin edilen, onun adı Layla (gece). O bir damla alır ve Yaradan'ın önüne koyar ve O'nun önünde der ki: ‘Efendim, bu damladan ne olmalı, bir kahraman veya bir güçsüz, bir akıllı veya bir aptal, bir zengin veya bir muhtaç?’ Fakat o ‘bir günahkâr veya bir Hak'tan yana’” demez (Nida 16b).

Kurala göre şöyle yorumlamalıyız; bir aptal Hak'tan yana olamaz, bilgilerimizin dediği gibi, “Kişi içine bir budalanın ruhu girmedikçe günah işlemez.” Bütün günlerini aptallıkla geçiren biri için bunun daha da fazlası geçerlidir. Bu yüzden, aptal doğan birinin hiç seçimi yoktur, çünkü aptal olmaya mahkûm edilmiştir. Dolayısıyla, “o ‘günahkâr veya Hak'tan yana’ demedi” sözü, böylece onun seçim hakkı olduğudur. Fakat eğer “bir Hak'tan yana veya bir aptal” demeseydi neye yarardı? Nihayetinde, eğer aptal biri olmaya mahkûm edilmişse, bu günahkâr olmaya mahkûm edilmiş olmakla aynı şeydir!

Ayrıca bilgilerimizin sözlerinden anlamalıyız ki: “Kabalist Yohanan dedi ki: ‘Yaradan Hak'tan yana olanların az sayıda olduğunu gördü, O onları her bir nesle koydu ve yerleştirdi.

Yazıldığı gibi: ‘Yeryüzünün sütunları Efendi’nindir ve O dünyayı onların üzerine kurdu.’” Ve Rashi şöyle yorumlar: ‘O dünyayı onların üzerine kurdu’ - O, onları dünyanın devamlılığı için altyapı, varoluş ve temel olmak üzere bütün nesillerde dağıttı” (Yoma 38b).

“Onlar az sayıda,” onlar daha az çoğalıyorlar demektir. Böylece, onları çoğaltmak için ne yaptı? “O, onları her bir nesle koydu ve yerleştirdi.” Şunu sormalıyız: “Onları her bir nesle yerleştirmenin faydası nedir ki çoğalsınlar?” Raşi’nin yorumladığı üzere, bizler tüm Hak’tan yana olanların tek bir nesilde bulunmaları ile tüm nesillere dağıtılmaları arasındaki farkı anlamalıyız. Birçok nesilde olmakla Hak’tan yana olanlar yayılıp artar mı?

Yukarıda söylenenleri anlamak için bilgilerimizin, Yaradan’ın bu damlayı bilge veya aptal olmaya mahkûm etmesi ile ilgili sözlerini açıp yorumlamalıyız. Bu şu demektir ki hazırlık esnasından bu yana, eğiliminin üstesinden gelecek güç olmadan, zayıf bir arzuya ve yeteneksiz doğan biri, Tanrı’nın hizmetindeki çalışmasının başlangıcında, Tora’yı ve bilgeliği almaya yeterli olmak zorundadır. Bu şu şekilde yazılır: “Bilgeliği akıllıya verecektir.” O sordu: “Eğer onlar zaten akıllılarsa, neden hâlâ bilgiğe ihtiyaç duyarlar? Bu ‘aptallara bilgeliği verecek’ olmalıydı.”

Ve bunu şöyle açıklar: Bir bilge, hâlâ bilgeliği edinememiş dahi olsa, bilgelik için özlem duyan kişidir. Zira kişinin arzusu varsa, arzuya Kli (kap) denir. Bu nedenle, bilgelik için arzusu ve tutkusu olanlar, bu bilgeliğin içinde parladığı Kli’dir. Bundan şu sonuç çıkar: Bir aptal, bilgelik için arzusu olmayan ve tüm arzusu kendi ihtiyaçları için olan kişi demektir. İhsan etme açısından, bir aptal hiçbir şekilde ihsan etmeyi başaramaz.

Dolayısıyla, bu niteliklerle doğan kişi, nasıl Hak’tan olanın derecesini kazanabilir? Bundan şu sonuç çıkar: Onun hiçbir seçimi yoktur. Dolayısıyla, “o ‘Hak’tan yana olan veya günahkâr’ demedi” sözünün avantajı nedir ki kişinin bir seçimi olsun? Sonuç olarak, zayıf ve akılsız doğduğundan, seçim yapmaya yetkin değildir, çünkü O’nun bilgeliği için arzu duymaya ve zorlukların üstesinden gelmeye tamamiyle yetersizdir.

Bunu anlamak için, yani aptal için bile bir seçim olduğunu, Yaradan bir düzeltme yaptı. Bilgelerimiz bunu şöyle açıklar: “Yaradan Hak’tan yana olanların az olduğunu gördü; O onları her bir nesile koydu ve yerleştirdi.” Ve biz sorduk, “Bunun ne faydası var?”

Şimdi bu durumu anlayacağız. Bu şöyle bilinir: Günahkârla ilişki kurmak yasaktır, kişi onların yaptığını yapmasa dahi. Şu şekilde yazılmıştır: “Kibirinin koltuğunda da oturma.” Bu, kişi oturup Torah çalışsa ve Mitzvot’u korusa bile günahın öncelikli olduğu anlamına gelir, çünkü kibirlilerin içinde oturuyordur. Aksi takdirde, bu yasak Torah ve Mitzvot’un iptalinden dolayı geçersiz olurdu. Fakat aksine, oturma eyleminin kendisi yasaklanmıştır, çünkü kişi sevdiklerinin düşünce ve arzularını alır.

Ve tam tersi: Eğer kişinin maneviyat için hiçbir arzusu ve tutkusu yoksa eğer maneviyat için arzusu olan insanların arasındaysa ve bu insanları seviyorsa, kendinde güçlükleri yenecek güç, istek ve arzular olmasa dahi, o da onlara hâkim olan gücü, onların arzularını ve heveslerini alır. Bu insanlara atfettiği yüceliğe ve önemliliğe göre yeni güçler alacaktır.

Yukarıdaki sözlerden şunu anlayabiliriz: “Yaradan Hak’tan yana olanların az sayıda olduğunu gördü.” Bu herhangi bir insanın niteliklerindeki yetersizlikten dolayı Hak’tan yana olamayacağı anlamına gelir. Yazıldığı üzere, kişi aptal veya zayıf karakterli doğmuştur; aynı zamanda seçimi vardır ve kendi nitelikleri bir bahane teşkil etmez. Çünkü Yaradan her nesle Hak’tan yana olanları yerleştirmiştir.

Böylece, kişinin Hak’tan yana olanların bulunduğu yere gitme seçimi vardır. Kişi onların otoritesini kabul edebilir ve böylece kendi niteliklerinin doğasında bulunmayan tüm güçleri alır. O bunları, Hak’tan yana olandan alır. “Onları her bir nesle yerleştirmesinin” faydası budur. Böylece her nesil döneceği, tutunacağı ve Hak’tan yana olanın seviyesine yükselmek için gereken gücü alabileceği birine sahip olur. Ve böylece onlar da sonradan Hak’tan yana olurlar.

Ve böylece, “O ‘günahkâr veya Hak’tan yana olan’ demedi” bu onun seçimi var demektir: Yol gösterilmek için Hak’tan yana olana gidip tutunabilir ve onlar vesilesiyle ileride kendini de Hak’tan yana yapacak gücü alabilir.

Ancak, eğer tüm Hak’tan yana olanlar aynı jenerasyonda olsaydı, aptalların Yaradan’a yaklaşabilmek için hiç umutları kalmazdı ve böylece bir seçimi olmazdı. Ancak, Hak’tan yana olanları her nesle dağıtarak her bir kişinin tüm jenerasyonlarda yaşayan Hak’tan yana olana yaklaşmak için seçim gücü olur. Aksi hâlde, kişinin Tora’sı ölüm iksiri olmak zorundadır.

Bunu maddesel bir örnekten anlayabiliriz. İki kişi, biri diğerine karşı durduğunda, birinin sağ eli diğerinin sol elinin karşısındadır ve sol eli de diğerinin sağ elinin karşısındadır. İki yol vardır: Sağ- sadece ihsan eden, Hak’tan yana olanın yolu ve sol- sadece ihsan eden Yaradan’dan onları ayıran şey olan kendisi için almak. Tabii ki böylece, onlar Hayatın Hayatı’ndan ayrılırlar.

Bu yüzden onların hayatlarındaki günahkârlara “ölü” denir. Buradan şunu anlayabiliriz ki kişi Yaradan ile Dvekut (bir olmak) ile daha ödüllendirilmediğinde, onlar ikidir. Sonra, kişi kendini O’ndan ayıran Tora’yı öğrendiğinde, Tora ona ölüm iksiri hâline gelir. Çünkü kişi Tora’sının kendi bedenini giyinmesini isterken hâlâ ayrı kalmaktadır. Bu Tora’nın bedenini arttırmasını istediği anlamına gelir ve bu onun Tora’sını ölüm iksiri yapar.

Ancak, kişi O’na bağlı kaldığında, tek bir otorite oluşur ve bu kişi O’nun tekliği içinde O’nunla bir olur. Sonra, kişinin sağ tarafı Yaradan’ın sağ tarafı olur ve akabinde beden kişinin ruhu için bir kıyafet hâline gelir.

Kişinin doğru yolda ilerleyip ilerlemediğini bilmesinin yolu şudur: Kişi bedensel ihtiyaçlarıyla ilgilenirken, bunlarla ruhunun ihtiyaçları için gerekenlerden daha fazla ilgilenmediğini görmelidir. Ve kişi ruhunun ihtiyaçları için giyineceğinden daha fazlasına sahip olduğunu düşündüğünde, bu kişinin bedenine giyindiği bir giysi gibidir. O anda, kişi bu giysiyi daha uzun veya geniş tutmaya değil, bedenine doğru bir şekilde uyanı giymeye özen gösterir. Benzer şekilde, bedensel ihtiyaçları ile uğraşırken, kişi ruhunun ihtiyaçlarından

fazlasına, yani ruhunu kıyafetlendirmek için olandan fazlasına sahip olmamaya özen göstermelidir.

Yaradan ile birleşmeye varmak için, Efendi'yi almayı dileyen herkes, O'nu gelip alamaz, çünkü bu kendini sevme olan alma arzusu ile yaratılmış olan adamın doğasına terstir. İşte bu yüzden neslin Hak'tan yana olanlarına ihtiyacımız var.

Bir kişi tek niyeti güzel ameller yapmak olan gerçek bir Rav'a tutunduğunda, kendisinin iyi amelleri yapamadığını hissettikçe, hedefi Yaradan'ın memnuniyeti için ihsan etmek olur. Bunu gerçek bir Rav'a bağlı kalarak ve onun sevgisini isteyerek, Rav'ının sevdiği şeyleri yapar ve Rav'ın sevmediklerini sevmez. Ve sonra Rav ile birlikte Dvekut yapar ve doğuştan almamış olmasına rağmen Rav'ının güçlerini alır. Hak'tan yana olanları her bir nesle yerleştirmenin anlamı budur.

Ancak, buna göre, Hak'tan yana olanı her bir nesle yerleştirmenin nedenini görebilmek zordur. Bunun aptallar ve zayıflar için olduğunu söylemiştik. Fakat bunu aptalları yaratmayarak çözümlenebilirdi! Kim bu damla zayıf veya aptal olacak dedirtti ki ona? O herkesi akıllı yaratabilirdi.

Cevap şöyledir: Aptallara da ihtiyaç vardır, çünkü onlar alma arzusunun taşıyıcılarıdır. Yaradan'ın yakınına ulaşmak için hiçbir çareleri olmadığını görürler ve böylece onlar haklarında şöyle yazılmıştır: "Ve ileri giderler ve adamların cesetlerine bakarlar... Onların ne kurtları ölür, ne de ateşleri söner ve tamamıyla bir et parçası hâline gelene kadar iğrençleşirler." Hak'tan yana olanların ayakları altında küle dönüşürler, Hak'tan yana olanlar Hakk'ın onlar için yaptığı iyiliği, onları akıllı ve güçlü yaratmakla kendine daha yakına getirdiğini fark ederler.

Böylece, şimdi onlar buldukları düşük seviyeyi gördükleri için Yaradan'a şükranlarını ve dualarını gönderebilirler. Ve buna "Hak'tan yana olanın ayakları altındaki küller" denir. Bunun anlamı, Hak'tan yana olan onunla yürür ve böylece Yaradan'a şükranlarını sunar.

Fakat düşük seviyelere de ihtiyaç olduğunu bilmeliyiz. Katnut (küçüklük) seviyesinin hemen Gadlut (yücelik/büyüklik) ile birlikte doğması daha iyi olurdu derken, Katnut (küçüklük) derecesi gereksiz kabul edilmiyor.

Bu tıpkı bir fiziki beden gibidir. Beyin, göz ve bunun gibi kesinlikle önemli organlar vardır ve mide, bağırsak, parmaklar gibi çok önemli olmayan organlar da vardır. Fakat çok önemli olmayan, görev yapan bir organa gereksiz diyemeyiz. Elbette her şey önemlidir. Maneviyatta da bu aynıdır: Aptallara ve zayıflara da ihtiyacımız vardır.

Şimdi ne yazdığımızı anlayabiliriz. Yaradan dedi ki: "Bana doğru dön ve ben sana doğru döneyim." Bu demektir ki, Yaradan "dön," der ve İsrail tam tersini der: "Bizi geri götür Efendi ve sonra dönelim."

Çalışmadan düşüş esnasında, Yaradan önce "dön" der. Bu kişiyi Tanrı'ya hizmetinde bir yükselişe getirir ve kişi "bizi geri getir," diye yakarmaya başlar. Ancak düşüşteyken, kişi "bizi geri getir" diye yakarmaz. Tam tersine, çalışmaktan kaçır.

Bu nedenle, kişi bilmelidir ki “bizi geri getir” diye yakarırken, bu yukarıdan bir uyanıştan kaynaklanır, çünkü Yaradan önceden “dön ” demişti ki böylece kişinin yükselişi olsun ve “bizi geri getir,” diyebilsin.

Bunun anlamı şudur: “Gemi ilerlediğinde, bu vuku buldu, Musa şöyle dedi: ‘Yüksel, Oh Efendi ve düşmanlarını dağıt.’ İlerlemek, yükseliş vakti olan Yaradan’a kulluk etmeyi geliştirmek demektir. Sonra Musa dedi ki; “yüksel.” Ve onlar dinlendiklerinde “dön” dedi. Tanrı’nın çalışmasına ara verme esnasında, Yaradan’ın “bana doğru dön” anlamındaki “dön” demesine ihtiyaç duyarız. Bu Yaradan’ın uyanış vermesi demektir. Bundan dolayı, kişi ne zaman “yüksel” veya “dön,” denileceğini bilmelidir.

Bu Paraşat Akev’de yazılan anlamındadır: “Ve bütün yolu hatırlarsın... Kalbinde ne olduğunu bilmek için, ya O’nun emirlerini tutarsın ya da tutmazsın.” “O’nun emirlerini tutarsın” demek “dön” olarak kabul edilir. “Ya da tutmazsın” demek “yüksel,” olarak kabul edilir ve ikisine de ihtiyacımız vardır. Ve Rav ne zaman “yüksel,” ne zaman “dön.” olacağını bilir, çünkü 42 yol Tanrı’nın hizmetindeki yükselişler ve düşüşlerden ibarettir.

100- Yazılı Tora Ve Sözlü Tora

Mişpatim’de Duydum, 1943

Yazılı Tora “yukarıdan uyanış” ve sözlü Tora da “aşağıdan uyanış” olarak kabul edilir. Ve beraberce onlara “altı yıl hizmet edecek ve yedincide özgür kalacak,” denir.

Bu böyledir, çünkü çalışmanın özü özellikle direncin olduğu yerdedir. Ve buna He’elem (Gizlilik) kelimesinden gelen Alma (İbranice: Dünya) denir. Gizlilik olduğunda, orada direnme ve çalışmak için bir yer vardır. Bu atalarımızın “Altı bin yıllık dünya ve biri bozuldu.” demesinin anlamıdır. Bu demektir ki, gizlilik bozulacak ve artık çalışma kalmayacak. Daha doğrusu, Yaradan çalışabilsin diye ona örtmek için kanatlar verir.

101- “Güllerin Üzerindeki Lider” İlahisinin Yorumu

Duydum, 28 Şubat 1943

Lider zaten kazanmış olandır.

Şoşanim (güller) üzerinde demek, ızdıraptan iyi bir güne ve Sasson’a (neşe) gelmeyle ilgili olarak, Kutsal Şehina (Kutsallık) anlamına gelir. Ve “onun Şinaim’ini (dişler) köreltmek” kelimesinden gelen Şoşanim denilen pek çok yükseliş ve düşüş aşaması olduğundan, günahkâr olanın soruları cevaplandırılmamalı, ama daha ziyade dışı köreltilmelidir. Ve pek çok dövülmeden, yani pek çok diş köreltilmesinden güllere geliriz. Dolayısıyla burada pek çok Sasson (neşe) anlayışı vardır ki bu sebeple güller denilerek çoğul konuşulur.

102- Ve Seni Güzel Ağaçların Meyvesine Götüreceksin

Uşpizin-de-Yosef’de Duydum

Ayette; “Ve seni götüreceksin... narenciye ağaçlarının meyvelerine,” bu haktan yana olan, “meyve veren,” anlamındadır. Keduşa (Kutsallık) ile Sitra Ahra (öteki taraf), yani “Başka bir Tanrı verimsiz ve meyve vermez”, arasındaki tüm farklılık budur. Ancak haktan yana olana Hadar (narenciye) denir, çünkü o meyve verir, o ağacında yıldan yıla yaşar (Dar). Bu yüzden Yusuf hakkında şöyle yazar, “Kutsal toprakların tüm halkı için tedarik eden (Maşbir) tek kişi oydu,” onlara kendi sahip olduğu ve onların sahip olmadığı meyvelerden ayırmak (Şover) için. Böylece, ister iyi taraftan olsun ister tam tersi taraftan olsun herkes onun konumunu hissetti.

Bu “Ve Yusuf besledi... Ekmekle, onların yavrularının ihtiyaçlarına göre.” demektir. “Yavrular” Gar olarak kabul edilir “ve onlar gözlerinin arasındaki alınlıklar için olmalı” da olduğu gibi, bu başın Tefillin’idir. Bu sebepten dolayı Yusuf, ömrünün son yıllarındaki oğul “bilge oğul” diye adlandırılır. Bunun anlamı şudur; “hayatı (nesli) sürdürmek için beni senden önce gönderdi,” bu “Haya’nın Işığdır,” Gar olarak nitelendirilir.

Bu, ayette, “Sana, kılıcım ve yayımla Amorite’in elinden aldığım, kardeşlerinin üzerindeki bir hisseyi verdim.” demektir. (Oğulları 2 pay aldılar. Ve Raşbi’ye göre, “hisse,” “düzgünlük” anlamındadır). Yani oğulları vasıtasıyla, oğullar “meyveler” diye adlandırılır. Ve o bunu Yusuf’a verdi.

Saul hakkında yazılanın anlamı şudur, “onun omuzlarının yukarısı, her insandan daha yüksekti.” Ve bu “Senin palton var, sen bizim hükümdarımız ol.” demektir. Ve bu “Yavrular, neden geliyorlar? Onları getirenlere ödül vermek için,” demektir. O sordu, “Asıl önemli olan öğrenmek değil eylemde bulunmak ise, neden bilgeliğe ihtiyaç duyarız?” Ve o cevapladı, “onları getirenlere ödül vermek için,” çünkü bilgelik eylemi getirir.

Saul ve Davut arasındaki anlaşmazlık konusunda, Saul’un hiçbir kusuru yoktu. Bu nedenle o hüküm sürdüğünde 1 yaşındaydı ve krallığı devam ettirmeye ihtiyacı yoktu, çünkü o kısa zamanda her şeyi tamamlamıştı. Fakat Davut’un 40 yıl hüküm sürmesi gerekti. Davut Yahuda’nın oğlu ve Leah’nın, gizli dünyanın oğluydu. Ve Saul Benyamin’in ve Rahel’in, ifşa olmuş dünyanın oğluydu, dolayısıyla da Davut’un zıddıdır. Bu nedenle Davut dedi ki, “Ben tamamıyla huzurum,” yani ben herkese ulaşırım ve herkesi severim anlamında, “fakat ben konuştuğumda, onlar çatışma içindedir.”

Ve Avişalom Davut’un tam tersiydi. Bu Nebat’ın oğlu Jeroboam’ın günahı demektir: Yaradan onun elbiselerine tutundu ve ona şöyle dedi: “Sen ve Ben ve Yişay’nın oğlu (Davut) Cennet Bahçesinde yürüyeceğiz.” Ve o sordu, “Kim önderlik edecek?” Ve Yaradan ona dedi ki: “Yişay’nın oğlu önderlik edecek.” Sonra o cevapladı, “istemiyorum.”

Şöyle ki derecelerin sıralamasında önce saklı dünya, sonra da ifşa olmuş dünya gelir. Bu “Bende yeteri kadar var,” “Benim her şeyim var.” demektir. “yeterli” Gar’dır, ve “her şey” Vak’tır. Bu aynı zamanda “Yakup nasıl durmalı? Çünkü o küçük?” demektir. Ve bu Yusuf kudemini ondan aldı demektir. Sonrasında, ona her şey verildi, Gar’ı olduğundan beri. Gar ona Yusuf sayesinde geldi “Ve Yusuf besledi” yoluyla.

“Leah’dan nefret edildi,” bunun anlamı; bilge öğrenciler arasında tüm nefret ve anlaşmazlıklar yayıldı demektir. Bu aynı zamanda Şamay ve Hillel arasındaki anlaşmazlık da demektir, gelecekte, bu iki topluluk birleştiğinde, Yusuf’un topluluğu ve Yahuda’nın topluluğu. Bunun anlamı Yahuda’nın Yusuf üzerine söylediğidir: “Oh Efendim,” o an Yahuda ve Yusuf’un bütünleşmesiydi. Fakat Yahuda yol gösteriyor olmalıdır.

Bu, Kutsal Ari’nin Yusuf’un, Mesih oğlu olmasını açıklamaktadır. Bundan dolayı o bu kadar bilgeliği ifşa edebildi, çünkü ifşa edilmiş dünyadan izni vardı. Ve bu tartışma şuradan uzanmaktadır: “Ve çocuklar onun içinde birlikte mücadele ettiler,” Esau’nun, Rebeka ile beraber iyi elbiseleri vardı.

103- Kimin Kalbi Onu İstekli Yapar

Şabat’ta Duydum, 1 Ekim 1942

Ayetten: “Kalbini istekli kılan herkes, Ben’im bağışladıklarımı alır.” Bu, “Kutsallıktan gelen bağışın özü,” sözünün anlamıdır. Diğer bir deyişle kişi bağış aşamasına nasıl gelir? Kutsallık vasıtasıyla.

Bu demektir ki, eğer kişi kendini izin verilmiş olanla kutsarsa, böylece “benim bağışım” denilen Kutsal Şehina’ya, bağışlama aşamasına gelir. “Kalbini istekli kılan herkes” sözünün anlamı budur. Tüm kalbini, yani eğer kalbinin hepsini verirse, böylece Kutsal Şehina’ya tutunmak için Ben’im bağışım ile ödüllendirilecek.

“Onun nikâh gününde ve kalbinin mutlu gününde,” ayetinde nikâh demek, bayağılık olan en alt derecede olmak demektir. Eğer kişi bayağılık aşamasında Yaradan’a hizmet etmeyi üzerine alır ve aynı zamanda çalışmasında memnuniyet içinde olursa, bu önemli bir derecedir. Ve sonra kişiye Kutsal Şehina’ya “damat” oldu denir.

104- Bozguncu Oturuyor

Şabat Arifesinde Duydum, Ekim 1942

Zohar’da, Nuh ve tufan vardır ve bozguncu onun tam ortasında oturur. Şöyle sorar, “Tufan, su baskını demektir. Bunun kendisi zaten ölümcül ve kötüdür. Öyleyse onun tam ortasında bozguncu vardı ne demek? Ve ayrıca tufan ve bozguncu arasındaki fark nedir?”

Cevap şudur ki, tufan maddesel azaptır, yani bedenin ızdırabı. Ve bedenin içinde maneviyatı baltalayan bir başka bozguncu vardır. Bu demektir ki, bedenin ızdırabı ona yabancı düşünceler getirir, öyle ki bu düşünceler onun maneviyatını bozguna uğratıp öldürene kadar.

105- Piç Bir Bilge Öğrenci Halkın Başrahibinden Daha Önde Gelir

Heşvan 15, 1 Kasım, 1944, Tel Aviv’de duydu

“Piç bir bilge öğrenci halkın başrahibinden önde gelir.”

Piç bir yabancı Tanrı, zalim (merhametsiz) demektir. Bu piç olma halini ifade eder. Kişi diğer tanrılara inanma yasağını çiğnediğinde, onlar bu kişinin piç olmasına yol açarlar.

Diğer tanrılara inanmak, kendisini vulva denilen Sitra Ahra (öteki taraf) ile birleştirmek demektir. Bu “vulvaya gelen ve ondan çıkmış bir piç peyda eden,” demektir.

Ev sahiplerinin kuralı Tora'nın kuralına zıttır. Bu yüzden, halktan olan kimselerle bilge müritler arasında anlaşmazlık vardır. Ve eğer kişi piçe sahip olduysa, burada büyük bir farklılık vardır. Bilge bir mürit bunun da; yani ona görünen form – bu piç formunun Yaradan'dan geldiğini ileri sürer. Yaradan'ın bu hikmete neden olduğunu söyler.

Hâlbuki günahkâr, bunun bir günahdan dolayı kendine gelen yabancı bir düşünce olduğunu ve günahlarını düzeltmekten başka hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını söyler.

Oysaki bilge bir öğrencinin, bunu da yani mevcut formun asıl özünü de görmesi gerektiğine inanma gücü vardır. Aynı zamanda, o, adanmışlık noktasına kadar, cennetin krallığının yükünü üstüne almalıdır.

Bu demektir ki, en az önem taşıdığı düşünülen şey bile, en aşağıda ve en gizlenmiş bile olsa yine de bunlar Yaradan'a atfedilmelidir. Yaradan kişinin içinde “yabancı düşünceler” adı altında İlahi Takdir'in bir görüntüsünü yaratmıştır ki böylece kişi Keduşa (Kutsallık) içinde çok büyük bir bilgeliği (Daat) varmışçasına böyle ufak bir şeyde bile mantık üstü çalışsın.

Ve büyük bir rahip “ve onlar çok...” yani onların çok fazla Tora ve birçok Mitzvot'u var ve hiçbir eksiklikleri yok niyetiyle Yaradan'a hizmet edendir. Bu nedenle, eğer kişi ilişki kurar ve çalışmadaki düzeni kendi üzerine alırsa, kurala göre bilge olan bir piç öncelikli gelir. Bu demektir ki kişi, kişinin piçliğini bilge bir öğrenci formunda varsayar. “Bilge” Yaradan'ın ismidir. O'nun öğrencisi Yaradan'dan öğrenendir. Yalnızca bilge bir öğrenci her şey için, çalışma esnasında görünen tüm şekiller için “bu Yaradan'dandır” diyebilir.

Lakin halktan biri olan rahip Yaradan'a hizmet etmesine, Tora'da ve çalışmasında mükemmel olmasına rağmen, Yaradan'ın ağzından öğrenmek ile ödüllendirilmediyse; o hala “bilge bir öğrenci” olarak kabul edilemez.

Dolayısıyla, yukarıdaki durum gerçek mükemmelliği başarması için hiçbir şekilde ona yardım edemez, çünkü onun ev sahipleri kuralı vardır. Ve Tora'nın kuralı; kişi yalnız Yaradan'dan öğrenir. Yalnızca bilge bir öğrenci gerçeği bilir; her şeye Yaradan'ın sebep olduğunu.

Şimdi bilgilerimizin sözlerini anlayabiliriz, “Rabi Şimon Ben Menasya Tora'daki tüm Etin'leri çalışıyordu.” (Etin, kapsayanlar, içerenler demektir.) Bu, onun her gün Tora ve Mitzvot'a bir önceki günden daha çok eklediği anlamına gelir. Ve artıramadığı anlamına gelen “Yaradan'ından, Efendin'den korkmalısın,” durumuna geldiğinden bu yana, Tanrı korusun, tam tersine artık ekleyemediği bir noktaya geldi.

Ve Raşbi, Ben Menasya kaçmak ve mücadeleden geri çekilmek anlamına gelen Menusa'yı (kaçmak) anladığını kastediyor şeklinde yorumlar. Aynı zamanda, Ben Haamsuny, gerçeği ve gerçeğin şeklini anladı demektir. O nöbette kaldı ve Rabbi Akiva gelip, bilge öğrenciler dâhil, Et'i (kapsayan) açıklayana kadar ilerleyemedi. Bu, bilge öğrencilere bağlı kalarak yardım almak mümkündür anlamına gelir.

Diğer bir deyişle, sadece bilge bir öğrenci kendine yardım edebilir, başka hiçbir şey değil. O Tora'da mükemmel olsa bile, eğer Yaradan'ın ağzından öğrenmek ile ödüllendirilmemişse, hala ona "halktan biri" denilecektir.

Bu yüzden, kişi bilge bir öğrencinin karşısında teslim olmalı ve bilge bir öğrencinin hiç tartışmasız fakat mantık üstü yol ile onun üzerine koyduğu şeyi kabul etmelidir.

"Ölçü bu yüzden yeryüzünden daha uzundur." Bu, Tora yeryüzünden daha sonra başladı demektir. Yani, eğer yeryüzünden daha büyükse. Hiçbir şey ortadan başlayamaz diye bir kural vardır. Bu yüzden, eğer kişi başlamak istiyorsa, başlangıç yeryüzünden sonradır, yani dünyeviliği geçtikten sonra. (Buna "halktan bir başrahip" denir. Yani eğer kişinin çalışması muazzam ölçüde ise, fakat henüz Tora'nın ışığıyla ödüllendirilmediyse, kişi hala dünyevilikte demektir.)

Lışma'yı kazanmak (O'nun Adına), Lo Lışma'da (O'nun Adına olmayanda) çok çalışmayı gerektirir. Bu, kişinin Lo Lışma'da çok gayret edip çaba sarf etmesi gerektiği anlamına gelir ve sonrasında kişi hala Lışma'yı kazanamadığı gerçeğini görebilir. Lakin kişi büyük bir çaba ile kendini zorlamadığında, gerçeği göremez.

Başka bir seferde, o şöyle dedi; adam gerçeği görmekle ödüllendirilmek için çok Tora Lışma çalışmalıdır; bu kişi Lo Lışma çalışır. Lışma çalışması, Malhut sayılan ödül ve ceza olarak nitelendirilir. Ve Tora Lo Lışma İlahi Takdir sayılan ZA olarak kabul edilir.

Bu nedenle, İlahi Takdir ile ödüllendirilmiş olan tüm İsrail krallarının ekleyecekleri hiçbir şeyleri olmadığı için daha fazla yapacakları bir şeyleri de yoktu. Bu yüzden bilgilerimiz şöyle dedi, "bir İsrail kralı ne yargılar ne de yargılanır." Dolayısıyla, onların bir sonraki dünyada hiç hisseleri yoktur. Çünkü her şeyi Yaradan'ın yaptığını gördükleri için onlar hiçbir şey yapmazlar.

Bu Izevel'in, Ahab'ın karısının anlamı şudur. Şöyle yorumlandı: Onun karısı itiraz etti, "çöp nerede ki (Ey Zeval)?" diye, yani "Bu dünyada çöp nerede?" O her şeyin iyi olduğunu gördü. Ve bu, Ahab (Ah Av), cennette Baba'ya (Av) erkek kardeşti (Ah), demektir. Fakat Davut'un evinin kralları yargılanır; çünkü İlahi Takdir'in ödül ve ceza anlayışına zıt olması gibi onlarda da çelişkili şeyler olmasına rağmen Davut'un evinin krallarının Yaradan ile O'nun Kutsallığını (Şehina) birleştirecek güçleri vardı.

Haktan yana olanın gücü şudur; onlar Yaradan ile Kutsallığı, yani ödül ve cezayı İlahi Takdir ile birleştirebilirler. Ve tam da bu ikisinden eksiksiz olan ve arzulanan bir mükemmellik ortaya çıkar.

106- Şabat'ta On İki Halah Neyi İma Eder?

Ağustos 1942'de Duydum

Şabat şarkılarında yazıldığı üzere, “O’nun adının harfleri olan 12 Hallah’ın tatlari bize ifşa olacaktır, çoğalmış ve soluk.”

Kutsal Ari’nin sözlerini yorumlamalıyız. İki Vav’in yani sağ ve sol tarafın, Zimzum Bet (ikinci kısıtlama) aracılığıyla yapıldığı bilinir. Bu “çoğalt” sözcüğünden gelen “çoğalmış” anlamındadır. Ve bundan, ikinci Zimzum’un ıslah gücünden dolayı merhamet ve yargı niteliklerinin işbirliği vardı ve yargı tatlılaşmadan önce soluklaştı.

Ve sonra “toplanan Zayin’ler” anlamına gelen bu iki Vav, Malhut’da parlar. Bu Zayin’ler Malhut’tur, “yedinci” olarak adlandırılır ve iki Vav’ı da içerir.

Yedinci Gün, Gmar Tikkun (son ıslah) olarak kabul edilir ve günlerin sonu anlamındadır. Ancak altı bin yılda parlar. Ve bu “Yaradan yarattı ve yerine getirdi.” olarak nitelendirilen altı gün eyleminin anlamıdır. Ve Şabat’a “dinlenme” denir. (Yazıldığı üzere “Ve O, yedinci günde çalışmayı bitirdi ve dinlendi.)

Bu altı bin yılda parlayan Şabat olarak kabul edilir, çünkü Şabat, yük taşıyan bir kişinin istirahat etmesi gibi düşünülür ve yolun ortasında gücünü tekrar kazanmak için dinlenir. Daha sonra bu yükü bir kere daha taşımalıdır. Ancak Gmar Tikkun’un Şabat’ında eklenecek başka bir şey yoktur, dolayısıyla da hiç bir iş yoktur.

107- İki Melek Hakkında

Şubat 1973 Kudüs’te Tetzave’de Duydum

Şabat arifesinde birbirine eşlik eden, biri iyi ve biri kötü iki melek hakkında; İyi melek “sağ” diye adlandırılır, zira kişi bunun aracılığıyla Yaradan’a hizmete yaklaşır. Buna “sağ daha yakına getirir” denir. Ve kötü melek uzaklaştıran “sol” diye kabul edilir. Bu, hem kalbe, hem de zihne yabancı düşünceler getirir demektir.

Ve eğer kişi bu kötülüğü yener ve kendisini Yaradan’a yaklaştırırsa, bu demektir ki, her seferinde kötülüğün üstesinden gelir ve kendisini Yaradan’a bağlar. Bu nedenle her ikisinin aracılığı ile Yaradan’a tutunmaya yaklaşır. Bu, her ikisinin de tek bir görevi yerine getirdikleri anlamındadır; kişinin Yaradan’a tutunmasına neden olmak. Bu durumda kişi, “barış içinde gel” der.

Kişi tüm çalışmasını tamamladığı ve solun tümünü Keduşa’nın (kutsallığın) içine aldığı anda, yazıldığı üzere, “Sen’den saklanacak hiçbir yer yoktur.” Artık kötü meleğin yapacağı hiçbir şey kalmaz, çünkü kişi artık kötü eğilimin ona sunduğu tüm zorlukların üstesinden gelmiştir. O zaman kötü meleğin işi kalmaz ve kişi ona, “barışla git” der.

108- Eğer Beni Bir Gün Terk Edersen, Ben Seni İki Gün Terk Ederim

Duydum, Kudüs, 1943

Herkes içindeki alma ile Yaradan'dan uzaktır. Kısacası içindeki alma arzusu nedeniyle Yaradan'dan uzaktır. Kişi maneviyattan ziyade dünyasal hazlara özlem duyduğunda, Yaradan'dan uzaklığı bir gün olur, yani bir günlük mesafedir, bu demektir ki kişi O'ndan sadece bir bakımdan uzaktır—bu dünyanın hazzını alma arzusuna dalmıştır.

Buna karşılık kişi kendini Yaradan'a yakınlaştırıp, bu dünyanın hazlarına özlem duymadığında Yaradan'a yakın olarak kabul edilir. Eğer gelecek dünya ediniminde başarısız olursa, o zaman Yaradan'dan çok uzakta olur, çünkü hem gelecek dünyanın hazlarını hem de bu dünyanın hazlarını istemektedir. Bu şekilde Yaradan'dan iki gün uzaklaşmış olur: 1) bu dünyanın hazlarını, 2) gelecek dünyanın tacını alma arzusu taşıdığı için. Bu böyledir, çünkü Tora ve Mitzvot'a bağlanarak, Yaradan'ın bu çalışması için onu ödüllendirmesine zorlamaktadır.

Öyle anlaşılıyor ki başlangıçta bir gün yürüdü ve Yaradan'a kendini yakınlaştırdı ama sonra iki gün geri gitti. Dolayısıyla, şimdi kişi iki şekilde alma hazır hale gelmiştir: 1) bu dünyanın; 2) gelecek dünyanın alımına. Bu nedenle ters yönde yürümektedir.

Bunun için verilecek öğüt daima ihsan etme, Tora yolunda gitmektir. Bu yolda kişi iki temel şeyde dikkatli olmalıdır: 1) Mitzva'nın yerine getirilmesi; 2) Mitzva'dan gelen hazzın hissiyatı. Kişi O'nun buyruklarını yerine getirdiğinde Yaradan'ın büyük haz duyacağına inanmalıdır.

Dolayısıyla kişi Mitzva'yı fiilen yerine getirmeli ve Yaradan'ın aşağıdakinin Mitzva'yı yerine getirmesinden hoşnut olduğuna inanmalıdır. Büyük ve küçük Mitzva arasında fark yoktur. Bu demektir ki, Yaradan O'nun için yapılmış en küçük eylemden bile hoşnut olur.

Sonrasında kişinin göreceği sonuç, ana hedef elde edilir. Diğer bir deyişle kişi, onu Yapan'da memnuniyete sebep olduğu için haz hisseder. Çalışmanın temel prensibi budur ve buna "Efendi'ne memnuniyetle hizmet et," denir. Kişinin çalışmasının ödülü bu olmalıdır, Yaradan'ın memnuniyetiyle ödüllendirilmekten haz almak ve mutlu olmak.

"Senin içindeki yabancı senden daha yükseğe, daha yükseğe çıkacak; ... O sana borç verecek, sen ona borç vermeyeceksin," sözünün anlamı budur. "Yabancı" alma arzusudur. (Yaradan'a hizmet etmeye başladığında alma arzusuna "yabancı" denir. Bundan öncesinde alma arzusu tamamen inançsızdır.)

"O sana borç verecek." Alma arzusu çalışma gücü verdiğinde, bunu borç yoluyla verir. Bu demektir ki, Tora ve Mitzvot çalışmasında bir gün geçtikten sonra karşılığını hemen almasa da, çalışma yapması için ona verdiği güce karşılık kişinin sonradan ödeme yapacağına inanır.

Bu nedenle kişinin bir günlük çalışmadan sonra Tora ve Mitzvot'a bağlanması için ona verdiği gücün ödemesini geri almaya gelir, fakat kişi vermez, yabancı (alma arzusu) ağlar, "Nedir bu çalışma? Ödül olmadan?" Bu nedenle sonrası için İsrail'e çalışma gücü vermek istemez.

"Ve sen ona borç vermeyeceksin." Eğer ona yiyecek verip, karşılığında çalışma gücü vermesini istersen, o sonrasında verdiği yiyecek için borcu olmadığını söyler. Bu böyledir, çünkü o, "Çalışmaya başlama gücünü sana verdim ve bunu bana bir şeyler vermen koşuluyla verdim. Oysa bana şimdi verdiği şeylerin hepsi bir önceki koşul gereği. Bu yüzden şimdi sana daha fazla çalışma gücü vermem için bana geldin ama sen de böylece bana daha çok şey getireceksin," der.

Böylece alma arzusu gittikçe akıllanır ve aklını kârlılık hesabında kullanır. Bazen bir süreliğine durup, sahip olduklarının yeterli olduğunu söyler ve ona çalışma için daha fazla güç vermek istemez. Bazen der ki, şimdi tehlikesin ve muhtemelen çaban boşa gidecek. Bazen de der ki, çaba ödülünden daha yücedir; bu nedenle sana çalışma gücü vermeyeceğim.

Sonra kişi Yaradan'ın yolunda yürümek, ihsan etmek için güç ister, her şey Cennet'in ihtişamını artırmak için olacak, fakat o der ki, "Bundan ne elde edeceğim?" Sonra aralarında meşhur "Kim?" ve "Ne?" tartışması başlar, bu ya Firavun'un dediği gibi, "Sesine uymak zorunda olduğum Efendi de kim?" ya da günahkârın dediği gibidir, "Bu hizmetle ne elde edeceğim?"

Çünkü onun geçerli bir iddiası vardır ve hemfikir oldukları tek şey budur. Ve buna "eğer sen Efendi'nin sesine kulak vermezsen," denir, böylece şikâyetinde bulunur, çünkü o koşulları yerine getirmemektedir.

Fakat Efendi'nin sesine kulak verdiğinde, yani tam girişte (giriş süre giden bir şeydir, çünkü her sefer düşüş yaşadığında, yeni baştan başlamalıdır. Bu nedenle buna "giriş" denir. Doğal olarak pek çok çıkış ve pek çok giriş vardır) kişi bedenine şöyle der: "Bil ki Tanrı çalışmasına girmek istiyorum. Niyetim sadece ihsan etmek ve hiç ödül almamak. Çaban karşılığında bir şey almayı ummamalıyım, çünkü hepsi ihsan etmek içindir."

Ve eğer beden "Bu çalışmadan ne fayda alacaksın," yani "çalayarak yaptığım bu çalışmayı alan kim?" ya da daha basitçe, "Kimin için bu kadar çaba harcıyorum?" diye sorarsa, buna: Yaradan emrettiği için ve Tora, Mitzvot çalışmasını mantık ötesi inançla yerine getirmemizi bize söyleyen atalarımıza inancımız tam olduğu için diye cevap verilmelidir. Ayrıca Tora ve Mitzvot'u mantık ötesi inançla yerine getirdiğimizde, Yaradan'ın haz elde edeceğine inanmalıyız. Kişi Yaradan'ın memnuniyetinden hoşnut olmalıdır.

Dolayısıyla burada dört unsur vardır:

Atalarımızın söylediği şeyin gerçekliğine inanmak.

Yaradan'ın Tora ve Mitzvot'u mantık ötesi inançla yerine getirmemizi emrettiğine inanmak.

Yaratılanlar Tora ve Mitzvot'u inançla yerine getirdiğinde, bunun sevinç verdiğini bilmek.

Kişi Kral'ı memnun etmeyle ödüllendirilmekten memnuniyet ve haz almalıdır. Çalışmanın önemi ve yüceliğinin derecesi kişinin çalışma sırasındaki memnuniyetiyle ölçülür. Ve bu yukarıda söylenenlere olan inancın derecesine bağlıdır.

Öyle anlaşılıyor ki, Tanrı'nın sesini duyduğunda, kişinin bedenden aldığı bütün güç, "Eğer Efendi'nin sesine kulak vermezsen" yoluyla geri ödemek zorunda olduğu borç olarak kabul edilmez. Ve eğer beden, "Neden karşılığında hiçbir şey vaat etmediğin çalışma gücünü sana vereyim?" diye sorarsa, kişi şöyle cevaplamalıdır, "Çünkü sen bunun için yaratıldın. Eğer Yaradan senden nefret ediyorsa ben ne yapabilirim ki, Kutsal Zohar'da yazıldığı gibi Yaradan' bedenden nefret ediyorsa.

Dahası Kutsal Zohar, Yaradan bedenlerden nefret eder dediğinde, özellikle Yaradan'ın hizmetkârlarının bedenini ima eder, çünkü onlar gelecek dünyanın tacını da almak isteyen alıcılardır.

Ve bu, "ve sen borç vermeyeceksin" olarak kabul edilir. Bu demektir ki, çalışma için bedenin sana verdiği güç için hiçbir şey ödemek zorunda değilsin. Eğer ona borç, yani herhangi bir haz verirsen, bu sadece bir kredi gibi olmalı ve o karşılığında sana çalışma gücünü vermelidir.

Ve o sana daima bedava güç vermek zorundadır. "Borç alan, verene hizmetkâr" olduğundan, sen ona hiç haz vermezsin ve ondan daima çalışma gücü talep edersin. Böylece o daima hizmetkâr, sen efendi olursun.

109- İki Çeşit Et

Heşvan 20'de duydum

Biz genellikle iki çeşit et arasında ayırım yaparız: hayvan eti ve balıketi ve her ikisinin de içerisinde saf olmamanın işaretleri vardır. Manevi ilim, bunların içinde kirlilik alanına düşmemek için nasıl kaçınacağımızı bilmenin işaretlerini verdi.

Balıkta, bize pulların ve yüzgeçlerin işaretlerini verir. Kişi balıkta bu işaretleri gördüğü zaman, kirliliğin ellerine düşmemeyi ve nasıl dikkat etmesi gerektiğini bilir. **Snapir (yüzgeç) Sone –Peh –Or (nefret – ağız – Işık)** kelimelerini içerir. Bu Malhut'la ilgilidir, "ağız" denir ve tüm Işıklar ondan gelir, inanç olarak izlenimlenir.

Ve kişi tozun tadında bir konumda olduğunu gördüğü zaman, inanması gerektiği bir zamanda, daha sonra kişi kendi aksiyonunu düzeltmesi gerektiğini kesin olarak bilir. Ve buna "Şehina (Kutsallık) tozun içinde" denir. Kişi Kutsallığı tozun içinden yükseltmek için dua etmelidir.

Kaskeset (pullar) artık kişinin Snapir zamanında çalışamayacağını ifade eder. Daha ziyade, kişi Snapir'in üstesinden geldiği zaman, kişinin düşüncesinde Yaradan'ın Takdiri ile ilgili bir soru ortaya çıkar. Ve buna **Kaş (saman)** denir. Bu konumda kişi kendi çalışmasından düşer. Daha sonra, kişi galip gelir ve mantık ötesi çalışmaya başlar ve kişinin aklında bu defa Yaradan'ın Takdiri ile ilgili başka bir şüphe ortaya çıkar.

Bunu, kişinin iki kez **Kaş**'e sahip olması takip eder ki bunlar **Kas –Keset'dir (pullar)**. Ve her defasında kişi mantık ötesi giderek bunları aşar, kişi yükselir ve düşer. Daha sonra kişi görür ki şüphelerin çoğalmasi nedeniyle bunlara hükmedemez. Ve bu durumda kişinin Yaradan'a haykırmak dışında başka hiçbir seçeneği yoktur, yazıldığı gibi "İsrailoğulları (kalpteki noktası olanlar) esaretten usandılar ve haykırışları Allah'a ulaştı ve O, onları Mısır'ın dışına taşıdı" yani tüm sıkıntılardan.

Hocalarımız meşhur bir kuraldan bahsettiler, Yaradan der ki, "o ve Ben aynı yerde barınamayız" şöyle ki, bunun sebebi onlar birbirlerine zıttırlar. Bu böyledir, çünkü adamın içinde iki beden vardır – içsel beden ve dışsal beden. Manevi besin içsel bedende kıyafetlenir, ihsan etme ve inanç olarak izlenimlenir yani "akıl ve kalp" denir. Ve dışsal beden maddesel besindir, bilmek ve almaktır.

Ve ortada, içsel beden ve dışsal beden arasında, orta beden vardır ki bu beden kendi adıyla barınmaz. Yani, eğer kişi iyi işler yaparsa, orta beden içsel bedene bağlanır ve eğer kişi kötü işler yaparsa, orta beden dışsal bedene bağlanır. Bu yüzden kişi ya maddesel tatmindedir veya manevi tatmindedir.

Bunu, içsellik ve dışsallık arasındaki zıtlık takip eder, eğer orta beden içsel bedene bağlanırsa, bu durum dışsal beden ölümü olarak göz önüne alınır. Ve eğer dışsal bedene bağlanırsa, bu durum içsel beden ölümüdür. Bu böyledir, çünkü bu konumda, seçim orta bedendedir: Keduşa'ya (Kutsallığa) yapışmaya devam etmek veya tersi.

110- Yaradan'ın Kutsadığı Bir Alan

1943'te duydum

"Yaradan'ın kutsadığı bir alan." Kutsal Şehina'ya (Kutsallık) "**bir alan**" denir. Ve bazen **Sadeh (alan) Şeker'e (bir yalan)** döner. Hey ile birlikte olan Vav ruhtur ve **dalet** Kutsal Şehina'dır (Kutsallık). Ruh onun içinde kıyafetlendiği zaman ona **Hey** denir ve kişi inanc eklemek istediği zaman aşağıya **Vav** yayar ve o bir **Kof** haline gelir.

Bu anda **Dalet** bir **Reiş** haline döner, fakir ve yetersizin formunda yani eklemek isteyen kişi. O zaman o bir **Reiş** haline döner, "onun krallığında doğmuş bir fakir adam" yoluyla, **yetersiz** olan **fakir** haline geldiğinde. Başka bir deyişle nazarı kendine hem akılda hem kalpte, şu şekilde "çalılardan çıkan domuzu tahrip et": gözü asılmış, zira ayrılığa geri döner, Sitra Ahra (öteki taraf) kutsal bir melek olacak.

"Yaradan'ın yüceliği sonsuza kadar var olsun" sözünün anlamı budur. Çünkü o, **Yaar (orman)** hayvanının konumuna gelmelidir, **Iro (onun kasabası)** kelimesinden gelir, bu demektir ki onun tüm canlılığı dökülmüştür ve o sürekli kuvvetlendirilir. Bu anda o, "Yaradan'ın kutsadığı bir alan" ile ödüllendirilir, kötü göz iyi göze döndüğü zaman.

Ve bu "asılı bir göz" demektir yani bir şüphenin üzerine asılıdır, ister iyi bir göz ile isterse kötü bir göz ile olsun. Ve bu, ayrılığa dönüşün ifadesidir. Ve bu "birbirine zıt" demektir, hocalarımızın dediği gibi, "O'nun önünde cennetin ve dünyanın yaratıldığı gün gibi bir

mutluluk yoktu.” Bu böyledir, çünkü sonunda, “O ve O’nun Adı Birdir” ki yaratılışın amacı budur.

Ancak Yaradan için geçmiş ve şimdi aynıdır. Dolayısıyla, Yaradan onu yaratılışın üzerinden son şekli ile görür, sanki Gimar Tikun’da (ıslahın sonu) gibi, tüm ruhların kendi mükemmelliklerini tamamladıkları Ein Sof dünyasında dâhil oldukları zaman gibi. Onların mükemmel formu zaten oradadır ve orada hiçbir şey eksik değildir.

Ancak alıcılar için bu durum farklıdır, zira onların halen tamamlaması gerekeni tamamlamaya ihtiyaçları vardır. Bu, “Yaradan’ın yaratıp gerçekleştirdiği,” yani eksiklik ve alınganlık. Hocalarımızın dediği “kırgın olan sadece kırgınlık getirir.” ve “açgözlü olan herkes kırgındır”.

Bu, alma arzusunun kendi gerçek formu içerisindeki olabildiğince açık ve net olan gerçek formudur. Ve tüm ıslahlar bunu ihsan etmenin içine döndürmek içindir ki aşağıdakilerin tüm işi budur. Dünya yaratılmadan önce, “O ve O’nun Adı Birdir” formu bulunmaktaydı. Bu demektir ki O’nun Adı O’ndan ayrılmış olmasına ve ifşa olmasına rağmen ve bu duruma yine “O’nun Adı” denir, halen O, Tekdir. Ve bu “birbirine zıt” demektir.

111- Nefes, Ses ve Konuşma

29 Sivan’da duydum, 2 Temmuz 1943, Kudüs

Nefes’in, Ses’in ve Konuşma’nın bir izlenimi vardır, Buz’un bir izlenimi vardır ve Çok Kötü’nün bir izlenimi vardır. Nefes, Or Hozer (Geri Yansıyan Işık) demektir, Masah’tan (perde) ortaya çıkar. Bu sınırlı bir güçtür. “Tekrar kötülüğe dönmelerine izin verme” derecesinin birikimine gelmediği sürece hala “Nefes” olarak bilinir.

Kendi ölçüsü tamamlandığı zaman, bu sınırlama, Yansıyan Işık’la beraber Masah’a, “Ses” denir. Ses, Tora’nın (Işık) kanunlarını ihlal etmemesini söyleyen bir uyarıcı gibidir. Ve eğer o ihlal etmek zorunda kaldıysa, ihlal ettiği anda tat alması duracaktır. Dolayısıyla, kişi ihlal ettiği zaman aksamaya geleceğini kesin olarak bilirse eğer, bu sınırlamayı elinden kaçırmaz.

Ve daha sonra o, Malhut olan “Konuşma” konumuna gelir. Bu anda Yaradan’ın ve yapışmanın Zivug’u (manevi çiftleşme) gerçekleşebilir ve Hohma’nın (Erdemlik) aydınlanması aşağıya yayılır.

Bilinir ki iki derece vardır: 1) Hiçbir alma olmadan ihsan etmek. 2) İhsan etmek için almak

Daha sonra, o ihsan etmek için alabileceği bir dereceye geldiği zaman, sadece ihsan etmek için ihsan etmek formunda olan esarete neden ihtiyacı var? Tüm her şeyden sonra, Yaradan ihsan etmek için almaktan daha çok memnuniyet duyar, zira alma kaplarına giren Erdemliğin Işığı, yaratılışın amacının Işığdır. Dolayısıyla, kişi, yaratılışın ıslahı olan ihsan etmek için ihsan etmek çalışmasına neden bağlı kalmalıdır?

Bu anda o tat almayı durdurur ve o zaman savunmasız ve çıplak bırakılır. Bunun sebebi Hasadim (Merhamet) Işığının Hohma (Erdemlik) ışığını örtmesidir. Ve eğer bu örtü

kaçarsa, kişi Hohma Işığına sahip olsa bile, o Hohma'yı kıyafetlendirmek için yanında henüz hiçbir şeyi yoktur.

Bu esnada kişi “çok kötü buz” denen konuma gelir. Bunun sebebi, Hohma veren Yesod de Aba'dır, bu “Hohma uzun ve Hasadim dar” denen buzdur. Bu kristalleşmiş su gibidir: su olmasına rağmen, aşağıya yayılmaz.

Ve Yesod de İma'ya “çok kötü” denir, kısa ve geniş olarak kabul edilir. “kısa” denir çünkü Hohma üzerinde kilitleme vardır, çünkü orada Hohma'nın yokluğu vardır, ikinci Simtsum'dan (kısıtlama) dolayı. Ve bu “çok kötüdür”. Dolayısıyla, bu kesin olarak ikisi tarafından: Hohma, Yesod de Aba vasıtasıyla yayılır ve Hasadim, Yesod de İma vasıtasıyla yayılır.

112- Üç Melek

Vayera'da duydum, Ekim 1942

Anla:

1. Hz. İbrahim'i sünnet esnasında ziyaret eden üç meleğin konusu.
2. Hz. İbrahim'i ziyarete gelen Yaradan'ın konusu ve ziyaret esnasında Yaradan ona ne demişti.
3. Hocalarımız dedi ki hastalığın on altıncı parçasını ziyaretçi alır.
4. Hz. Lut'un ayrılışı.
5. Sodom ve Gomora'nın yok edilişi.
6. Sodom'un tahrip olmaması için Hz. İbrahim'in talebi.
7. Hz. Lut'un karısının arkasına bakması ve tuzdan bir sütuna dönüşmesi.
8. Şimon ve Levi'nin, Şehem halkını kandırmaları konusu sünnet olmakla ilgilidir, şöyle dedikleri gibi, “bu bize karşı bir sitemdi.”
9. Birbirine zıt olan Hz. Davut ve Hz. Süleyman'ın günlerinde silinmiş olan Hz. Lut'un ortaya çıkışının iki ayrılığının konusu.

Yukarıdakini anlamak için ilk önce, her şeyin içinde Nefeş (ruh), Şana (yıl), Olam (dünya) izlenimini bildiğimizi söylemeliyiz. Dolayısıyla da, sünnet ile ilgili ki bu deri ile yapılan anlaşmadır ve Olam, Şana ve Nefeş kavramlarına göredir. (Dört anlaşma vardır: gözler, dil, kalp ve deri ve deri hepsini kapsar.)

Deri, Behina Dalettir (Dördüncü Safha), sünnet derisi olarak kabul edilir ki kendi yerinden kaldırılmalıdır, yani tozun içinden. Bu onun yerindeki Malhut olarak göz önüne alınır, şöyle ki, Malhut'u tozun konumuna alçaltması. Bunu şu sözler takip eder, “Aba (baba) saflık verir” yani Malhut'u alçaltarak tüm otuz iki yoldan kendi yerine bırakır. Ve sen onların içindeki var olmuş olan yargı niteliğinin Malhut'unun Aviut'undan bu Sefirot'un saflandırılmış olduğunu bulursun zira kırılmanın nedeni bu Malhut'tur.

Daha sonra, İma (anne) Bina'nın içinde tatlandırıldığı için "toz" değil "yeryüzü" denen Malhut'u aldığı zaman kırmızılık verir. Bunun sebebi Malhut'un içerisinde iki izlenim ediniriz: 1) yeryüzü 2) toz.

Yeryüzü Bina içerisinde tatlandırılan Malhut'tur, "Bina'ya yükselmiş olan Malhut" denir. **Toza** "Malhut'un Malhut'u" denir ki bu Midat ha Din'dir (yargı niteliği).

Hız İbrahim halkın tümü olarak izlenimlenen Hz. İshak'a sebep olmak zorunda kaldığında kendisini sünnetle arındırmak zorundaydı, öyle ki halkın tümü saflığa karışsın diye. Kendi **Nefeş'i (ruhlar)** ile uyumlu olan sünnete, "sünnet" denir ve sünnet derisinin kaldırılması ve tozlu bir yere fırlatılmak ile ilişkilendirilir.

Sünnetteki **Olam'a (dünya)** Sodom ve Gomora'nın yok edilişi denir.

Dünyadaki ruhların entegrasyonuna "Hz. Lut" denir ve dünyadaki sünnete "Sodom'un yok edilişi" denir. Sünnet – acısının iyileşmesine "Hz. Lut'un kurtarılması" denir. Hz. Lut kelimesi "lanetli kara parçası" sözünden gelir, Behina Dalet denir.

Kişi Yaradan ile Dvekut'la (yapışma), form eşitliği ile ödüllendirilmiş olduğu zaman ve onun tüm dileği ihsan etmek olduğunda ve kendi yararı için hiçbir şey almak olmadığında kişi çalışacak hiçbir yerin olmadığı bir konuma gelir. Bunun sebebi kişinin kendisi için hiçbir şeye ihtiyacı olmadığıdır ve Yaradan için çalışır, kişi görür ki Yaradan'ın hiçbir eksikliği yoktur. Dolayısıyla, o çalışmadan olduğu yerde kalır. Ve bu onda sünnetin büyük acısına sebep verir zira sünnet ona çalışması için yer verdi öyle ki sünnet, kişinin kendisi için alma arzusunun ortadan kaldırılmasıdır.

Alma arzusunun ortadan kaldırılmasıyla artık alma arzusu onu kontrol etmiyor, kişinin bu çalışmaya daha fazla ekleyecek bir şeyi yok. Ve bunun için bir ıslah vardır: hatta kişinin kendisi için alma arzusundan sünnet edilerek ödüllendirilmiş olduktan sonra bile, onun içinde halen Behina Dalet'in kıvılcımları vardır ve onlar da ıslahı beklerler. Onlar sadece Gadlut (yücelik) Işıklarının yayılmasıyla tatlandırılır ve böylece kişinin çalışacak yeri olur.

Bunun anlamı İbrahim Peygamber'in sünnet sonrası acılarıdır ve Yaradan onu ziyarete gelir. Ve bu melek Rafael'in onun acısını dindirmesinin anlamıdır (ve buna dört meleklerle birlikte diyemeyiz, sıralama şöyledir Mikael sağda, Gabriel solda ve Uriel önde ve arkadaki Malhut'tur yani batıyı kast eder, o Rafael'dir. Bunun sebebi sünnet derisinin atılmasından sonra o Malhut'u iyileştirir, öyle ki çalışma için daha fazla yer olmayacak.)

Ve ikinci melek Sodom'u yok etmek için geldi. Nefeş göz önüne alınarak sünnet derisinin atıldığı zaman buna "sünnet" denir ve o, Olam olarak izlenimlendiğinde, ona "Sodom'un yok edilişi" denir. Ve onların dediği gibi, sünnet derisi atıldıktan sonra acı kalır ve o zaman bu acıyı iyileştirmemiz gerekir. Benzer şekilde, Sodom'un yok edilişi, "Hz. Lut'un kurtuluşu" ise iyileştirme demektir, ortaya çıkacak iki iyi ayrılıktan dolayı.

İyi ayrılığın konusunu anlamak zor gibi görünür. Eğer ayrılık ise, nasıl iyi olabilir ki? Daha ziyade, sünnet derisinin atılmasını acı takip ediyor. Bunun sebebi kişinin çalışacağı yeri

olmamasındandır. Ve bu ayrılıklar, Behina Dalet'in kalan kıvılcımları, kişiye çalışmak için yer verir, onları ıslah etmek ihtiyacı ile.

Sünnet derisinin atılması öncelikli ıslah olamaz zira ilk önce 248 kıvılcım yükseltilmeli ve ıslah edilmelidir. Daha sonra, “taştan kalp” denen otuz iki kıvılcım ıslah edilir. Dolayısıyla, sünnet derisi ilk önce tamamen atılmalıdır.

Bu, bir sırta sahip olmanın gerekliliğinin anlamıdır, öyle ki kişi zamanın ötesinde Reşimo (anımsayış) formunda kalması gerektiğini bilmelidir. Ve bu Sod demektir: sünnetin ıslahı vasıtasıyla ki bu Yesod'un (temel) parçalanmasıdır, yani Yod'u parçalamaktır (Yesod'un içindeki ilk harf). Daha sonra Sod Yesod haline gelir.

Bu, melek Rafael'in anlamıdır, ardından “iyi ayrılıklar” sebebiyle Hz. Lut'u kurtaracaktır. Bunun anlamı Ruth ve Naomi'dir, akıl ve kalp olarak göz önüne alınır. Ruth, Re'uia (değerli) kelimesinden gelir, Alef telaffuz edilemediği zaman. Ve Naomi Noam (hoşnutluk) kelimesinden gelir, kalbe memnuniyet verici bir şeyler ki o zaman Hz. Davut ve Hz. Süleyman'ın içinde tatlandırılmıştı.

Ancak, daha önce, melek dedi ki “arkana bakma” zira “Lut” Behina Dalet'tir fakat o halen İbrahim'e bağlıdır. Oysaki “senin arkan” geçmiş Behina Dalet, sadece çiğ Behina Dalet vardır ki bu da tatlandırılmamıştır. Bu, büyük deniz canavarlarının anlamıdır, hocalarımızın bahsetmiş olduğu su canavarı (balina) ve onun eşi, yani Nukva'yı öldüren ve onu gelecekte haktan yana için tuzlayan. Gelecek demek tüm ıslahlardan sonra demektir.

Bu arkasına bakan Lut'un eşinin anlamıdır, yazıldığı gibi “ancak onun eşi kocasının arkasından baktı ve o tuzdan bir kaya parçası haline dönüştü.” Ancak, o ilk önce öldürülmeliydi ki bu Sodom'un yok edilışıdır. Fakat Lut su canavarı (Behina Dalet ve İbrahim arasındaki bağlantı) olarak göz önüne alınarak kurtarılmalıydı.

Bu, dünyanın sorduğu bir soruyu açıklar, “İbrahim'i iyileştirmiş olan melek nasıl Lut'u kurtarabilirdi? Tüm her şeyden sonra, bir kural vardır: bir melek iki görevi yerine getiremez.” Ancak bu tek bir konudur, zira Behina Dalet'ten bir Reşimo kalmalıdır. Fakat bu bir sır olmalıdır.

Bu demektir ki o kendisini sünnet etmeden önce bunun hakkında hiçbir şey bilmeye ihtiyacı yoktu. Daha ziyade, o ölüme konulmalıydı. Ve Sod Yesod durumuna gelmiş olduğu zaman Yaradan onu haktan yana için gelecek için tuzladı.

Bu, İbrahim'in sığır çobanları ile Lut'un sığır çobanları arasındaki anlaşmazlığın anlamıdır (Mikneh (sığır) manevi Kinyanim (varlıklar) demektir). Bunun sebebi İbrahim'in sığırları İbrahim'in – inanç – görünümünü yükseltmek amacı içindi. Bu demektir ki bu durumda o mantık ötesi gitmek için kendine daha büyük güçler aldı, zira o özellikle mantık ötesi bu yol vasıtasıyla, tüm mal mülkle ödüllendirildiğini gördü.

Onun mal mülkü istemiş olmasının sebebi ise bu mal mülkün yolu test etmesi içindi, buna da “mantık ötesi” denir ki doğru yol budur. Bunun kanıtı ise mal mülk vasıtasıyla ona

Yukarıdan manevi varlık verildiğidir, o sadece mantık ötesi inançla gitmek için zorlar. Ancak manevi varlık istemez, çünkü onlar büyük dereceler ve edinimlerdir.

Bu demek değildir ki inanç vasıtasıyla büyük edinimler kazanmak için Yaradan'a inanır. Daha ziyade, büyük edinimlere ihtiyacının olmasının sebebi doğru yolda hareket ettiğini bilmek içindir. Dolayısıyla, tüm Gadlut'tan sonra, o özellikle inanç yolunda yürümek ister zira bunun vasıtasıyla bir şeyler yaptığını görür.

Ancak, Lut'un sığır çobanlarının tek niyeti büyük varlıklar ve edinimler elde etmek içindi. Buna "Lut'un izlenimini yükseltmek" denir. Lut'a "lanetli kara parçası" denir ki bu kişinin alma arzusudur, yani Behina Dalet, ister akılda ister kalpte. Bu yüzden İbrahim şöyle dedi; "kendini ayır, benden sana dua" şöyle ki dördüncü Behina ondan, Olam – Şahana – Nefes Behina'sından, ayrılın.

Bu, sünnet derisinin atılmasının anlamıdır. Nefes'in içindeki Behina Dalet'in atılmasına "sünnet" denir. Olam'ın (dünya) Behina'sının içinde, sünnet derisinin atılmasına "Sodom'un yok edilişi" denir ve Şahanna'nın Behina'sından, bu birçok ruhun Hitkalelut'udur (karışım) ve buna Şana (yıl) denir. Bu Lut'un Behina'sıdır (izlenim), lanet kelimesinden, "lanetli kara parçası" denir.

Bu yüzden İbrahim, Lut'a dedi, "kendini ayır, benden sana dua," Lut hala Haran'ın oğluydu, yani ikinci kısıtlamanın, "cennetten çıkan ve bahçeyi sulayan nehir" olarak adlandırılan. Ve nehrin dışı olan "Nehrin ötesi" izlenimi vardır, yani ilk Tzimtzum (kısıtlama) ve ilk Tzimtzum ile ikinci Tzimtzum arasında fark vardır.

İlk Tzimtzum'da, Dinim (yargılar) Keduşa'nın (Kutsallık) tüm Sefirot'unun altında durur, dünyaların sarkıtılması sırasıyla, başlangıçta ortaya çıkmışlardı. İkinci Tzimtzum'da, her nasılsa, Keduşa'nın yerine yükseldiler ve zaten Keduşa'nın bir tutacağına sahiptirler. Dolayısıyla, bu durumda, ilk Tzimtzum'dan daha kötü durumdalar; daha ileri yayılacak durumları yok.

"Kenan ülkesi" ikinci Tzimtzum'dandır ki çok kötüdürler, zira onların bir Keduşa tutacağı vardır. İşte bu yüzden onlarla ilgili olarak şöyle yazılır, "nefes alan hiçbir şey kurtarılmayacak". Behina Lut, bununla beraber Behina Dalet kurtarılmalıdır. Dolayısıyla üç melek tek bir hale geldi: birisi tohumun kutsanması içindir, halkın tümü olarak göz önüne alınır ki Tora'da da çoğalmayı ima eder. Bu Tora'nın sırlarına yakınlaşmanın anlamıdır, Banim (oğullar) denir, Havana (anlayış) kelimesinden gelir. Ve tüm bütün bunlar sünnet ıslahından sonra ancak edinilebilir.

Bu, Yaradan'ın sözlerinin anlamıdır: "Yaptığımı İbrahim'den mi saklayacağım". İbrahim Sodom'un yok edilmişinden korkuyordu, tüm alma kaplarını kaybetmesin diye. Bu yüzden o dedi ki, "Farz et ki şehirde elli haktan yana vardır?" çünkü tam bir Partzuf elli derecedir. Ve daha sonra o sordu, "Belki de kırk beş haktan yana vardır?" yani Behina Gimel'in Aviut'u ki bu kırktır ve Dalet de Hitlabşut (kıyafetlenme) ki Vak'tır, Vak, yarım derece yani beş Sefirot, vb. Nihayetinde o sordu, "Farz et ki on haktan yana var? Yani Malhut'un seviyesi, sadece

on. Böylece, İbrahim Malhut seviyesini gördüğü zamanda bile oradan çıkaramayacaktı, İbrahim Sodom'un yok edilmesine hemfikir oldu.

Yaradan İbrahim'i ziyarete geldiği zaman, o Sodom için dua ediyordu, yazıldığı gibi, “onun için ağlamasına göre” yani onların hepsi alma arzularına batmışlardı. “Onların hepsi... Ve öyle olmasaydı, Bilirdim” Yani onların içinde ihsan etme arzuları olsaydı bilecektik. Ve İbrahim buradan hiçbir iyiliğin gelmeyeceğini gördükten sonra Sodom'un yok edilmesine hemfikir oldu.

İşte bu yüzden İbrahim'den Lut'un ayrılışından sonradır, şöyle yazılır. “ve çadırını olabildiğince Sodom'dan uzağa taşıdı” yani alma arzularının barındığı yer, kendisiyle ilgili olarak. Ve bu sadece İsrail topraklarındadır.

Ancak, Nehrin ötesinde yani ilk Simtsum, Behina Dalet'in hâkimiyeti, orada çalışacak hiçbir yer yoktur. Bunun sebebi o kurallarını işletir ve kendi yerinde hüküm sürer. Sadece İsrail toprakları ikinci Simtsum olarak göz önüne alınır. Tüm çalışma orada. Bu, İbrahim'in adının anlamıdır Be Hey Bera'am (Hey ile birlikte yaratıldılar). Bu demektir ki orada bulunmuş olan Yod iki Hey'e bölünmüştür – alt Hey ve Üst Hey – ve İbrahim Üst Hey ile birlikte alt Hey'in Hitkalelut formundan aldı.

Şimdi, Şehem'in adamlarını kandıran Şimon ve Levi'yi anlayabiliriz. Zira Şehem Dina'yı istedi, çünkü onun tüm niyeti alma arzusu içindi, onlara sünnet olmaları gerektiğini söylediler, yani alma kaplarını iptal etmeleri. Ve onların tek amacı alma arzusu içinde olmaktı, sünnet vasıtasıyla alma arzularını kaybetmeleri sonucu onlar sünnet tarafından öldürülmüşlerdir. Onlar için bu ölüm olarak kabul edildi.

Bunu takip eden onların kendi kendilerini kandırması olmalarıydı, zira onların tüm niyeti Dina'daydı, kız kardeşleri. Onlar Dina'yı alma kaplarında alabileceklerini düşündüler. Dolayısıyla, bir kez sünnet edilmiş olduktan sonra Dina'yı almak istediler, onlar sadece ihsan etme kaplarını kullanabiliydiler ve sünnetten ötürü alma kaplarını kaybetmişlerdi. Ancak onların ihsan etme kıvılcımını eksiklikleri vardı, zira Şehem alma kabı dışında başka bir şey bilmeyen Hamor'un oğluydu, onlar ihsan etme kapları içerisinde Dina'yı alamadılar, çünkü kendi kökleri buna karşıdır. Onların kökü sadece Hamor'dur, alma arzusu ve dolayısıyla her şekilde kaybetmeleri durumu ortaya çıktı. Bu, Şimon ve Levi kendi ölümlerine sebebiyet verdiler diye kabul edilir. Ancak işin doğrusu, bu onların kendi hatasıydı, Şimon ve Levi'nin değil.

Bu, hocalarımızın sözlerinin anlamıdır: “Eğer kötü bir adama rastlarsan onu maneviyatı öğretilen yere çek.” “Rastlarsan” ifadesinin ne olduğunu anlamalıyız. Bu demektir ki, kötü adam yani alma arzusu her zaman bulunmaz. Daha ziyade, herkesin kendi alma arzusunu “kötü bir adam” olarak görmediği kabul edilir. Ancak alma arzusunu kötü bir adam olarak hisseden birileri varsa onlar bundan kopmak isterler, yazıldığı gibi, “Kişi daima kötü eğilimin üstüne iyi eğilime doğru hareket etmelidir.” Eğer o kazanırsa, bu iyi; yok eğer kazanamazsa, manevi çalışmaya bağlanmalı ve eğer bağlanamazsa, o Şehema duasını okumalı ve eğer okuyamazsa, kendine kendi ölümünün gününü hatırlatmalı” (Berachot, sf. 5). Bu konumda kişi üç anlayışa birlikte sahiptir ve bunlardan biri olmazsa eksiktir.

Ve şimdi, Gimara'nın sonuçlandığı soruyu anlayabiliriz. Eğer ilk tavsiye – “onu maneviyatı öğretilen yere çek” – yardımcı olmazsa o zaman “Şehema duası oku”. Ve bu da yardımcı olmazsa, “ona kendi ölüm gününü hatırlat”. Böylece, eğer o onların yardımından şüphelenirse, o neden ilk iki tavsiyeye ihtiyaç duyar? Neden o hemen son tavsiyeyi almamalıydı, yani ona ölüm gününü hatırlatmak tavsiyesini? Tek tavsiyenin ona yardımcı olacağı anlamına gelmediğini söyler, cevap vererek ancak tüm bu durumun üç tavsiyeye bir arada ihtiyacı vardır.

Ve bu demektir ki:

1. Onu maneviyatın yani ıslahın çalışıldığı yere çek.
2. Şehema duasını oku, yani Yaradan ve Yaradan'la Dvekut (yapışma)
3. Ona ölüm gününü hatırlat yani bağıllık. Bu, kendi boynunu uzatan bir güvercine benzetilir ki bu tüm halk olarak göz önüne alınır. Diğer bir ifade ile tüm bu üç izlenim “Işık, Kalpteki nokta ve Yaradan birdir” denir, hepsi tek birdir.

Kişi bir hocadan, Şehema okuması ve Işığın izlenimi için yardım alabilir. Ancak Yaradan'a doğru olan birisinin izlenimi olan sünnet ve bağıllık için kişi yalnız çalışmalıdır. Ve hatta bununla beraber Yukarıdan bunun için de yardım vardır, hocalarımızın dediği gibi “ve onunla bir anlaşma yap” yani Yaradan ona yardım etti, yine de insan başlamalı. Bu, “ona ölüm gününü hatırlat” sözünün anlamıdır. Daima hatırlamalıyız ve asla unutmamalıyız zira insanın çalışmasının özü budur.

Ve ayrılmamız gereken Reşimot ile ilgili olarak, Lut'un kurtuluş yolu ile çünkü bu iki iyi ayrılıktır, Haman ve Mordehay'ı ifade eder. Mordehay sadece ihsan etmek ister; onun Gadlut Işık'larını yaymaya hiçbir ihtiyacı yoktur. Fakat tüm Işık'ları kendisi için yutmak isteyen Haman vasıtasıyla, onun otoritesi vasıtasıyla, o, Gadlut Işık'ları çekmesi için adamın uyanmasına sebep olandır.

O, Işık'ları yaymış bile olsa yine de onları “alma kapları” denen Haman'ın kaplarının içinde alması yasaktır, ancak sadece ihsan etme kaplarının içinde alabilir. Bu, yazılanın anlamıdır, öyle ki Kral Haman'a dedi ki “ve İbrani Mordehay'ın yaptığı gibi yap”. Bu durum Haman'ın kaplarının Mordehay'ın kaplarının içinde parıldaması olarak kabul edilir.

113- On Sekizinci Dua

Kişlev 15'te, Cumartesi günü duydum

Şima Yisrael duasında, “zira Sen halkının ağzındaki tüm duaları, merhametle duyarsın.” Bu kafa karıştırıcı görünüyor: ilk önce diyoruz, “Sen her ağzın duasını duyarsın” yani hatta değersiz bir ağzın bile – Yaradan yine de duyar. Şöyle yazılır, “her ağzın” yani değersiz olanında. Daha sonra diyor ki, “Halkın, Sana doğru arzusu olanların, merhametli olanların” yani bir dua ki özellikle merhamet içinde olan. Aksi halde işitilmez.

Her adımda bilmemiz gereken şey Yaradan'ın çalışmasındaki tüm ağırlıkların sebebi zıtlıktır. Örneğin, kişi alçak gönüllü olmalıdır diye bir kural vardır. Eğer biz bunu sonuna dek takip

edersek buna rağmen hocalarımız dedi ki “çok, çok mütevazı ol” bu bir kuraldır anlamına gelmez. Zira bilinir ki tüm dünyaya karşı gitmelidir ve dünyadaki çoğalan manzaraların üremeleriyle iptal olmamalı, yazıldığı gibi “Ve onun kalbi Yaradan’ın yolunda ağırlaştırıldı.” Böylece, bu kural bütün diyebileceğimiz bir kural değildir.

Ve eğer biz diğer sona gidersek ki bu gururdur ki bu da yanlıştır, zira “her kim gururlu ise” Yaradan der ki, “o ve Ben aynı yerde barınamayız” Ve aynı zamanda ıstırap konusundaki zıtlığı da görebilmeliyiz. Şöyle ki, eğer Yaradan bazı kişilere ıstırap gönderiyorsa ve Yaradan’ın iyiliksever olduğuna inanmalıysak eğer o zaman O’nun göndermiş olduğu bu ıstırap kişinin yararı için gereklidir. Öyleyse, bu ıstırapın bizden kaldırılması için neden dua ederiz?

Ve ıstırapla ilgili olarak, ıstırap sadece bize Yaradan’ın Işığını almaya nitelikli olmamız için düzeltme anlamında gönderilir. İstırapın tek rolü bedeni arındırmaktır, hocalarımızın dediği gibi “tuzun eti tatlandırdığı gibi, ıstırapta bedeni arındırır”. Dua konusu, onlar ıstırap çekmesinler diye ıslahı yaptılar. Böylece, dua da aynı zamanda bedeni arındırır.

Bu yüzden duaya “Işığın yolu” denir. İşte bu yüzden dua bedeni tatlandırmak için ıstıraptan daha etkilidir. Bu yüzden ıstırapı kaldırmak için olan duaya sevap denir, zira bireysele ve bütüne buradan kaynaklanan ek bir fayda vardır.

Bundan dolayı, Yaradan’ın çalışmasında zıtlık, kişiye ağırlık ve kesilmeye sebep olur ve kişi çalışmaya devam edemez ve kötü hisseder. Bu durum kişiye Cennetin Krallığının yükünü kaldırmaya layık olmadığını kişiye düşündürür “öküzün ağırlığı ve eşeğin yükü yüklendiği gibi”. Böylece, kişiye bu zamanda “istenmeyen” denir.

Hâlbuki kişinin tek niyeti Malhut denen inancı yaymaktır, yani Şehina’yı (Kutsallık) tozun içinden yükseltmektir. Kişinin amacı dünyada O’nun Adını, yani O’nun yüceliğini övmektir, öyle ki Kutsal Şehina yetersiz ve yoksulluk formunu almasın. Bu yüzden Yaradan “her ağzın duasını” duyar, hatta o kadar değerli olmayanın bile, Yaradan’ın çalışmasından halen kendini uzak hissedenin bile.

Bu, “Sen her ağzın duasını duyarsın” sözünün anlamıdır. O ne zaman her ağzın duasını duyar? Yaradan’a doğru arzusu olanların merhamet içinde ettikleri zaman, basitçe merhamet yani. Kişi inancı almak için Kutsallığı tozun içinden yükseltmek için dua ettiği zaman.

Üç gün hiç bir şey yememiş bir insan gibidir. Başkasından bir şey yemek için istekte bulunduğu ihtiyacı olmayan veya lüks bir şey talep etmemektedir; sadece ruhunu canlı tutacak bir şey talep etmektedir.

Benzer şekilde, Yaradan’ın çalışmasında kişi kendisini dünya ve cennet arasında duruyorken bulunduğu zaman, kişi Yaradan’dan gereksiz bir şeyler için talepte bulunmuyor daha ziyade inancın Işığını talep ediyor ki Yaradan, inancın izlenimini taşıyabilmesi için onun gözlerini açsın. Buna “Kutsallığı tozun içinden yükseltmek” denir. Şöyle ki, kişi ne konumda olursa olsun, eğer kendi ruhunun canlandırılması için talepte bulunursa, bu dua hemen cevap bulur.

Ve buna ‘‘merhametle’’ denir, kişinin duası Yukarıdan sadece merhamet için olursa böylece o kendi canlılığını sürdürebilir. Ve bu Zohar’da yazılanın anlamıdır, fakirin duası hemen kabul edilir. Şöyle ki, dua Kutsal Şehina için olduğu zaman, hemen kabul edilir.

114- Dua

1942’de duydum

Bir duanın nasıl ‘‘merhamet’’ olarak kabul edilip alakalı olabileceğini anlamalıyız. Nihayetinde, bir kural vardır: ‘‘Çaba sarf ettim ve bulmadım, inanma’’. Buradaki tavsiye kişi daha sonra çabasını ekleyeceği konusunda Yaradan’a söz vermelidir.

115- Cansız, Bitkisel, Canlı, Konuşan

CANSIZ: Duran, kendi otoritesi olmayan bir varlıktır. O tümüyle ev sahibinin kontrolü altındadır ve ev sahibinin tüm istek ve arzularını yerine getirmelidir. Yaratan, yaratılanı ilk yarattığı zaman kendi görkemi için yarattı ve şöyle yazar ‘‘benim ismimle anılan herkes ve yarattığım herkes benim görkemim için’’, bu demektir ki, O, yaratılanı kendi ihtiyacı için yarattı. Ev sahibinin duası yaratılanlarda mevcuttur, bu şu demektir ki tüm yaratılanlar başkası için değil kendisi için çalışırlar.

BİTKİSEL: Büyüyen az da olsa kendi otoritesine sahip olandır. Bazı şeyleri ev sahibinin fikrine karşı olarak yapabilir, demektir ki bazı şeyleri kendisi için değil ama özgecilce yapabilir. Bu şimdiden ev sahibinin iradesinin tersinedir. Yani yaratılanların içinde olan kendileri için arzulamak hissine terstir.

Fiziksel dünyevi bitkilerde de gördüğümüz gibi yükseklik ve genişlik olarak büyümelerine rağmen tüm bitkilerin tek bir özelliği vardır. Bir başka deyişle, bir bitki diğer hiçbir bitkinin yetişme metoduna aykırı davranamaz ve tüm bitkilerin kurallarına uymak zorundadır ve kendi nesillerinin davranış zihnine ve kendi nesillerinin davranış zihnine aykırı hareket edemez.

Dolayısıyla kendilerine ait bir hayatları yoktur, ancak diğer tüm bitkilerin hayatlarının parçasıdır, demek ki tüm bitkiler tek bir çeşit hayata sahiplerdir. Tüm bitkiler tek bir canlı gibidirler ve tüm bitki çeşitleri bu varlığın organları gibidir.

Buna benzer olarak ruhanilikte kendi arzularını aşabilecek gücü edinmiş insanlar vardır, bunu içinde buldukları çevre dâhilinde bir dereceye kadar yapabilirler. İçinde yaşadıkları çevrenin tersine davranamazlar ama istemek arzusuna ters davranabilirler. Bu demektir ki zaten özgecil bir yapı içerisinde işlemektedirler.

CANLI/HAYVANSAL: Yaşayan; görüyoruz ki her hayvan kendine has bir karaktere sahip; belli bir çevrenin sınırlarıyla kısıtlı değil ve her biri kendi karakterine ve duyarlılığına sahip. Kesinlikle ev sahibinin arzusuna ters davranabilirler, demektir ki özgecil olarak

davranabilirler ve içinde buldukları çevre ile sınırlı değildirler, kendi hayatları ile sınırlıdır. Canlılıkları arkadaşlarının hayatlarına bağlı değildir.

Kendi mevcudiyetlerinden daha fazlasını hissedemezler. Bir başka deyişle bir başka varlığı hissedebilme duygusu yoktur ve doğal olarak başkasına bakamaz.

KONUŞAN/İNSAN; Konuşanın faziletleri vardır: 1. O ev sahibinin arzusuna karşı hareket eder. 2. Büyüyen varlıklar gibi kendi neslinin içinde bulunmak zorunluluğu yoktur, demektir ki O toplumdaki özgür davranabilir. 3. Ayriyeten O başkalarını hissedebilir, başkalarına karşı sorumluluk edinebilir ve tüm toplumu tamamlayabilir ve özlemini çekebilir.

Ayrıca tüm toplumun avunmasıyla mutluluk duyabilir ve hem geçmişten hem de gelecekte bu hisleri edinebilir. Hayvanlar ise sadece bu anı ve kendi varlıklarını hissederler.

116- Neden Mitzvot'un Niyet Gerektirmediğini Söylemiştir

Duydum

“Mitzvot, niyet gerektirmez” ve “bir Mitzva'nın ödülü bu dünyada değildir.” Bu demektir ki, Mitzvot niyet gerektirmez diyen kişi, Mitzva'nın ödülünün bu dünyada olmadığına inanır. Niyet, Mitzva'nın tadı ve sebebidir. Bu Mitzva'nın gerçek ödülüdür.

Eğer kişi Mitzva'nın tadını alır ve onun mantığını anlarsa, daha büyük bir ödüle ihtiyacı kalmaz. Böylece Mitzvot niyet gerektirmediğinden ve kişi Mitzva'dan bir tat hissetmediği ve onda bir mantık bulmadığından Mitzva'nın ödülü hiçbir şekilde bu dünyada değildir.

Öyle anlaşılıyor ki, eğer kişi hiç niyet edinmediği bir aşamadaysa, o zaman kişi Mitzva'nın ödülünün bu dünyada olmadığı bir aşamadır. Mitzva'nın tadı ve mantığı, onun ödülüdür ve eğer kişi sahip değilse, kesinlikle bu dünyada Mitzva için bir ödül almaz.

117- Çaba Sarf Ettin Ve Bulamadın, Buna İnanmayın

Çabanın gerekliliği bir ihtiyaçtır. Zira Yaradan adama bir hediye verir. O, adamdan hediyenin içerisindeki faydayı hissetmesini ister. Aksi halde, bu kişi bir aptal olacaktır, hocalarımızın dediği gibi, “Aptal kimdir? Kendine verileni kaybeden”. Çünkü o konunun önemini takdir edemiyor, o bu hediyeye sıkı sıkı göz kulak olamıyor.

Kişi ihtiyacı olmadığı bir şeye hiçbir önem hissetmez diye bir kural vardır. İstirabın ölçüsü, kişinin ihtiyacının büyüklüğüne göre onu karşılayamamasındandır, ihtiyacın giderilmesine göre haz, doyum ve sevinç hissedilir. Bu kendisine her türlü içecek verilmiş birine benzer; ancak o susamamıştır, hiç birinin tadına bakmaz, yazıldığı gibi “Baygın ruha verilen soğuk su gibi.”

Bu yüzden, sofraya kurulduğu zaman, insanları memnun etmek için, bir gelenek vardır: et ve balık ve her çeşit güzel şeyleri hazırladığımızda, acı ve mayhoş şeyleri, hardal, acı biber, ekşi ve tuzlu gibi yiyecekleri sunmaya dikkat ederiz. Tüm bunlar daha fazla açlık hissini

uyandırmak içindir, zira kalp mayhoş ve acı lezzetleri tattığı zaman kişinin güzel yemeklerden tatmine ihtiyacı olsun diye açlık ve eksikliği uyandırır.

Şu şekilde sormamalıyız, “Açlığı uyandırmak için neden bir şeye ihtiyacım var? Nihayetinde, ev sahibi doyumunu sadece ihtiyaca göre hazırlayacaktır, yani yemeği, doyum için ihtiyaç uyandıracak şeyleri hazırlamayacaktır?” Burada kesin olan cevap ev sahibi insanların yemekten haz almalarını istemesidir, ancak onlar yiyeceğe olan ihtiyaçları oranında yemekten haz alırlar. Eğer o birçok güzel şey verecekse bu durum onların yemekten halen haz almalarına yardımcı olmayacaktır, zira mantık ötesi durumdan dolayı bir ihtiyaç yoksa hiçbir doyum yoktur.

Bu yüzden, Yaradan’ın Işığı ile ödüllendirilmek için aynı zamanda bir ihtiyaç olmalıdır. Ve bunun için ihtiyaç çabadır: en büyük gizlilik esnasında kişinin Yaradan’a talepte bulunması ve çaba harcamasına göre, kişinin Yaradan ihtiyacına gelmesine göre. Bu demektir ki Yaradan onun gözlerini Yaradan’ın yolunda yürümesi için açacaktır. O zaman, kişi bir eksikliğin ihtiyaç hissine sahip olduğunda, Yaradan ona Yukarıdan biraz yardım ettiğinde kişi bu hediyeyi nasıl tutması gerektiğini zaten bilecektir. Burada ortaya çıkan çaba Ahoraim (sırt) olarak göz önüne alınır. Ve kişi Ahoraim’i aldığı zaman, kişi Panim (yüz) ile ödüllendirilmek için bir yere sahip olur.

Bununla ilgili olarak şöyle denir, “Aptal birisinin bilgeliği için bir arzusu yoktur”. Bu demektir ki onun bilgeliği edinmek için çaba sarf etmeye güçlü bir ihtiyacı yoktur. Böylece, o Ahoraim’e sahip değildir ve doğal olarak Panim izlenimiyle ödüllendirilemeyecektir.

Bunun anlamı “Ne kadar acı o kadar ödül” dür. Şöyle ki, acıya, “çaba” denir, ihtiyacı inşa eder böylece kişi ödül ile ödüllendirilebilir. Bu demektir ki, kişi arzusuna ve çabasına göre ileride haz ve sevinç ile ödüllendirilecektir.

118- Baal’a Diz Çökme Konusunu Anlamak

Bir kadın ve bir koca anlayışı vardır. Kadının, “kocasının ona verdiklerinden başka hiçbir şeyi yoktur” ve kocası kendisinden ona bereket uzatır diye kabul edilir. Dizler “bükülen” olarak kabul edilir, şöyle yazdığı gibi, “Bana her diz, diz çökecek.”

Diz çökmede iki anlayış vardır;

Kişi kendinden daha yüce olanın önünde diz çöker. Onun erdemini bilmesede de, eğer onun yüceliğine inanırsa, o takdirde onun önünde eğilir.

Onun yüceliğini ve erdemini net bir şekilde bildiği zaman.

Üst olanın yüceliği inancında iki anlayış vardır:

Başka şans olmadığı için onun yüceliğine inanır, bu demektir ki onun yüceliğini gerçek anlamda asla bilmez.

Onun yüceliğini kristal berraklığında bilir ve gene de inanç yolunu seçer, çünkü “bir şeyi saklamak Tanrı’nın ihtişamıdır.” Bu demektir ki, bedeninde O’nun ihtişamını bilmek isteyen kıvılcımlar olsa da, bir hayvan gibi kalmamak için kişi mantık ötesi inancı seçer.

Öyle anlaşılıyor ki, başka seçeneği olmayan ve inancı seçen kişi, kadın, dişi—“o bir kadın kadar zayıf yetişti”— olarak kabul edilir ve kadın sadece kocasından alır. Nasihat alan ve inanç yolunda gitmek için mücadele veren kişiye “savaşçı,” denir. Bu nedenle, Baal (koca) denilen, bilme yolunda yürüme seçeneğine sahip oldukları halde inanç yolunda yürümeyi seçenlere, “Kocasına diz çökmeyen” denir. Bu demektir ki, onlar ‘bilme’ olarak kabul edilen Baal çalışmasına teslim olmazlar ve “inanç” yolunu seçerler.

119 –Gizlilikte Öğrenen Öğrenci

Duydum, 16 Eylül 1942

Gizlilikte öğrenen öğrenciyi Brurya durdurdu ve şöyle dedi, eğer 248 düzene girerse “her şey düzene girer.” Gizli, Haş-Mal kelimesinden gelen Katnut (küçüklük) demektir. Haş, Kelim-de-Panim (önyüzdeki kaplar), Mal, Gadlut’a (büyüklük) sebep olan Haze’in (gögüs) altındaki Kelim, Kelim-de-Ahor (arka kaplar) demektir.

Öğrenci şöyle düşünür, Haş aşamasıyla, ihsan etme arzusuyla ödüllendirildiğimde tüm amacım sadece ihsan etmek olursa, o zaman her şeyle ödüllendirilebilirim. Fakat dünyaları yaratmanın amacı, yarattıklarına iyilik yapmak ve en yüce hazları almasını sağlamaktır ve böylece insan Hazeh’in altındaki erdemleri edinir, yani tüm 248’in hepsini. Bu nedenle Bruria ona ayette şöyle der, “her şey düzene girer,” 248’in hepsi.

Bu demektir ki, kişi Hazeh altına doğru büyümelidir, yani Gadlut’u da büyütmelidir. Bu tüm seviyeyi ifşa etmek olarak kabul edilen Mal, konuşmadır. Ancak, zarar vermektan kaçınmak için kişi, önce henüz ifşa olmamış, gizlilikte olan Haş denilen Katnut’u almalıdır. Sonrasında kişi Mal, anlayışını da Gadlut’u da algılar ve sonra tüm seviye ifşa olur.

Bu, Katnut, kişide güvenceye alındığı zaman, “düzenli... Ve güvende,” demektir ve böylece korkusuzca Gadlut’u büyütebilir.

120- Roş HaŞana’da Kabuklu Yemiş Yememenin Nedeni

Roş HaŞana’nın Kapanışında Duydum, 1942, Kudüs

Roş HaŞana’da (Yahudi yeni yılı) kabuklu yemiş yenmemesinin nedeni, Gematriya’da, Egoz (kabuklu yemiş) Het’tir (günah). Ve o sordu: “Ama Gematriya’da Egoz Tov değil mi?” Ve o, Egoz’un iyi ve kötünün bilgisinin ağacı anlamına geldiğini söyledi.

Ve kişi sevgiden tövbe etmeden önce içindeki Egoz hâlâ bir günahdır. Ve sevgiden tövbe etmekle hâlen ödüllenenin, kabuklu yemiş yemesine izin verilir. Bundan itibaren onun Het’i iyi hâle gelmiş ve kabuklu yemiş yemesine izin verilmiştir. Bu nedenle, “hayat ağacı”

olarak kabul edilen ve günahı ima eden, hiçbir şeyi olmayan şeyler yemeye dikkat etmeliyiz. Böylece, Het'in Gematriya'sında olan şeyler, iyi ve kötünün bilgisinin ağacı anlamına gelir.

121- O, Ticaret Gemileri Gibidir

Ayette şöyle yazar, “O, ticaret gemisi gibidir; ekmeğini uzaklardan getirir.” Kişi, “o bana ait” diyerek tüm arzularını Yaradan'a adamakta ısrar ederse, Sitra Ahra uyanır ve o da “o bana ait” der. Ve sonra arada pazarlık olur. Pazarlık, kişi belli bir nesneyi almak istediğinde, satıcının ve alıcının malın değeri üzerine tartışması, yani her birinin kendinin haklı olduğunu iddia etmesi demektir.

Ve burada beden, kimin dinlemeye değer olduğunu sorgular; alan güç mü yoksa veren güç mü? Kuşkusuz aralarında “O bana ait,” konusu nedeniyle açıkça tartışırlar. Kişi kendi bayağılığını görür, içinde Tora ve Mitzvot'u bir parçacık bile uygulamaya rıza göstermeyen kıvılcımlar da vardır ve tüm beden “O bana ait” diye iddia etmektedir ve böylece “ekmeğini uzaktan getirir.” Bu demektir ki bu uzaklaştırılmalarla, kişi Yaradan'dan ne kadar uzak olduğunu gördüğünde, pişman olup Yaradan'ın onu yakınlaştırmasını ister, “ekmeğini getirir.”

Ekmek inanç demektir. “Tanrı insanı O'nun önünde korkacak şekilde yaratmış,” olduğundan, bu aşamada kişi kalıcı bir inançla ödüllendirilir. Bu demektir ki, kişinin hissettiği tüm uzaklaştırılmalar ona Yaradan tarafından verilmiştir ki böylece cennet korkusunu üstüne alma ihtiyacında olsun.

Bu, “insan sadece ekmele değil, Efendi'sinin ağzından çıkan her şeyle yaşar,” sözünün anlamıdır. Bu demektir ki, kişinin içindeki Keduşa'nın (Kutsallık) yaşamı, özellikle O'na yaklaşımdan, yani Keduşa'ya girme izninden dolayı değil, ama aynı zamanda çıkıştan, uzaklaşmalardan da gelir. Bu böyledir, çünkü “O bana ait” iddiasında bulunan Sitra Ahra kıyafeti vasıtasıyla, kişi bu aşamaların üstesinden gelerek kalıcı inançla ödüllendirilir.

Bu demektir ki, kişi Yaradan'la her şeyde birleşmelidir, yani O'ndan gelen çıkışlarda bile. Ve ödüllendirildiğinde, hem çıkışların hem de girişlerin O'ndan geldiğini görür.

Bu kişiyi alçakgönüllü olmaya zorlar, çünkü şimdi Yaradan'ın her şeyi, hem girişleri hem çıkışları yaptığını görür. Ve bu, Musa hakkında alçakgönüllü ve sabırlı denmesinin anlamıdır, kişi aşağılığı kabullenmelidir. Böylece her derecede bu aşağılığına tutunmalıdır. Bu aşağılığını kaybettiği anda erişmiş olduğu tüm “Musa” derecelerini derhal kaybeder.

Sabrın anlamı budur. Aşağılık herkeste vardır; fakat her insan aşağı olmanın iyi bir şey olduğunu hissetmez ve ızdırap çekmek istemez. Ancak, Musa alçak gönüllülüğe katlanır, bu nedenle aşağılık onu mutlu ettiğinden, ona “alçakgönüllü” denir.

Kural şudur: “Neşenin olmadığı yerde Şehina (Kutsallık) da olmaz.” Bu nedenle arınma döneminde Şehina olamaz. Ayrıca arınma gerekli bir şeydir (tıpkı tuvalete gitmek gibi: kişi oraya gitmek zorundadır ama buranın, Kralın Sarayı olmadığından da emindir.)

Harfleri aynı olan Beraha (kutsama) ve Behora'nın (büyüklük) anlamı budur. Büyüklük Gar'dır ve kutsama Mohin üzerindeki örtü olduğundan, Sitra Ahra kutsamayı değil, Gar'ı ister. Esaf örtünmeden büyüklüğü istedi, ancak örtünmeden Mohin'i edinmek yasaktır. Esaf'ın "Sen benim için bir kutsama ayırmadın mı?" demesinin anlamı budur. "Bir kutsama" demek, kutsamanın zıttı yani bir lanet demektir. Bununla ilgili şöyle denir: "Evet, o laneti sevdi ve lanet onun üzerine geldi ve o kutsamada olmadığına sevindi."

122- Şulhan Aruh'ta Yazılanların Anlaşılması

Şabat Arifesinde Duydum, 4 Eylül, 1942

Şulhan Aruh'ta (Masayı Kurmak- Musevi Yasaları) açıklanandan şunu anlayın: Kural şudur ki kişi Korkunç Günlerin dualarını tekrar tekrar hatırlamalıdır, böylece dua vakti geldiğinde, alışkanlık edinecek ve dua etmeye alışacaktır.

Şu ki; dua kalpte olmalıdır. Kalpteki çalışmanın anlamı budur; kişinin ağzıyla söylediğine kalbi de razı olacak (aksi halde, yani kişinin ağzı ve kalbi aynı şeyi söylemiyorsa, bu bir aldatmacadır). Bu sebeple Elul ayında kişi kendini büyük çalışmaya alıştırmalıdır.

En önemli şey, kişinin "bizi hayata kaydet" diyebilmesidir. Kişi "bizi hayata kaydet" dediğinde kalbi de rıza göstermelidir (ki bu yaltaklanma gibi olmasın) ve böylece kişinin ağzı ve kalbi bir olsun; "İnsan dış görünüşe bakar, ama Rab kalbe bakar."

Bu nedenle kişi, "bizi hayata kaydet" duasını yakardığında; "hayat" "hayatın hayatı" anlamına gelir ve özellikle, bununla tamamen ihsan etme formunda çalıştığında, kişinin tüm kendine haz verme düşünceleri iptal olur. Böylece kişi söylediği şeyi hissetmeye başlar, söylediği duanın kabul edilmemesinden kalbi korkabilir; onun kendisi için hiçbir arzusu kalmaması işte budur.

Ve kendine haz vermekle ilgili bir durum ortaya çıkar; burada kişi bu dünyanın tüm zevklerinden, bütün insanlardan, arkadaşlarından, ailesinden, maldan mülkten vazgeçmiş gibi görünür ve orada vahşi hayvanlardan başka bir şey olmayan çöle çekilir, hiç kimsenin onu tanımadığı ve varlığını bilmediği bir yere. Ona tüm dünyasını birden kaybediyormuş gibi gelir, hayat ve canlılık dolu bir dünyayı kaybettiğini hisseder ve bu dünyadan ölüp gitmeyi üstlenir. Bu görünümü deneyimlediğinde sanki intihar ediyormuş gibi hisseder.

Bazen, bu durumunu kafasında canlandırması için Sitra Ahra, tüm karanlık renklerle ona yardım eder. Sonra beden bu duayı reddeder, böyle bir durumda, kendisi bu duanın kabul edilmesini istemediği için kişinin duası kabul edilemez.

Bu sebeple de duaya hazırlık yapması, sözü ve kalbi birmiş gibi kişinin kendisini duaya alıştırmayı zorunludur. Alışkanlık yoluyla kalp rıza göstermeye gelebilecek, böylece almanın ayrılık demek olduğunu anlayacaktır ve en önemlisi Hayatın Hayatı -yani ihsan etmek- ile bir olmaktır.

Kişi her zaman Malhut'daki çalışmasını derinleştirmek zorundadır ki buna "yazmak" denir ve "mürekkep" ve "siyahlık" olarak kabul edilir. Bu, kişi çalışmasını her zaman Libni ve Şimey formunda tutmak istemeli anlamına gelir. Yani Torah ve Mitzvot'a sadece beyazlık zamanında değil, şartsız ve koşulsuz bağlı kalır. Beyaz ya da siyah, ne gelirse gelsin, onun için her zaman aynı olacaktır; Torah ve Mitzvot emirlerine bağlı kalacaktır.

123- Arzuyu Tanımak

Temelde, arzuyu arttırmak esas ilkedir, bunun için, inşa yapılır ve yapının mukavemeti, temelinin mukavemetiyle ölçülür.

Birçok şey insanı uğraşmaya zorlar, ama sebebi hedeflemezler. Bu yüzden, altyapı, insanın tamamına zarar verir. Gerçekte kişi O'nun adına olmayandan O'nun adına doğru gelir, ama tekrar yola dönmek zaman alır. Bu yüzden, sebep her zaman insanın gözlerinin önünde kalmalıdır. Der ki "her zaman Yaratan'ı benden önce görürüm" ve evinde kalan kişi, Kral'ın önünde ayakta duran kişi gibi değildir. Ülkenin O'nun onuruyla doldurulduğuna inanan, Yaratan'ın gerçekliğine inanan kişi, sevgi ve korkuyla doludur ve onun hazırlık ve gözleme ihtiyacı yoktur, sadece Yaratan'ın karşısında kendisini etkisizleştirir, tıpkı kişinin hep dostunun iyiliğini ve onun menfaatini düşünür olması gibi. Her şey bir annenin çocuğuna fayda sağlamak istemesi ve bunun adına daha öncelikli hiçbir şeye ihtiyaç duymaması kadar doğal olarak düşünmeden yapılır. Hedeflerine ulaşana kadar uğruna ruhlarını ve kalplerini verdikleri objenin sevgisi yüzünden duygular sadıktır, aksi takdirde onların hayatı bir hayat değildir.

Böylece her kim kendini bir bütün olarak hisseirse, o kişi inanç sahibidir. Ve biri Kral'ın önünde duran kişi olarak hissetmezse kendisini, o kişi O'na terstir. Bu yüzden, kişi, her şeyden önce köle gibi bakmalı kendisine ve yeterli inanca sahip olmadığından pişman olmalı ve istediğini hissetmek adına çalışmak ve arzu duymak için dua etmelidir, eğer bu arzuya sahip değilse, dolduracak kli'ye sahip değildir. Yaratan'ın bizim bütün dualarımızı duyduğuna inanan bir kişi, çok yönlü güvene doğru kurtarılacaktır.

124- Yaratılışın Şabat'ı Ve Altı Bin Yıl

Şabat'ın iki anlayışı vardır: 1) Başlangıç (Bereşit); 2)Altı bin yıl. Aralarındaki fark şudur: Bilinir ki, bir durma ve bir de dinlenme vardır. Durma eklenecek bir şeyin olmadığı yerdir. Dinlenme ise "durma" ve "dinlenme" kelimelerinden kaynaklanır yani kişi işinin orta yerindedir. Çalışmasına devam etme gücü olmadığından durur ve kendini canlandırmak için dinlenir, sonra çalışmasına devam eder.

Başlangıcın Şabat'ı, eklenecek bir şeyin olmaması koşuludur. Buna "durma" denir. Altı bin yılın Şabat'ı, kişiye haftanın günleri için çalışma gücü veren dinlenme olarak kabul edilir.

Şimdi atalarımızın şu dediğini anlayabiliriz: "Şabat dedi ki, 'Sen herkese bir eş verdin, ama bana vermedin.'" Yaradan cevap verdi, "İsrail senin eşin." Eş, ZA demektir. Eğer bir Nukva varsa orada bir Zivug (çiftleşme) olur ve Zivug'dan yavru doğar, yani yenilenme ve ilaveler.

Nukva eksiklidir. Eğer bir yerde eksiklik varsa, orada eksikliği ıslah etmeye yer vardır ve Üst Işığın eksikliğin olduğu yere yayılmasıyla, ıslahın geręekleştii kabul edilir. Öyle anlaşılıyor ki, en başta orada eksiklik yoktu, fakat daha önce eksiklik olarak düşündükleri tüm noksanlık en baştan ıslah formunda gelmiştir, yani Üst Işık Yukarıdan yayılmıştır.

Bu bir şeyleri anlamaya çabalayan birinin durumuna benzer. Manayı edindiğinde, önceki konuyu anlamadığı zamanki acısını hissetmez. Tersine, memnun ve neşelidir. Neşe konuyu anlamadan önceki çabasının ölçüsüyle değerlendirilir.

Bu nedenle, arama zamanına Nukva, bir eksiklik denir. Ve kişi eksiklikle birleştğinde yavruyu, yenilenmeyi doğurur. Bu Şabat'ın savunduğu şeydir, "Şabat'ta çalışma olmadığından, yavru ya da yenilenme de olmayacak."

125- Kim Şabat'ı Hoşnut Eder

"Şabat'ı hoşnut edene sınırsız yer verilir, şöyle yazdığı gibi, 'Tanrı çalışmasıyla hoşnut olanı, Ben yeryüzünün en yüksek yerine yükseltecek ve Yakup'un mirasıyla besleyeceğim.' Hakkında 'Kalk, topraklar boyunca yürü,' yazılan İbrahim gibi değil. 'Senin ve senin tohumuna, tüm bu toprakları vereceğim,' denilen İzak gibi değil. Fakat 'sen, onu batıdan doğuya, kuzeye ve güneye uzaklara yayacaksın,' denilen Yakup gibi."

Gemarah'ı olduğu haliyle anlamak zordur. Her bir İsrail'e, tüm dünya, sınırsız alan verilmeli midir?

Atalarımızın şu sözleriyle başlamalıyız, "Gelecekte Yaradan güneşi kınından çıkaracak ve onu karartacak. Bayağı olan bununla yargılanır, erdemli onunla iyileştirilir, şöyle yazdığı gibi, 'Dur, gün gelir, o fırın gibi yanar ve tüm kibir ve bayağılık anız (hasattan sonra yerde kalan bitki kökleri) olur ve gelen gün, ne bir dal ne de bir kök kalana kadar onları tutuşturur, dedi. Ermişlerin Efendisi,' ne bu dünyada bir kök ne de sonraki dünyada bir dal kalana kadar." Erdemli onunla iyileşir, şöyle yazdığı gibi, "'Ben'im Adımın korkusuyla erdemlinin güneşi kanatlarındaki şifayla beraber yükselcek.' Ve dahası onlar onunla arındırılır."

Burada atalarımızın güneş nedir, kın nedir alegorisini, bu zıtlığın nereden geldiğini ve ayrıca "ne bu dünyada bir kök, ne de sonraki dünyada bir dal," sözünü anlamak zorundayız. Ve "üstelik onlar onunla arındırılır," nedir? Şöyle demeliydi, "onunla iyileşti ve arındı"; fakat burada dediği "üstelik" nedir?

Şimdi atalarımızın "İsrail ay, dünya ulusları güneş olarak kabul edilir," sözünü anlamalıyız. Her şeye rağmen güneş ışığı en doğru bilginin unvanıdır, şöyle yazdığı gibi, "güneş kadar net." Yaradan'ın her ulusa ve dile verdiği, fakat Tora Işığından haz almak istemedikleri için Tora ve Mitzvot'u edinmemiş olan dünya ulusları, ışıklarını ortak Işık güneş ışığından, O'nun Işığından alan "ay" olarak kabul edilir. Yine de hepsinin O'nu, O'nun Kendisini bilme ve O'nun Adına çalışma arzusu ve özlemi vardır.

İsrail içinde güneş ışığının kılıflandığı Tora ve Mitzvot, ay ile tanımlanır. Bu nedenle Tora Yaradan'ın kınıdır.

Zohar'da şöyle yazılıdır, "Tora ve Yaradan birdir." Bu demektir ki, Yaradan'ın Işığı Tora ve Mitzvot'ta kıyafetlenmiştir ve O ve O'nun kılıfı birdir. Dolayısıyla İsrail, kendini Tora ve Mitzvot'la bütünleştirmek için ay ile tanımlanır. Bu nedenle onlar, doğal olarak Yaradan'la ödüllendirilmiştir. Dünya ulusları ise Tora ve Mitzvot'u yerine getirmediğinden, onlar güneş Işığına bile sahip değildir.

Bu "gelecekte, O, güneşi kılıfından çıkaracak," sözünün anlamıdır. Onlar şöyle der, "aşağıda olanlar için Şehina (Kutsallık); yüce bir gereksinim." Bu demektir ki, Yaradan buna özlem duyar ve hasret çeker.

"Tanrı her şeyi Kendi amacı için yaptı," olduğundan, bu altı gün çalışmanın, yani Tora ve Mitzvot çalışmasının anlamıdır. Altı gün çalışması da Tanrı çalışmasıdır, şöyle yazdığı gibi, "O, onu boşa yaratmadı, O, onu yaşanması için yarattı." Bu sebeple ona "kılıf" denir.

Şabat, güneşin ışığıdır, ebedi yaşamdaki dinlenme günüdür. Bu demektir ki, O, dünyayı iki derecede hazırladı: 1) Kutsallık altı günlük Tora ve Mitzvot çalışmasıyla ifşa olacak şekilde, 2) O, Tora ve Mitzvot olmadan dünyada ifşa olacak şekilde.

Ve bu "zamanında; onu Kısaltacağım." sözünün anlamıdır. Ödüllendirilmiş—Onu kısaltacağım, yani Tora ve Mitzvot vasıtasıyla. Ödüllendirilmemiş—zamanında. Bu böyledir, çünkü ızdırabın artması vasıtasıyla yaratılış evrimi, sonu ve kurtuluşu insanlığa getirir, ta ki Yaradan Kutsallığını aşağıda olanlara indirene kadar. Ve buna "zamanında" denir, zaman içerisindeki evrim.

126- Bir Bilge Şehre Gelir

"Bir bilge şehre gelir." Yaradan'a "Bilge" denir. O şehre gelir, çünkü Şavuot'ta, O Kendini dünyaya gösterir.

"Tembel şöyle der: 'Yolda bir aslan var; belki bilge evde değil. Belki kapı kapalıdır.'" Atalarımız der ki, "eğer çabalar ve bulamazsan, inanma." Bu nedenle kişi Yaradan'ın yakınlığını bulamazsa, ona uygun şekilde çalışmadığı söylenir. Bu nedenle ona "tembel" denir.

Çabalamanın nedeni nedir? Eğer Yaradan'ın yakınlığını arıyorsa, neden çaba sarf etmek istemedi? Her şeyden önce eğer maddesel bir şeyler edinmek istiyorsan, çaba olmadan onları da elde edemezsin. Gerçekte insan çalışmak istemez ve "Yolun üzerinde bir aslan, yani Sitra Ahra var," der, şöyle yazdığı gibi, "gizli yerdeki aslan gibi." Bu demektir ki, Yaradan yoluna adım atan kişi, yoldaki aslanla karşılaşır. Ve bunda başarısız olan toparlanamaz.

Bu sebeple başlamaya korkar, çünkü aslanı kim yenebilir ki? Ona şöyle denir, "Yolda aslan yok," çünkü "O'ndan başkası yok," yazılıdır. Bu böyledir, çünkü "Tanrı insanı O'nun önünde korkacak şekilde yarattı," nedeniyle, O'ndan başka bir güç yoktur.

Sonra kişi başka bir bahane bulur: "Belki bilge evde değildir?" O'nun evi Nukva, Kutsal Şehina'dır. Sonra Keduşa yolunda yürüyüp yürümediğinden emin olamaz.

Bu sebeple der ki, belki Bilge, yani Yaradan, Evinde değil. Aslında, bu ne O'nun ne de Keduşa'nın evidir. Öyleyse Keduşa'da ilerlediğini nasıl bilecek? Ona şöyle söylenir, "Bilge Evinde," yani "Kişinin ruhu ona öğretecek" ve sonunda Keduşa'da ilerlediğini bilir.

Sonra şöyle der, "belki kapı kapalıdır ve içeri girmek imkânsızdır, tıpkı şöyle yazdığı gibi, 'Yaradan'ı edinmeyi arzulayanlar gelip, alamayacak mı?'" Ona şöyle söylenir, "Kapı kapalı değil." Her şeyden önce görürüz ki, pek çok insan Kral'ın sarayına giriş izniyle ödüllendirilmiştir.

Sonra o cevaplar, "Her şekilde gitmeyeceğim." Bu demektir ki, eğer tembelse ve çabalamak istemiyorsa, kavgacı ve kurnaz olur ve sadece çalışmayı onun için ağırlaştırmaya çalıştıklarını düşünür.

Oysa gerçekte çaba sarf etmek isteyen, bunun zıddını görür. Pek çoğunun bunu başardığını, çabalamak istemeyenlerin ise başaramadığını görür. Başaramamış olsalar bile, bu çabalamak istemediklerini keşfettikleri içindir. Fakat o, tembel olduğundan ve sadece eylemlerini meşrulaştırmak istediğinden, bilge biri gibi vaaz verir. Gerçekte Tora ve Mitzvot yükü hiç tartışma ve şikâyet olmadan kabul edilmelidir, arkasından başarı gelir.

127- Çekirdek, Öz ve Artan Bereket Arasındaki Fark

Bilinir ki, Mohin'in ayrılığı ve Zivug'un kesilmesi, sadece Mohin'in ilavelerine olur ve ZON'daki derecenin çekirdeği Vav ve Nekuda'dır (nokta). Bu demektir ki, Malhut özünde, içinde hiç beyazlık olmayan kara bir noktadan başka bir şey değildir.

Ve eğer kişi noktayı, kurtulmak istediği gereksiz bir şey olarak değil de, bir öz, dahası bir ziynet gibi kabul ederse, buna "kişinin kalbindeki güzel yer," denir. Bu böyledir, çünkü kişi bu köleliği inkâr etmez, tersine onu kendi için önemli kılar. Buna "Kutsallığı tozdan yükseltmek" denir. Ve kişi bu temeli önemli kılar, özden kopmak olmadığından, derecesinden asla düşmez.

Ve kişi dünyanın en büyük karanlığı içinde bile olsa, kara bir nokta olarak çalışmayı üzerine alırsa, Kutsal İlahilik şöyle der, "senden saklanacak bir yer yok." Bu nedenle "Ben O'na tek düğümle bağlandım" ve "o, asla kopmayacak." Bu sebeple, kişi Dvekut'tan (yapışma, birleşme) ayrılmaz.

Ve eğer "ilave" denilen az bir aydınlanma ona kendi uyanışı olmadan Yukarıdan gelirse, o bunu "kaçınılmaz ve istem dışı," olarak kabul eder. Bu, "Ben karayım ama güzelim," sözünün anlamıdır, çünkü karalığı kabul edersen, güzel olduğunu görürsün.

Bu, "Kim bu kadar düşüncesizse, bırak buraya gelsin," sözünün anlamıdır. Kişi tüm uğraşını bırakıp, sadece Yaradan adına çalışmayı isterse ve "Sen'den önce bir hayvan gibiydim," diyerek çalışırsa, o zaman nihai mükemmelliği görmekle ödüllendirilir. Bu "kalpsiz biri, dedi ona," sözünün anlamıdır. Bu demektir ki, o kalpsiz olduğundan, düşüncesiz de olmak zorunda; aksi takdirde yaklaşamaz.

Fakat bazen kalpteki nokta ayrıklı BYA'a düştüğünde, sürgündeki Kutsallık aşamasına denk geliriz. O zaman buna "Dikenlerin arasındaki zambak" denir, çünkü zambağın da diken formu vardır. Bu Klipot'un hükmü olduğundan, kabul edilemez.

Ve bu kişinin eylemleri vasıtasıyla gerçekleşir, aşağıdaki eylemler kişinin Yukarıda, Kutsal İlahilikteki ruhunun kökünü etkiler. Bu demektir ki, eğer aşağıdaki bir insan alma arzusuna köle olmuşsa, Klipa'yı Yukarıdaki Keduşa üzerinde hükümdar kılar.

Bu Tikkun Hatzot'un (gece yarısı ıslahı) anlamıdır. Bizler Kutsallığı tozdan yükseltmek için dua ederiz, yani aşağıda ve Yukarıda olanı önemli kılmak için. Ve bu sonra kara nokta olarak kabul edilir.

Kişi Tikkun Hatzot'ta yaşar ve "Libni ve Şimei" ayetini yerine getirmek istediğini söyler. Libni, siyah değil, Lavan (beyaz) demektir ve Şemei demek Şmi'a (duymak), yani Cennet krallığının yükünü üstüne almak, onun için kabul edilebilir ve akıllıca demektir. Ve Tikkun Hatzot, Mehitza'nın (bölünme) Tikkun'nu, Keduşa'nın Klipa'dan ayrılmasının, yani alma arzusu içindeki kötü hissin ıslahı ve ihsan etme arzusuna bağlanmadır.

Golah (sürgün), Ge'ulah (kurtuluş) harflerinden oluşmuştur. Bu demektir ki, dünyanın Aluf'unu (Birinci) Golah'a yaymalıyız ve sonra hemen Ge'ulah'ı hissederiz. Bu "Zararlı olanı koruyan, zarar göreni, elindeki en iyiyle telafi etmelidir," sözünün anlamıdır. Ve "aşağıda yargı olduğunda, Yukarıda da yargı vardır."

128- Çiy, Galgata'dan Zer Anpin'e Damlar

Çiy, Galgata'dan Zer Anpin'e damlar. Renksiz saçla ilgili olarak, her bir telin altında delik vardır ve bu, "Bir fırtınayla beni mahvedecek olan o," sözünün anlamıdır. Ve "sonra Tanrı Job'a kasırganın içinden cevap verdi" ve "Numaralandırılmışların arasından geçen herkes, kutsal yer şekelinden sonra yarım şekel verecek" ve "bir delik, bir baş" ve "ruhun için anlaşma," denmesinin anlamı budur.

Saçla ilgili, o siyah ve mürekkeptir. Kişi yabancı düşünceler nedeniyle Yaradan'dan uzak olduğunu hissettiğinde, buna "saç" denir. "Renksiz," demek, beyazlık demektir. Bu demektir ki, Tanrı'nın Işığı ona yağdığında, bu onu Yaradan'a yakınlaştırır ve onların her ikisine birden beraberce "Işık ve Kap" denir.

Tanrı çalışmasına uyandığında, kişinin çalışma düzeni renksizlikle başlar. Bu sırada kişi Tanrı çalışmasında canlılık ve devamlılık hisseder. Sonrasında yabancı düşünceler gelir ki bunlarla derecesinden düşer ve çalışmadan uzaklaşır. Yabancı düşüncelere Se'ara (fırtına ve saç) denir. Ve kafada saçın altında eksiklik denilen delik vardır.

Yabancı düşünceler ona gelmeden önce, onun tam bir Roş'u (baş) vardı ve Yaradan'a yakındı, fakat yabancı düşünceler vasıtasıyla Yaradan'dan uzaklaştı. Bu eksiklik olarak kabul edilir. İzdırabın üzüntüsüyle suyu yayar. Bu nedenle saç, bereketin nakline hortum olur ve böylece beyazlıkla ödüllendirilir.

Sonra yabancı düşünceler tekrar gelir ve böylece bir kez daha Yaradan'dan uzaklaşır. Bu tekrarlar kafada bir delik, bir boşluk ve eksiklik yaratır ve ızdırap vasıtasıyla bir kez daha suyu yayar ve saç bereketi nakleden hortum olur.

Bu düzen inişler ve çıkışlarla tekrarlayarak devam eder, ta ki saçlar tam ölçüde birikene kadar. Bu demektir ki, ıslah ettiği her an bereketi yayar. Bu berekete “çiy” denir, tıpkı “başım çiyle dolu” sözündeki gibi. Bu böyledir, çünkü bereket aralıklarla gelir ve her seferinde kişi bir damla almış gibi olur. Kişinin çalışması tamamlandığında ve tam ölçüyü elde ettiğinde, “aptallığa geri dönmeler” olana kadar, o çiyden ölü olanın canlanacağı düşünülür.

Bu deliğin anlamıdır, yani akılda delikler açan yabancı düşünceler.

Ayrıca bu yarım şekel, yani kişinin yarı değerli, yarı değersiz olması konusunda ilgilidir. Fakat anlamalıyız ki, aynı anda ikisi birden olmaz. Daha ziyade her seferinde bütün bir şey olmalıdır. Bu böyledir, çünkü eğer bir Mitzva'yı bozar ve yerine getirmezse, o yarım olarak değil, tam bozuk olarak kabul edilir.

Ancak bu tekrarlanır. Bir sefer kişi Yaradan'a yapışmış, erdemli ve tam anlamıyla değerlidir ama düşüş sırasında bozulur. Bu, “dünya ne tam erdemli, ne de tam bozuk olan için yaratılmıştır,” sözünün anlamıdır. Bu sebeple buna “yarım” denir.

Bu “ruhun anlaşmasıdır.” Delik vasıtasıyla yabancı düşünceler geldiğinde ve kişi aklının bütün olmadığını hissettiğinde, akli Yaradan'la dolu değildir. Ve bundan pişman olduğunda, ızdırap ruhu için bir anlaşma yapmasını sağlar. Bu böyledir, çünkü eğer her seferinde tövbe ederse, bereket “aklım çiyle dolu” yoluyla dolana kadar, bereketi yayar.

129- Kutsallık Tozun İçinde

Duydum

“Sen ızdırap düşkünüsün. Sonra tozlar içinde yıpranan bu güzellik hakkında, ‘ne onlar ne de onların ödülü’” dedi. ızdırap öncelikle mantık ötesi bir yerdedir. Ve ızdırapın ölçüsü, onun hangi ölçüde mantıkla çeliştiğine bağlıdır. Bu mantık ötesi inanç olarak kabul edilir ve bu çalışma Yaradan'a memnuniyet verir. Buna göre ödül, kişinin bu çalışmayla Yaratıcı'sına verdiği memnuniyettir.

Ancak, arada, önce kişi galip gelir ve O'nun rehberliğini haklı çıkarabilir, Kutsallık toz içindedir. Bu, Kutsal Şehina denilen, inanç yoluyla çalışma, sürgünde, tozlar içinden kalktı anlamına gelir. Ve o bunun hakkında “ne onlar ne de onların ödülü” der. Bu, o aradaki döneme tahammül edemediği anlamına gelir ve “Ben buna ve ona ağlıyorum” diye verdiği cevabın anlamı budur.

130- Bilgelerimizin Taberiye'si, İyi Senin Görüşündür

Taberiye'ye Seyahatte, Adar'ın 1'inde duydum, 21 Şubat 1947

Bilgelerimizin Taberiye'si, iyi senin görüşüdür. Görmenin anlamı bilgeliktir. İyi, orada bilgelikle ödüllendirilebilir anlamındadır. Ve Rabbi Şimon Bar-Yohai, Taberiye pazarlarını arındırıyordu. Ölümün kirliliği, bu alma arzusu, "hayatta iken 'ölü' denen bu günahkârlar" anlamına gelir. Ve tüm kirlilikler sadece Hohma'ya (bilgeliğe) aittir; bu nedenle, Hohma niteliği olan yer, Taberiye arınmak zorundaydı.

131- Kim Arınmaya Gelirse

1947'de Duydum

"Her kim ki arınmaya gelirse ona yardım edilir." Bunun anlamı, kişi daima "gelme" koşulu içinde olmalıdır. Ve sonra, her durumda, eğer zaten arınmış olduğunu hissederse, arınmış ve terk etmiş olduğu için artık O'nun yardım edilmesine ihtiyacı yoktur. Ama eğer bir gidip bir gelme durumunda olduğunu hissederse, o zaman kesinlikle yardım edilir, çünkü o gerçeği ararken günahın önünde henüz bir engel yoktur.

"Senin sevgin şaraptan daha iyidir." Bunun anlamı, şarap sarhoş edebilir ve bir sarhoşun hiçbir yoksunluğu olmadığından, bütün dünya onundur, hatta altı bin yıldan beri.

132- Yüzün Ter İçinde Ekmek Yiyeceksin

Adar'ın 14'ünde Duydum, 6 Mart 1947, Tel-Aviv

"Yüzün ter içinde ekmek yiyeceksin." Ekmeğin anlamı Tora'dır; "Git, benim ekmeğim için savaş." Tora'nın çalışması, korku, titreme ve ter içinde olmalıdır; böylelikle bilgi ağacı tatlanır.

133- Şabat'ın Işıkları

1947'de Duydum

Şabat ışıkları, Guf'un (bedenin) idrakine gelir. Bu nedenle, Şabat'ta biz, Davut'un bir ilahisini söyleriz: "Rabbim ruhumu kutsa ve içimdeki her şeyi – yani Guf'u da-" deriz. Neşama olarak kabul edilen bu yeni baş ancak ve sadece Neşema'nın idrakine gelir, Guf'a gelmez. Bu nedenle biz sadece "Rabbim ruhumu kutsa," deriz ve bu idrak Guf'a ulaşmadığından "ve içimdeki her şeyi" demeyiz (bkz. Zohar, 1, 97).

134- Sarhoş Edici Şarap

1947'de Duydum

Tora'nın tamamı ile ödüllendirilmek imkânsızdır. Ve Tora'nın şarabının sarhoşluğuyla, kişi tüm dünyanın onun olduğunu hissettiğinde, bilgeliğin tamamına hâlâ sahip olmasa bile, düşünecek ve mükemmellik içinde her şeye sahip olduğunu hissedecektir.

135- Temiz ve Erdemli Olan Seni Katletmez

Duydum, Tel-Aviv, 23 Mart 1947

“Temiz ve erdemli olan seni katletmez.” Erdemli olan, Yaradan’ı haklı görendir: Her ne hissederse hissetsin, iyi ya da kötü, o mantık ötesinde gider. Bu “sağ” olarak kabul edilir. Temiz, meselenin temizliğini ifade eder, onu gördüğü durumdur. Bu böyledir, çünkü “yargıç, sadece gözlerinin gördüğüne vakıftır.” Ve kişi eğer meseleyi anlamazsa ya da meseleyi edinemezse, kişi bu formları gözüne gördüğü gibi bulanıklaştırmamalıdır. Bu “sol” olarak kabul edilir ve kişi ikisini de beslemelidir.

136- İlk Ve Son Harfler Arasındaki Fark

İlk ve son harfler arasındaki fark, Kralın evinden neşredilen yazının özünün nüshası olması nedeniyledir. Kralın yazarları ise hepimizin anlaması için bu özü yayar.

Bu öz, yalnızca “o günün aksine hazır olmak zorundalar,”dır. Yazarlar bunu Yahudilerden intikam almaya kararlı dünya uluslarına atfetmiştir. Bu güç öyledir ki, Haman şöyle düşünür, “Kral, benden başka kimi şereflendirmekten memnun olur ki?” Bu nedenle son harflerde “Yahudiler hazır olmalı,” diyerek doğrudan Kral’dan alıntı yapmıştır. Oysa ilk harflerde özellikle “Yahudiler” demez. Bu yüzden onların da yakınmaya hakları vardır.

Gerçek şudur ki, bu güç verilmiştir, çünkü bütün çalışma ihsan etmek olduğundan, kişi Işığın alımında Üst Işıkları aşağıdan yayma arzusunu haklı çıkarmamalıdır. Dolayısıyla, aşağıdan bir şey yayamaz. Haman’a güç vererek, büyük Işıkları, Haman adının ifade ettiği gibi derecenin Gag’ını (çatısı), Gar’ı ister.

137- Selofhat Odun Topluyordu

1947 de duydum

Selofhat odun topluyordu. Zohar bunu, hangi ağacın daha büyük olduğunu ölçüyordu diye yorumlar: Yaşam ağacı mı yoksa bilgi ağacı mı? Tamamen ihsan eden erdemliye, “yaşam ağacı” denir ve bunda dışsal birilerine tutunma yoktur. Bununla birlikte, bütünlük bilgi ağacında yatar, aşağıdaki Hohma’nın (bilgelik) uzantısında. Bu O’nun yarattıklarına iyilik yapması anlamındadır. Ve onlar ölçülmemelidir; onlar “senin elinde bir olabilenler” olmalıdır.

Bu demektir ki, biri, bir diğeri olmaksızın eksik kalır. Ve Mordehay, hiçbir eksiği olmadığı için aşağıdaki hiçbir şeyi genişletmek istemeyen yaşam ağacının anlayışındandı. Bundan dolayı, Haman’ı yükseltmek zorunda kaldı, böylece Işıkları aşağı çekecekti. Ve daha sonra, eksikliğini ifşa ettiği zaman, Mordehay bunları ihsan etmek için alma formunda olacaktı.

Ve şimdi, Mordahay Kral hakkında iyi şeyler söylediğinde, O’nu ölümden kurtardığında, daha sonra neden Kral’ın, onun düşmanı Haman’ı terfi ettirdiğini anlayabiliriz. Bilgelerimizin

dediği gibi, “her adamın niyetine göre” yani birbirinden nefret eden Haman ve Mordehay’ın niyetine göre.

138- Kişi Bazen Kafasını Korkuyla Meşgul Ederken

Kişi bazen aklını korkuyla meşgul ederken şunu bilmelidir ki, O’ndan başkası yok. Ve eğer kişi hala korkunun üzerinde etkisi olduğu hissi içerisindeyse, kişi bilmeli ki şans eseri diye bir şey yoktur ve kendisine olanı Yaratan yukarıdan vermiştir, kişi sonu düşünebilmesi için ona bir korku gönderilir. Şöyle ki korku kişiye “O’ndan başkası yok” diyebilmesi için getirilmiştir.

Ancak, hala bundan sonra kişi korku hissi içerisindeyse, o zaman kişi bu korkuyu örnek olarak almalı ve Yaratan korkusunun şu anda hissettiği korku kadar güçlü olması gerektiğini söylemeli.

139- Çalışmanın Altı Günü ve Şabat Arasındaki Fark

Duydum

Çalışmanın altı günü ZA kabul edilir ve Şabat Malhut olarak kabul edilir. Ve o sordu, ama ZA, Malhut’tan daha yüksek bir derece, öyleyse neden Şabat hafta içi günlerden daha önemli? Ve ayrıca, neden onlara Yemey Hol (1) (hafta içi günler) denir?

Konu, dünyanın sadece Malhut’tan beslenmesidir. Tüm İsrail’e bütün iyi etkiler oradan geldiğinden, Malhut’a “İsrail Topluluğu” denir. Bu nedenle, bu altı günün ZA’i içermesine rağmen, ZA ve Malhut arasında birleşme yoktur. Bu yüzden ona Hol denir, çünkü ZA’dan Malhut’a uzanan bolluk yoktur.

Ve Malhut’tan Kuduşa (kutsallık) yayılmadığı zaman, bu nedenle o, Yemey Hol olarak adlandırılır. Ancak, Şabat’ta ZA ve Malhut’un bir birleşmesi vardır ve o zaman Kuduşa Malhut’tan yayılır. Ona “Şabat” denmesinin nedeni budur.

(1) Yemey: Günler demektir. Hol: Hulin kelimesinden gelir, dünyevidir, kutsal değildir anlamına gelir.

140- Senin Yasanı Nasıl Da Seviyorum

Pesah’ın Bitiminde Duydum, 1943

“Ah ben senin yasanı nasıl da seviyorum! O bütün gün benim derin düşüncemde.” “Kral Davut zaten mükemmellikle ödüllendirilmiş olduğu hâlde hâlâ Tora için yalvarırdı, çünkü Tora dünyadaki herhangi bir mükemmellikten daha büyük ve önemlidir, dedi.

141- Pesah Bayramı

Duydum

Pesah Bayramı, Mohin-de-Haya'dadır ve sayım Mohin-de-Haya'dadır. Dolayısıyla sayım MAN yükseltme olarak kabul edildiğinden, sayma sırasında Mohin'in ayrılışı vardır. Bu MAN yükseldiği zaman oradan Işıkların ayrılması olarak bilinmektedir; ancak sayımdan sonra Mohin kendi yerine döner. Bu böyledir, çünkü Katnut (küçüklük) sayım boyunca Yehida'nın Katnut'udur, ancak bununla birlikte haftanın günlerinin Mohin'i de vardır, bu YESHSUT'dur. Ve Şabat'ın Mohin'i, AVI'nin Mohin'idir.

142- Savaşın Özü

Duydum

Savaşın özü, iznin olduğu bir yerde olmalıdır. Ancak Mitzva ve günahla, kaybetmek yakında ama ödül uzaktadır. Bu nedenle, hesap yapmadan yerine getirmelidir.

Ancak, bu eylem sadece bir izin meselesi olduğundan, savaşı başlatmak ve seçilen Mitzva'yı yerine getirmek, iznin olduğu yerde yapılmalıdır. Dolayısıyla kişi başarısız olsa bile, günah o kadar büyük olmayacaktır. Bu nedenle, o ödüle yakın olarak kabul edilir, eğer savaşı kazanırsa, o Keduşa'nın altında yeni bir yetki alacaktır.

143- İyilik İsrail İçin Olsun

“İyilik İsrail için olsun, Tanrı kalbi arınmışlar içindir.” Bilinir ki, “tek” ve “tam” küçültme adlarıdır. Bu demektir ki, Tora'da “tek” ve “tam” kelimelerinin geçtiği her cümle küçültmeyi ifade eder.

Dolayısıyla çalışmayla ilgili olarak bunu kişinin kendini küçültmesi, eksiltmesi olarak yorumlamalıyız. Düşüklük, kişinin mağrur, yani Gadlut'ta (yücelik) olma isteğine karşılık gelir. Bu demektir ki, kişi, ruhunun görmeyi ve duymayı arzuladığı her şeyi anlamak ister, fakat yine de kendini eksiltir ve Tora ve Mitzvot'u kesin bir yalınlıkla, gözü kapalı yerine getirmeye hemfikir olur. Bu “İsrail için iyi” sözünün anlamıdır. Yaşar-El (İsrail) kelimesi, Li Roş (baş (akıl) benim) kelimesinin harfleridir.

Bu demektir ki, kişi, “tam” olarak tanımlanmasına, yani küçülme ve eksilme aşamasında olmasına rağmen, Keduşa (Kutsallık) aklına sahip olduğuna inanır. Ve “tam” ile ilgili olarak bunun mutlak iyi olduğunu söyler. Sonra “Tanrı kalbi arınmışlar içindir” ayeti içinde var olur, yani arı bir kalple ödüllendirilir. Ve bu, “taştan kalbi etinden çıkaracak ve sana etten kalp vereceğim,” sözünün anlamıdır. Etten kalp Yukarıdan gelen kıyafetlenmenin Mohin'i denilen Mohin-de-Vak'tır. Ancak, Mohin-de-Gar aşağıda olanın çabası vasıtasıyla aşağıda olandan gelmelidir.

Vak-de-Mohin ve Gar-de-Mohin konusu bir açıklama gerektirir: her derecede Vak ve Gar'ın pek çok anlayışı vardır. Belki de burada pek çok yerde yazdığı şeye, “aşağıda olanın GE'si” denilen Katnut, “Üst Olanın AHP'ı” denilen, MAN yükselten Kli vasıtasıyla MAN'a yükselmesine, atıfta bulunuyordur. Öyle anlaşılıyor ki, Üst olan, aşağıda olanı yükseltir. Ve

sonra aşağıda olan Işıkların Gar'ını ve Kelim'in AHP'ını almak için kendi kendine yükselmelidir.

144- Orada Belirli Bir Ulus Var

Purim Gecesinde, Megillah Okumasından Sonra Duydum, 1950

“Orada, yurtdışında dağınık ve ulusların arasına dağılmış belirli bir ulus var.”

Haman kendi görüşüne göre dedi ki: Biz Yahudileri yok etmeyi başaracağız, çünkü onlar birbirlerinden ayrılır; bundan dolayı onlara karşı bizim gücümüz - insan ve Tanrı arasında ayrılığa neden olacağı için - kesinlikle galip gelecektir. Ve O'ndan ayrıldıkları için, Yaradan hiçbir şekilde onlara yardım etmeyecektir. Bu nedenle, Mordehay bu hatayı düzeltmeye gitti, ayetlerde açıklandığı gibi, “Yahudiler toplandı,” vb. “kendilerini bir araya getirmek ve yaşamları için direnmek için.” Bunun anlamı, birleşerek kendilerini korumuşlardır.

145- Arzu Bilgeye İlim Verir Ne Demek

“Arzu bilgeye ilim verir.” Kişi sorar, “Fakat şöyle demeliydi, ‘Arzu aptallara ilim verir mi?’”

Ve o der ki, “Bilinir ki, maneviyatta zorlama yoktur.” daha ziyade herkese arzusuna göre verilir. Bunun sebebi şudur ki, maneviyat yaşamın kaynağı ve hazzıdır. Öyleyse iyi bir şeyde zorlama nasıl olabilir? Bu nedenle eğer mecburi olarak Tora ve Mitzvot'a bağlanırsak, bizimle hemfikir olmayan bedenün üstesinden gelmek zorunda olduğumuzu görürüz. Bu böyledir, çünkü beden çalışmadan haz almaz, bunun sebebi de maneviyatı hissetmemesidir. Daha önce söylediğimiz gibi maneviyat yaşam ve hazzın kaynağıdır, Kutsal Zohar'da yazdığı gibi, “Nerede çaba, orada Sitra Ahra.”

Sadece bilge olana ilmin verilmesinin sebebi, aptalların ilme ihtiyacı olmamasıdır. Doğaları gereği yalnızca bilgelere ilim verilir. Bu demektir ki, her kim bilge ise, o ilmi sever ve bu onun tek arzusudur! “Arzuyla ilgili kısıtlama yoktur,” kuralı nedeniyle, bu ilmi almak için her türlü çabayı gösterir. Bu şekilde sonunda bilgelikle ödüllendirilir. Dolayısıyla ilmi seven kişiye “bilge” denilir.

Fakat aptallarla ilgili “Bir aptal manada haz bulmaz,” yazılıdır. “Arzu bilgeye ilim verir,” ayeti, bize ilmi seven birinin gösterdiği büyük çabaya rağmen, ilmi edinmemesinden etkilenmediğini anlatır. Tersine çalışmasına devam eder ve ilmi sevdiği için sonunda elde eder. Bu nedenle şöyle denir, “Bu yolu izle, başardığından emin olursun.”

Ancak, anlamalıyız ki, eğer kişi doğuştan “vahşi eşeğin sıpası, insan mı doğar?” ise, ne yapabilir? İlme özlem duyma arzusunu nereden alacak?

Bu nedenle bize “O'nun sözünü yerine getirme” ve “O'nun sözünün sesine kulak verme,” yolu tavsiye edilmiştir. Kişi istediği bir şeyi elde etmek için çaba harcar. Bu nedenle ilim için arzusu yoksa bu demektir ki, eksiklik içinde olduğu şey ilim arzusudur. Bu sebeple çalışmaya başlar ve ilim için arzu yaratacak eylemler yerine getirir, çünkü ihtiyacı olan tek şey budur.

Düzen şudur ki, kişi bunun için bir arzusu olmasa da Tora ve çalışma için çaba sarf etmelidir. Buna “çaba” denir. Bu demektir ki, yaptığı şey için arzusu olmamasına rağmen bu çabayı gösterir. Bu tıpkı atalarımızın söylediği şeydir, “gücünle elde edebildiğin şeyi yap.” Böylece çabanın fazileti içinde ilim için bir arzu ve özlem oluşturmuş olur.

“Arzu bilgeye ilim verir,” ayeti onun için gerçek olur ve “O’nun sözünün sesine kulak verme” ile ödüllendirilir. Bu nedenle daha önce amacı olmayan eylemi için arzu hissi ile ödüllendirilir.

Dolayısıyla eğer kimin ilmi sevdiğini bilmek istersek, ilmi sevenler arasında olmakla henüz ödüllendirilmemiş olmalarına rağmen, ilim için çaba harcayanlara bakmalıyız, çünkü onlar çaba vasıtasıyla ilmi sevenler arasında olmakla ödüllendirilirler.

Ve sonrasında ilim için arzusu olduğunda, ilimle ödüllendirilir. Bu nedenle ilim arzusu Kli, ilim ise Işıktır. Ve bu “maneviyatta zorlama yoktur,” sözünün anlamıdır.

İlmin Işığı demek, yaşamın Işığı demektir. İlim olmadan kişi, ölü olarak kabul edildiğinden, bizim açımızdan ilim entelektüel bir kavram olarak değil, gerçek yaşam, yaşamın özü olarak algılanır. (İlme Haya (yaşayan) denmesinin sebebi budur)

146- Zohar’daki Bir Açıklama

1938 Yılında Duydum

Zohar: “Kişi doğduğunda, ona saf hayvanların tarafından bir ruh verilir.” Ve o, hayvansal ruhunun da Yaradan’ın hizmetkârı olmayı kabul ettiğini açıklar. “Eğer o, daha fazla ödüllendirilirse, Kutsal Çarklar’ın ruhu verilir.” Bu onun her zaman özlem duyan bir ruha sahip olduğu ve bir yerden başka bir yere yuvarlandığı anlamına gelir. Sürekli dönen tekerlek gibi, Keduşa’ya (kutsallık) tutunmak için dönerek gider.

147- Alma Ve İhsan Etmenin Çalışması

Adar’ın 21’inde Duydum, 8 Mart 1953

Alma ve ihsan etme içinde çalışma meselesi kalbe bağlıdır. Bu Vak kabul edilir. Ancak, inanç ve bilginin içinde çalışmak Gar olarak kabul edilir. Ve bunlar tek bir anlayış olmalarına rağmen, yani onun tarafından inanç, alma ve ihsan etme çalışmasının değerine göre kabul edilmesine rağmen, yine de iki farklı anlayıştır.

Bu böyledir, çünkü kişi ihsan etme işinde çalışabiliyor olsa da, gene de kime ihsan ettiğini ve çalışmasını kimin kabul ettiğini görmek ister. Bu nedenle, Moha (akıl) formunda çalışmaya ihtiyacı vardır, aşağıda olanların çalışmasını kabul eden bir rehber olduğuna inanmak anlamında.

148- Acı Ve Tatlı, Doğru ve Yanlış’ın Dikkatle İncelenmesi

Duydum

Bir “acı, tatlı” idraki, bir de “doğru, yanlış” idraki vardır. “Doğru, yanlış” idraki akılda ve “acı, tatlı” idraki kalptedir. Bu nedenle kalbimizdeki çalışmanın, alma formunda değil, ihsan etme formunda olmasına dikkat etmeliyiz.

Doğası gereği sadece almak adama tatlıdır ve ihsan etmek acıdır. Ve bu çalışma –almayı ihsan etmeye çevirme- “kalbin işi” olarak adlandırılır.

Akıldaki, “doğru, yanlış” çalışmasıdır. Ve bu nedenle, inanç içinde çalışmalıyız, yani bilgilerimize inanmalıyız. Çünkü çalışanın kendisinin “doğru ve yanlış” konusunu açıklaması mümkün değildir.

149- Neden Hohma’yı Genişletmemiz Gerekiyor

22 Adar’da Duydum, 9 Mart 1953, Tel-Aviv

“Eğer bütün çalışmamız mantık ötesi inanç yoluyla ise, bilme olan, Hohma’nın (bilgelik) anlayışını neden genişletmemiz gerekiyor?” diye sordu.

Ve o, “Eğer neslin erdemlileri bilme formunda olmasaydılar, İsrail’in tümü mantık ötesi inanç formunda çalışamazdı. Aksine, neslin erdemlileri tam olarak Hohma’nın aydınlığını genişlettiğinde, onların akıllı İsrail’in tamamında parlar,” diye cevapladı.

Örneğin, eğer kişinin zihni ne istediğini bilir ve anlarsa, organlar işlevlerini yerine getirirler ve her hangi bir zekâyâ ihtiyaç duymazlar. Aksine el, bacak ve organların geri kalanı, yapmaları gerekeni yapar. Ve akıllı başında hiçbir insan, elin ve bacağın beyinleri olsaydı, çalışmalarının daha iyi olacağını istemeyi ya da söylemeyi düşünmezdi.

Dolayısıyla, zihin organları değiştirmez ancak organlar, zihnin büyüklüğüne göre ayarlanır. Bunun anlamı, eğer beyin mükemmel bir zihne sahipse, bütün organlar da buna göre nitelendirilirler ve onlara “mükemmel organlar” denir.

Benzer şekilde, eğer topluluk, halen bilme ile ödüllendirilmiş, gerçek bir erdemliye bağlı kalırsa, bu topluluk işleri inançla yapabilir. Onlar tam bir tatmin ve hoşnutluğa sahiptir ve her hangi bir bilgi muhakemesine ihtiyaçları yoktur.

150- Kibir Yaptığı İçin Efendi’ni Buda

“Efendi’ni buda; çünkü O kibir yaptı,” ayetiyle ilgili öyle görünür ki, “budamak, kesip atmak” tıpkı “gücüm ve budamam,” gibidir. Bu demektir ki, kişi daima budamalı, Yaradan’ın bağının dikenlerini kesmelidir. Kişi bütün olduğunu hissetse ve dikenleri zaten çıkardığını düşünse bile, ayet buna açıklık getirir, “çünkü O, kibir yaptı.”

Bu demektir ki, insan dürüst ve kendi gözünde doğru olmaktan hoşnut olsa da, görülür ki Yaradan bu dünyada kibri yarattı. İnsanın kendisiyle ilgili dikenleri çıkardığını hissetmesi ve bütün olduğunu düşünmesi bir çeşit kibirdir.

Tersine kişi daima eylemlerini incelemeli, onları türlü yöntemlerle kontrol etmeli ve geçici hislere güvenmemelidir, çünkü onlar da bir çeşit kibirdir. Bu tıpkı ayetin erdemli adına

söylediği şeydir, “Sen tembelsin, sen tembelsin; bu yüzden dersin ki: ‘Hadi gidelim ve Tanrı’mız Efendimize kurban verelim.’”

Bu demektir ki, O İsrail oğullarına şöyle der, “Sen, ‘hadi gidelim ve Efendimize kurban verelim,’ deyip, gitmeye istekli olduğunda ve kendini Efendinin önünde kurban etmeye hazır olduğunda, bu aylaklık ve zayıflık gibidir, yani kendini sürekli sınamayı ve çalışmayı artık istemiyorsun demektir. Bu nedenle çalışmada zaten mükemmel olduğunu düşünürsün, tıpkı ayette yazdığı gibi, ‘çünkü O, kibir yaptı.’”

151- Ve İsrail Mısırlıları Gördü

Beşalah’ta Duydum

Ayetten: “Ve İsrail, Mısırlıların deniz kıyısında öldüğünü gördü” “ve insanlar Efendi’den korktular; Efendi’ye ve hizmetkârı Musa’ya inandılar.” Burada “inandılar” ne anlamdadır, bunu anlamalıyız. Açıktır ki, Mısırdan çıkış ve denizin yarılması mucizesi, İsrail’i eskisinden daha büyük bir inanca getirdi. Sonuçta bilgilerimiz ayet hakkında, denizdeki kız, peygamber Ezekeil’den daha fazlasını gördüğü için, “bu benim Tanrım ve ben O’nu yücelteceğim,” dediler.

Dolayısıyla bunun anlamı şudur; Mısırdan çıkış, açık bir mucize durumuydu, Efendi’nin tanınmasını getirdi, bu terstir ve mantık ötesi anlamına gelmediğinden “inancın” anlamına terstir. Ve açık mucizeleri görürken, inanç içinde olmak çok zordur ve dahası bu mantığın genişlemesi zamanıdır. O zaman “ve onlar Efendiye inandılar” sözlerinin anlamı nedir?

Bununla birlikte, tefsire göre “Hepsi O’nun inancın Tanrısı olduğuna inanır” sözlerini de yorumlamalıyız. Ayet, ortaya çıkmış mucizeleri gördükten sonra bile, mantık ötesi inanç yoluyla, İsrail’in Yaradan’ı övmesini anlatır, Yaradan’a kullukları, onların içlerinde azalmadı. Ve inanç yoluna tutunmak, bunu hiç hafife almamak büyük bir çalışmadır ve bir kere ödüllendirildiğinizde Yaradan’a mantık içinde hizmet edebilirsiniz.

152- Rüşvet Bilgenin Gözlerini Kör Eder

6 Ocak 1948’de duydum.

“Rüşvet bilgenin gözlerini kör eder.” Eğer kişi bu çalışmayı ve şartlarını eleştirmeye başlarsa, iki nedenle, bu çalışmayı üstlenmesinin imkânsız hale gelmesi ihtimali ile karşılaşır:

1. Çalışmanın ödülü yüzde yüz garanti altında değildir. Halen ödül almış olan birini görmüyordur ve bu çalışmanın yükünü omuzlamış ve bu yükün altında zahmet çeken insanları ziyaret ettiğinde, onların bunun için şimdiden bir ödül alıp almadıklarını göremiyordur. Ve eğer kendisine “peki onlar neden almadılar” diye sorduğunda buna en iyi cevabı vermeyi başarır, bunun nedeni, onların çalışmasının bu yazıdaki tüm gereklerini yerine getirmediğidir. Ancak bu yazıdaki emirleri yerine getirenler ödülleri O’ndan alırlar.

Ve sonra ikinci bir soru gelir: Kişi bu çalışmanın tüm koşullarını yerine getirebilmek için dostundan daha kabiliyetli olduğunu biliyordur. Dolayısıyla yüzde yüz emindir ki, onu baştan savmakla eleştirebilecek hiç kimse yoktur ve yüzde yüz haklı olan yalnız kendisidir.

2. Bu nedenle, şu soru ortaya çıkar: Bu çalışmaya başlayan kişi kesinlikle tüm hesaplamaları yapmıştır ve yine de bu işi üstlenmiştir. Öyleyse tüm bu soruları nasıl cevaplandıracaktır? Mesele gerçekleri görmek için açığözlerle bakmak gerektiğidir. Aksi halde, yalnızca kim haklı, kim doğru veya bu dünyayı gördüğümüzü sanırsınız. Fakat gerçekte, adaleti görmeyiz. Ve açığözlerle sahip olmak için, rüşvet konusunda ihtiyatlı olmalıyızdır, zira "rüşvet, bilgenin gözünü kör eder ve erdemlinin sözünü çarpıtır."

Ve rüşvetin özü, alma arzusudur. Dolayısıyla, kişinin bu çalışmayı hiçbir bilgisi olmaksızın yalnızca mantık ötesi inançla, tüm şartlarıyla kabul etmesinden başka bir çaresi yoktur. Daha sonra, artık alma arzusundan arındığında eleştiri yaptığı zaman meselenin hakikatini görmeyi umar. Bu nedenle sadece mantığı ile bakanlar, kesinlikle hiç bir şey bekleyemez, zira her zaman gerçekten haklıdırlar ve tartışmayı her zaman kazanırlar, çünkü hakikati görememekte idirler.

153- Düşünce Arzunun Sonucudur

Düşünce arzunun sonucudur. İnsan ne istediğini düşünürken, arzulananmayacak bir şeyi düşünmez. Örneğin; insan öleceği günü düşünmez. Tam tersine, her zaman ferahlığını düşünmek ister, çünkü arzusu budur. Dolayısıyla insan her zaman arzuladığını düşünür.

Düşüncenin özel bir fonksiyonu vardır: arzuyu yoğunlaştırır. Arzu hareketsizdir ve gelişip harekete geçmek gibi bir gücü yoktur. Ancak, insan bir şeyi düşünüp taşındığı zaman, arzu isteğin yerine getirilebilmesi için düşünceden tavsiye ister. Dolayısıyla arzu genişler, büyür ve isteğin yerine getirilmesini sağlar.

Açıkçası düşünce arzuya hizmet etmektedir ve arzu insanın kendisidir. Bu durumda küçük kişilik ve büyük kişilik vardır. Büyük olan küçüğe hükmeder.

Küçük olanın hiç bir egemenliği yoktur ve tavsiye kişinin kendisini yüceltmesidir, bu ancak arzuyu dikkat ve hassasiyetle düşünerek olur. Zira insanın düşüncesi vasıtasıyla büyür.

Ve şöyle yazar...“O'nun kanununda, gece ve gündüz düşüncesiyle ol”, arzuladıkça, kişi daha büyük olur, ta ki hükümdar olana dek.

154- Dünyada Boş Bir Alan Olamaz

7 Şevat'da Duydum, 18 Ocak 1948, Tel Aviv

Dünyada boş bir alan olamaz. Ve arzu yaratılışın özü olduğu için insanın özü de arzusudur. Ve bu, kişinin büyüklüğünün ve küçüklüğünün ölçüldüğü yerdir. Bunun sonucu olarak, kişi, dünyevi ya da manevi bir arzuya sahip olmalıdır. Hiçbir arzusu olmayan ölü kabul edilir,

çünkü yaradılışın tümü yalnızca – yoktan var oluş diye kabul edilen - arzudan ibarettir. Ve bu içerikten yoksun olan, yaratılışın tüm içeriğinden yoksundur ve doğal olarak, iptal olmuş, devam edememiş olarak kabul edilir.

Bu nedenle, kişi, yaratılışın tüm özü bu olduğundan, arzuya sahip olmaya çaba göstermelidir. Ama bu arzu arınmış olmalıdır, her hayvanın kendisine neyin zarar verdiğini doğal olarak hissetmesindeki gibi. Benzer şekilde, bu arzunun bir şey için olacağına dikkat çekmeliyiz.

155- Bedenin Temizliği

Şabat yemeği sırasında duydum, 13 Şevât

Bedenin temizliği, aklın temizliğini belirtir. Aklın temizliğine, “gerçek” denir, orada hiç bir yalan yer almaz. Ve bunda herkes aynı değildir; bazıları kısmen titizdir; bedenin temizliğini korumak o kadar da önemli değildir. Ancak kir zararlı kabul edildiğinden, kirden tiksiniyoruz ve bedeni zarardan uzak tutmamız gerekir.

Bu nedenle, sonunda iptal olacağı için bedende titiz olmak öyle çok önemli değildir; her türlü bakımla ona göz kulak olsak bile. Ama sonsuz bir varlık olan ruhun her tür bakımında titiz olmaya ve kir, zararlı kabul edildiğinden, onu her türlü kirden uzak tutmaya değer.

156- Hayat Ağacından Almasın Diye

15 Şevât'ta duydum.

“Elini uzatıp, yaşam ağacından alıp yemesin ve sonsuza dek yaşamasın diye.” Baal HaSulam belki de bunu Hazeh'den (göğüs) yukarı kabul edilen örtülü Hasadim'den (merhamet) alacağı şeklinde yorumladı. Bunun sebebi şudur, orada tam bir yeterlilik vardır ve dolayısıyla o, Hazeh'den aşağısı diye kabul edilen bilgi ağacının günahı tarafından ıslah edilmeyecektir. Buna göre, orada örtülü Hasadim'in bulunduğu yaşam ağacına “Hazeh'den yukarısı” denir. Ve “cennet korkusu olan bir hayat ve günah korkusu olan bir hayat” dediğimiz şeyi buna göre yorumlamalıyız diye düşünüyorum.

Bunların arasındaki fark, Baal HaSulam'ın yorumladığı gibi, yaşamdan aldığı şey günah işleme korkusu yüzündendir yani başka bir seçeneği yoktur. Ama cennet korkusu onun başka seçenekleri olduğu anlamına gelir. Yani bu anlayışı kabul etmese bile, yine de günah işlemeyecek, Yaradan'dan korktuğu için yine bunu seçecektir.

Ancak buna göre örtülü Hasadim'in Katnut olarak kabul edildiğini söyleyemeyiz. Kesinlikle başka seçeneği olmamasından bu böyledir. Ancak Rahel'in anlayışından ifşa olan Hasadim'e ve sonra örtülü Hasadim olan Leah'ın anlayışına ulaştığı zaman, ona Gar ve Gadlut (büyüklük) denir.

Ve buna “cennet korkusu” denir ve o Hasadim'i ifşa etmiştir ama yine de örtülü Hasadim'i seçer. Böylece iki çeşit örtülü Hasadim vardır: 1) Rahel'in anlayışına sahip olmadığında, ona VAK denir, 2) Rahel'in anlayışına sahip olduğunda, ona, “Leah,” GAR denir.

157- Ben Uykudayım Ama Kalbim Uyanık

18 Nisan 1948'de duydum.

Zohar'da (Paraşat Amor, 95a): "İsrail meclisi, "Orada, çocuklarımın şiddetle köleleştirildiği Mısır sürgününde, ben uyuyorum" dedi." Mohin uyku halindeydi, ayette yazıldığı üzere, orada onların Tanrı'sı uyuyor.

"Ama kalbim, sürgünde yok olmasınlar diye olanları korumak için uyanık." Bu demektir ki, onlar Ahoraim'in Mohin'ini edindiklerinde, bu onların içinde parlamasa da ve onlar hala sürgünde olsalar da yine de bununla korunurlar. Ve gene de "kalpten ağza ifşa olmaz" yoluyla "uyanık" sayılırlar.

Orada Vak-de-Hohma olduğu için kalp Vak'tır. Böylece, Gadlut döneminde bile orada başka Hohma yoktur, ama yalnız oradan edindiği vardır.

"Sevgilim (kapıya) vuruyor." Bu Masah-de-Hirik'in (Masah perde, Hirik bir noktalama işaretidir.) ZA'daki vuruşudur. "Antlaşmamı hatırladım." Bu sünnettir, Nukva'nın Dinim'idir ve Dechura'daki (eril) Dinim'i iptal eder. Dinim, Gar'ı iptal eden bir muhakemedir ve bu "kesme" olarak kabul edilir.

Ve "ödeme" olarak adlandırılan başka düzeltmeler de vardır. "Bana iğne deliği kadar bir yer aç ki ben sana Üst Kapıları açayım." Bu azıcık açılışın anlamı şudur; Hassadim olmadan Hohma çok zayıf parlar.

Ancak daha sonra, Hassadim çekildiğinde, Hohma Hassadim ile yani Vak'la, yani büyük kafilerle bütünleşmiş olur. Ve Üst Kapıların anlamı şudur; bu, Hassadim ile "saf hava" denen AVI bakımından ilgilidir. Bunun nedeni, yalnızca bir kez Hohma'ya sahip olduğunda ve Hassadim'i çektiğinde, bu Hassadim'e "saf hava" denir, çünkü o, Hassadim'i Hohma'ya tercih eder.

Ancak, Hassadim Hohma'sız olduğu zaman, bu Katnut olarak kabul edilir. "Benim için aç" bu ZA ve kız kardeşi Malhut'tur ve Hohma formu içinde Hohma'yı çekecektir. Bana gireceğiniz kapı sizin içinizdedir. Böylece, sadece Hohma'ya sahip olduğunuzda, -"saf hava" denen AVI'den aldığım Hassadim formunda- içeri girmek için bir hava deliği bulacağım. "

"Gel ve Gör: Yaradan, Mısır'ın ilk doğanlarını öldürdüğünde ve yukarıdaki seviyeleri aşağıya indirdiğinde." Mısır sol çizgidir. Ve bunlar sağ ile herhangi bir bütünleşme olmadığında Klipa formundadır. İsrail Mısır'da ve onun hâkimiyeti altındayken, onlar da solu almak zorunda kaldılar.

Ve ilk doğanlar felaketi, solun GAR'ının egemenliğinin iptali anlamındadır ve bu "kademeler yukarıdan aşağıya indirdi ve o zaman İsrail kutsal işaretle antlaşmaya geldi," demektir.

Sünnet, Dinim-de-Nukva ile ilgilidir ve bu Dinim-de-Dehura'yı iptal eden Masah-de-Hirik'tir. Bunu yaparken solun GAR'ını iptal eder ve yalnızca VAK parlar. Böylece Yaradan'ın ilk doğanları çarpması yoluyla, "kapıda gösterilen kan gibi" antlaşmayı sürdürecektir gücü bulurlar.

"Ve iki kan vardır: Biri Pesah'ınki ve diğeri de sünnetinki." Pesah'ın kanı sol çizginin bütünleşmesinin ıslahıdır. Ve sünnet kanı Dini-de-Nukva'nın yani Hirik'in ıslahıdır. Ve Pesah kanı...

158- Pesah'da Birbirlerinin Evinde Yemek Yememenin Nedeni

Pesah'da Şaharit (sabah) yemeği sırasında duydum, 1948.

Neden Kaşrut'un gerekçeleriyle birbirinin evinde yemek yememenin gelenek olduğunu ve neden bunun tüm yıl boyunca böyle olmadığını açıkladı. Ayrıca orada tamamen Koşer olduğu bilinen biri bile olsa hatta kişinin kendi evindekilerden daha iyi bile olsa, gelenek yine de orada yemek yememektir. Bu böyledir; çünkü Hametz (mayalı ekmek) yasağı her şey üzerindedir ve kişinin kendisini bir şeyden koruması imkânsızdır. Hiçbir şeyde bu yasağı çiğnememesi için ancak Yaradan ona göz kulak olabilir.

Bu nedenle mayalı ekmek ile her şeye dikkat etmeniz gerektiği yazılıdır. Kişiyi dikkatli olması emredilmiştir ve bir şeyin içinde mayalanmış her hangi bir şey olup olmadığını soruşturmalıdır.

Ancak kişi kendini koruyamaz. Dolayısıyla yalnızca Yaradan korur ve şüphesiz bu korunma öyledir ki bunda herkes eşit değildir. Bazıları Yaradan tarafından daha çok korunur ve bazıları daha az korunur, kişinin ihtiyacına bağlı olarak. Bu böyledir, çünkü büyük bir bakım ve korunmaya ihtiyaç duyduklarını bilen insanlar vardır, böylece onlar büyük bir bakım ve korunma çekerler. Ve yukarıdan gelecek böyle bir korunmaya ihtiyaç duymadıklarını hisseden insanlar vardır. Ayrıca, hissiyata bağlı olduğu için bu dile getirilemez: Bazıları kendini eksik ve yetersiz hisseder ve daha fazla bakım ve korunmaya ihtiyaç duyar.

159- Ve O Günlerde Gerçekleşti

"Ve bu, Mısır Kralı'nın öldüğü o günlerde gerçekleşti; İsrail halkı esaretleri nedeniyle iç çekti ve ağladı ve ağlamaları esaretleri nedeniyle Yaradan'a yükseldi. Ve Yaradan onların yalvarışlarını duydu." (Çıkış 2: 23-4). Bu, onların çok acı çektikleri ve artık bu acıya dayanamadıkları anlamındadır. Ve dualarında öyle yalvardılar ki, "Ağlamaları Tanrı'ya kadar yükseldi."

Ancak biz şunu söylediklerini görüyoruz, "Ah, o bizde olanlar (...) et çanaklarının yanında otururduk, doyana kadar ekmek yedik." Ve ayrıca şunu da söylediler, "Mısır'da bedava yediğimiz balıkları hatırlıyoruz; salatalıkları ve kavunları, pırasa ve soğanları ve sarımsakları."

Aslında asıl konu onların Mısır'daki işlerinden çok memnun olmalarıydı. Bu, "onlar bu uluslarla kaynaşmış ve bunların işlerini öğrenmişlerdi" anlamını taşıyor. Bu, eğer İsrail belirli bir ulusun egemenliği altındaysa, bu ulus, onu kontrol altına alır ve onun egemenliğinden kurtulamaz anlamına gelir. Nitekim bu işte yeterli lezzeti tattıklarında günahlarından kurtarılamazlar.

Peki, Yaradan ne yaptı? "Mısır kralı öldü," yani ona esaretleri kayboldu. Böylece artık daha fazla çalışmadılar; eğer Mohin'in hiçbir mükemmelliği yoksa ona hizmet etmenin kusurlu olduğunu anladılar. Dolayısıyla "esaret nedeniyle İsrail halkı iç çekti." Hizmetleri, bu iş için yeterli olmadı, yani bu çalışma onlara yaşama gücü vermedi.

"Mısır kralı öldü," yani bu, Mısır kralının onlara besinlerini sağlayan hâkimiyeti öldü anlamındadır. Bu nedenle onların dua edecek bir yerleri vardı ve hemen kurtarıldılar. Ve sonra çölde yürüdüklerinde ve Katnut koşuluna ulaştıklarında, Mısır Kralı'nın ölümünden önceki köleliklerine hasret çektiler.

160- Matzot'u Gizlemenin Nedeni

Duydum

O, Matzot'u (mayasız ekmek) her zaman Matzot tabağında ya da diğer kapalı bir şeyin içine gizlemenin, neden gelenek olduğunu açıklar. "Ve insanlar hamurlarını mayalanmadan önce aldılar, kendi giysilerine sarılı olan hamur tekneleri, omuzlarındaydı" diye yazılıdır. Burada ipucu "kendi giysilerine sarılı" sözündedir.

Pesah'daki durum, Kelim'in henüz tamamen ıslah olmamış olmasıdır. Bu nedenle, Kelim'in ıslahı için sayım (hesaplama) meselesi vardır. Bu, "Ben bir gül damlasının hayalini gördüm," sözlerinin anlamıdır. Bunun açıklaması, orada hala bir kavrama, tutunma olmamasına rağmen Pesah gecesinde bir mucize olduğudur ve o örtülü olduğu için dışarıdan hiçbir şey gözükmez. Ve bu "kendi giysilerine sarılı" sözü ile ima edilir.

161- Tora'nın Verilişi Meselesi

Şavuot yemeğinde duydum.

Tora'nın Sina Dağı'na verilmesi ile ilgili olarak: Bu, Tora'nın onlara o zaman verildiği ve bugün verilmediği anlamına gelmez. Bilâkis Tora'nın verilmesi sonsuz bir şeydir - Yaradan hep verir. Ancak, bizler almak için uygun değilizdir. Fakat o zaman, Sina Dağı'nda, Tora'yı alan bizlerdik. Ve sahip olduğumuz tek erdem, "tek yürekte tek insan" olmuş olmamızdı. Bu,

o zaman, hepimizin tek bir düşüncede - Tora'nın alınması düşüncesinde – olduğumuz anlamındadır.

Ancak Yaradan açısından; O daima verir, Ribaş'ın adı altında yazıldığı gibi: "Kişi, her gün Sina Dağı'ndaki on emri dinlemelidir".

Tora'ya "yaşam iksiri" ve "ölüm iksiri" denir. Kendimize, "bu iki karşıt nasıl tek bir konu içinde olabilir?" diye sormalıyız. Gözlerimizin gördüğü her şey algımızdan başka bir şey değildir, ancak gerçeğin kendisi bizi ilgilenmez. Dolayısıyla bir kişi Tora'yı çalışırken Tora, onu Yaradan sevgisinden uzaklaştırıyorsa, bu Tora "ölüm iksiri" olarak adlandırılır. Ve eğer Tora, onu Yaradan'a yaklaştırıyorsa, bu kesinlikle "yaşam iksiri" olarak adlandırılır.

Ancak Tora'nın kendisi, yani gerçekliğin kendisi dikkate alınmaz. Bunun yerine, bizim gerçekliğimizi burada, aşağıda algımız belirler. Onu alan olmadan, edinim olmadan, Tora'nın kendisini kabı olmayan ışık olarak yorumlamalıyız. Bu, "maddesiz bir öz" olarak düşünülür. Özü edinemeyiz, maddesel özü bile; manevi özü ise hiç edinemeyiz.

Biri kendi adına çalışırsa, bu Lo Lişma (O'nun adına değil) diye adlandırılır ve Lo Lişma'dan Lişma'ya (O'nun adına) geliriz. Dolayısıyla, biri Tora'yı edinmekle ödüllenenmiş ise, onu gelecek yıl edinmeyi ümit eder. Ve tüm Lişma'yı edindiğinde ise bu dünyada yapması gereken başka bir şey kalmaz.

Bu nedenle her yıl bir Tora'yı alma zamanı vardır; aşağıdan bir uyanışa vaktin uygun olduğu, bir uyanışın zamanı ve Tora'nın verilmiş ışığının aşağıdakilere ifşa olduğu bir zaman.

Bu nedenle her zaman yukarıdan bir uyanış olur, böylece aşağıdakiler o vakitte olduğu gibi hareket edebilirler. Dolayısıyla, eğer biri Lo Lişma'nın Lişma'yı getireceği yolda devam ederse, buna göre kusursuzca ilerler ve sonunda Tora, Lişma'nın alınması ile ödüllendirilmesini umar. Ama eğer amaç her zaman gözlerinin önünde değilse ve "yaşam ağacı" olarak adlandırılan Tora'ya ters bir çizgide ilerlerse, o zaman bu nedenle, Tora "ölüm iksiri" olarak tanımlanır, zira o sürekli olarak Yaşam çizgisinden uzaklaşmaktadır.

"Çabaladım ve bulamadım, buna inanmayın." "Buldum" ne demektir anlamalıyız. Bulunan nedir? "Buldum", Yaradan'ın gözünde itibar, merhamet bulmak anlamındadır.

"Çabalamadım ve buldum, inanmayın." Aslında yalan söylemediğini anlamamız gerekir; bu, kişinin kendisi hakkında, bir birey hakkında değildir. Aksine, herkes için kural aynıdır. Ve biri Yaradan tarafından kayırıldığını görürse, neden "inanmayasınız"? Mesele, bazen duada olduğu gibi, bir insan Yaradan tarafından kayırılır. Bunun sebebi duanın gücüdür; bu dua çaba rolü oynar. (Ayrıca, bu fiziksel dünyada gördüğümüz gibi kimileri vardır, ihtiyaçlarını çabalarıyla tedarik ederler ve bazıları ise duayla tedarik ederler. Ve onların ihtiyaçları için yalvarmaları yoluyla ihtiyaçlarını temin etmelerine izin verilir.)

Ancak maneviyatta kişi kayırılarak ödüllendirilmesine rağmen, daha sonra tam fiyatı, yani herkesin verdiği çaba ölçüsünde bunu ödemesi gerekir. Yoksa bu Kli'yi kaybeder. Bu yüzden, "Ben çabalamadım ve buldum, inanma" denir; çünkü o, her şeyi kaybedecektir. Bu nedenle, kişinin daha sonra tümünü, çabası ile ödemesi gerekir.

162- Tora'nın Bir Bölümünün Tamamlandıktan Sonra Söylediğimiz Hazak Hakkında

Tel-Aviv'de Şabat'ta bir Şaharit (sabah) yemeği sırasında duydum.

Tora'nın bir bölümünün bitirilmesinden sonra söylediğimiz Hazak [Hazak'ın anlamı güçlü demektir ve Musa'nın 5 kitabından her biri bittiğinde söylenen bir şükran duasıdır], bu tamamlamanın bize tüm dereceleri tamamlamamız için güç vereceği anlamına gelir. Nasıl vücutta 248 organ ve 365 tendon varsa, ruhun da, oradan bolluğun yayıldığı 613 kanalı vardır. Ve Tora aracılığıyla bu kanallar açılır. Hepsi açılmadığı sürece, eksiklik kişisel seviyede bile görülür zira kişisel seviye bütüne dâhildir.

Böylece, eğer herhangi bir unsur bütünde eksikse, aynı idrak bireylerde de de eksiktir ve bunlar kademeli olarak derecelerine göre enkarne olurlar. Ve hepsi tamamlandığında, bu ıslahın sonu olacaktır. Bundan öncesinde ise tek tek ortaya çıkıp ıslah olacaklardır.

Şimdi bilgilerimizin neden, "Tora dünyadan önce gelir" dediklerini anlayabiliriz. Bu demektir ki, bu dünya bir kısıtlama olarak ortaya çıkmadan önce de Tora vardı.

Peki, o zaman nasıl olur da bu dünyada parlayabilir, eğer bu dünya bir sınırsa? Daha doğrusu, Tora, biri bir diğerinin ardından şeklinde parlar. Ve tüm bu fark edişler ve algılar tamamlandığında, kişi bu dünyayı terk etmek zorundadır, zira o, Tora'nın tüm algısını edinmiştir. Bu nedenle, her bitiş bize daha ileriye gitmek için güç vermelidir. Ve Tora'nın beş kitabı, esasen beş tane olan yedi Sefirot'a karşılık gelir, çünkü Yesod ve Malhut esas değildir, yalnızca dâhil edilmiştir.

163- Zohar'ın Yazarları Ne Der

Şabat'tan Sonra Duydum, Paraşat Masa'ei, 7 Ağustos 1948, Tel Aviv

Sözlerini kıssa gibi söyleyen Zohar'ın yazarları hakkında; bu şekilde söylemek zorunda değillerdi, onlar sırlarını başka yollarla da açığa çıkarabilirlerdi. Ancak onlar sırlarını kıssa olarak kıyafetlendirmek istediler; böylece okuyucu önemli olanın, Tora'nın içindeki bilgelik değil ama Tora'yı veren olduğunu açıkça anlasın diye, şöyle ki Tora ve Mitzvot'un özü sadece Tora'yı verene bağlı kalmaktır.

Dolayısıyla, onu en çok andıran kıssaların kıyafeti olduğundan, Tora'yı bu kıyafetin içine yerleştirdiler. Ve birçok defa bilgeliğin kıyafetini verirler böylece hata yapmayacak ve bunun

kıssadan başka bir şey olmadığını, orada hiçbir bilgeliğin gizlenmiş olmadığını, ama yalnız basit kıssalar olduğunu söyleyeceklerdi. Bu nedenle onlar, biri diğerine işaret eden iki kıyafetin içinde yazdılar.

164- Maddesellik Ve Maneviyat Arasında Bir Fark Vardır

Duydum, 8 Ağustos 1948

Maddesellik ve maneviyat arasında bir fark vardır: Maddesellikte güç, hareketten önce gelir, yazıldığı üzere, “onlar seslenmeden önce, ben cevaplayacağım,” son ıslaha göre düzenlenmiştir, onların bunu yapacak gücü olmadan önce orada hiçbir şey yapılmaz. Her ne kadar orası hala son ıslaha göre düzenlenmemiş olsa bile, araştırma ve sorgulama yoluyla güç edinilmeden önce çalışma başlamak zorundadır. Yazıldığı üzere: “O’nun lafına kulak ver ve O’nun lafını yerine getir, O’nun lafını dinleyerek.”

165- Elisha’nın Elijah’dan İsteğine Bir Açıklama

Duydum

Elijah, ona sordu “Senin için ne yapmalıyım?” Ve o cevapladı “ruhunun iki kısmını” Ve o cevapladı “Sen zor bir şey istedin.”

Burada olan şey, 248’in dikkatle incelenmesidir ve orada incelenmesi mümkün olmayan taştan kalbin bulunmasıdır. Ancak, 248 incelenirken, taştan kalp de incelenmektedir, onun kendisine dokunmak yasak olmasına rağmen. Ve bu 248’i inceleyen kişi böyle yaparken, taştan kalbi de incelemektedir.

166- Edinimdeki Farkına Varış

Duydum

İki farkına varış vardır: (1) Dünyaların yukarıdan aşağıya doğru ve (2) aşağıdan yukarıya doğru kademeli açılışı.

İlk farkındalık "Yaradan yarattı ve gerçekleştirdi". Bu, Yaradan'ın bize çalışma için bir yer hazırladığı anlamına gelir.

İkinci farkındalık: Bizler aşağıdan yukarıya doğru uğraşmaya ve örtmeye başlayıncadır. Bununla birlikte, derecenin tamamlanmasına ulaşmadan önce, bir şeyi kesin olarak bilemeyiz. Buna, "öğrenmek önce, anlamak sonradır," denir.

Ekmek yemeye başlayan küçük bir çocuk henüz bilgiye sahip değildir, yalnızca ekmeği bilir. Ve büyümeye başladığında, gözümüze görüldüğü şekliyle ekmeğe bu biçimi veren bir nedenin olduğunu anlamaya başlar: Beyaz, yumuşak, lezzetli, vb.

Sonra ekmeğin fırından çıkarıldıktan sonraki şeklini kavrar; ekmeğin çok yumuşak ve çok sıcaktır, yemeye uygun değildir: Havanın ekmeği serinletip kuruttuğu, sofraya getirilmeye uygun hale getiren, işlem eksiktir.

Fakat daha sonra araştırmalarına devam etmeye başlar ve ekmeğin başka bir şeklini fırına yerleştirilmeden önceki halini görür. Benzer bir şekle sahip olmalarına rağmen, büyük farklılıklar olduğunu da görür. Nitekim fırının ısı ekmeğin daha büyük ve katı olmasını sağlar ve üstü kabuklanır. Daha önce, beyazdı ve şimdi farklı bir renktedir. Ve o incelemeye koyulduğunda, ekmeğin fırına yerleştirilmeden önceki şeklini ve ağırlığını muhafaza ettiğini görür.

Buğdayın alınıp toprağa ekilmesi durumuna kadar bu böyle devam eder. O zamana kadar sadece bu ekmekten, yani bu dünyada mevcut olan ekmeğe indirgenmiş halinden alabilir. Ama daha sonra buna nasıl ekleneceğini de anlar.

Benzer şekilde, maneviyatta da, ilk önce aşağıdan yukarıya doğru alması gerekir ve bu süreçte sadece alabilir ve ekleyemez. Ancak daha sonra, ikinci durumda ekleyebilir de.

167- Ona Şabat Teşuvah Denmesinin Nedeni

Şabat Teşuvah'da Duydum, 9 Ekim 1948, Tel-Aviv

Ona “Şabat Teşuvah” (tövbenin Şabatı) denmesinin nedeni şudur ki, (on pişmanlık gününün sonunda, Kefaret Günü'nde), biz “günah için” deriz. Ve “günah için” sınayan hiç kimse orada yerini bulmaz, en azından yüzde altmış ve yüzde kırk açıklanabilir ve mazur görülebilir, belki de orada hissetmediğine dair bir şüphesi vardır. Fakat yüzde altmış kesinlikle kendini bulmaz.

Bu nedenle Şabat'ın erdemi vardır: Şabat'ın ışığı parlar ve gösterir, böylece kişi kendini tamamen yüzde yüz “günah içinde” bulabilir ki bu sadece ona verilmiştir, başkalarına değil. Ama Işık olmadan hissetmeyiz.

Bu nedenle o “Şabat Teşuvah” olarak adlandırılır. Şabat, Teşuvah (tövbe) için iyidir, böylece kişi günahı hissedebilir. Çünkü önce günahı itiraf etmeliyiz ve sonra af dilemeliyiz. Ancak günahı hissetmeden “günah için” dersek, bu ne tür bir itiraftır ki? Sonuçta o kalbinde günah işlemediğini söylemektedir. Ve kalbi onunla değil iken, ağızıyla ne söylerse söylesin, böylesi bir itiraf kesinlikle değersizdir.

168- İsrail'in Gelenekleri

Duydum

İsrail'in gelenekleri o kadar önemlidir ki kişiye Mitzvot'tan daha fazla maneviyat verdiği rahatlıkla söylenebilir. Hatta geleneği bozmak değil ama yasayı çiğnemek cezalandırıldığı halde bu böyledir. Yine de bu fayda ile ilgili olarak cennet korkusunu vermesi anlamında, gelenek daha çok maneviyat sağlar, çünkü bu yerleşmiş gelenekler yüce kişiler tarafından düzenlenmiş olduğundan, maneviyat da onlar sayesinde parlar.

Şabat'ta et ve balık yeme geleneğini yerine getirmeyen kişi, kendini maneviyattan mahrum eder denmesinin nedeni budur. Ancak bu, mükemmelliğe ulaşmamış, yani ne yaptığını görmeyen kişiler için böyledir. Bu onun henüz Mitzvot'un tatlılarıyla ödüllendirilmediği anlamına gelir, bu nedenle de geleneklere uyması gerekir.

Çürümesinden önce bozulmuş bir elma gibidir, ancak bozulduğunda, çürüme kesindir. Benzer şekilde, bir kişi özgür olduğunda gelenekleri reddeder ve reddedişin ardından ya o özgürleşir ya da oğulları özgürleşir.

169- Erdemi Tam Olana İlişkin

Günah işlememiş “tamamen erdemli olan” meselesinde; “yeryüzünde hep iyilik yapan ve hiç günah işlememiş erdemli bir insan yoktur,” diye yazılmıştır. O, bunu, her derecede günahı olmayan “tamamen erdemli” olan muhakemesi vardır diye yorumladı. Ve kişi o derecede asla günah işlememiştir. Bu, “yaşam ağacı” ve “örtün Hasadim (merhamet)” olarak kabul edilen, her derecede Hazeh'den (göğüs) yukarıya doğru olanın muhakemesidir.

Ve Hazeh ve altı muhakemesinde, günah ve pişmanlık vardır. Ve bu ıslah olduğunda daha yüksek bir dereceye varırız. Ve orada da, bu “tamamen erdemli” ve “yeryüzünde hep iyilik yapan ve hiç günah işlememiş erdemli bir insan yoktur,” düzeni işlemeye başlar.

170- Cebinde Büyük Bir Taş Olmamalı

Duydum.

“Cebinde büyük bir taş ve küçük bir taş olmamalıdır.” Taş (Even) “inanç” (tartı taşı) olarak adlandırılır. Bu küçük, mantık üstü olarak kabul edilir. Ama aynı zamanda “büyük bir taşınız” olduğunu da söylemelisiniz, bu sizin mantığınızın da olduğu anlamına gelir. Bunun anlamı sizin yaptığınızın, dünyanın geri kalanınıninkine benzemediğidir, ancak sağlam bir temeliniz vardır, bu Gadlut'tur (büyüklük, yetişkinlik), bir temeli olmayan tam bir inanç (Even) olan Katnut (küçüklük, çocukluk) değildir.

Orada “küçük taş” olmalı ama o “tam ve tamam” olmalı; tüm Tora ve Mitzvot'u tutmada bu “küçük taş” dayanmak yeterli olmalı ve ancak o zaman o “tam ve tamam” olarak adlandırılır.

Ama o “küçük” ise ve size küçük şeyler yaptırır, o “tam bir taş” olarak kabul edilmez. Ve büyük bir ölçü ve küçük bir ölçü nedir? Küçük bir temeliniz varsa, o küçük kabul edilir. Ama “büyük bir taş”, büyük bir temele sahip olduğunuz zaman, kendinizi büyük olarak görürsünüz, yani bu büyük olduğunuz anlamına gelir. Ve “tam bir taş” ise kişinin ilahi takdirle ödüllendirilmesidir.

171- Zohar, Amor

18 Nisan 1949'da Pesah'da duydum.

Zohar, Paraşat Amor'da der ki: “İsrail meclisi, “Mısır'da, sürgünde uyuyorum.” (Zohar, Amor, p.43).

Mohin'in ayrılışına "uyku" denir. "Ve kalbim uyanıktır." Kalp, bilgeliğin otuz iki yolu olarak düşünülür. Bu, Hohma'nın (bilgelik) onların içinde, fakat Hassadim'le kıyafetlenmeksizin (merhamet) parladığı anlamına gelir ve buna "Mısır'da sürgünde" denir. "Uyku" denmesinin nedeni de budur. Aynı zamanda Mohin-de-Hohma'yı almaya da layıktırlar, fakat bu Ahoraim (arka taraf) formundadır.

"Dinle! Sevgilim kapıyı çalıyor", bu Hassadim olarak kabul edilen ZA'nın sesidir. Ve Yaradan'ın söylediği şudur: "Bana bir iğne deliği kadar yer aç". Bu, O'nun kurtuluş esnasında onlara Hohma'nın muhakemesini bir kez daha çekmelerini söylediği anlamına gelir. Ve Hasadim'siz bu deliğe "iğne ucu" denir, çünkü o, Hasadim olmadan parlamaz.

"Ve sana Üst Kapıları açacağım," bunun anlamı, Hasadim'in muhakemesini ona bahşedecek demektir ve sonra bolluğa, berekete sahip olacaktır, yani Hohma ve Hassadim'e.

"Benim için aç... Çünkü Bana geleceğin kapı senin içindedir, benim çocuklarım sadece senin aracılığıyla Bana geleceklerdir." Bu, demektir ki O, Mohin-de-Hohma'ya ihtiyacı olan çocuklarına bunu veremeyecektir, çünkü O'nun anlayışı sadece Hasadim'dir. Ancak o Hohma'yı çekerse, çocukların da Hohma'yı alması mümkündür. Bu nedenle, "Beni bulmamaları için kapadım" yani, "Beni bütünlük içinde bulmasınlar diye;" ama buna rağmen bu aralığı yalnız o açabilir denilir.

Eğer ZA sadece Hasadim'e sahipse, sadece VaK'ı vardır ve ona yalnızca "hava" denir. Bununla birlikte Hohma'ya da sahip olursa, o zaman sadece Hasadim'i alsa dahi, Hasadim'e "saf Hava" denir. Bunun nedeni o zaman Hasadim'inin Hohma'sından daha iyi olmasıdır; ama Hohma olmadan o bütünlük içinde olmayacaktır.

Bu sözlerin anlamı: "Seninle birleşmek ve sonsuza kadar seninle barış içinde olmak için. Yaradan'ın, Mısır'ın ilk doğanını öldürdüğünü, yarısı onların hepsini öldürdüğü ve yukarıdaki kademeleri aşağıya indirdiğini gel ve gör" Bu Masah-de-Hirik'in ıslahı ile yapılır ve iki

farkındalığa neden olur: Gar'ın ayrılışı ve Hasadim'in genişlemesi, bu Hitkalelut (entegrasyon) vasıtasıyla Mohin'in yukarıdan aşağıya doğru genişleme imkânı olur.

"Kutsallığın alameti ile sözleşmeye girdiğinde İsrail sünnet ettirildi." İlk doğan felaketi", "Pesah kanı" ve "sünnet kanı" hepsi aynı farkındalıktır. İsrail'in Tanrı'sının bir kuzu olduğu bilinen bir sırdır. Bu, Pesah kurbanının onların Tanrısına yönelik olduğu anlamına gelir.

Mısır Klipası, Bilgi Ağacının günahında olduğu, onların son ıslahtan çekmek, Gar'ın Işığı Yükarıdan Aşağıya çekmek istemeleridir. Ve Pesah katliamı ile Gar-de-Hohma'yı katlettiler ve bununla ilk doğan felaketi geldi.

İlk doğan Gar olarak kabul edilir ve onlar Gar'ı iptal ettiler. Bu, Gar'ın iptaline neden olan Masah-de-Hirik'i kullanmaları yüzünden oldu.

Dam (kan) Gar'ın ölümüne yol açan Dmamah (sessizlik) kelimesinden gelir. Sünnet kanının anlamı budur. Bıçağı da Dinim-de-Nukva'dır ve Dinim, Dinim-de-Dehura'yı "iptal eder. Yazıldığı üzere, "iki çeşit kan vardır: Pesah kurbanının kanı ve sünnet kanı." Pesah kanının atılması ile Gar iptal edildi ve orada Tikun çizgilerinde Hitkalelut vardı. Lentonun ve iki Mezuza'nın anlamı budur.

"Dördüncü (günde)... İsrail, diğer otoritelerden ayrıldı ve onlar Matzoh kutsal düğümüyle birleştiler." Mayalı ekmek, Hazez'den aşağı doğru genişleyen ve böylece yukarıdan aşağıya parlayan Mohin'dir. Ve Matzoh, Hazez'den yukarıya doğru parlayan Mohin'dir ve bu farkındalıkta dışsal olanlara tutunma olmaz. Ve bunun nedeni, Pesah gecesinde ortaya çıkan kilit aracılığıyla ilk doğan felaketi ve Pesah katliamı vuku bulması ve kendinden aşağı doğru etki etmesidir. Bu onun Hazez'de ifşa olduğu anlamına gelir.

Buradan anlaşılan şudur, yukarıdaki hiçbir şey muhakeme (mantık) içinde çalışmaz. Ancak Hazez'den aşağısı için bu böyle değildir, çünkü bütün genişleme kendi farkındalığındadır. Bu yüzden onun içindeki muhakeme hissedilir ve bu yüzden İsrail, Pesah gecesinde Matzoh yemeğe ve mayalı ekmek yememeye dikkat eder.

Burada Matzoh'da olup, mayalı ekmekte olmayan bir meziyet vardır ve mayalı ekmekte olup Matzoh'da olmayan bir meziyet vardır. Matzoh'un meziyeti, hala "iki büyük Işık" olarak kabul gören Mohin'nin, Gar-de-Hohma'nın tamamlanmış olmasıdır. Fakat bunlar, Ahoraim formundadırlar ve Hasadim eksik olduğundan parlamazlar.

Ve mayalı ekmeğin yararı: yalnızca Vak olmasına rağmen, halen Hasadim ile kıyafetlenmiştir. Mohin-de-Hohma'nın bulunduğu Tapınakta, aynı zamanda Hazez'den yukarıya doğru olan bir Matzoh olarak görüldüler. Bu yüzden şöyle denmiştir; "ne mayalı ekmeği ve ne balı, ne de dumanı adak yapın."

172- Engeller ve Gecikmeler Konusu

Pesah Bayramında 7 Nisan 1949'da Duydum

Önümüze çıkan tüm engeller ve gecikmeler bir nevi yakınlaştırmadır – Yaradan bizleri yakınlaştırmak ister. Tüm bu engeller sadece bizleri yakınlaştırır, zira bunlar olmasaydı Yaradan'a yaklaşma imkânımız hiç olmazdı. Bunun nedeni bizlerin maddeden yaratılmış olması ve Yaradan'ın ise en yüce olması. Sadece kişi yakınlaşmaya başladığı zaman aramızdaki mesafeyi hissetmeye başlar. Dolayısıyla kişinin aştığı her engel yolu kişiye yakınlaştırır.

(Bunun nedeni kişinin uzaklaşan bir çizgide ilerlemeye alışmasıdır. Dolayısıyla kişi ne zaman kendisini uzak hissederse, süreçte hiç bir değişim etkisi yapmaz, zira baştan biliyor ki uzaklaşan bir çizgide ilerliyor. Bunun böyle olmasının sebebi gerçeğin bu olduğundandır: bizler ile Yaradan arasındaki mesafeyi tarif edecek kelimeler yoktur. Bu yüzden, her zaman kişi mesafeyi düşündüğünden daha uzak hisseder, ancak bu kişi için tartışma konusu olmaz.

173- Neden Leahaym Diyoruz

Şabat Yemeği Sırasında Duydum, 7 Mayıs 1949

Şarap içtiğimiz sırada Leahaym (kadeh kaldırırken hayata) denmesi hakkında şöyle dedi: Bilgelerimizin söylediği üzere, “Şarap ve hayat bilgelere ve onların öğrencilerine göredir.” Bu kafa karıştırıcıdır: neden özellikle bilgelerimize göredir? Neden eğitimsizlere göre değildir?

Lehaym denmesinde konu; daha yüksek bir hayatı ima etmektir. Şarap içtiğimiz zaman, şarabın “Tora'nın şarabını” ima ettiğini, “hayat” denilen Tora'nın ışığını genişletmemiz gerektiğini hatırlamalıyız. Ancak dünyevi hayata, bilgelerimiz tarafından “günahkâr hayattayken ölüdür” denir.

Dolayısıyla özellikle bizim bilgelerimiz, “şarap ve hayat” diyebilirler. Bu onların sadece manevi hayatı uzatmakla yetkilendirilmiş oldukları anlamına gelir. Ancak eğitimsiz insanların bunu uzatmak için hiçbir aracı yoktur. (Ve muhtemelen “bilgelerimize göre” sözünün anlamı bizim bilgelerimizin görüşüne göre demektir. Bunun anlamı, onların “hayat” dedikleri şeyin, manevi hayat anlamına geldiğidir.)

174- Gizlilik Meselesi

Duydum

Bir ıslah olan gizlilik hakkında; eğer gizlilik olmasaydı, insan, bu meselenin önemini edinmeye layık olmayacağından, herhangi bir mükemmelliğe erişemezdi. Fakat gizli olduğunda, bu şey onun için önem kazanır. Hatta kişi bunun gerçek önemini takdir edemese de, gizlilik ona bir değer bahşeder. Zira bu gizliliği hissettiği ölçüde, kişinin içinde önem vermeye yataklık yapar.

Bu basamaklar gibidir. Kendisi için belirlenen yere ulaşana kadar bunları basamak basamak tırmanır. Bu, O'nun gerçek önemi ve Yüceliği ölçülemez olsa da, ancak yine de kişinin sabretmesine ve dayanmasına yetecek bir önem derecesini edindiği anlamına gelir.

Bununla birlikte, gizlilik, kendi başına bir giz olarak düşünülmemektedir. Gizlilik, talebe göre ölçülür. Bir şey için talep arttıkça, gizlilik de belirginleşir. Ve şimdi "Bütün dünya O'nun görkemiyle doludur," cümlesinin anlamını kavrayabiliriz. Buna inanmamıza rağmen, gizlilik gene de tüm dünyayı doldurur.

Gelecek hakkında yazılmıştır ki: "Ben, ... Onun etrafında bir ateş topu olacağım ve onun ortasındaki şan ve ihtişam olacağım." Ateş gizlilik demektir. Ancak yine de, İhtişam onun ortasındadır, yani ihtişam böyle ifşa olacaktır. Bunun nedeni o zaman da gizlilik olduğu halde, gene de talebin çok büyük olmasıdır. Ve fark şu anda, bu gizlilik olduğu halde, bu talebin olmamasındandır. Ve bu, "sürgün" olarak adlandırılır. O zaman gizlilik olmasına rağmen, aynı zamanda arzu da olacaktır ve önemli olanda budur; yalnızca bu arzu.

175- Ve Eğer Bu Yol Senin İçin Çok Uzunsa

Şevat yemeğinde duydum, 22 Mayıs, 1949.

"Ve eğer bu yol senin için çok uzunsa; senin bunu taşıyamadığındandır."

Bunu şöyle yorumladı: Neden yol bu kadar uzak? Çünkü "Sen bunu taşıyamıyorsun." Bunun nedeni onun Tora ve Mitsvot'un yükünü taşıyamamasıdır ve böylelikle yol ona bu kadar çok uzak görünür. Bunun hakkında ayet şöyle der: "Parayı elinde sıkı tut." Kesef (para) bu çalışmaya katması gereken Kisufin'dir (özlem). Böylelikle Yaradan'a olan özlemin gücüyle Tora ve Mitsvot'un yükünü taşıyabilecektir. Kesef utançla da ilgilidir. Bunun nedeni, kişinin Cennet'i yüceltmesi amacıyla yaratılmış olmasıdır. Yazıldığı gibi; "Kutsanmış olan... Bizi kendi övücü içinde yarattı."

Genel olarak Tora ve Mitsvot, kişinin O'nun lütfunu kazanmak için yaptığı şeylerdir. Bunun nedeni, hizmetkârın doğasında efendisi tarafından sevmeyi istemek vardır zira o zaman efendisinin kalbi ona dönüktür. Burada da aynıdır: Kişinin ustalaştığı birçok eylem ve titizlik, sadece O'nun gözünde ayrıcalık bulmak için bir araçtır ve böylece O'nun arzu ettiği amaca sahip olacaktır.

Ve kişi Tora ve Mitsvot'u insanların gözüne girmek için yerine getirir. Ve o Cennet'in ihtiyaçlarını bir araca dönüştürür yani kişi bunlar sayesinde insanların gözünde ayrıcalık edinecektir. Ve kişi Tora Lişma (O'nun rızası için) ile ödüllendirilmediği sürece, insanlar için çalışır.

Ve kişinin diğer insanlar için çalışmaktan başka seçeneği olmamasına rağmen, yine de böyle bir hizmetkârlıktan utanmalıdır. Sonra, bu Kesef vasıtasıyla, Keduşa'nın Kesefi ile ödüllendirilecektir; yani Keduşa'ya olan arzu ile.

“Parayı elinde sıkı tut.” Bunun anlamı şudur: Özlem duymak bile insanın elinde değildir, eğer onun için arzusu yoksa bir şey yapamaz. Yine de Kisufin için istek göstermelidir; isteme arzusu ya da belki de bağlanma (VeTzarta) arzusu, Ratzita (istenen) sözcüğünden gelir. Kişi bunun için istek göstermelidir, Yaradan'ı istemek, O'na özlem duymak için arzusunu göstermelidir; yani Cennet'in görkemini arttırmalı, O'nun gözüne girmek için O'na memnuniyet vermelidir.

Bir Zahav'ın (altın) anlayışı ve bir de Kesef'in (gümüş, para) anlayışı vardır. Kesef, genel olarak Kisufin'e (özlem) sahip olmak anlamına gelir. Ve Zahav (altın, "bunu ver" sözcüklerinden türemiştir) bu, kişinin tek bir şey istediği, pek çok şeye olan özlem ve arzusunun bu bir tek özlem içinde iptal olduğu anlamına gelir. Ve o sadece "bunu ver" der; yani Kutsallığı tozdan kaldırmak dışında başka hiçbir şey istemez. Tek arzusu budur.

Bundan dolayı, eğer kişi doğru arzusunun olmadığını görse bile yine de bu arzuyu elde etmek için eylem ve düşüncelerinde çaba göstermelidir. Ve buna "parayı elinde sıkı tut," denir. Kişi bunun elinde olup olmadığını düşünmemelidir, bu önemli değildir. Aksine ökü (istemeye istemeye) veya koyun gibi yapmalıdır, çünkü yalnız bu yolla en yüce ışıklarla ödüllenecektir.

176- Havdala Sonrası Konyak İçerken

Yom Kipur'dan Sonra Duydum, 21 Eylül 1950

“Ve onun kutsallıktan gelip ortaya çıktığı gün, iyi bir gün olacak.” Kutsallık, bilgelik ve yargı (Dinim) korkusunun olduğu yer sol çizgi olarak kabul edilir. Dolayısıyla orada iyi bir gün için yer yoktur. Ancak “bilgelik” ve “sol çizgi” olarak adlandırılan, “kutsallıktan gelip ortaya çıktığında”, iyi bir gün olur ve bu Hasadim Işığı olarak kabul edilir.

177- Kefaretler

Duydum

“Günahların kefareti” Hohma (bilgelik) Işığının görünmesi vasıtasıyla olur. İtiraf Hohma'nın çekilmesidir. Kişi ne kadar çok itiraf ederse, o kadar çok Hohma onun üzerinde görülür. Bunun hakkında: “ve o zaman, ... Yakup'un günahları araştırılacak ve hiçbir şey bulunmayacak,” denmiştir. Bunun nedeni, tüm günahlar affedilmesi içindir; Hohma onun üzerine uzanana kadar tüm günahlar affedilmez. Bu nedenle Bilgelik Işığını çekmek için günahları dikkatle araştırıyorlardı.

“Solun kucaklaması” sol çizginin genişlemesi anlamına gelir. On kefarete günlerinin her birinde, “sol çizgi” olarak adlandırılan, Mohin-de-Hohma’nın, on Sefirot’unun muhakemesi genişletilir. Ve Zivug (çiftleşme) Yom Kipur’dadır (kefarete günü).

Sağın kucaklaması, Hohma’nın Haze’nin (göğüs) altına, ortaya çıkışın yerine çekilmesidir, onun zaten Hasadim’de (merhamet) tatlandığı yere. Bu öncelikle Hasadim’in genişlemesi olarak kabul edilir. Nukva’nın inşası Sukot’un sekizinci gününe kadar devam eder ve Zivug sekizinci gündedir.

178- Adamın İçindeki Üç Ortak

Zohar’ın Dokuzuncu Bölümü’nün tamamlanmasının kutlandığı yemek sırasında duydum, 9 Mayıs 1951.

İnsanın içindeki üç ortağa ilişkin: Yaradan, baba ve anne.

Ve orada dördüncü bir ortak olduğunu söyledi: yeryüzü. Eğer kişi yeryüzünden besin almazsa devam edemez. Yeryüzü, genellikle HB TM olarak adlandırılan dört anlayışa sahip olduğu düşünülen, Malhut olarak kabul edilir. Ve kişinin yeryüzünden çıkardığı besinler farkına varışlardır, bu besinler vasıtasıyla besin Klipa’dan (kabuk) ayrılır.

Malhut’ta iki anlayış vardır: 1) Keduşa (kutsallık), 2) Kötü Lilith. Bundan dolayı, kişi yemek yediğinde ve ilk ve son hayır duasını yaptığında, böylece bu yemek Sitra Ahra’nın egemenliğinden çıkar. Ve yiyecek kan haline gelir ve kan, Nefeş olarak kabul edildiğinden, onun Nefeş’i artık sürekli, Sitra Ahra’nınki değildir.

Bununla birlikte, kişi Mitzva yemeği yediğinde, yemek Keduşa olarak kabul edildiğinde, eğer yemeği bu niyet ile yerse, yiyecek kan haline gelir ve kan Nefeş olur. Ve sonra bu Nefeş de Keduşa haline gelir. Bunun nedeni, kötü eğilim her zaman kişiye gelir ve onu bazı nedenden dolayı Mitzva yemeği yemenin değerli olmadığına ikna eder. Onun ilk niyeti, mantık ötesi içinde, bu Keduşa’nın bir parçası olduğu için, Mitzva yemeğinde yemek yememektir.

179- Üç çizgi

Pesah’ta Duydum, 23 Aralık 1951

Üç çizgi meselesi ve Kral’ın bedenine tutunan İsrail meselesi vardır. İsrail halkı Mısır’a inmek zorunda kaldığı zaman, Mısır sürgünü meselesi vardır ve Mısır’dan çıkış meselesi vardır. Ve bir de "bir kadını kutsayan, beraberinde eğitimsiz bir adam da getirir," meselesi vardır. Ve İbrahim’in şu sorusu vardır: "Onu miras alacağımı nasıl bileceğim?" Ve Yaradan’ın ona cevabı vardır: “Şundan emin ol; senin soyun kendisine ait olmayan bir ülkede yabancı olacak ve onlar dört yüz yıl boyunca acı çecekler ve sonra onlar büyük bir servetle dışarı çıkacak.” Burada GAR meselesi, VAK meselesi ve VAK-de-GAR meselesi vardır.

Yaratılış düşüncesi, O'nun yaratıklarını sevindirmektir ve Tzimtzum (sınırlama) ve Masah (perde) sadece utanç ekmeğinden kaçınmak içindir. Bununla çalışma için bir yer açılır ve bundan üç çizgi uzanır. İlk çizgi Roş'suz (başsız) VAK olarak kabul edilen ve "inanç" olarak da addedilen sağ çizgidir. İkinci çizgi ise, sol olarak kabul edilendir ve bu edinimdir. Ve sonra bunlar anlaşmazlığa düşerler çünkü inanç, edinime ve edinim inanca tezattır.

Sonra orta çizgi meselesi vardır: Bu; VAK-de-GAR veya Hohma ve Hassadim ya da birbiri ile bütünleşmiş olan sağ ve sol olarak farz edilir. Bu kişinin inancı ölçüsünde erişimi edindiği anlamına gelir. Böylece, inancı olduğu ölçüde, erişim de elde eder. İnancının olmadığı yerde onu bütünleştirecek erişimi edinemez; zira durur ve bu çizgileri ölçer, biri bir diğerinden ağır gelmesin diye.

Ve (önünde beliren) GAR'a "inançsız edinim" denir. Bu "inançsızların çalışması" diye adlandırılır. Ve İsrail'in çalışması inanç olarak kabul edilir, buraya edinim dâhildir. Buna "Kral'ın bedeni" denir; bu inanç ve edinim demektir.

İbrahim, "İnancın babası" olarak adlandırılır. Bu Hassadim anlamına gelir. Bu nedenle, O'na yaklaşmak isteyen herkesin önce "sağ," yani inanç anlayışını kabullenmesi gerekir.

Fakat inanç edinimle tezattır. Öyleyse eğer gerekli araçları yoksa edinimi nasıl çekebilirler ki? Bu yüzden O, "Senin soyun kendisinin olmayan bir ülkede yabancı olacak," dedi. Ve bu, "Diğer uluslarla karıştılar ve onların meşgalelerini öğrendiler" anlamındadır. Bu onların diğer ulusların hâkimiyetine ve diğer uluların da onların hâkimiyetine girdikleri anlamındadır ve böylece GAR-de-Hohma'yı çekeceklerdir.

Ve bu Mısır sürgününün anlamı şudur: İsrail de GAR-de-Hohma'yı çekmiştir. Ve bu onların karanlık algısının genişlediği sürgünleridir.

Mısır'dan çıkış, ilk doğan felaketi yoluyla olur. İlk doğan GAR-de-Hohma anlamındadır, bu Efendi'nin Mısır'ın ilk doğanlarına vurmasıdır. Bu, Pesah kanının, sünnet kanının anlamı - Zohar'da yazılmış olan- şudur (Amor, 43): "Yaradan, Mısır'ın ilk doğanlarını katlettiğin zaman, İsrail kutsal işaretin anlaşmasına girdi ve onlar sünnet oldular ve İsrail topluluğuna bağlandılar.

Sol çizgi ışıkları engellediği için "sünnet derisi" diye adlandırılır. Dolayısıyla O ilk doğanları öldürdüğünde, yani GAR'ı iptal ettiğinde, İsrail aşağıda sünnet edildi. Bu demektir ki, sünnet derilerini kestiler. Buna ışıkları engelleyen Dinim-de-Dehura (erkek yargı) denir. Böylece sünnet yoluyla, Demim-de-Nukva (kadın yargı) olarak adlandırılan demirden sünnet bıçağı ile Dinim-De-Dehura iptal edilir. Ve böylece VAK-de-Hohma onlara uzanır.

Bu demektir ki, başlangıçta mükemmelliğin yani GAR-deHohma'nın aşağıya çekilmesi zorunludur. Yarım derece çekmek mümkün değildir. Ve bu özellikle de Mısırlılar yoluyla olmalıdır ve buna "sürgün" denir, Yahudiler onların hükmü altında olmalıdır. Daha sonra,

Mısır sürgününden çıkarak, yani Masah-de-Hirik'in ıslah edilmesi ile onların egemenliğinden çıkarlar; Mısırlıların kendisinin "Kalkın ve ileri gidin" diye bağırmasının anlamı budur.

Ve bu, "Benim, bir elçi değil". "Ben", yani Malhut, GAR'ı iptal eden kilitti ve bu yolla sol sağı ve sağ solun içine karıştır.

Ve bu, "Bir kadını kutsamak isteyen" anlamına gelen "sol" olarak adlandırılan Hohma'dır. "Beraberinde eğitimsiz bir adam da getirir," çünkü o "sağ" konumundadır ve bu inançtır. Fakat o edinim istemektedir. Böylece, tövbe ettiğinden özellikle bu eğitimsiz adam aracılığıyla Hohma'yı çekebilir ama bunu inanç için değil edinim için kullanabilir.

"Sevgilime açmak için yukarıya çıktım; ellerimde mür damlaları ve parmaklarımdan mür damlayarak kol demirinin üzerine kadar... Mürün anlamı şudur: "Öğretmenin artık kendisini gizlemeyecek, gözlerin öğretmenini görecektir." "Ellerimin" anlamı edinmektir. Ve "parmaklar," görmek demektir; "her biri parmağı ile gösterdi, 'bu bizim Tanrımız' dedi" sözünde olduğu gibi. Kol demiri ise kilit anlamındadır.

180- Zohar'da, Amor

Pesah'ta Duydum, 2 Nisan, 1923, Tel-Aviv

Zohar'da (Amor, 43): "Rabbi Hiya sözü açtı, 'Uyurum, ama kalbim uyanıktır,'... İsrail topluluğu dedi ki: 'Ben Mısır'da sürgünde uyuyorum ve benim çocuklarım orada ağır kölelik altındalar, onları sürgünde yok olup gitmesinler diye korumak için kalbim uyanıktır. Kulak ver! Benim sevgilim kapıyı çalıyor,' Yaradan burada ve der ki, 'ben anlaşmamı hatırlayacağım.'"

Bu uyuma meselesini anlamalıyız. İsrail Mısır'dayken, onların hâkimiyeti altındaydılar ve onlar da Gar de Hohma'yı genişlettiler. Hassadim olmadan Hohma parlamadığı için, buna "uyuma" denir. Ve buna "Mısır'da ağır kölelik," denir, yani bu, "Dinim-de-Dehura" denen ağır iştir.

"Ve bu alandaki her türlü hizmet," "Dinim-de-Nukva" olarak göz önüne alınır.

"Ama kalbim zayıf," bu demektir ki sol çizgi bakımından bile o uyku hâlinindedir, o zaman Malhut "iki büyük ışık" olarak göz önüne alınır, yani o zaman Malhut "dördüncü bacak" diye adlandırılır. Hazeh'nin üzerine, o Tifferet olarak göz önüne alınır. "Ama kalbim zayıf," kilit noktası zaten orada demektir ve bu orta çizginin belirlenmesine sebep olur, bu, "Panim" diye bilinen noktaya geri dönmektir ve böylece onlar sürgünde ölmezler.

"Bana bir iğnenin ucu kadar bir açılış aç," sözünün anlamı şudur: Bu demektir ki ZA, Malhut'a Hohma'yı çekmesini söyler; Hohma'nın Hassadim olmadan parlamamasına rağmen. Ve bu nedenle buna sadece "iğne noktası gibi" denir. "Ve ben senin için yüksek

kapıları açacağım,” yani, sonra ona Hassadim’i verecek ve bolluk ona böylece verilecektir. Ancak, o eğer Hohma’yı çekmezse, bu durumda Hohma değil Hesed çekilmiş olur ve buna “Bana açıl, kız kardeşim” denir. Böylece, Hohma’nın bakış açısından, Malhut’a, “kız kardeş” denir.

181- Onur

Duydum, 1 Mayıs 1951

Onur, bedeni durduran ve o ölçüde ruha zarar veren bir şeydir. Dolayısıyla ünlü ve saygın hale gelen tüm erdemlilere bu bir cezadır. Ama yüce erdemliler, Yaradan onların ünlü olarak erdemlerini kaybetmelerini istemediği zaman, Yaradan onların onurlu olmasını korur ve böylece ruhlarına zarar gelmez.

Bu nedenle, bir taraftan onurlandırıldıkları ölçüde diğer taraftan reddedilirler. Bu erdemliler, her türlü gözden düşme ile alçaltılırlar. Erdemlilere verilen onuru, eşit ağırlıkta vermek için, diğer taraftan aynı ölçüde utançlar verilir.

182- Musa ve Süleyman

Duydum, 10 Mayıs 1951

Musa ve Süleyman, Panim (yüz) ve Ahorayim (arka) olarak kabul edilir. Musa hakkında : “Ve sen benim arkamı göreceksin,” diye yazılmıştır. Ancak Süleyman, Panim olarak kabul edilir. Ve yalnız Süleyman Musa’nın Ahorim’ini kullandı ve Şlomo’nun (Süleyman) harfleri ile LeMoşe’nin (Musa’nın) harflerinin aynı olmasının nedeni de budur.

183- Mesih’i Fark Etmek

Duydum

Mesih oğlu Yusuf ve Mesih oğlu Davut farkındalıkları vardır ve her ikisi birleşmelidir. Ve ondan sonra onların içinde gerçek bir bütünlük olacak.

184- İnanç Ve Akıl Arasındaki Fark

Duydum, 14 Şubat 1949

İnanç ve akıl arasındaki fark. İnançın bir avantajı vardır, bedene daha yakın olduğu için bedeni akıldan daha fazla etkiler. İnanç Malhut olarak kabul edilir ve beden Malhut’la ilgilidir; dolayısıyla onu etkiler.

Akıl ise, Üst Dokuz’a atfedilir ve bu nedenle bedeni etkin bir biçimde etkileyemez. Yine de bedene atfedilen inançla karşılaştırıldığında, akıl, manevi olarak kabul edildiği için, aklın bir avantajı vardır.

Maneviyatta bir kural vardır: “maneviyatta yokluk yoktur” ve “her kuruş büyük bir miktara eklenir ve birikir.” Fakat inanç, ayrılık olarak düşünülür ve bedensellik olarak kabul edilir. Bedensellikte hiçbir ekleme yoktur ve geçen neyse, geçmiştir. Geçmişte olanlar şimdiye ve geleceğe katılmaz.

Her ne kadar inanç, eylem sırasında kişiyi aklın etkilediğinden yüzde yüz daha çok etkilese de, bu yalnızca bir süre böyle çalışır. Ancak akıl, yüzde bir oranında etkili olmasına rağmen, hala bu yüzde sabit ve mevcut kalır. Dolayısıyla yüz kez sonra, bu miktar eklenir ve inancın tek seferde etkileyebildiği miktara erişir. Kişi yüz kere de inançla çalışsa, gene aynı durumda kalacaktır. Fakat akılla, bu daimi olarak kişide kalacaktır.

Bu aklımızla bir şeyler öğrenirken olduğu gibidir. Unutmamıza rağmen kayıtlar beyinde kalır. Bu, kişi ne kadar çok bilgi öğrenirse buna bağlı olarak kişinin beyni o kadar gelişir anlamına gelir. Ancak maddesel şeylerde, zaman ve mekân üzerine yayıldığında, doğudaki bir yer asla batıya gelmeyecektir ya da geçmiş zaman şimdiki zamana gelmeyecektir. Ama maneviyatta, her şey bir anda olabilir.

185- Eğitimsiz, Şabat’ın Korkusu Onun Üzerindedir

Duydum

Bilgelerimiz “Eğitimsiz bir adam, Şabat’ın korkusu onun üzerindedir.” derler. Akıllı bir öğrenci Şabat olarak kabul edilir ve Şabat Gimar Tikun (son ıslah) olarak kabul edilir. Bu nedenle, Gimar Tikun’da olduğu gibi, Kelim (kaplar) ıslah olacaktır ve Üst Işıkla kıyafetlenmeye uygun olacaktır. Ayrıca, Şabat “son” olarak da kabul edilir. Bu, Üst Işık ortaya çıkabilir ve aşağıda olanda kıyafetlenebilir anlamına gelir, ama bu ancak aşağıdan bir uyanış olarak kabul edilir.

186- Şabat’ını Hafta İçi Bir Gün Yap Ve İnsanlara İhtiyacın Olmasın

Duydum

Şabat’ta iş yapmak yasaktır, yani bu, aşağıdan bir uyanış demektir. Ve “bilge” olarak adlandırılan ve Yaradan’ın öğrencisi olmakla ödüllendirilmiş akıllı bir öğrenci, yani Tora’nın sırlarını ifşa eden kişi, aynı zamanda yukarıdan uyandırılmış olarak kabul edilir.

Bu nedenle yukarıdan bir uyanış geldiğinde de bu, “Şabat” olarak adlandırılır. O zaman eğitimsiz olan, yani beden, korku duyar ve bu nedenle de çabası için bir yeri olmaz.

187- Çaba Göstermeyi Seçmek

Duydum

Eynaim'deki (gözlerdeki) alçak Hey konusu, orada bir Masah (perde) ve gözlerin üzerinde bir örtünün olduğu anlamına gelir. Gözler, kişi gizli rehberliği gördüğünde, rehberlik anlamına gelir.

Sınama, kişinin herhangi bir şekilde karar verememesi demektir. Bu, Yaradan'ının iradesini ve öğretmenin iradesini belirleyemediği zamandır. Gerçi kişi özveriyle çalışabilir, kişi bu özverili çalışmanın yerinde olup olmadığını belirlemekten acizdir ve bu büyük çalışma, öğretmenin görüşüne ve Yaradan'ın bakışına karşı olabilir.

Bunu belirlemek için, kişi daha çok çaba eklemeyi seçer. Bu, birinin öğretmene göre hareket etmesi gerektiği anlamına gelir. Adamın yapacağı sadece çabadır, başka hiçbir şey yoktur. Dolayısıyla, kişinin sözlerinden ve eylemlerinden şüphe etmeye yer yoktur. Bunun yerine, kişi her zaman çabasını arttırmalıdır.

188- Tüm Çalışma Sadece İki Yolun Olduğu Yerdedir

Şabat Beşalah'tan sonra Şevat 14'de Duydum, 25 Ocak 1948

Tüm çalışma sadece iki yolun olduğu yerdedir; bulmuş olduğumuz üzere, “onların içinde yaşayacak, onların içinde ölmeyecek”. Ve “öldürülecek ama karşı gelmeyecek” sözünün anlamı sadece üç Mitzvot için geçerlidir. Ancak yine de, ilk Hasadim'lerin hayatlarını çarpışmada vermiş olduklarını görürüz.

Ama gerçekte işin tümü budur. Kişi Tora'yı tutması gerektiğinde, bu ağır yükün zamanıdır. Ve Tora kişiyi tuttuğunda, “kişinin ruhu, kişiye öğretecek” yoluyladır ve artık o zor değildir. Ve bu, Tora kişiyi tutar olarak kabul edilir.

189- Eylem Düşünceyi Etkiler

Duydum

Tüm organlar tam hızla koordinasyon içinde çalıştığında ve maddi varlıklarını düşündüğünde kişinin coşkulu, keskin ve açık zihinli olmasındaki nedenini anlayın. Fakat ruhla ilgili konularda, ruhun ihtiyaçlarını ilgilendiren bir şeyle, kişi, bedeni ve tüm duyuları ağırlık içinde çalışırlar.

Mesele şu ki, insanın akli ve düşüncesi sadece insanın eylemlerinin yansımasıdır. Onlar sanki aynada yansıyor gibidir. Dolayısıyla eğer kişinin eylemlerinin çoğu bedensel ihtiyaçlardan oluşuyorsa, bu aklın aynasına yansır. Yani bunlar, kişinin zihninde yeterince algılanmış olurlar ve böylece, zihni maddesel şeylerden beslenmiş olduğu için kişi zihnini istediği şeyler için kullanabilir.

Dolayısıyla, zihin beslendiği yere hizmet eder. Beyinde onun için beslenmek ve izlenim almak için yeterli sayıda Reşimo (kayıtlar) olmadığı için, zihin ruhun ihtiyaçlarına hizmet etmek istememektedir.

Bu nedenle kişi, onlar zihinde kaydedilene kadar, egemen olmalı ve birçok şey yapmalıdır. Ve böylece bilgi kesinlikle artacak ve zihin, ruhla bağlantılı bir kıyafet haline geldiği için, ona keskin ve açık zihinli hizmet edecek ve hatta bedensel ihtiyaçlarından daha fazlasını sunacaktır.

190- Her Hareket Bir İz Bırakır

Pesah'ta Bir Yemekte Duydum, 15 Nisan, 1949

Topraklarımızın, zalimlerden kurtulmasının bizi etkileyip etkilemediğini sordu. Diğer milletlerin yükünden kurtulmakla ödüllendirildik ve diğer milletler gibi olduk artık, yani orada birinin diğerine köle olmadığı bir yerdeyiz. Ve bu özgürlük bizim Yaradan'ın hizmetinde olduğumuza dair bir his edinmemizi etkiledi mi etkilemedi mi? Ve bunun bizi etkilemediğini, bu özgürlük yüzünden O'nun hizmetinde olmamızda bir şey değişmediğini düşünmemeliyiz dedi.

Bu imkânsızdır; çünkü Yaradan boşa hareket etmez. Aksine, O'nun yaptığı her şey bizi etkiler, daha iyiye veya daha kötüye. Bu demektir ki, bize O'nun her hareketinden ek bir güç uzatılır; pozitif veya negatif, Işık veya karanlık. Biz de hareketle yükselebiliriz, çünkü maneviyatta her zaman izin ve kuvvet yoktur ve biz bu gücün altında devam etmeliyiz.

Dolayısıyla kişi, özgürlüğün onda hiçbir şey değiştirmediyini söyleyemez. Ancak, eğer biz daha iyiye doğru bir değişiklik hissetmezsek, o zaman bu değişikliğin daha kötüye doğru olduğunu söylemek zorundayız, bunu hissetmesek dahi.

Ve hayırlı bir günden, Havdala'dan (bayram duasının sonunda) sonra anlattı. Aynı Şabat veya hayırlı gün yemeği gibi, kök ve dal koşulu gereğince bedensel zevklerin manevi zevkleri uyandırması durumu gibi. Yani bir çeşit "sonraki dünya," gibi. Ve kesinlikle, öbür dünyanın tadına bakmak için, altı günlük eylemlerle büyük bir hazırlık yapılması lâzımdır. Ve kişi ne kadar hazırlık yaparsa, o kadar hisseder.

Ama Şabat'ın manevi tadını almak için yeterli hazırlık yapılmazsa, bunun tersi olur; kişi bedensel zevkler yüzünden daha da kötüye gider. Çünkü bedensel yemekten sonra insan uykuya yönelir, başka bir şeye değil, zira yemekten sonra insanın uykusu gelir. Dolayısıyla, yemek yemesi, onu alçaltmış olur.

Ama bedensel zevkler yoluyla maneviyata gelmek çok büyük gayret ister, zira bu Kral'ın arzusudur. Birbirine ters olmasına rağmen, maneviyat, "vermek" çizgisi altında yer alır ve bedensellik, almanın altındadır, zira Kral'ın arzusu böyledir. Bundan dolayı, maneviyat

bedensel zevklere çekim duyar. O'nun Mitzvot'unun altında yer alır ve bunlar Şabat ve hayırlı günlerin zevkleridir.

Şunu görmeliyiz ki bu özgürlük ile ödüllendirildiğimizde dahi, “ölüm meleğinden özgür olmak” diye adlandırılan manevi özgürlüğü genişletmek için büyük bir hazırlığa ve niyete ihtiyacımız vardır. Ve ondan sonra biz “tüm dünya O'nun mutluluğu ile dolu” olmakla, yani Mohin-de-AVI ile ödüllendiriliriz. Bu demektir ki, biz orada Yaradan'ın giyinemeyeceği bir yer veya zaman göremeyiz, diyemeyiz ki şu yerde veya şu zamanda “O giyinemez,” aksine, “tüm dünya O'nun mutluluğu ile dolu,” olur.

Ama bundan önce, “Işık ile karanlık ve İsrail ile diğer milletler” arasında bir fark vardır; aydınlık yerde Yaradan vardır ama karanlık yerde böyle değildir.

İsrail'in içinde de İsrail'in kutsal ışığı için bir yer var. Dünyanın diğer milletlerinde bu böyle değildir; Yaradan onların içinde giyinmez. “Ve yedinci günün ve altı günün eylemleri arasında.” Ancak bize Mochin-de-AVI verildiğinde, “tüm dünya O'nun mutluluğu ile dolu” koşulu ile ödüllendiriliriz.” Bu durumda, bir zaman farkı yoktur ve O'nun ışığı her zaman her yerdedir.

Ve Pesah'ın anlamı budur, bu İsrail'in özgürlük ile yani Mochin-de-AVI ile ödüllendirildiği zamandır, “tüm dünya O'nun mutluluğu ile dolu” demektir. Doğal olarak, kötü eğilime de bir yer yoktur, çünkü o eylemleri ile kişiyi Tanrı'nın hizmetinden uzaklaştırmaz. Tam tersine, kişiyi O'nun için çalışmaya getirdiğini görürüz, bu yalnız Yukarı'dan uyanma sayesinde olur.

Bu yüzden derler ki, Kutsal Şehina şöyle söyler: “Ben bir damla kırmızı gülün simgesini gördüm.” Bu demektir ki, o ıslaha gerek olan bir yer görmüştür, yani o bu yerde parlamamıştır. Bu yüzden onlar yedi haftalık Omer sayımını saymak zorunda kaldılar; o yerleri ıslah etmek ve “tüm dünyanın O'nun ihtişamı ile dolu,” olduğunu görebilmek için.

Tıpkı kalesi güzel şeylerle dolu olan ama misafiri olmayan bir kral gibi. Bunun için O insanları yarattı; gelsinler ve O'nun bereketini alabilsinler diye.

Ama biz güzel şeylerle dolu olan kaleyi görmüyoruz. Tam tersine, tüm dünya ıstırap ile dolu. Ve bunun gerekçesi şudur; “kraliyetin şarabı boldur,” yani Malhut'un bakış açısından, şaraba gerek yoktur, zira bu zevkler zaten şarapla kıyaslanabilir.

Daha doğrusu, eksiklik sadece Kelim'in (kaplar) bakış açılarından ve bizim bereketi almaya uygun kaplarımızın olmamasıdır, çünkü biz yalnız ihsan etme kaplarını alabiliriz.

Bereketin büyüklüğünü, Kelim'in büyüklüğünün değerine göre ölçebiliriz. Dolayısıyla, tüm değişmeler kaplarda yer alır, ışıklarda değil. Yazılanlar bize şunu söylüyor: “Altından kaplar - kapların birbirinden farklı oluşu - ve kraliyet şarabının bolluğu,” tıpkı yaratılış düşüncesinde olduğu gibi, O'nun yaratıklarına O'nun kudretine göre iyilik yapmak.

191- Düşüş Zamanı

Duydum, 14 Haziran 1938

Çalışmanın başından düşüş zamanına kadar yapılan tüm çalışmalar ve çabalar kaybolduğu için düşüş zamanını tasvir etmek zordur. Yaradan'ın hizmetinde olmanın tadını hiç tatmamış olanlara bu, kendi dışındaymış, yani bu yalnız o yüksek kademelerde olurmuş gibi görünür. Ancak sıradan insanların Yaradan'a hizmet etmekle hiçbir bağlantıları yoktur, onlar yalnız dünyevi şeyleri elde etmek için özlem duyarlar, bu dünyanın akışı içinde, tüm dünyayı bu arzu ile aşındırırlar.

Ancak, onların bu duruma nasıl geldiklerini anlamamız lazım. Nihayetinde kişinin rızası olsa da olmasa da Yaradan'ın cennetinde ve yeryüzünde hiçbir değişiklik yoktur; O daima "iyidir ve iyilikapar," şeklinde davranır. O zaman, bu durumdan ortaya çıkan nedir?

O'nun yüceliğini duyurma gereği ortaya çıkar diyebiliriz. Kişinin, O'nu istemiyormuş gibi davranması gerekmez. Aksine, kişi kendisi ve Yaradan arasındaki mesafenin farkına vararak, O'nun haşmetinden korkar şekilde davranması gerekir. Bunu yüzeysel bir akılla anlamak ve de Yaradan ve yaratılış ile bağlantı kurmak zordur.

Ve düşüş zamanında kişi Dvekut (tek ve bir olma) yoluyla, Yaradan'a bağlanmanın ve O'na ait olmanın imkânsız olduğunu hisseder. Çünkü kulluk ve hizmet etmenin tüm dünyaya yabancı bir şey olduğu hissindedir.

Gerçekten de bu böyledir, ama "O'nun yüceliğini keşfettiğin yerde, O'nun alçakgönüllülüğünü de bulursun." Bunun anlamı; Yaradan'ın bu doğa ötesi ödülü yaratılışa vermesi ve yaratılışın O'na bağlanması ve O'nunla bir olmasına izin vermesi meselesidir.

Kişi yeniden bağ kurduğunda, daima düşüş zamanını hatırlamalıdır. Böylece, Dvekut zamanını takdir edecek, kıymetini bilecektir. Böylece, yukarı tarafından kurtarılmış olduğunu doğal olarak anlayacaktır.

192- Nasipler

1949 senesinde duydum, Tel-Aviv

Nasipler demek, onların ikisi de eşittir ve akıl ile onların arasındaki farkı incelemek imkânsızdır demektir. Bunun için nasiplere gerek vardır. Zohar'da, Amor şu soruyu sorar, "Efendi'nin keçisi ve Azazel'in keçisi nasıl eşit olabilir ki?"

Şöyle ki; Efendi'nin keçisi "sağ" olarak görülür, Azazel'in keçisi "sol" olarak, yani Gar-de-Hohma olan yer olarak görülür. Onun hakkında şu söylenir, "ödüllendirse - iyi; ödüllendirilmezse - kötü." Bu demektir ki, Malhut'un Din (yargılama) niteliği ortaya çıkmıştır. Ve bu, Işıkların

üzerinde bir kilit ve bir tıkanıklık olarak görülür. Kilit, her Partzuf'un Hazeh yerindedir ve bu yüzden Hohma kilit olan yere kadar parlayabilir, ama Hazeh'nin olduğu yerde durur, çünkü her kısıtlama kendinden aşağısını etkiler, kendisinden yukarısını değil.

Ve Efendi'nin geçisi, Azazel'in geçisinin solu ile yani Hohma ile bütünleşir. Ancak, bu Azazel'in solu gibi, yani yukarıdan aşağı doğru değildir. Bunun için Işık durur, çünkü kilit etki etmeye başlar, ancak bu aşağıdan yukarıya doğru olduğu zaman kilit gizlenir ve anahtar ortaya çıkar.

Ve buna göre Hohma konusu; Azazel'in geçisinde GAR'daki Hohma vardır, hâlbuki Efendi'nin geçisi VAK olarak görülebilir. Ancak, VAK parlayabilir, ama GAR durdurulmalıdır ve bu yüzden Azazel'in geçisi vardır ve böylece şeytan şikâyet etmez.

Bu nedenle her zaman insanı Behina Dalet'e doğru uzatmak için ayartır ve eğer kişi bunu istemez ise onu her türlü hile ile uzatmak için zorlar. Dolayısıyla, bir kısım Hohma anlayışı ona verildiğinde, artık İsrail hakkında şikâyette bulunmaz, çünkü elindeki bolluğun durdurulmasından korkar.

Ancak, Gar-de-Hohma'yı uzatırsa, o zaman İsrail Vak-de-Hohma'yı uzatır. Bu Bilgelik Işığına, "Bağışlama Işığı," denir ve böylece kişi sevgi yüzünden bağışlanır ve günahlar meziyetlere döner. Azazel'in geçisi, İsrail'in çocuklarının günahlarını sırtında taşıyor lafının anlamı budur, yani İsrail'in tüm günahları şimdi meziyet haline gelmiştir.

Zohar'da Kral'ın soytarısı hakkında bir kıssa vardır. Ona şarap verildiğinde ve yapmış olduğu her şey ona anlatıldığında; o yaptığı kötü eylemler için bile, o eylemlerin iyi olduğunu söyler ve dünyada kendisi gibi başka hiç kimsenin olmadığını söyler. Başka bir deyişle, şeytana "soytarı" denir. Ona şarap, yani bilgelik verildiği zaman ve o bunu çektiği zaman bu, bağışlama Işığı'dır ve böylece tüm günahlar meziyete döner.

Bu nedenle o, her kötü eylem hakkında bunun aslında iyi olduğunu söyler, çünkü günahlar meziyet haline gelmiştir. Ve şeytan kendi hakkının verilmesini istediği için, İsrail'den şikâyetçi olmaz.

Mısır'ın içindeki şikâyetlerin anlamı şudur: O sorar, "Bunlar şunlardan nasıl farklıdır? Ya İsrail Mısırlılar gibi ölür, ya da İsrail Mısıra geri dönecektir." Aslında Mısır, bilgeliğin uzantısının kaynağıdır, ama oradaki GAR şeklinde bilgeliktir ve İsrail Mısırdayken, onların kontrolü altındaydı.

193- Tek Bir Duvar Her İkisine Hizmet Eder

Ahoraim (arka) konusunu öncelikle ilgilendiren mesele aslında, canlılığın özü olan, "Direkt Işık" denilen bilgelik ışığının yokluğudur,. Ve bu Işık form eşitsizliği olmasın diye

kısıtlanmıştır. Bu yüzden onlar ıslah olmadıkça, ZON'da GAR yoktur ve böylece Sitra Ahra çekmez.

Hâlâ GAR eksikliği olduğu için, dışarıdan gelenlerin yakalayacağı korkusu vardır. Çünkü onlar Keduşa'nın (kutsallık) eksik olduğu yerden hoşlanırlar, çünkü gelip "nerede" sorusunu sorarlar ve Hohma (bilgelik) olmadan önce bu soruya cevap verilmesi gerçekçi olmaz. Bunun için ZON'da ıslahat olur: Onlar yükselir ve Bina ile yani, "merhamet içinde haz duyanla," bütünleşirler ve Hohma'yı reddederler; zira Bina'nın kendisinin Hohma'ya ihtiyacı olmaz, çünkü o kendisi de aslında Hohma'dır.

Buna, Rav'ının görüşü her şeydedir denir; tüm temelleri, yani Rav'ının görüşü onların köküdür. Ve "O'nu onurlandırmak nerede?" sorusu burada konu dışı kalır.

Ve gayret ve çabaları ile MAN'ı yükseltmek yoluyla ıslah olana, yani sadece kendileri için almaktan arınana kadar onlar Bina'nın içindeler. Ancak bundan sonra Hohma'yı almaya layık olurlar ve yalnız o zaman - zira Hohma olmadığı zaman yetersizdirler - onların kendi farkına varışlarını ifşa etmelerine izin verilir ve cevabı kabul etmek için, Hohma'nın aydınlığı ile Hohma Işığının kendilerinde parlamak üzere genişletilmesi için onlara izin verilir. Bu durumda kendi özyönetimindedirler ve Bina'nın yönetiminde değil. Çünkü onlarda bilgelik ışığı vardır ve Işık dışsal olanları temizler atar. Ve belki de "Epikür felsefesine karşılık vermesini bil," sözünün asıl anlamı da budur.

Buna Bina'nın Ahoraim'ı anlamında "bir duvar" denir ve bu her ikisi için de yeterlidir ve Sitra Ahra'ya karşı bir kalkandır. Diğer bir deyişle, kişi Rav'ının görüşlerine dayanır, Rav'ı ile bir olur ve bu yolla, Rav'ın duvarı, yani "merhamet içinde haz duymak," ona da yeter. Ancak, daha sonra Hohma'nın aydınlığı genişlediğinde ve Sitra Ahra'nın sorularına kendi kendine cevap verebilir olduğunda ayrılabilirler.

194- Tamamlanmış Yedi

Babam, Efendim ve öğretmenimin yazılarından kopyalandı.

Yeni Ay Kutsamasının tamamlanmış yedileri meselesinde, tamamlanmış yedileri beklemek bir gelenektir ve Şabat'ın sonunda da. Bu, Şabat'ın sonu yedi günün ortasına geldiği zamanki ayı, kutsama geleneği gibi değildir veya zaman zaman yedi gün tamamlandığında, Şabat'ın sonu beklenmez. Bu böyle değildir, çünkü tüm yediyi beklemeliyiz, özellikle de Şabat'ın sonunda.

Şöyle ki, ay Malhut olarak göz önüne alınır, adı "yedinci," yani "O benim içimdedir." Bunun anlamı şudur, Şabat altı günlük eylem ile dolduğunda, ona "O," denir ve Şabat der ki, "O benim içimde." "O" güneştir ve "ben" aydır, güneşten tüm ışıkları alan ve kendine ait hiç bir şeyi olmayandır.

Ancak, onun içinde iki Behinot (farkındalık) vardır, adları “Şabat” ve “Ay,” zira Malhut’un kendisi dört Behinot – HB ve TM - olarak bilinir. İlk üç Behinot (Hohma, Bina ve Tiferet) Şabat’tır. Bunlar, Kutsal Tora’da “bu gün”de üç defa isimleri anılan ve ima edilen üç yemektir. Aslında, onun içindeki Behina Dalet Şabat’ın veya ayın sonudur ve “bu gün”ün içine dâhil değildir, çünkü o, gündüz değil gecedir.

Ve şunu sorabiliriz: “Şabat’ın ilk yemeği de gecedir, o zaman kutsal Torah onun adını neden ‘bu gün’ diye anıyor? Ancak, Şabat arifesi şudur: “Ve Efendinin günü diye bilinen bir gün olacak, ne gündüz, ne de gece ve adı, ışık olan akşam vakti, diye geçecek.”

Ancak, Şabat sonundaki gece hala karanlıktır, aydınlık değildir. O yüzden, sözlü Torah’da bilgilerimiz, Şabat sonunda bize de bir masa hazırlayın, diye talimat verdiler ki böylece, henüz ıslah olmamış olan karanlığımı ve geceyi de ıslah edelim diye. Buna “Melaveh Malkah” (Kraliçeyi Korumak) denir ve bu, Şabat’ın üç yemeğinden bir şey almayan Luz Bone’yi yani Behina Dalet’i sürdürmek ve tamamlamaktır, aynen anlattığımız gibi. Ancak bu, Behina Dalet “ay ve gün” yoluyla gitgide tamamlanır. Ayı kutsamanın anlamı budur; yani İsrail zamanı, yani Şabat yemeği ile beslenmemiş olan İsrail’den artakalanları kutsar.

Dolayısıyla, rahipler arasında en yüce olan bile, ondan yücesi olmayan bile, akrabaları arasından herhangi bir ölüyü kirletilmesin diye dikkatli olması için açıkça uyarılır. Yazı onu uyarır: “akrabası hariç, ... Onun için kendini kirletebilir.” Yukarılardakilerin hepsinden şunu anlayabilirsiniz; herhangi bir, Yüksek Keduşa (Kutsallık), Şabat’tan gelir. Ve Luz Bone’ye, yani Behina Dalet’e “onun akrabası,” denir ve o Şabat yemeğinden almaz, zira büyük rahip bununla kirletilmekten muaf değildir.

Aslında, ayın kutsanması içinde ıslah olmanın anlamı, Şabat ve onun aydınlatmasından gelir. Bunun anlamı şudur; “Yaradan ona ateşten bir madeni paranın benzerini gösterene ve ‘Böylece bak ve kutsallaş’ diyene kadar, Musa’nın kafası karıştı.” Bu demektir ki, Musa’nın kafası çok karıştı, çünkü onu kutsallaştıramıyordu, zira Musa’nın tüm kuvveti Şabat’dır, Tora Şabat’da verildiği için.

Dolayısıyla, bu artakalana, tüm Kutsal Tora’nın Işıkları içinde bir ıslah bulamadı, çünkü bu artakalanlar, bunların hiç biri ile beslenmedi. Ve bu yüzden Musa şaşırmişti.

Ve Yaradan ne yaptı? Onu aldı ve onu bir kalıbın içindeki bir şekille şekillendirdi tıpkı, bir tarafına verilen şekil diğer tarafına verilen şekle benzemeyen ateşten bir madeni para gibi. Bu bizim bilgilerimizin bir yüzünde merhamet niteliği olan Behina Bet’i temsilen yaşlı bir adam yaşlı bir kadını olan ve diğer yüzünde sert yargı niteliği olan Behina Dalet’i temsilen genç bir adam ve “hiçbir erkek onu bilmez” sözüyle belirtilen genç bir kız olan İbrahim’in madeni parası hakkında söylediklerine benzer.

Ve bu iki biçim öyle bir işbirliği yaptılar ki, Yaradan Şabat Işıklarının ıslahını oraya genişletmek istediğinde, erdemlilerin gayreti ile Yaradan Malhut’un ilk üç anlayışından gelen

biçimi erdemlilere gösterdi. Biz buna Behina Bet deriz ve erdemliler bunu Şabat'ın Işıkları ile kutsayabilir. Bunun anlamı budur...

195- Ödüllendi – Hızlandıracağım

1938 Yılında Duydum

“Ödüllendi – hızlandıracağım.” yani Tora yolunda, “ödülledi – ızdırıp yoluyla,” evrim yoluyla nihayet her şeyi en son mükemmelliğe götüreceğim. Ve Tora yolu ile bağlantılı olarak, sıradan insana, onlarla kendine kap inşa edebileceği ve hazırlanacağı erdemler verildi. Bu kaplar Işığın yayılması ve ayrılması yoluyla yapılır.

Kli'ye (kaba) özellikle “alma arzusu” denir. Bunun anlamı; onun bir şeyden yoksun olduğudur. Ve “Kli olmadan ışık da olmaz;” ışık bir kabın içinde yakalanmalıdır, ancak böylece tutulabilir.

Ancak sıradan bir insanın yüce şeyler için bir arzusu yoktur; daha önceki bir doyum olmadan bir ihtiyacın olması imkânsızdır. Yazıldığı üzere; “ışığın yayılması vb.” Örneğin insanın bin lirası olduğu zaman, zengindir, memnundur. Ancak sonradan, eğer beş bin liraya kadar daha fazla kazanırsa ve iki bin liraya kadar bunu kaybederse, yoksunluk hisseder. Şimdi onun üç bin liralık Kelim'i (kabı) vardır, çünkü bunu zaten edinmişti. Buraya kadar gerçekte iptal oldu.

Ve bunun için Tora yolu vardır. Kişi Tora yoluna alıştığı zaman, erişimin kıtlığına hayıflanır. Ve her defasında biraz aydınlanır ve bölünürler, bunlar kişiye daha çok üzüntü ve daha çok Kelim verir.

Her Kli'nin ışığa ihtiyacı vardır; çünkü dolu değildir, ışık eksiktir. Bu nedenle, yoksunluk olan her yer, inancın var olduğu yer olur. Ancak dolu ise, Kli var olamaz, inancın var olması için yer olmaz.

196- Dışsal Olanların Tutup Yakalaması

1938 yılında Duydum

Bilmeliyiz ki Klipot yalnızca eksikliğin olduğu yere tutunabilir. Fakat bütünlüğün olduğu bir yerden, kaçır ve dokunamaz.

Artık kırılma meselesini anlayabiliriz: Birkaç yerde yazılmış olduğu üzere bu, Bilgelik Işığı'nın Merhamet Işığı'ndan ayrılması ile ilgilidir. Diğer bir deyişle, Atzilut ile BYA arasında bir Parsa (bölme / ayırma) yapıldığından, Bilgelik Işığı artık aşağıya inemez. Sadece daha önce Bilgelik Işığı'nı içeren Hasadim Işığı, şimdi Bilgelik Işığı'ndan ayrılmış ve aşağıya inmiştir. Böylece, onlar hala daha önce sahip oldukları güçlere sahiptirler ve buna "Keduşa'yı (kutsallık) Klipa'ya (kabuk) indirmek" denir.

197- Kitap, Yazar ve Hikâye

1938 Yılı İçinde Duydum

Kitap, yazar ve hikâye. Kitap, yaratılıştan öncesi olarak kabul edilir. Yazar, kitabın sahibidir. Yazar, bir hikâye formunu alacak olan kitap ve yazarın bir birleşimidir, bu şudur, Tora, Tora'yı veren birdir.

198- Özgürlük

1938 Yılında Duydum

Harut (oyarak işlenmiş), onu Herut (özgürlük) olarak telaffuz edin, Harut olarak telaffuz etmeyin. Bu yazılmış olan “onları kalbinin çizelgesine yaz,” anlamına gelir. Yazı, karanlık olarak kabul edilen mürekkeple yazılır. Ve kişi yazdığı her seferde, bu, nasıl davranacağı hakkında kararlar alması anlamına gelir ve sonra yazı silindiği zaman, kötü yollarına geri döner. Bu nedenle kişi sürekli yazmalıdır, ancak bu Harut'un formunda olmalıdır, böylece o kalbinde bir Harut (oyma) olacak ve bu yüzden silinmeyecektir.

Ve sonra hemen Herut ödülüne layık görülür. Dolayısıyla Herut için Kli, kalbinde yazılmış olanın ölçüsündedir. Oymanın ölçüsü neyse, kurtuluş da o kadardır. Bunun nedeni ise Kli'nin özü boştur, yazılmış olduğu gibi “kalbim içimde öldürüldü (1). Ve sonra ölüm meleşinden özgür olmakla ödüllendirilir, alçak düzeyde olmak SAM'ın kendisi olduğundan ve bunu tamamen fark etmek ve Yaradan ona yardımcı olana kadar bunun üstesinden gelmek zorundadır.

(1) İbranice'de Halal kelimesi hem öldürmek hem de boşluk, oyuk demektir.

199- İsrail'in Her Adamı İçin

Duydum

İsrail'in her adamı kalbinde, saf inanç olarak kabul edilen, içsel bir noktaya sahiptir. Bu Sina Dağı'nda bulunmuş olan atalarımızdan bir mirastır. Ancak o, Lo Lişma'nın (O'nun rızası için değil) her türlü kıyafetini giyinmiş olan, pek çok Klipot (kabuklar) tarafından kaplanmış ve bu kabukların soyulması lazımdır. Ve sonra onun esasını hiçbir destek ve dış yardım olmaksızın, “saf inanç” diye adlandırılacaktır.

200- Masah'ın Arındırılması

Şabat, 1 Kislev, Taberiye'de Duydum

Perdenin (Masah) arınması (Hizdakhut) Partzuf’da olur ve Işık’ın ayrılmasına neden olur. Ve nedeni, Tsimtsum’dan (kısıtlama) sonra, Işık sadece Masah’ın – reddeden, geri yansıyan gücün - Kli’sinden alınıp, tutulur. Ve bu Kli’nin özüdür.

Ve Kli ayrıldığında, Işık da ayrılır. Bunun anlamı şudur; Kli mantık ötesi inanç olarak kabul edilir. Böylece Işık ortaya çıkar. Ve Işık ortaya çıktığında, onun doğası Kli’yi arındırmak, Kli’yi inançtan iptal etmektir. Bu böyledir, çünkü o kendi içinde onu bilme formuna gelir ve Işık hemen onu terk eder. Bu nedenle şunu görmeliyiz ki, inancın Kli’sini, yani Masah’ı bilip anlamamanın üzerine arttırmalıyız ki böylece bolluk ondan eksik olmasın.

Bunun anlamı; Işıktan yoksun olan, Işıkla dolu olmayan her Kli eksiktir. Bu durumda, kıtlık olan her yer inanç için bir yer haline gelir. Eğer dolu olsaydı, Kli için, inanç için bir yer olması ihtimali olmazdı.

201- Maneviyat ve Maddesellik

Hanuka’da duydum, 18 Aralık 1938

Yaşamı tehdit eden yerlerde bile maddesellik için öylesine büyük gayretle çalışan birçok insan olduğunu gördüğümüz halde maneviyatta bunların her birinin ruhunu büyük bir dikkatle incelediğini görüyor muyuz? Dahası çalışması için büyük bir ödül verilme bile maddesellik için çaba harcayabilir. Ancak maneviyatta, kişi çalışması için iyi bir ödül alacağından kesin emin olmadıkça, çalışmayı kabul edemez.

Şöyle ki bedeninin hiçbir değeri olmadığını bilinmektedir. Sonuçta herkes onun gelip geçici olduğu ve iz bırakmadan ayrıldığını ve zaten değersiz olduğu için onu terk etmenin kolay olduğunu görür.

Bununla birlikte maneviyatta, bedeni koruyan ve onu destekleyen Klipot’un (kabuklar) anlayışı vardır. Bu nedenle onu bırakmak zordur. Bu yüzden laik anlayıştaki insanlar için bedenlerini terk etmenin, bedenlerine bir ağırlık vermedikleri için daha kolay olduğunu görürüz.

Fakat bu maneviyatta böyle değildir; bu “sadakat” diye adlandırılan, Keduşa’nın (kutsallık) Ahoraym’ıdır (arkasıdır). Bu özellikle kişi beden vasıtası ile Işık ile ödüllendirildiğinden böyledir. Ve kişi tamamen kendini adamadan önce hiçbir dereceye ulaşamaz.

202- Ekmeğini Alnının Teri İle Yiyeceksin

Duydum

Işığın azalması, onun ıslahıdır. Bunun anlamı, çaba olmadan hiçbir şeyin elde edilemeyeceğidir. Çünkü tüm ışığa mutlak bir netlikte ulaşmak imkânsızdır, tavsiye, ışığın

azaltılmasıdır. Bu yolla, aşağıdaki birinin verebileceği az bir çabayla onu elde etmek mümkün olacaktır.

Bu büyük bir binayı taşımak isteyen birine benzer; elbette bu imkânsızdır. Peki, o ne yapar? Binayı küçük tuğlalara ayırır ve böylece her bir parçayı taşıyabilir. Burada da böyle olur; ışığın azaltılması yoluyla, kişi küçük bir çaba gösterebilir.

203- Adam'ın Gururu Onu Alçaltacak

Sukkot'ta Duydum, 12 Ekim, 1938

“Adam'ın gururu, onu alçaltacak.” Bilinir ki, adam tamamen aşağılık içinde doğmuştur. Ancak, aşağıdaki aşağıda olduğunu bilirse, aşağıda olduğu için acı çekmez, çünkü bu onun yeridir. Mesela bacaklar, her zaman çöplük içinde yürüdüğü için küçük görülmezler ve vücudun tüm ağırlığını taşımak zorundadır, oysa baş her zaman yukarıdadır. Çünkü kendi yerlerini bilirler, dolayısıyla bacaklar hiç de küçük görülmezler ve daha düşük derecede oldukları için acı çekmezler.

Ama eğer yukarıda olmak isteselerdi ve aşağıda kalmak zorunda olsalardı, acı çekerlerdi. Ve “Adam'ın gururu, onu alçaltacak,” sözünün anlamı budur. Eğer kişi kendi aşağılığının içinde kalmak isteseydi, aşağılık hissedilmez ve “vahşi bir eşek sıpası” olduğu için acı çekmezdi. Ama gururlanmak istedikleri zaman aşağılık hissederler ve acı çekerler.

Acı çekme ve aşağılık olmak el ele gider. Eğer kişi acı çekmiyorsa, aşağılık da hissetmez diye düşünülebilir. Bu tam olarak kişinin gururu ölçüsünde ya da isteyip de elde edemediği ölçüde olur. Böylece, aşağılık hisseder. Ve bu aşağılık, sonra gurur için bir kap olur. Yazıldığına göre, “Tanrı hüküm sürer; O gururun içinde kıyafetlenmiştir.” Eğer Yaradan'a tutunursan, sen de gururla kıyafetlenirsin. Yazıldığına göre, “Gurur ve mutluluk Yaradan'a doğrudur.” Yaradan'a tutunanlarda büyük bir gurur vardır. Ve aşağılığını hissettiği kadar ve acısı ölçüsünde, kişi Yaradan'ın kıyafeti ile ödüllendirilir.

204- Çalışmanın Amacı

1938 senesinde duydum.

Hazırlık döneminde, tüm iş ‘hayır’dadır, yani, ‘hayır’ın içindedir, yazıldığına göre; “onlar olmayan bir ülkede acı çekecekler.” Ancak, dil meselesinde bu “ben” olarak düşünülen birisinin önce sevgi anlayışı ile ödüllendirilmesi lazımdır.

Ancak, hazırlık sürecinde, çalışma sadece hayır şeklinde olur, “sahip olamazsın” yoluyla ve hayır'ların bolluğu ile biz Hesed'in (merhamet) Tanrısı noktasına geliriz. Ama bundan önce, pek çok hayır vardır ve bu başka bir Tanrıdır, çok ‘hayır’ların Tanrısı. Çünkü kişi Lo Lişma'dan Lişma'ya gelir.

Ve daha sonra, çalıştığımız ve Keduşa'yı genişlettiğimizde bile, Sitra Ahra hala destek sağlar, bu desteği çektiği zaman kadememizden düşeriz ve böylece genişlemiş olan bolluğu Sitra Ahra alır. Nitekim Sitra Ahra'da kişiye tamamen hâkim olma gücü vardır, bu yüzden kişi onun isteğini yerine getirmeye mecbur olur. Ve kişinin kendisini bir üst kademeye yükseltmekten başka çaresi yoktur.

Ondan sonra bu süreç yeniden başlar, aynı öncesi gibi, kırk dokuz kirlilik kapısı ile. Bu demektir ki, kişi kırk dokuzuncu kapıya ulaşana kadar Keduşa'nın kademelerinde yürür. Ama orada, ta ki kişi her defasında daha yüksek bir kirlilik kademesine düşene kadar, canlılığı ve armağanı almak için kontrole sahiptir, zira "Tanrı birini bir başkasının tam tersi olarak yaptı."

Ve kişi 49'uncu kapıya geldiğinde, Yaradan gelip onu kurtarana kadar, artık kendisini yükseltmez. Ondan sonra "O zenginleri yuttu ve o onları tekrar kusacak; Tanrı onları karnından dışarı atacak." Bu demektir ki, Klipa'nın, Keduşa'nın kırk dokuz kapısından aldığı armağanları ve canlılığı şimdi artık kişi kendisi alabilir. "Denizi yağmalama" sözünün anlamı budur.

Henüz, sürgünlüğünü hissetmeden kurtarılmak imkânsızdır. Ve kişi kırk dokuzun üzerinde yürüdüğü zaman, sürgünlüğünü hisseder ve Yaradan 50'inci kapıda onu kurtarır. Ve Galut (sürgünlük) ve Ge'ula (kurtarıma) arasındaki tek fark, Alef'in içindedir ve bu Alufo Şel Olam (dünyanın Şampiyonu) demektir. Dolayısı ile kişi gereğince sürgünlüğü edinmezse, o kademe eksikliği vardır.

205- Bilgelik Sokaklarda Bağırıldı

1938 senesinde duydum.

"Bilgelik sokaklarda bağırıldı, sesini genel yerlerde duyurdu. Düşüncesizleri bırakın beriye dönsünler, anlamaktan aciz olanlara söylerim." Bu demektir ki; kişi Yaradan ile bir olmakla ödüllendirilirse, Kutsal Şehina (Kutsallık) ona der ki, "daha önce aptal olmalısın", bu gerçekten öyle olduğu için değildir. Bunun sebebi, kalpsiz olmasıdır. Bunun için şunu söyleriz: "Ve hepsi O'nun, inancın Tanrısı olduğuna inanırlar."

Bu demektir ki; daha sonra, biz asıl Dvekut (bir olmak) ile ödüllendirildiğimizde, bu aptallık olarak görülmez, buna akıl üzeri inanç demem gerekir. Üstelik kişinin çalışması sonucunda edindiği hissiyatı, bu çalışmanın mantık dâhilinde olduğunu söylese bile kişinin bu çalışmanın mantık ötesi olduğuna inanması gereklidir. Aksine; daha önce mantığının onu hizmet etmeye zorlamadığını gördü ve daha sonra mantık ötesi çalışmak zorunda kaldı ve bunun içinde gerçek bir mantık var dedi. Bunun anlamı, bu hizmetin asıl gerçeklik olduğuna inanıyor demektir.

Ve sonra bunun tam tersidir; bütün çalışmaları onu, onun aklını mecbur eder. Diğer bir deyişle, Dvekut onu çalışmaya yöneltir. Ancak, mantık içinde gördüğü her şeyin mantık ötesi

olduğuna inanır. Bu daha önce böyle değildi; mantık ötesi formda olan her Şeyin mantık içinde olması.

206- İnanç Ve Haz

1938 Yılında Duydum

Kişi hazla ilgili olarak, “bu hazzın amacı ne” diye asla sormaz. Eğer bunun hakkında kişinin zihninde en ufak bir düşünce bile beliriyorsa, bu, bunun gerçek haz olmadığına işaretidir. Çünkü haz, tüm boş yerleri doldurur ve tabidir ki böylece zihinde hazzın amacını sormak için boş bir yer kalmaz. Ve eğer kişi onun amacıyla ilgili soru sorarsa bu, her yeri doldurmadığından, bu hazzın tamamlanmadığına işaret eder.

Ve inanç için de bu böyledir. İnanç, bilmeye ait her yeri doldurmalıdır. Dolayısıyla eğer bilgi sahibi olsaydık, tam da bunun nasıl olacağını gözümüzde canlandırarak ölçüde inancımız olacaktır.

207- İhsan Etmek İçin Almak

Bu dünyanın insanları, “zevk ve acı” diye adlandırılan iki ayak üzerinde yürürler. Hep zevk olan yere koşar ve daima ızdırap olan yerden kaçarlar. Ancak Kişi Tora ve Miztvot’un tadını tatmakla ödüllendiği zaman, yazıldığı üzere: “Tat ve gör; Yaradan iyidir” ve o zaman kişi Yaradan’ın hizmetine koşar. Bunun sonucu olarak da kişi daima Tora ve Miztvot’un kademeleri ile ödüllendirir. Yazıldığı üzere “Ve O’nun kanununun içinde kişi gece gündüz ince düşünceye dalar.”

Ancak kişi kendi aklını nasıl tek bir Şey ile kısıtlayabilir ki? Aksine sevgi ve zevk kişinin düşüncelerini bağlar ve böylece kişinin akli ve bedeni sevgi ve zevke çekim duyar, bedensel aşkta gördüğümüz gibi. Bu, tam da kişi sevgiye boyun eğen bir zihin genişlemesiyle ödüllendiği zaman böyledir. Ve bu anlayışa “mantık içinde,” denir. Ancak kişi daima mantık ötesinde çalışmanın yolunu hatırlamalıdır, çünkü bu “inanç ve ihsan etmektir.”

Mantık içinde ise bu böyle değildir. O zaman, tüm organları kişinin çalışmasını kabul ederler, çünkü onlar da keyif ve zevk alırlar ve bu nedenle buna “mantık dâhilinde,” denir.

Böyle bir anda kişi zor bir durumdadır; bu anlayışı bozmak yasaktır, zira bu kişinin içindeki Tanrısal bir aydınlanmadır, yukarının bolluğu gibi. Bunun yerine, kişi hem inancını hem de mantığını düzeltmelidir.

Ve böylece bunları düzenlemesi gerekir; bu güne kadar eriştiği her Şeyi ve Şimdi sahip olduğu ödülü ve bunlarla ne yapması gerektiğini. Bu yalnızca önceden hazırlık yapması gerektiği içindir, mantık ötesini üstlenmek için.

Dvekut (bağlılık) içinde uğraşarak, kendisini köke bağlar ve bu ödülleniş bir mantığa sahip olur. Bunun anlamı şudur: İnanç yoluyla edindiğı gerçek bir ifşadır. Sonuçta, öncelikle mantık ötesini ve sonra mantığı takdir eder ve böylece bolluğu uzatmak için O'nun ismini ifşa etmekle ödülleniş olur.

Bu nedenle şimdi mantık yoluyla güçlenmesi ve en büyük mantık ötesini üstlenmesi gerekir, zira kökteki Dvekut, esasen inanç yoluyla vuku bulur ve tüm amaç da budur. Buna “edinim” denir, mantık ihsan etmek amacıyla genişler, bu yolla kişi en -nitelikte ve nicelikte- büyük ölçüde mantık ötesini üstlenebilir.

208- Çaba

Duydum

Kişinin yaptığı çabalar sadakatle bağlanmaya ulaşmak için yalnızca hazırlıklardır. Sadakatle bağlanmadan hiçbir kademe elde edilemeyeceğinden ve tüm kademelerle ödüllendirilmek için kişiyi yeterli yapan tek araç bu olduğundan dolayı, kişi sadakatle bağlı olmayı alışkanlık haline getirmelidir.

209- Duada Üç Koşul

Duydum

Duada üç koşul vardır:

1. Çağdaşlarının hepsinden daha kötü durumda olmasına rağmen, O'nun kurtarabileceğine inanmak; onu kurtarmakta “Efendi'nin eli kısa mı kalacaktır” ki. Aksi takdirde, “Ev Sahibi kendi kaplarını koruyamaz ” ki.
2. O artık yapabileceği her şeyi zaten yapmıştır, daha fazla çareye sahip değildir ve de durumu için şifa görmemiştir.
3. Eğer O, yardım etmezse, ölmesi hayatta olmasından daha iyi olacaktır. Dua kalpteki kayıptır. Daha fazla kaybettiğinde, duasının ölçüsü de artar. Açıkçası, lüksten yoksun biri, ölüme mahkûm edilmiş biriyle aynı değildir, eksik olan sadece infazdır ve o zaten demir zincirlerle bağlıdır ve hayatının bağışlanması için ayakta durur ve yalvarır. Kesinlikle dinlenmeyecek, uyumayacak ya da hayatı için dua etmekten bir an bile ayrılmayacaktır.

210- İçindeki Güzel Bir Kusur

Duydum

Talmud'a göre: "O, karısına söylediğine göre, 'kendi içinde güzel bir kusur bulana kadar.' Rabbi İshmael, Rabbi Yosi'nin oğlu demiş ki, Yaradan'ın söylediğine göre, sen kendi içinde güzel bir kusur bulana kadar, o (dişi) ona (erkek) bağlanamaz" (Nedarim 66b). Tofsot'un ilk yorumlamasına göre, içinde büyük bir şey bulana kadar onun zevk alması yasaktır.

Bu şu anlamdadır; birbirlerine bağlanabilmeleri için, eğer kişi kendisi de iyi bir şeyler ile Yaradan'a yardım edebiliyorsa, neden yardım etmez ki? İçinde iyi şeyler olduğuna, iyi inancı veya iyi nitelikleri olduğuna ve iyi kalpli olduğuna göre, dua etmelidir.

Ve onun yorumunun anlamı şudur: "Onlara dedi ki, 'Belki de büyük bir kadın gibi?'" Bu demektir ki, tüm çağdaşlarından daha üstün olan dışsal bir akıl vardır. Veya "belki de onun saçı güzeldir?" Bu demektir ki, kendisi hakkında bir saç kılı genişliğindeki detaylara bile dikkat eder. Veya "belki de onun gözleri güzel?" Bu demektir ki, kendi neslindeki tüm insanlardan daha yüce bir kutsallığa sahiptir. Ya da "belki de onun kulakları güzeldir?" Bu demektir ki, o hiç bir iftirayı, kara çalmayı duyamaz.

211- Kralın Önünde Duruyormuş Gibi

Duydum, 28 Ağustos, 1938

Evinde oturan birisi, Kralın huzurunda duran birisi gibi değildir. Bunun anlamı; kişinin tüm gün Kralın huzurunda olduğunu hissedecek inanca sahip olması lazımdır. O zaman sevgisi ve korkusu tamamlanmış olur. Ve kişi bu inanca kavuşmadıkça, dinlenmemelidir, "çünkü hayatımızdır ve ömrümüz bunun içindir" ve biz bundan başka bir ödülü kabul etmeyeceğiz.

Ve alışkanlık ikinci doğa haline gelene kadar, inanç eksikliği kişinin kollarına ve bacaklarına dolanır; öyle ki, "O'nu hatırladığımda, O benim uyumama izin vermez." Ancak tüm dünyevi şeyler, kişinin arzusunu giderir, çünkü kişi görür ki kendisine zevk veren şeylerden aldığı zevk, yoksunluğunu ve acısını iptal eder.

Ancak, kişi teselli olmak istememeli ve aldığı bu bedensel şeylerde dikkatli olmalıdır ki bu onun arzusunu gidermesin. Kişi şöyle yapar; aldığı zevk yüzünden Keduşa (Kutsallık) kaplarının kıvılcımları ve güçlerinin ondan eksilmesine hayıflanır, yani Keduşa'ya özlem duyar. Ve bu üzüntü yoluyla Keduşa'nın kaplarının kaybolmasını engeller.

212- Sağın Benimsenmesi, Solun Benimsenmesi

8 Kislev'de Duydum, 28 Kasım 1941

Orada sağın benimsenmesi vardır ve orada solun benimsenmesi vardır. Ve her ikisi de sonsuz olmalıdır. Bunun anlamı, kişi "sağ" koşulundayken, dünyada "sol" gibi bir anlayışın olmadığını düşünmelidir. Ve ayrıca, kişi solda olduğunda, dünyada "sağ" gibi bir anlayış olmadığını düşünmelidir.

"Sağ", Takdiri İlahi anlamına gelir ve "sol", ödül ve cezanın rehberliği anlamına gelir. Ve sağ ve solun birlikte olması gibi bir şey olmadığını söyleyen bir akıl olmasına rağmen, kişinin mantık ötesi çalışması gerekir, yani mantık onu durdurmayacaktır.

En önemlisi mantık ötesidir. Bu, kişinin tüm çalışmasının, mantık ötesiyle yaptığı çalışma ile ölçüldüğü anlamına gelir. Ve sonra mantık içine girse bile bu önemli değildir, çünkü artık onun temelinde mantık ötesi vardır ve bu yüzden daima kökünden çeker.

Bununla birlikte, mantık içine girdiğinde, özellikle mantık içinde beslenmek ister ise, o zaman Işık derhal ayrılır. Ve eğer genişlemek isterse, mantık ötesi ile başlaması gerekir, çünkü bu onun bütün köküdür. Ve sonradan Keduşa'nın (kutsallık) mantığına varır.

213- Arzuyu Tanıma

Duydum

En basit, birinci prensip ihtiyacı yükseltmektir, çünkü bu, tüm yapının üstüne inşa edildiği temeldir. Ve binanın kuvveti alt yapısının kuvvetine göre ölçülür.

Birçok şey kişiyi çalışmaya zorlar, ancak bunlar asıl amacı hedeflemez. Bu yüzden alt yapı tüm binaya zarar verir. Kişi, O'nun adına değil koşulundan, O'nun adı için koşuluna gelse bile, bu durum onun hedefe geri dönme zamanını uzatır.

Dolayısıyla, kişinin her zaman hedefi göz önünde tutması lazımdır, Şulhan Aruh'ta (Sofra Kurmak) şöyle yazılmıştır: "Ben her zaman önümde Tanrıyı görürüm." Ve evinde kalan birisi, kralın huzurunda duran birisine benzemez. Yaradan'ın gerçekliğine ve tüm dünyanın O'nun nuru ile dolu olduğuna inanan birisi, korku ve sevgi ile doludur ve hiç bir hazırlığa veya gözleme ihtiyacı yoktur ve sadece kendi asıl doğasından kendini Kralın önünde iptal etmesi yeterlidir.

Maddesellikte de gördüğümüz gibi, dostunu gerçekten seven birisi, sadece dostunun çıkarını düşünür ve dostuna yarar vermeyen şeylerden uzak durur. Bütün bunlar hesap yapılmaksızın yapılır ve büyük bir zekâya da gerek yoktur, çünkü bu, bir annenin yalnız çocuğunun iyiliğini düşünmesi gibi, çocuğuna gösterdiği sevgi gibi doğaldır. Önceden hazırlamasına ve çocuğunu sevmeyi öğrenmesine gerek yoktur, çünkü doğal bir şeyde zekâ gerektiren bir şey yoktur, çünkü bu sezgilerle yapılır. Sezgiler zaten sadakat gösterir, çünkü doğada olan durum budur; kişi bir şeye olan sevgisi nedeniyle, hedefine ulaşana kadar kalbini ve ruhunu verir. Ve hedefini eline geçiremedikçe yaşamı, yaşam değildir.

Böylece, Şulhan Aruh'ta yazıldığı üzere, her kim bunu hissederse, O'na benzerdir vb. ve bu kişi kesinlikle eksiksizdir, yani inanca sahiptir. Ve kişi kendinin kralın huzurunda durduğunu hissetmediği sürece, haliyle bu tam tersinedir.

Bunun için, kişi öncelikle köleliğe saygı duymalı ve yeteri kadar inancı olmadığına pişman olmalıdır, zira inanç eksikliği onun alt yapısındadır. Ve kişi çaba ve arzu edinmek için dua etmelidir, çünkü arzusu olmadığı sürece, dolduracak kabı da olmaz. Kişinin, Yaradan'ın onun her duasını duyduğuna ve kendisinin de kurtarılacağına tam bir inançla inanması lazımdır.

214- Kapılarda Bilinen

Şavuot'ta Duydum, 1939, Kudüs

“Ben Efendin, senin Tanrınım” (Çıkış 20:2). Zohar'da da, “kapılarda bilinen” (Atasözleri 31:23). Soru: Bilgelerimiz neden Şavuot tatilinin yazılı ismini “Tora'mızı vermek” olarak değiştirdiler? Bu Torah'da, “ilk meyveleri sunmak” olarak belirlenmiştir, yazıldığı üzere; “ilk meyvelerin gününde de” (Numaralar 28:26). Bilgelerimiz gelmiş ve ona “Tora'mızı vermek” ismini vermişler.

Aslında, bilgelerimiz hiç bir şeyi değiştirmediler, sadece ilk meyve sunma meselesini yorumladılar. Yazılmıştır ki, “Tarlalar ve içindeki her şey coşsun; böylece ormanın ağaçları sevinç içinde şarkı söyleyecek (Mezmun 96:12). Tarla ve ağaçlığın arasındaki fark şudur, tarla meyve verir, ama ağaçlıklar kısır ağaçlardır ve meyve vermezler.

Bu demektir ki tarla Malhut olarak kavranılır ve anlamı da Cennet Kraliyetinin sorumluluğunu üstlenmeyi kabullenmektir, bu da mantık ötesi inançtır.

Ama bu inancın ölçüsü nedir? Bunun ölçüsü vardır ve bu şu anlamdadır; sahip olduğu bilgi kadar doldurulmalıdır. O zaman buna “Efendinin kutsadığı tarla” (Yaratılış 27:27) yani meyve veren, denir. Sadece bu yolla O'na bağlanmak mümkün olabilir, çünkü buna hiç sınır koymaz, çünkü bu mantık ötesi inançtır.

Ancak, bilgi sınırlıdır. Büyüklüğün ölçüsü, bilginin ölçüsüne göredir. Buna “diğer tanrı kısırdır, vermez” denir. Bu yüzden ona “ağaçlık” denir. Ancak, her durumda, ikisine de “kenar” denir. Daha doğrusu, orta çizgi meselesini sezmek lazım, yani bilgiye de ihtiyaç vardır. Ama bunun bir şartı vardır ki, mantık ötesi inancı bozmamalıdır.

Ancak, kişi çalışırken, bilgiye mantık ötesi inançtan biraz fazla önem verirse, hemen her şeyi kaybeder. Bunun yerine, bilgiye, hiç fark etmeyecek şekilde sahip olmalıdır. Böylece, “tarla coşar vb. ağaçlığın ağaçları sevinç içinde şarkı söyler,” zira böylece, “ağaçlık” diye anlaşılan “başka tanrılarda” bile ıslahat olur, çünkü o inanç ile kuvvetlenir.

Abraham hakkında yazılan şeyin anlamı da şudur: “Benim önümde yürü ve kalbin tamam olsun” (Yaratılış 17:1). Raşi, o desteğe ihtiyaç duymaz, diye yorumladı. Ve Nuh hakkında şu yazılmış, “Nuh, Tanrı ile beraber yürüdü” (Yaratılış 6:9), yani desteğe ihtiyacı vardı, her durumda da bu destek Yaradan'dan geldiği halde. Ancak, en kötüsünde, başka insanların desteğine ihtiyaç duyulmasıdır.

Bununla ilgili iki konu vardır:

1. Hediye;
2. Borç.

Birisinin hediye alması, insanlardan aldığı destektir. Ve bunu geri vermek istemez, hayatı boyunca kullanmak ister.

Borç ise kısa dönemli bir şeydir, yani kendi gücü kuvveti olmadığı sürecedir ve kişi, kutsallık ve arınma içinde çalışma ve emek ile kendi gücünü edineceğini umar. Ve o zaman, aldığı desteği geri verir. Yine bu da iyi değildir, çünkü elde etme ile ödüllendirilmez ise gene de düşer.

Ve “Torayı alma” değil de “Torayı verme” konusuna dönelim, çünkü onlar böylece Tora’yı veren olmakla ödüllendirildiler, yazıldığı üzere: “Biz Kralımızı görmek istiyoruz.” Çünkü aslında önemli olan şey, onların “Torayı veren” ile ödüllendirmeleridir. Ve böylece diyebiliriz ki “Efendinin kutsadığı tarla”, yani meyve veren bir tarla.

İlk-meyvenin anlamı şudur, yani bu tarlanın ilk meyvesi anlamına gelir. “Torayı veren” olmakla, yani tam bir farkındalıkla ödüllendirilmenin işaretidir. Bunun için o der ki, “göçebe bir Arami benim babamdı” (Ahdî Atik, 5. Kitap 26:5). Evvelce, düşüş ve kurnazlık içindeydi; ama şimdi sürdürülebildiği bir bağ içinde. Bunun için bilgelerimiz ilk-meyve meselesini şöyle yorumladılar; “Torayı vermek,” “Torayı veren” olmakla ödüllendirilir.

215- İnanç

Duydum

İnanç özellikle saf bir çalışmadır. Bunun nedeni, alma iradesinin bu çalışmaya katılmamasıdır. Dahası, alma iradesi buna razı olmaz. Bu arzunun doğası, yalnızca gördüğü ve bildiği bir yerde çalışmaktır. Ama mantık ötesi böyle değildir. Dolayısıyla bu yoldan Dvekut (bir olmak) tamamlanabilir, çünkü burada eşitlik unsuru vardır, yani gerçek ihsan etme vardır.

Bu nedenle, bu temel sabit ve sağlam olduğunda, çıkar sağlayan şeyleri alırken bile, o, bunu “bir yer” olarak değerlendirir ve bu, Gimatria’da Tora’dır. Ve bu Tora’da korku olmalıdır. Yani, kişinin aldığı her hangi bir destek ve yardımı Tora’dan değil, inançtan aldığını görmesi gereklidir. Ve hatta hala bu hoş yerden aldığı için, bunun gereğinden fazla olduğunu düşündüğü zaman bile, bunun doğru ve gerçek olduğuna inanmalıdır. Ve bu “ve hepsi O’nun inanç Tanrısı olduğuna inanır” sözünün anlamıdır, çünkü kişi özellikle inanç yoluyla bu dereceyi sürdürebilir.

216- Sağ Ve Sol

6 Tevet’ta Duydum

“Sağın” ve “solun” muhakemesi vardır. “Sağda”, Hohma, Hesed, Netsah ve “solda”, Bina, Gevura ve Hod vardır. Sağ, “Yalnız Takdiri İlahi” olarak kabul edilir ve sol “ödül ve ceza” olarak kabul edilir.

Sağ ile meşgul olurken, her şeyin yalnız Takdiri İlahi içinde olduğunu söylemeliyiz ve o zaman da kişi doğal olarak bir şey yapmayacaktır. Bu nedenle kişinin günahı yoktur. Oysa kişinin gerçekleştirdiği Mitzvot’lar da kişinin kendisine ait değildir, Yukarıdan bir hediyedir, bu nedenle kişi hem bunlar için hem de O’nun kendisi için yapmış olduğu dünyevi yardımlar için müteşekkir olmalıdır.

Ve kişi Sitra Ahra’yı yendiğinde (Nitzah), bu Netzah olarak adlandırılır. Ve bundan, sevgi olan Hesed (merhamet) genişler ve böylece kişi, Rişha de Lo Etyada (Bilinmeyen Baş) denen, Hohma’ya gelir. Daha sonra kişi Hod kabul edilen, sol çizgiye gitmelidir.

217- Ben Kendim İçin Değilsem, Kim Benim İçin?

Duydum

“Eğer ben kendim için değilsem, kim benim için ve ben ne zaman kendim içinim, ben neyim?” Bu bir paradokstur. Mesele şudur ki kişi tüm çalışmasını “ben kendim için değilsem kim benim için” yoluyla yapmalıdır ki orada onu koruyabilecek kimse yoktur, ancak “kendi ağzında ve kendi kalbinde, sen bunu yapabilirsin” ve bu ödül ve ceza formundadır. Bununla birlikte kendine özel olarak, kişi “ne zaman kendim içinim, ben neyim?” bilmelidir. Bu, her şeyin Takdiri İlahi olduğu ve her hangi bir şey yapabilecek hiç kimsenin olmadığı anlamına gelir.

Ve eğer her şey Takdiri İlahi dersanız, neden “ben kendim için değilsem, kim benim için?” formunda çalışmak söz konusudur? Buna rağmen yine de, “ben kendim için değilsem, kim benim için?” formunda çalışarak kişi, Takdiri İlahi ile ödüllendirilir ve O’nu edinir. Böylece her şey ıslah olma yolunu izler. Ve bu görev bölüşümü ve Tora, “Yaradan’ın çocukları” olarak adlandırılan, “ben kendim için değilsem, kim benim için?” formunda çalışmaya gelmeden önce ifşa olmaz.

218- Tora Ve Yaradan Birdir

Duydum

“Tora ve Yaradan birdir.” Elbette çalışma sırasında onlar iki ayrı şeydir. Dahası, birbirleri ile çelişirler. Bunun nedeni, Yaradan’ın anlayışına gelmek Dvekut’tur (bir olmaktır) ve Dvekut O’na eşdeğer olmak ve gerçekten iptal olmak anlamına gelmektedir. (Ve kişi daima azıcık bir Dvekut’a sahip olduğu bir zamanın var olmuş olduğunu, canlılık ve hazla nasıl dolmuş olduğunu hayal etmelidir. Manevi bir konu ikiye bölünemez, bu nedenle daima Dvekut’ta olmaya özlem duyun. Dahası bu bir doyum meselesi ise kişi her zaman iyi olanı almalıdır.

Kişi almış olduğu zamanı hayal etmelidir, beden olumsuz olanı değil var olanı, halen olmuş olan durumları hisseder. Ve beden bu koşulları örnek olarak alabilir.)

Ve Tora, O'nun içindeki "Işık" olarak adlandırılır. Bu, çalışma sırasında, Işığı hissettiğiniz ve bu Işık ile Yaradan'a vermek istediğiniz anlamına gelir, yazıldığı gibi, "Efendi'nin emirlerini bilen, O'na hizmet edecektir." Dolayısıyla, kişi var olduğunu hissetsin ki Yaradan'a ihsan etmek istesin ve bu kişinin kendini hissetmesidir.

Bununla birlikte, kişi "Tora ve Yaradan birdir" in anlayışı ile ödüllendiğinde, hepsinin bir olduğunu bulur. O zaman kişi Yaradan'ı Tora'da hisseder. Kişi, Tora'nın içindeki Işığa her zaman özlem duymalıdır; bu öğrendiklerimize göre Işığı, alma meselelerinin içinde bulmak daha kolay olsa bile.

Ve bu çalışma sırasında, iki uç vardır. Biri, Yaradan anlayışına doğru çekilmek ki o zaman kişi Tora'yı çalışamaz ve Hassidim kitaplarının ardından özlem duyar. Ve bir de Tora'yı, Tanrı'nın yollarını, dünyaları, onların süreçlerini ve Rehberlik konusunu bilmeye özlem duyan biri vardır. Bunlar iki uçtur. Fakat gelecekte, "Moab'ın köşelerinin arasında yakalanacak" yani, ikisi de bu ağaca dâhil olacaktır.

219- Sadakat

Duydum

Sevgi ve korku içinde çalışmalıyız. Sevgi ile çalışılırsa, ona sadık olduğumuzu söylememize gerek kalmaz, çünkü zaten içten gelen doğal bir histir, çünkü sevgi ölüm kadar şiddetlidir, yazılmıştır ki; "sevgi, ölüm kadar kuvvetlidir". Daha doğrusu, bu sadakat, öncelikle korkuyla ilişkili olacaktır, eğer kişi, hala hizmet etmekten tat almıyor ve bu hizmet ona zorlayıcı geliyorsa.

Bir kural vardır; beden zorlayıcı olandan bir şeyi hissetmez, çünkü ıslah üzerine inşa edilmiştir. Ve ıslahta, hizmet etmek, sevgi şeklinde olmalıdır, çünkü bu Dvekut'un amacıdır, yazılmış ki, "emek olan yerde, Sitra Ahra da vardır. "

Bu hizmet öncelikle korku anlayışına dayanan bir sadakatile olmalıdır. O zaman, tüm beden çalışma ile karşıt görüşte olur, çünkü hizmet etmekten tat almaz. Ve beden yaptığı her şeyde, beden yaptığı -bütünlük içinde olmayan- bu hizmeti hesaplar. Böylece, bu çalışma ile eline ne geçecek?

O halde, bu hizmette geçerlik ve zevk olmadığı için, bununla başa çıkması sadece fedakârlık yoluyla olur. Bu demektir ki, verdiği hizmetten acı hisseder ve her hareket onun korkunç acı çekmesine neden olur, çünkü beden boşuna çalışmaya alışkın değildir; bu çalışması ya kendisine, ya da başkalarına yararlı olmalıdır.

Ama Katnut (küçüklük) sırasında, kişi hizmet etmenin kendisi için bir faydasını hissetmez, çünkü halen bu hizmetten bir keyif almaz. Ve hatta kişi başkalarına da bir yararı olacağına inanmaz, eğer bu kendi için önemli değilse, başkaları bundan nasıl keyif alır ki? O zaman acısı şiddetlenir. Ve daha da çalışıkça, acısı da bu oranda artar. En sonunda, ızdırap ve çabası belli bir miktara ulaştığı zaman Yaradan ona merhamet gösterir ve Yaradan'a hizmet etmekten tat almayı ona bahşeder, çünkü yazılmış ki, "Yukarıdan bize maneviyat akana kadar."

220- Izdırap

Duydum

Kişinin hissettiği ağır ızdırap, sadece canlılığın yokluğu nedeniyledir. Ama kişi ne yapabilir ki? Canlılık edinmek kişinin gücü dâhilinde değildir. Böyle bir zamanda kişi can sıkıntısı durumuna girer. Ve tam böyle bir zamanda kişi büyük güç takviyesine ihtiyaç duymakta, ama bunu alamamaktadır.

221- Birçok Otorite

Duydum

Kli (kap) başka bir şeyle dolmadığı sürece kendi otoritesini terk etmez. Çünkü boş kalmaz. Bundan dolayı, Sitra Ahra'nın otoritesi altında olduğu için, tabi ki bundan dışarı çıkarılması gerekmektedir. Bu nedenle, onu başka şeylerle doldurmayı denemeliyiz. Bu nedenle de sevgiyle doldurulmalıdır. Yazıldığı üzere: "Ve o zaman kendini sevmekten kurtarılacaktır."

222- Sitra Ahra'ya Onu Keduşa'dan Ayırmak İçin Verilen Parça

Duydum

"Başlangıçta, O, dünyayı Din (yargı) niteliği ile yarattı. Gördü ki dünya devam etmedi. Yorum: Din niteliği Malhut'tur, kısıtlama yeridir. Buradan aşağısı dışsal olanların durduğu yerdir.

Üst dokuzun içinden korkusuzca bolluk bereket alınabiliyor olmasına rağmen, dünya devam etmedi, bunun manası Behina Dalet'tir. Burası onun yeri olduğu ve değiştirilmesi, yani alma kaplarının iptali mümkün olmadığı için dünya düzeltilemez, çünkü bu onun doğasıdır ve değiştirilemez. Doğa, üst güçtür ve bu O'nun iradesidir; alma arzusu bütünlük içinde olmalıdır ve iptali mümkün değildir.

Tabi ki, aşağıdaki adamın da doğasını değiştirmesi imkânsızdır. Bunun için verilen tavsiye; O'nun merhamet niteliği ile birleşmek, yani Bina'nın yerindeki Malhut'ta doğasını

sınırlandırmaktır. Bunun anlamı şudur, O bunu, burada sanki almakta bir kısıtlama varmış gibi yapmıştır ve böylece burada çalışmak, yani ihsan etmek için almak mümkün olur. Çünkü burası Behina Dalet'in yeri değildir ve böylece de iptal edilebilir.

Bunu takiben Behina Dalet aşağıya indirilmek yoluyla gerçekten ıslah olur. Bunun anlamı burasının kendi yeri olmadığını keşfetmesidir. Bu, Mitzvot ve iyi işler yoluyla gerçekleşir. Behina Bet'teki Behina Dalet'i keşfedip incelediğinde, bu ona yerinin aşağıda olduğunu gösterir.

Daha sonra da Zivug (çiftleşme) yükselir ve Mohin (ışık) aşağıya uzanır. Aşağı Hey, Eynaim'e (gözler) yükseldiği zaman, alma kabının dönüştürme çalışması yeniden başlar.

Esasen Sitra Ahra'ya bir bölüm verilmiş olması yüzünden ıslah yapılır. Burada daha önce, yalnız Din niteliği bulunan Behina Dalet'ten emmeye yer vardır, ama bu Bina'da böyle değildir. Ancak şimdi Bina da küçülme (azalma) koşuluna gelir, zira Din niteliği onunla da harmanlanmıştır. Böylece Din'in özelliği büyümüş olur. Ancak bu bölümde, burası onun gerçek yeri olmadığından, çalışmak ve geri çevirebilmek için artık bir yer vardır. Ve artık, mümkün olan her yerden bunu alışkanlık edindikten sonra, daha önce geri çevirmenin mümkün olmadığı yerlerde de bu yeteneği edinmekle sonuçlanır.

“Zenginleri yuttu ve onları geri kusacak” ile ifade edilen de budur. Böylelikle sınıırı esneterek büyük zenginleri yutar, böylece kendisi tamamen ıslah olur. “Azazel için bir keçi” sözünün anlamı şudur: Ona bir hisse verilir, bu hisse ile o, daha sonra Keduşa'dan ayrılır, O'nun verdiği yerde ıslah olduğunda ise bu onun kendi yeri değildir.

223- Kıyafet, Çuval, Yalan, Badem

Duydum

“Hiç kimse Kral'ın kapısından içeri çuval bezinden yapılan bir kıyafet ile giremez.” Bu şu anlama gelir; kişi kendisini uyandırdığında Yaradan'dan ne kadar uzakta, itaatsizlik, günah ve suç ile dolu olduğunu, Yaradan'a tutunamaz veya Yaradan'dan herhangi bir kurtuluş alamaz durumda olduğunu görür. Çünkü çuval bezinden bir kıyafeti vardır ve bu nedenle de Kral'ın sarayına giremez.

Bu yüzden, kişinin kendisi ile ilgili gerçek durumunu görmesi gereklidir, üstünü örtmeksizin. Aksine, Klipot'un (Kabuklar) bütün amacı örtmektir ve ancak Yukarıdan ödüllendirilen kişi, kendi gerçek durumunu keşfedebilir. Bununla birlikte, kişi bilmelidir ki, bu mükemmeliyet değildir, fakat gerekliliktir. Ve acı dolu zamana Dalet denir. Onlar Sak'a (İbranice çuval demek) konduğunda, kurtuluşa koşan Şaked (badem) formunu alırlar.

Ancak, kişi çalışması sırasında kendisini acı ve sert bir hale getirirse, kişi kendisini sorgulayabilir ve nihayet gerçeği gördüğü için memnun olur. Bu, onu Roş (baş) haline getirdi diye nitelendirilir ve bu önemlidir. Ve bu Reyş diye adlandırılır, Sak'a (çuvala) konur ve bu Şeker'i (yalanı) oluşturur. Bununla birlikte, bu çalışma ürperme ve korku ile yapılmalıdır ve

kişi derhal tam bir inançla kendisini güçlendirmelidir ki böylece her şey ıslah olsun.

224- Yesod-de-Nukva Ve Yesod-de-Dehura

Duydum

Malhut'un, Eynaim'in (gözlerin) yerine yükselişi meselesine Yesod-de-Nukva denir. Çünkü azalma eksiklik olarak kabul edildiği için Nukva yoksunluk anlamına gelir. Çünkü o Eynaim'in yani Hohma'nın içindedir ve yine de dört Behinot'un Behina Alef'i olarak adlandırılır. Ancak, alçak Hey, Keter'deyken ve Keter bir ihsan etme arzusuyken, orada ihsan etme iradesinde sınırlama olmadığından, azalma da meydana gelmez. Bu nedenle o Yesod-de-Dehura olarak adlandırılır.

225- Kendini Yükseltme

Duydum

Kişi kendini çevresinin üzerine yükseltemez. Dolayısıyla, kişi çevresinden beslenmek zorundadır. Ve kişinin çok çaba göstermek ve Tora çalışmaktan başka çaresi yoktur. Bu nedenle kişi kendine iyi bir çevre seçerse, çevresine göre yönleneceği için, zamandan ve çabadan tasarruf eder.

226- Yazılı Tora Ve Sözlü Tora

3 Mişpatim'de Duydum, 2 Şubat 1943, Tel-Aviv

Yazılı Tora, yukarıdan bir uyandırılış olarak kabul edilir ve sözlü Tora, aşağıdan bir uyandırılış olarak kabul edilir. Ve birlikte "altı yıl hizmet edecek ve yedinci yılda özgür olacak" olarak kabul edilirler. Çalışmanın konusu, tam olarak direncin olduğu yerle ilgilidir ve buna, He'elem (İbranice gizlenme) kelimesinden gelen Alma (Aramikçe dünya) denir. Zira gizlenme sırasında direnç vardır ve o zaman çalışma için de bir yer vardır. Bu bilgelerimizin, "dünya 6000 yıldır var ve biri imha edilecek" sözlerinin anlamıdır, gizlilik yıkılmış olacak ve daha sonra başka bir iş kalmayacak anlamına gelir. Bunun yerine Yaradan, onun için örten kanatlar yapar ve böylece işe sahip oluruz.

227- Mitzva İçin Ödül - Mitzva

Duydum

Kişi Mitzva'nın (emir) ödülüyle ödüllendirilmiş olmayı istemelidir. Bunun anlamı, Mitzvot'u (Mitzva kelimesinin çoğulu) yerine getirmekle Metzaveh'e (Emreden) bağlılık ile ödüllendirilecek demektir.

228- Etten Önce Balık

21 Şubat 1947'de duydum, Tiberya.

Yemekte ilk önce balık yeme nedenimiz, balığın bedavaya, herhangi bir hazırlık gerektirmeden verilmesi yüzündendir. Bu nedenle, onun için herhangi bir hazırlığa ihtiyaç duyulmadığından, ilk başta yenir. Yazıldığı üzere; "Mısır'da bedavadan yemeğe alışmış olduğumuz, balığı hatırlarız". Ve Zohar "Bedava" olmayı, Mitzvot'suz diye açıklar ve bu hazırlık olmadan anlamındadır.

Peki, neden balık için hazırlık gerekmez? Şöyledir, görürüz ki balık sadece Rosh (Baş) olarak değerlendirilir; balığın elleri ve bacakları yoktur. Bir balık şu şekilde ayırt edilir: "Yusuf bir balık istedi ve onun etinde bir Margalit (mücevher) buldu."

Margalit Meragel (casus) demektir ve balık demek, orada pazarlık yok demektir. Bu ellerin ve ayakların yokluğu demektir. Ve "Yarıya bölmek" demek, Malhut'un Bina'ya yükselmesi yoluyla, her bir derece yarıya bölünmüştür ve bu bölünme ile Meragelim için bir yer yapılmıştır. Şöyle ki, bütün pazarlık sadece Meragelim'in üzerindedir, çünkü tüm Tora buradan yayılır. Ve "Margalit boynunda asılıdır ve hasta olanların hepsi ona bakacak ve anında şifa bulacak" sözlerinin anlamı da budur.

Bununla birlikte, bu balıkla ilgili konuda, balığın bedava olması dışında bir ödül yoktur, "Mısır'da bedava yemeye alıştığımız" diye yazıldığı gibi. "Açık bir göz, asla uyumaz, korunmaya ihtiyacı olmaz"; balık konusu Hohma (bilgelik) ve Şabat olarak değerlendirilir, Tora'ya öncülük eder.

Tora pazarlık demektir. Bu, "ben ellerimi ve ayaklarımı medresede bulamadım," anlamına gelir, hiç bir pazarlık yok manasındadır. "Bedava" demek pazarlık yok demektir ve "Tora" "bir sonraki dünya" diye adlandırılır ve "haz ile doymuş" diye anlaşılır. Ve bu ruhların hazzı olduğu için, doyum hazzı yok etmez. Ama "Tora'dan önce gelen Shabbat" anlayışı, Hohma olarak bilinir ve bu, Guf (beden) haline gelir, Guf bir sınırdır, memnuniyetin hazzı söndürdüğü yerdir.

229- Haman Taşım

3 Mart 1950, Purim gecesinde Megillah okunmasından sonra duydum.

Haman Taşım (Haman kurabiyesi) yemeye ilişkin olarak, o şöyle dedi: "adam Purim'de, lanetli Haman ile mübarek Mordehay'ı ayırt edemeyecek kadar çok sarhoş olmalıdır" dedi ve Haman Taşım'leri yedik. Böylece Haman'ın bize içselliği olmayan kaplardan başka bir şey vermediğini hatırlarız. Bunun anlamı, kişinin Haman'dan "içsellik" diye adlandırılan ışıkları değil, sadece Kelimleri alabileceğidir. Bu böyledir, çünkü en büyük Kelim (alma kapları) Haman'ın elindedir ve biz bunları ondan almak zorundayızdır.

Fakat Haman'ın Kelim'i ile Işığı çekmek imkânsızdır. Bu sadece ihsan etme kapları olan Mordehay'ın Kelim'yle gerçekleşir. Ancak alma Kapları kısıtlanmıştır. Ve bu, şu ayetle açıklanmıştır, “Şimdi Haman kalbinden şöyle dedi: “Kral benden başka kimi onurlandırmayı isteyecek ki?”

Buna “gerçek alma arzusu” denir. Bu nedenle o, “Kralın giydiği kraliyet elbiselerini ve Kralın sürdüğü atı getirsinler,” dedi. Ancak, gerçekte alma kapları diye adlandırılan Hamam'ın kapları, Zimzum'dan (kısıtlamadan) dolayı içine hiçbir şey alamaz. Sahip olduğu tek şey arzu ve eksiklik, yani ne isteyeceğini biliyor demektir. Bu nedenle yazılıdır ki, sonra Kral Haman'a, “acele et, elbiseyi ve atı al ve Yahudi Mordehay'a böyle söylediğin gibi yap” dedi.

Buna “Mordehay Kelim'inin içindeki - yani ihsan etme kaplarının içindeki - Haman Işıkları,” denir.

230- Efendi Yüksek ve Alçak Olan Görecek

Şabat Teruma'da duydum, 5 Mart 1949, Tel-Aviv

“Efendi yüksektir ve alçak olan görecek”. Adam alıcı ve Efendi veren olduğunda, Efendi ile nasıl bir eşitlik olabilir ki? Ayet buna şöyle der: “Efendi yüksektir ve alçak olan görecek.”. Eğer kişi kendini iptal ederse, o zaman hiçbir otorite kişiyi Yaradan'dan ayıramaz ve bu sonra “görecek”, yani Hohma'nın (bilgelik) Mohin'i (Işıklar) ile ödüllendirilecek anlamına gelir.

“Ve mağruru, O uzaktan tanır.” Ancak gururlu biri, kendi otoritesi olan biri, eşitlikten yoksun olduğundan, uzaktır.

Ve alçakgönüllülük, kendini başkaları önünde alçaltmak anlamına gelmez; bu tevazudur ve kişi bu çalışmada bütünlük hisseder. Alçakgönüllülük, dünyanın onu küçümsediği anlamına gelir. Bu tam da insanlar onu küçümserken alçakgönüllülük olarak kabul edilir ve böylece kişi hiçbir bütünlük hissetmez, çünkü şu bir kanundur ki insanlar düşündüğü kişiyi etkiler. Bu nedenle, eğer insanlar ona değer verirlse, kişi kendini tam hisseder ve eğer onu küçümserlerse kendini alçak görür.

231- Alma Kaplarının Saflığı

Şubat 1928'de, Kudüs'te duydum.

Bedenin hoşuna giden her şeye karşı ihtiyatlı olmalıyız. Kişi bundan pişmanlık duymalıdır, çünkü alma yüzünden kişi Yaradan'dan uzaklaşır. Bunun nedeni Yaradan verendir ve eğer kişi şimdi alıcı olursa, form eşitsizliğinin içine girer. Maneviyatta form eşitsizliği uzaklaşmaktır ve o zaman kişi Yaradan ile bağına sahip olmaz.

Bu “ve O’na bağı olmak” anlamını taşır. Haz almaktan dolayı kişinin hissettiği acı yüzünden, acı hazzı iptal eder. Bu sanki kafasında oluşan kaşıntıdan acı çeken bir kişiye benzer. Kafasını kaşımalıdır ve bu ona zevk verir. Bununla birlikte, aynı zamanda yarasının kabuğunun daha kötüleştireceğini de bilir, kötüleşecek ve iyileşemeyecektir. Bu nedenle de, bu haz süresince, gerçek bir hazza sahip olamaz ama buna rağmen gene de kaşımadan aldığı hazdan da vazgeçemez.

Ayrıca kişi, bir şeyden zevk duyduğunda, acıyı hazzın üzerinde genişletmesi gerektiğini de görmelidir, zira bu aldığı haz ölçüsünde Yaradan’dan uzaklaşır ve ardından bu zevkin kendisine getirdiği kaybın, bu aldığı hazza değer olmadığını hisseder. Ve bu kalpteki çalışmadır.

Keduşa (Kutsallık): Kişiyi Tanrı çalışmasına yaklaştıran şeye Keduşa denir.

Tuma’a (kirlilik): Kişiyi Tanrı çalışmasından uzaklaştıran şeye Tuma’a denir.

232- Çabayı Tamamlamak

Duydum

“Çaba sarf ettim ve bulamadım, inanma.” “Buldum” sözünün manasını anlamalıyız. Orada bulunacak ne vardır? Bulmak, Yaradan’ın nezdinde lütuf bulmak anlamındadır. “Çaba sarf etmedim ve buldum, inanma.”

Biz istemeliyiz, sonuçta o yalan söylemiyor: bu bir kişinin kendisiyle ilgili kişisel endişeleri hakkında değildir. Aksine bu, bütünle ilgili olan, aynı olan kuraldır. Ve kişi O’nun tarafından kayırıldığını görürse, neden “inanmasın” ki? Konu şu ki bazen kişi dua yoluyla kayırılır. Bunun nedeni, duanın gücüdür – bu çaba gibi etki eder. (Dünyevilikte de görürüz, kimileri çaba ile elde eder, kimileri dua ile. Rızkını talep edenin bunu temini için izin verilir.)

Fakat maneviyatta, kayırlmakla ödüllendirilmiş olsa bile, daha sonra tüm bedeli ödemek zorundadır – herkes verdiği çaba ölçüsünde. Eğer ödemezse, Kli’yi kaybedecektir. Bu yüzden o, “çaba sarf etmedim ve buldum, inanma,” der, çünkü yoksa her şeyi kaybedecektir. Bu nedenle, kişi tüm çabasıyla bunun karşılığını vermelidir.

233- Af, Bağışlama Ve Kefaret

Mehila (Af), yıkımdan şükranı doğru olduğu gibi. Bu, günahlar sevgiden dolayı tövbe etmek yoluyla erdem haline geldiler demektir. Böylece, o günahları şükranı, erdeme dönüştürür.

Sliha (Bağışlama) VeŞalah Et Be’iro’dan gelir (“ve onun hayvanını serbest bırakacak,” Sameh’i Şin ile değiştirir). Bu, o günahları kendinden uzağa gönderir ve bundan böyle yalnızca sevap işleyeceğini söyler demektir. Günahlar ona hatalar gibi geldiğinde bu, korkudan gelen tövbe olarak nitelendirilir.

Kapara (Kefaret) VeKipper Et HaMizbe'ah'dan gelir ("ve o mihrap için kefarete vermeli"), "ellerinin kefareti bu adamda vermek ister" sözünden gelir. Bu yüzden, kişi kirli olduğunu bildiğinde, Kral'ın sarayına girebilmek için yüreği ve cüreti yoktur. Dolayısıyla, kişi Kral'ın iradesine karşı olan kötü eylemlerini görür ve hatırlarsa, Torah ve Mitzvot ile iştiğal etmesi onun için zor olur; dahası O'na bağlı olmayı ve O'nunla birleşmeyi Kral'dan isteyemez bile.

İşte bu yüzden, onun tam bir alçaklık seviyesinde olduğu zavallı halini görmesin diye kefarete ihtiyacı vardır. Ve böylece o durumunu hatırlamasın ki Torah ve çalışmasında çaba sarf edebilmekten dolayı memnun olacak yeri olsun. Ve sonrasında, memnuniyeti olduğunda, Kral ile bağ kurmayı istemeye yeri olacaktır, çünkü "Kutsallık sadece mutluluğun olduğu yerde yaşar." Bu yüzden, bizim öncelikle pişmanlığa ihtiyacımız var ve sonra, korkudan pişmanlık duyduğumuzda, bağışlanma ile ödüllendiriliriz. Ve ardından, sevgiden pişmanlık duyduğumuzda da, af ile ödüllendiriliriz.

Dünyamızda cereyan eden her şeyin yönlendirildiğine inanmalıyız, tesadüfler yoktur. Ayrıca şunu da bilmeliyiz ki, uyarı olarak yazılan her şey, "eğer kulak vermezsen" de yer alan lanetler anlamında, korkunç azaplardır ve herkesin düşündüğü gibi değildir. Bazıları onların lanet değil, nimet olduklarını söyler. Onlar sözlerine kanıt olarak Kuznitz'in Sayer'ini getirirler. O sürekli Paraşat Toçaçot'ta ("Nasihat Parçası" adında Tora'nın özel bir bölümü) Aliya La Tora (hizmet esnasında Tora'nın törensel bir okuması) yapar. O bunların gerçek lanetler ve belalar olduğunu söyler.

Bu bizim kendimizin lanetlerin gerçeklikte var olduğunu, bu dünyada dehşet hislerin, katlanılamaz azapların olduğunu gördüğümüz gibidir. Yine de, bizler tüm bu azapları Takdiri İlahiye, O'nun her şeyi yaptığına dayandırmalıyız. Musa bu lanetleri aldı ve onları Yaradan'a atfetti. Bu "ve tüm büyük belalarda" anlamına gelir.

Ve buna inandığında, aynı zamanda "yargı var ve bir yargıç var," sözüne de inanmış olursun. İşte bu yüzden, Sayer Paraşat Taçaçot'ta Aliya yapar, çünkü sadece o lanetleri ve acıyı Yaradan'a atfetti, çünkü o "yargı var ve bir yargıç var," sözüne inandı. Ve tüm bunun sayesinde, "Tanrı bu şekilde yaptı, insanlar O'nun önünde korkmalı," olduğu için, gerçek nimetler bu lanetlerden kaynaklanır.

Bu "sargı darbenin kendisinden yapılıdır," demektir. Bu, tam da kötü olanın düştüğü yerden haktan yana olan yürüyecektir demektir. Bunun nedeni, hiçbir yardımın olmadığı bir yere gelindiğinde, Sitra Ahra orada tutunur. Sonra kötü olan onlarda başarısız olur. Mantık üstüne çıkamayan günahkâr düşer, çünkü desteği yoktur. Sonra, günahkâr olduklarından ve "kem göz, kibirli gözler" niyetiyle sadece mantık sınırları içinde işler yapabildiklerinden dolayı, cennetin ve dünyanın arasında kalırlar.

Fakat haktan yana olanlar "benim ne kalbim ne de gözlerim kibirli değil," diye nitelendirilirler ve bunun içinde yürürler. Böylece, bunlar nimetlere dönüşürler. Böylece, tüm acıları İlahi Takdir'e atfederek ve her şeyi mantık üstü olarak, onun içinde nimetleri almak için uygun kaplar yaratır.

234- Tora'nın Sözlerinden Vaz Geçen ve Çene Çalmakla Meşgul Olan

Gazze Yolunda, 1 Adar, 1940

"Kim Tora'nın sözlerinden vazgeçer ve çene çalmakla meşgul olursa, çalı ateşinin kuru ile beslenir." Bunun anlamı şudur ki kişi Tora ile meşgul olduğunda ve bunu bırakmadığında, Tora onun için kötü eğilimi alev alev yakan bir ateş olarak kabul edilir ve kişi böylece çalışmasına devam edebilir. Ama eğer, yeni başlamış olsa bile, çalışmasının ortasında durursa Tora onun için çalı ateşinin koruna benzer. Bunun anlamı şudur; artık kötü eğilimi yakamaz ve onun için Tora'nın tadı kaçmıştır ve çalışmasından vazgeçmek zorundadır. Dolayısıyla, çalışmasına tekrar döndüğünde, bir daha asla çalışmayı ortada kesmemesi gerektiğine dikkat etmelidir. Ve gelecek için vereceği bu karar sayesinde Tora'nın alev alev yanan ateşi yeniden canlanacaktır.

235- Kitaplara Yeniden Bakış

Kişi Tora'nın bazı sözlerini bir kitapta görür ve onları ezberler, akla giren zaten kusurludur. Dolayısıyla, kitaplara tekrar bakarken bu gördüklerinden, şimdi aydınlanmak için, Işığın ortaya çıkarabilir. Bu yeni ve kusursuz olarak kabul edilir.

236- Düşmanlarım Bütün Gün Benimle Alay Eder

Duydum, 17 Eylül 1942

"Senin evin için olan azmim beni yedi bitirdi; benim düşmanlarım benimle alay etmekte... Bütün gün " (69. İlahi). Sövme ve lanetleme çeşitli biçimlerde ortaya çıkar:

1. Çalışma sırasında, kişi bir Mitzva eylemi yaparken, bedeni ona şöyle der: "Sen bundan ne elde edeceksin, ne faydası var?" Sonuçta, buna galip gelse ve zorla yerine getirse bile, bu Mitzva yine de bir zorunluluk ve yük olarak görülür ona. Bu bir soruyu ortaya çıkarır: Gerçekten Kral'ın emrini yerine getiriyor ve Krala hizmet ediyorsa, mutlu olmalıydı, çünkü Kral'a hizmet eden biri mutlu olmalı. Ama burada tam tersidir. Bunu takiben kişi burada sövme ve lanetleme durumunda olması ve bunu zorla yapması, kişinin Kral'a hizmet etmeye inanmadığını gösterir ve bundan daha büyük bir lanetleme de yoktur.
2. Ya da gerçek bir şey hissetmediği için, Yaradan'a bütün gün boyunca bağlı olmadığını görür, çünkü boş bir şeye bağlanmak imkânsızdır. Ve böylece, aklını Yaradan'dan uzaklaştırır. Oysa gerçek bir şeyi, orada aldığı hazzı unutmak zordur. Ve eğer zihnindekiğini değiştirmek isterse, onu zihninden çıkarmak için büyük çabalar göstermesi gerekir. Bu, "benim düşmanlarım benimle alay ediyor... Bütün gün." anlamındadır.

Bu şey her insan için geçerlidir, ancak farklılık hissiyattadır. Ancak eğer onu hissetmez ise, bunun nedeni, kişinin bu durumu gerçekten olduğu gibi görmek için özen göstermemesidir. Bu, cebinde delik olan birine benzer, para düşer ve tüm parasını kaybeder. Bir deliğinin olduğunu bilip bilmemesi fark etmez. Tek fark, eğer bir delik olduğunu biliyorsa, bunu tamir edebilir. Fakat bu, fiilen parayı kaybetmiş olmasında bir fark yaratmaz. Dolayısıyla, "benim düşmanlarım" olarak adlandırılan beden, Yaradan'a lanet ettiğini hissettiğinde, o, "Senin evin için olan azmim beni yedi bitirdi" der ve onu ıslah etmeyi diler.

237- Adam İçin Beni Görmek Ve Yaşamak Yoktur

"Adam için beni görmek ve yaşamak yoktur." (Exodus 33:20). Bunun anlamı, eğer kişi görmeye hazır olduğundan daha büyük ölçüde kutsallığın ifşa olduğunu görürse, alma koşuluna düşebilir. Bu hayatların hayatına zıt olarak kabul edilir ve daha sonra ölüme gider. Dolayısıyla, kişi inancın yolunda ilerlemelidir.

238- Ne Mutlu Seni Unutmayan ve Oğlu Senin İçin Çabalayan Adama

"Ne mutlu Seni unutmayan ve oğlu senin için çabalayan adama" (Roş HaŞanah dualarından). Kişi beyazlık yolunda ilerlediği zaman, bağışlanan her şeyin yalnız siyahlığın farkındalığını edinmesi nedeniyle olduğunu hatırlamalıdır. Ve kesinlikle "Senin," için "herkes O'nun inancın tanrısı olduğuna inanır," yoluyla çaba göstermelidir, halen inançla çaba göstereceği bir yer görmese bile, her şey önünde ifşa olmamış olsa bile. Gene de mantığın ötesinde, iman yoluyla inanılacak daha çok şey olduğuna inanmalıdır.

"Ve İsrail bu yüce eseri gördü... Ve Yaradan'a inandı." Bu nedenle 'gördü' anlayışı ile ödüllendirilmiş olanların bile, hala inancın yoluna inanmak için güç sahibi olmaları gerekir.

Ve bu büyük bir çaba gerektirir; aksi halde Libni ve Şimei gibi kişi derecesini kaybeder. Bunun anlamı şudur ki eğer bu böyle olmasaydı, Tora ve Mitzvot'u kesinlikle beyazlık zamanında dinleyebilirdi, sanki bu bir koşulmuş gibi olurdu. Ancak kişi, koşulsuz olarak dinleyebilir. Bundan dolayı beyazlık zamanında kişi, siyahlığa kusur bulmamaya dikkat etmelidir.

239- Şavuot'un Mohin'i ile Şabat Minha'nınki Arasındaki Fark

Minha sırasında Şavuot ile Şabat arasında fark vardır

Minha sırasında - ZA'nın Arih Anpin'e, Behinat Dikna'ya yükselişi kabul edilen - Şavuot ile - Arih Anpine yükselişi olarak kabul edilen- Şabat arasında bir fark vardır. Şavuot,

YESHUT'dan Mohin-de-Hohma olarak kabul edilir; yani Bina'dan Hohma'ya döner anlamındadır. Bununla birlikte, (Şabat) gerçek Hohma olarak düşünülen Gar-de-Bina olarak kabul edilir. Roş'dan ayrılmadığı ve Vak'la değil, Gar-de-Hohma olan Moha-Stima'da kıyafetlenmiş gibi kabul edilir.

Ve Gar olduğu için, aşağıdan yukarıya doğru, herhangi bir aşağı doğru genişleme olmadan geçemez. Bu yüzden aşağıda bir genişleme olmadığı için dışı Işık olarak kabul edilir. Ve bu yüzden Şabat, Nukva olarak kabul edilir.

Bununla birlikte, iyi bir gün, aşağıya doğru genişlemesi olan Vak diye kabul edilen, Zat-de-Bina olarak düşünülür. Bu nedenle, gerçeklikte, tüm yükselişlerin ardından bile derecelerin basamağı değişmez.

Ve bu dünyadaki insanların, Şabat'ın daha yüksek bir derece olmasına rağmen iyi bir güne, Şabat'tan daha çok saygı duymasının sebebini anlattı: Zat-de-Bina iyi bir gündür, Şabat'ın aksine aşağıda ifşa olur, Gar-de-Bina olarak kabul edilir ve orada hiç bir ifşaat yoktur. Ve elbette ki Şabat'ın derecesi, iyi bir günden çok daha yüksektir.

240- Senin Yüzünü Sorduklarında Seni Soruşturmanı Sor

Slihot'un 1. Günü, saygıdeğer babam, ustam, öğretmenimden duydum.

“Senin Yüzünü sorduklarında seni soruşturmanı sor, onları cennette ki Senin ikametgâhından cevapla, kulaklarını onların yalvaran haykırışlarına kapatma (birinci günün Slihot'u).” Bu şöyledir; dünyanın yaratılış amacı, O'nun yarattıklarına iyilik etmesidir. Fakat ıslahın tamamlanması için yargı (Din) niteliğinin merhamet (Rahamim) içinde tatlandırılması gerekir.

Yargı, Gadlut (büyüklük) olarak algılanmaktadır. Ancak bununla form eşitsizliğine gelmekten kaçınmak için bir çeşit uzlaşma anlayışı olmalıdır: Yargı daha fazla alması gerektiğini söyler ama o hala form eşitsizliğine girme tehlikesi içindedir. Oysaki merhamet niteliği ile karıştığında Gadlut Işığını almaz ve böylelikle form eşitliğine gelebilir. Ve ıslah, alma kaplarının verme kaplarına dönüştürülmesi ile yapılır.

Bu nedenle eğer kişi Yaradan'ı aramak için gelirse, hala alma kaplarına bağlıdır ve alma niteliği olan kişi eksik ve lanetli diye adlandırılır ve lanetli biri kutsal olana bağlanamaz. Ancak vermek için alan biri “kutsanmış” diye tanımlanır, çünkü hiçbir eksigi yoktur ve kendisi için hiçbir şeye ihtiyaç duymaz. Buna göre tek zorluk, kişinin sadece Tora ve Mitsvot yardımıyla alma kaplarını verme kaplarına dönüştürebilmesinden kutsanmış durumda olmasıdır. Bu nedenle “Seni soruşturmanı sor” diye dua ederiz.

İki çeşit soruşturmacı vardır: Bazıları sadece Senin Yüzünü soruştururlar, onlar sadece vermek isteyenlerdir. Bu nedenle aradıkları – edinmek istedikleri kurtuluş - sadece Senin Yüzün uğrunadır. Bu konuda şunu söyledi: “Onlar senin yüzünü sorduklarında,” Yüzünü

soranlara, “cennetten Senin ikametgâhından cevap ver.” Bu demektir ki onlar almaktan arındıkları için artık Yukarıyı kirletmeyecekleri için senin ikametgâhın onlara ifşa olur. “Onların yalvaran haykırışları,” onların tüm dua ve istekleri hala kendi çıkarları için olduğu anlamındadır; yani henüz almaktan arınmadılar, Yaradan’a yakın olmak istiyorlar anlamındadır.

Bunun nedeni Yaradan’a hizmet etmede iki anlayış olmasındandır: Bazıları vardır ki Yaradan’ın bu dünyada ifşa olmasını ve böylece herkesin bu dünyada tanrısallığın var olduğunu anlamasını isterler. Bu durumda ortada değillerdir, sadece istiyorlardır. Bu durumda Yaradan’a yaklaşmak için dua etmediğinden, ama sadece cennetin görkeminin bu dünyada ifşa olmasını istediğinden, kişinin alma anlayışında olduğu söylenemez.

Ve bazıları da vardır ki Yaradan’a yakın olmak için dua ederler. O zaman bu kişi ortadadır. Burada artık kendisi için almaktan söz edilebilir, çünkü bu kişi Yaradan’a daha yakın olmak için bolluk almak istemektedir. Buna “yalvarmak” ve “yakarış” da denir. Ve hala bu, yakın olmak için yakarış içinde olanlar, onlar ağlayabilirler; onlara “kulaklarını kapatma.”

Zira eksiği olan ağlar. Fakat bir başkası için bu yalvarış değil, bir taleptir, “hürmetlerimi sun,” sözlerindeki gibi. Dolayısıyla yüz ile ilgili sadece tek bir talep vardır.

“Cennetteki ikametgâhından” demek, Eynaim’den (gözler), bilgelik ışığından demektir; kapları vermek için almak durumunda olduğundan, bolluğun özünü alacaklardır. Ancak hala yalvaran durumunda olanlara “kulaklarını kapatma”. Kulak, Bina anlamındadır; onların merhamet ışığından güç çekmeye ihtiyaçları vardır, ihsan etme arzusu edinmek için.

241- Yakınken O’nu Çağır

“Yakınken O’nu çağır” (Isaiah 55:6) “O yakınken,” sözünün ne anlama geldiğini anlamalıyız; “Bütün dünya O’nun yüceliği” ile doludur. Böylelikle O, her zaman yakındır. Öyleyse “Ona yakın iken” ne demektir? Öyle görünüyor ki O’nun uzak olduğu zamanlar da vardır.

Bu durum daima bireysel edinime göre değerlendirilir. Eğer kişi O’nun yakınlığını hissetmezse, bundan hiçbir şey çıkmaz, böylece her şey kişinin hissiyatına göre değerlendirilir. Bir kişi dünyayı bereket dolu hissedebilir, bir diğeri ise bu dünyada hiç bir iyilik hissetmeyebilir. Bu yüzden bu dünyada iyilik var diyemez. Bunun yerine, kişi hissettiği duruma göre ifade eder ve bu da dünyanın acı ile dolu olduğudur.

Ve bununla ilgili olarak öngörü sahibinin uyarısı şudur: “O yakınken, O’nu çağır” O gelir ve şöyle der: “Şu durumu anla; Yaradan yakınında ki Yaradan’ı çağırıyorsun”. Bu, şimdi senin bir fırsatın var, anlamına gelir. Eğer dikkatli olursan, Yaradan’ın yakınında olduğunu hissedeceksin ve bu Yaradan’ın yakınlığının belirtisidir.

Ve bunun kanıtı şudur, bilmeliyiz ki doğası gereği kişi, Yaradan’a tutunma konusunda yetersizdir, çünkü bu insanın doğasına karşıdır. Yaratılışı gereği kişide sadece alma arzusu

vardır, oysa Yaradan'a tutunmak, sadece ihsan etmektir. Ancak Yaradan'ın kişiyi çağırmasıyla birlikte, bu kişide ikinci bir doğa yaratır: Kişi kendi doğasını Yaradan'la bağ kurarak değiştirmeyi ister.

Dolayısıyla, kişi bilmelidir ki Tora ve dua ile söylediği sözler, sadece Yaradan'dan gelir. Kişi asla "Benim kuvvetim ve bileğimin gücü" demeyi aklına getirmemelidir, çünkü bu tamamen kişinin çabasına zıttır. Bu yoğun bir ormanda, yaşadığı yere ulaşmak için yol gösterecek bir çıkış bulamamış birinin kayboluşuna benzer. Bu yüzden umudu kalmamıştır ve asla eve dönmeyi düşünmemektedir. Fakat bu kişi uzakta birisinin olduğunu görürse ya da bir insan sesi duyarsa, köküne duyduğu arzusu ve özlemi, kişiyi hızlı bir şekilde uyandırır ve kişi haykırmaya ve birisinin kendisine gelmesi ve kurtarması için talepte bulunmaya başlayacaktır.

Benzer şekilde, iyi yolu kaybetmiş ve kötü bir yerin içine girmiş biri, hayvanların arasında yaşamaya çoktan alışmıştır. Alma arzusunun bakış açısından, kişinin aklın ve Kutsallığın olduğu yere dönüşü asla olmayacaktır. Kişi ancak kendisini çağıran sesi duyduğunda, uyanır ve tövbe eder.

Ancak bu, Yaradan'ın sesidir, kendi sesi değildir. Fakat eğer kişi ıslahlara yönelik eylemlerini henüz neticelendirmemiş ise, bunun Yaradan'ın sesi olduğunu hissedip buna inanamaz ve bunu kendi kuvveti ve kendi bileğinin gücü diye düşünür. Öngörü sahibinin uyarısı şudur; kişi kendi görüşünün ve düşüncesinin üstesinden gelmelidir ve bunun Yaradan'ın sesi olduğuna canı gönülden inanmalıdır.

Bu yüzden, eğer Yaradan kişiyi sıkışık ormanın dışına çıkarmayı dilerse, Yaradan ona uzaktan bir Işık gösterir ve kişi, Işığın ona gösterdiği yolda yürümek üzere geri kalan gücünü toplar, ona ulaşmak için.

Fakat kişi bu Işığı Yaradan'la ilişkilendirmez ve Yaradan beni çağırıyor demezse, Işık kişiden ayrılır ve kişi ormanda ayakta kala kalır. Böylelikle, şimdi kişinin kalbinin tamamını Yaradan'a gösteriyor olması lazımdır, gelip kötülüğün olduğu yerden kişiyi alması ve onu koruması için, kendi için almak koşulundan koruması için, Adem'in çocuklarının olduğu yer diye bilinen, aklın olduğu yere kişiyi getirmesi için. Tıpkı Adameh la Elyon (Ben en yukarıdaki gibi olacağım) sözündeki gibi, yani Yaradan'a tutunarak ihsan etmek için. Eğer bu şekilde olmazsa, kişi bu fırsatı kullanamaz ve gene önceki gibi kalır.

242- Çalışmada, İyi Günde Fakirin Mutlu Edilmesi Meselesi Nedir?

Zohar: "Yaradan'ın katılımı, fakiri hoşnut etmektir, vb." Sulam'da (tefsir), Yaradan LoLişma'nın (Onun adı için değil) onu Lişma'ya (Onun adı için) getirmediğini gördüğünde, dünyayı yok etmek için ayağa kalktı, yani bolluğu bereketi kesti diye yorumlanır. (Zohar Kitabı "Zohar Kitabına Giriş" madde 6-7).

Diyebiliriz ki; kişi arındırılmamış iken bile Yukarıdan bir aydınlanma aldığında, eğer bu aydınlanmayı alçaklığından yükselmek ve ihsan etmeye yaklaşmak için alırsa, LoLişma'nın, bu kişiyi Lişma'ya getirdiği kabul edilir. Bunun anlamı, o Tora'nın yolunda ilerliyor demektir.

Ve bu “Bayramlarda mutlu olan biri” diye adlandırılır. Bayram, iyi bir gündür. Ve elbette kişi için Yukarı'dan onu Yaradan'a yakınlaştıran aydınlanmanın, ona biraz parlamasından daha büyük iyi bir gün yoktur.

243- Hoşana Raba Gecesinde Gölgenin İncelenmesi

Gölge hakkında Hoşana Raba akşamı, (Çadır Tapınak bayramının yedinci günü) herkesin kendini, bir gölgesi olup olmadığını görmek için incelemesi gelenektir ki böylece bolluk edineceği kesinleşecektir. (Şaar Ha Kavanot 'Niyetler Geçidi' Sukkot Yorumları 6-7). Gölge giysi anlamına gelir; Işığın giydiği kıyafetlerdir.

Kli (kap) olmadan ışık olmayacağı için kıyafetlenmemiş ışık yoktur. Ve kıyafetin ölçüsüne göre ışıklar artar ve katlanırlar. Ve kişi bu kıyafeti kaybettiğinde, bu kıyafete ait olan Işık'tan da bu oranda mahrum kalır.

Gerçeğin ve inancın anlamı budur. Gerçeğe “Işık” denir, inanca ise “Kli” denir. “Yaradan ve Kutsallık,” “haydi insanı kendi görüntümüzde yapalım” ve “şüphesiz ki insan, O'nun tam bir görüntüsünde yürür” sözlerinin anlamı budur. İnsanın yürüyüşü, bu Tzalem'e (görüntüye), yani inanca bağlıdır. Ve işte bu sebeple kişi inancının tam olup olmadığını Hoşana Raba'da görmelidir.

Ve neden biz üst dünyalara Tzelem diyoruz? Nihayetinde, Yukarıda, inancın hiçbir ağırlığı yoktur ki. Ancak yüce Üst ışık, bize kuruluk gibi görünür, “Üst” diye adlandırmak dışında, çünkü bu bize gölge gibi görünür ve biz aşağıdakine göre yukarıdaki olarak adlandırılırız.

Bina'ya “inanç” denir ve bu, duymak manasına gelen Awzen'in (kulağın) ışığıdır. Hohma'ya (bilgelige) görmek denir, alma kabının içine giren ışık olarak algılanır ve göz olarak kabul edilir.